S.J. WATSON

Second Life

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI
ÎNAINTE SĂ ADORM

FIECARE DINTRE NOI
ASCUNDE UN SECRET...

FICTION CONNECTION

TREI

S.J. Watson

Second Life

Traducere din engleză și note de
Laurențiu Dulman

TREI
2015

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SECOND LIFE

S J Watson

Copyright © Lola Communications Ltd 2015

S J Watson has asserted his right under the Copyright, Designs and Patents Act 1988

to be identified as the author of this work.

This translation published by arrangement with Conville & Walsh.

© Editura Trei, 2015

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-719-612-2

ISBN PDF: 978-606-719-613-9

ISBN Print: 978-606-719-357-2

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial: Magdalena Mărculescu

Redactor: Domnica Drumea

Coperta colecției: Faber Studio

Foto copertă: © Boberic Photography / 500px Prime © Paul Gooney / Arcangel Images

Director producție: Cristian Claudiu Coban

Dtp: Corina Rezai

Corectură: Maria Mușuroiu, Sînziana Doman

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru Alistair Peacock
și pentru Jenny Hill

Dacă, începând din epoca clasică, represiunea a fost într-adevăr legătura fundamentală dintre putere, cunoaștere și sexualitate, se înțelege de la sine că nu ne vom putea elibera de ea decât cu un cost considerabil.

Michel Foucault

Dumnezeu să mă ferească de gândurile pe care oamenii le păstrează doar în minte.

W. B. Yeats

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul unu

Urc treptele, dar ușa e închisă. Șovăi în fața ei. Acum, că am ajuns aici, nu vreau să intru. Vreau să mă întorc, să mă duc acasă. Să revin mai târziu.

Dar e ultima mea șansă. Expoziția s-a deschis cu multe săptămâni în urmă și se închide mâine. Deci acum sau niciodată.

Închid ochii și inspir adânc. Mă concentrez să-mi umplu plămânii cu aer, îmi îndrept umerii și, când expir, simt cum mi se împrăștie tensiunea din corp. Îmi spun că n-am de ce să-mi fac griji, pentru că vin des aici — să iau masa cu prietenii, să văd cele mai noi expoziții, să asist la conferințe. Nu e nimic diferit de data asta. Nimic din ce e înăuntru nu-mi poate face rău. Nu e o capcană.

În sfârșit, mă simt pregătită. Deschid ușa și intru.

Locul arată exact ca de obicei — pereți alburii, podea de lemn lustruit, spoturi atârnate de șine fixate în tavan —, și cu toate că e devreme, deja sunt câțiva oameni care se plimbă prin galerie. Îi urmăresc puțin cum se opresc în fața fotografiilor: unii fac un pas în spate ca să vadă mai bine, alții aprobă dând din cap la comentariul șoptit al celor cu care au venit, iar alții studiază pliantul pe care l-au luat de la parter. Domnește o atmosferă de admirație tăcută și de contemplare calmă. Oamenii aceștia se vor uita la fotografii — care le vor plăcea sau nu —, apoi vor ieși din galerie, se vor întoarce la viețile lor și, foarte probabil, vor uita ce au văzut.

La început, doar arunc o privire în jur. Pe pereți sunt vreo zece fotografii mari, atârnate la ceva distanță unele de altele, iar între ele, câteva mai mici. Îmi spun că aș putea să mă plimb prin

expoziție, să mă prefac interesată de toate, însă adevărul e că astăzi am venit să văd o singură fotografie.

Îmi ia o clipă s-o găsesc. E expusă în partea din spate a galeriei, nu tocmai în centru, lângă alte două fotografii — portretul color al unei tinere în picioare, cu rochia ruptă, și prim-planul unei femei cu ochii dați cu creion dermatograf, care fumează o țigară.

Fotografia e impresionantă chiar și de la distanță. E color, dar, fiind făcută la lumină naturală, paleta ei e alcătuită mai ales din nuanțe de albastru și cenușiu. Iar mărită la aceste dimensiuni e impozantă. Expoziția se numește „După petrecere“ și, cu toate că pot vedea fotografia ca lumea abia când ajung la un metru de ea, îmi dau seama de ce ocupă o poziție atât de importantă.

Nu m-am mai uitat la ea cam de un deceniu. Nu cu atenție. Da, am mai *văzut-o* — a apărut în două reviste, ba chiar și într-o carte, cu toate că n-a fost tocmai bine întrebuințată —, dar nu m-am mai *uitat* la ea în tot acest timp. Nu de aproape.

Mă apropii de ea dintr-o parte și mai întâi mă uit la etichetă: „Julia Plummer, *Marcus în oglindă*, 1997, imprimare cibachrome“. Nimic altceva, nicio informație biografică, ceea ce mă bucură. În cele din urmă, mă uit la fotografie.

Înfățișează un bărbat de vreo douăzeci de ani. E gol, fotografiat de la brâu în sus, privind în oglindă. Reflecția din oglindă e clară, însă trupul lui e estompat. Are o față prelungă, cu ochi mijiți, și ține gura întredeschisă, ca și când s-ar pregăti să spună ceva sau să ofteze. Fotografia are ceva melancolic, dar în ea nu se vede că, până în clipa de dinainte să fie făcută, tânărul acesta — Marcus — râsese. Își petrecuse după-amiaza în pat cu prietena lui, pe care o iubea la fel de mult pe cât îl iubea ea pe el. Își citiseră unul altuia — din *Adio, Berlin* de Isherwood sau poate din *Marele Gatsby*,

pe care ea o citise, iar el nu — și mâncaseră înghețată la cutie. Erau tandri, erau fericiți, erau în siguranță. În dormitorul lor din capătul holului, un radio era pornit pe muzică R&B, iar în această poză Marcus are gura deschisă pentru că iubita lui, femeia care l-a fotografiat, fredona piesa de la radio, iar el se pregătea să i se alăture.

Inițial, fotografia era diferită. Iubita era și ea în cadru, reflectându-se în oglindă peste umărul lui, cu aparatul în dreptul ochiului. Era goală, dar reflecția ei în oglindă se vedea neclar. Era un portret al amândurora, făcut pe vremea când fotografiile în oglindă nu erau ceva obișnuit.

Îmi plăcea cum ieșise fotografia. Aproape că o preferam așa. Dar la un moment dat — nu-mi aduc aminte când anume, cu siguranță înainte s-o expun prima oară — m-am răzgândit. Am hotărât că arăta mai bine fără mine. Așa că m-am scos din fotografie.

Acum regret. A fost necinstit din partea mea — prima oară când mi-am folosit arta ca să mint — și aș vrea să-i spun lui Marcus că-mi pare rău. Pentru tot. Pentru că m-am dus după el la Berlin, pentru că l-am lăsat singur în fotografie și pentru că n-am fost persoana care își închipuia că sunt.

Chiar și după atâta timp, încă îmi pare rău.

Trece multă vreme până să-mi iau privirea de la fotografia mea. Nu mai fac de mult astfel de portrete. Acum fotografiez familii sau prieteni de-ai lui Connor, care stau în fața aparatului cu părinții și frații lor mai tineri — mă abordează la poarta școlii. Câștiguri suplimentare. Nu c-ar fi ceva rău în asta: fac treabă de calitate, am o reputație, sunt bună. Lumea mă invită la petrecerile copiilor să fac poze care apoi sunt trimise ca suvenire pe e-mail. Am făcut poze și la o petrecere pentru copii organizată cu scopul de a strânge fonduri pentru spitalul unde lucrează Hugh. Îmi place ceea ce fac, dar nu necesită decât îndemânare; e altceva decât să faci portrete ca al

lui Marcus; nu e artă — în lipsa unui cuvânt mai bun —, iar uneori mi-e dor să fac artă. Mă întreb dacă aș mai putea, dacă mai am ochiul format, instinctul de a apăsa declanșatorul la momentul potrivit. De a găsi momentul decisiv. A trecut mult timp de când n-am mai încercat.

Hugh crede că ar trebui să mă reapuc. Connor s-a făcut mai mare și începe să aibă propria lui viață. Întrucât a avut un start mai dificil, ne-am dedicat amândoi îngrijirii lui, dar are nevoie de noi mai puțin decât pe vremuri. Acum am mai mult timp pentru mine.

Mă uit în grabă la celelalte fotografii de pe pereți. Poate că o să mă reapuc în curând. Aș putea să mă concentrez mai mult asupra carierei și să am grijă în continuare de Connor. Se poate.

Cobor la parter s-o aștept pe Adrienne. Inițial, a vrut să vină cu mine să vedem expoziția împreună, dar i-am spus nu, pentru că voiam să văd fotografia singură. N-a deranjat-o. „Atunci ne vedem la cafenea, mi-a spus ea. Poate și mâncăm ceva."

A venit mai devreme și s-a așezat la o masă de lângă fereastră, cu un pahar de vin alb în față. Se ridică în picioare și ne îmbrățișăm. Începe să vorbească imediat ce luăm loc.

— Cum a fost?

Îmi trag scaunul mai aproape de masă.

— Sincer, un pic ciudat.

Îmi torn un pahar de apă minerală din sticla pe care Adrienne deja a comandat-o pentru mine.

— Am impresia că nu mai e fotografia mea.

Dă înțelegător din cap. Știe cât de mult mi-am dorit să vin aici.

— Sunt niște fotografii interesante în expoziție, adaug eu. Vrei să le vezi și tu mai încolo?

— Poate, spune ea, ridicând paharul de vin.

Știu că n-o să meargă să le vadă, dar nu mă supăr. Mi-a văzut fotografia înainte, iar celelalte n-o interesează.

— Noroc! spune ea, și bem. Nu l-ai adus și pe Connor?

Clatin din cap și râd.

— Ar fi fost prea ciudat. Și oricum, are treabă.

— A ieșit cu prietenii?

— Nu, s-a dus la înot cu Hugh. La bazinul de pe Ironmonger Row.

Adrienne zâmbește. Connor e finul ei, iar pe soțul meu îl știe de când îl știu și eu.

— La înot?

— Da, e un nou hobby. A fost ideea lui Hugh. Și-a dat seama că la anul împlinește cincizeci de ani și l-a apucat groaza. Încearcă să fie în formă.

Fac o pauză.

— Ai mai vorbit cu Kate? o întreb.

Cobor privirea în pahar. Nu voiam să pun întrebarea asta, nu atât de curând, dar nu mai am ce face. Nu știu ce răspuns aș prefera. Da sau nu?

Adrienne ia o gură de vin.

— De ceva vreme, nu. Tu?

— Acum vreo trei săptămâni.

— Și…?

Ridic din umeri.

— Ca de obicei.

— În miezul nopții?

— Da, oftez eu, amintindu-mi de ultimul telefon de la sora mea.

Era două noaptea, iar la ea, la Paris, și mai târziu. Vorbea nedeslușit. Am presupus că era băută. Îl vrea pe Connor înapoi. Nu înțelege de ce nu vreau să i-l dau înapoi. I se pare că nu e drept, și nu e singura persoană care crede că Hugh și cu mine suntem egoiști și nesuferiți.

— Mi-a zis aceleași chestii.

— Poate ar trebui să vorbești cu ea. Adică, încă o dată. Când n-o să mai fie atât de…

— Furioasă? zâmbesc eu. Știi la fel de bine ca mine că n-ar folosi la nimic și, oricum, nu pot să dau de ea. Nu răspunde la mobil și, dacă o sun pe fix, îmi răspunde colega ei de apartament, care nu

vrea să-mi spună nimic. E clar, a luat o decizie. Dintr-odată, după atâta timp, tot ce vrea pe lumea asta e să aibă grijă de Connor. Și crede că Hugh și cu mine o împiedicăm din motive egoiste. Nu se gândește nicio clipă la ce simte Connor, la ce-și dorește el. Cu siguranță nu l-a întrebat. Iarăși e vorba doar despre ea.

Mă opresc. Adrienne știe restul, nu e nevoie să continui. Știe de ce l-am luat pe fiul surorii mele și că, în toți acești ani, Kate a fost mulțumită de situație. Ce nu știm e ce anume s-a schimbat.

— Vrei să vorbești tu cu ea? o întreb.

Adrienne inspiră adânc și închide ochii. O clipă, îmi închipui că-mi va spune că trebuie să rezolv singură problema, că nu pot să dau fuga la ea de câte ori mă cert cu sora mea; cam așa îmi zicea și tata. Dar Adrienne nu spune asta, ci doar zâmbește:

— Am să încerc.

Comandăm ceva de mâncare și discutăm despre prietenii noștri comuni — mă întreabă dacă am văzut-o pe Fatima de curând, dacă am aflat că Ali are o nouă slujbă, dacă o să mă duc în weekend la petrecerea lui Dee —, iar după ce terminăm, îmi spune că trebuie să plece, are o întâlnire. Îi spun că mai vorbim sâmbătă.

În drum spre ieșire, nu mă pot abține să nu trec pe la buticul cu suvenire. Au vrut să pună fotografia cu Marcus pe coperta broșurii, dar nu le-am răspuns la e-mail, așa că au folosit poza unui tip cu înfățișare androgină, care suge o acadea. N-am răspuns nici la propunerile de interviu, ceea ce n-a împiedicat-o pe una dintre reviste — *Time Out*, cred — să publice un articol despre mine. A scris că sunt o persoană „retrasă“ și că fotografia mea e una dintre atracțiile expoziției, „un portret intim“, în același timp „emoționant și fragil“. Pe dracu’, aș fi vrut să le răspund, dar n-am făcut-o. Dacă mă consideră „retrasă“, așa am să fiu.

Mă uit din nou la tipul cu acadea, care îmi amintește de Frosty. Răsfoiesc broșura, apoi mă

apropii de cărțile poștale aranjate pe un suport. În mod obișnuit, aș cumpăra mai multe, dar azi cumpăr doar una, *Marcus în oglindă*. Îmi vine să-i spun vânzătoarei că fotografia e a mea, că am făcut-o pentru mine și că, deși am evitat s-o văd timp de câțiva ani, mă bucur că au expus-o aici și că mi s-a oferit șansa de-a o avea din nou.

Dar nu spun nimic din toate astea, ci doar murmur un „mulțumesc“, apoi pun vederea în geantă și ies din galerie. În ciuda frigului de februarie, merg pe jos mare parte din drumul până acasă — prin Covent Garden și Holborn, apoi o iau pe Theobald's Road spre Gray's Inn Road — și o vreme nu mă pot gândi decât la Marcus și la perioada petrecută împreună la Berlin, cu ani în urmă. Dar când ajung pe Roseberry Avenue, deja am reușit să las în urmă trecutul și mă gândesc la ce se întâmplă aici și acum. Mă gândesc la sora mea și sper că Adrienne o poate face să fie rezonabilă, deși știu că nu va reuși. Va trebui să vorbesc eu însămi cu Kate. Voi fi fermă, dar caldă. Îi voi aminti că o iubesc și că vreau să fie fericită, dar Connor are aproape paisprezece ani – asta îi voi aminti, precum și că Hugh și cu mine am făcut mari eforturi să-i oferim o viață stabilă și că e important să nu fie perturbată. Prioritatea mea trebuie să fie s-o ajut să înțeleagă că ar fi cel mai bine ca lucrurile să fie lăsate așa cum sunt. Pentru prima oară îmi trece prin minte că poate ar fi bine ca Hugh și cu mine să consultăm un avocat.

Ajung pe strada noastră. O mașină de poliție e parcată în dreptul unei case vecine. Dar văd că ușa noastră e larg deschisă. O iau la fugă. Mintea mi se golește brusc și nu mai rămâne decât nevoia de a-mi vedea fiul. Mă opresc abia după ce ajung în casă, în bucătărie, și îl văd pe Hugh stând de vorbă cu o femeie în uniformă. Văd prosopul și șortul lui Connor puse la uscat pe calorifer, apoi Hugh și polițista se întorc spre mine. Femeia afișează o expresie perfect neutră, iar Hugh arată ca atunci

când urmează să dea o veste proastă. Simt că mi se strânge inima și mă aud strigând ca într-un vis: „Unde e Connor? Hugh! Unde e băiatul nostru?“ Dar nu-mi răspunde. Nu-l văd decât pe el în cameră. Are ochii mari. Îmi dau seama că s-a întâmplat ceva îngrozitor, ceva de nedescris. „Spune-mi!“, îmi vine să strig, dar mă abțin. Nu pot să mă mișc; cuvintele nu mi se desprind de pe buze. Gura mi se deschide, apoi se închide la loc. Înghit în sec. Sunt sub apă, nu pot să respir. Hugh se apropie de mine, încerc să-l îndepărtez când mă ia de mână, apoi îmi recapăt vocea. „Spune-mi!“, îi cer eu din nou, iar după o clipă deschide gura.

— Nu-i vorba de Connor, spune Hugh, dar abia am timp să simt valul de ușurare care mă inundă înainte ca el să adauge: Îmi pare rău, draga mea. E vorba de Kate.

Capitolul doi

Stau la masa din bucătărie. Nu știu cum am ajuns pe scaun. Suntem singuri. După ce și-a făcut treaba, polițista a plecat. E frig, iar Hugh mă ține de mână.

— Când? spun eu.

— Azi-noapte.

Am în față un ceai îndulcit și mă uit la aburii care se ridică din cană. N-are nicio legătură cu mine. Nu-mi dau seama de ce e pe masă. Nu mă pot gândi decât la sora mea mai mică zăcând într-un pasaj din Paris, singură și udată de ploaie.

— Azi-noapte?

— Așa au zis.

Vorbește cu glas scăzut. Știe că îmi voi aminti doar o mică parte din ce-mi spune.

— Ce făcea acolo?

— Nu se știe. Poate a luat-o pe o scurtătură.

— A luat-o pe o scurtătură?

Încerc să-mi imaginez. Kate în drum spre casă. Probabil băută. Vrând să scurteze drumul cu câteva minute.

— Ce s-a întâmplat?

— Poliția crede că tocmai plecase dintr-un bar. Și că a fost atacată.

Îmi amintesc. Polițista a spus că a fost o tâlhărie, deși încă nu se știe dacă i s-a furat ceva. În clipa aceea, femeia a întors capul spre Hugh, coborând și capul, și glasul. Dar am auzit ce-a zis: „Nu pare să fi fost violată“.

Ceva se frânge în mine când mă gândesc la asta. Mă crispez, devin foarte mică. Am unsprezece ani, Kate are patru, și trebuie să-i spun că de data asta mama nu se mai întoarce de la spital. Tata crede că sunt suficient de mare ca să stau de vorbă cu ea,

pentru că el nu e în stare, nu de data asta, așa că e sarcina mea. Kate plânge, deși nu-s sigură că a înțeles ce i-am zis. „O să fie bine“, îi spun eu, strângând-o în brațe, cu toate că o parte din mine deja știe ce se va întâmpla. Tata nu va face față, iar prietenii lui nu ne vor fi de niciun ajutor. Suntem pe cont propriu. Dar nu pot să spun asta. Trebuie să fiu puternică pentru Kate. Pentru sora mea. „Tu și cu mine, îi spun eu. Promit. O să am grijă de tine. Mereu.“

Dar n-am avut grijă de ea, nu? Am fugit la Berlin. Apoi i-am luat fiul. Și am lăsat-o să moară.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu din nou.

Hugh e răbdător.

— Draga mea, nu se știe. Dar poliția face toate eforturile ca să afle.

Inițial, m-am gândit că ar fi bine să-l ținem pe Connor departe de înmormântarea lui Kate. Că e prea tânăr și n-ar face față. Hugh n-a fost de acord. Mi-a amintit că tatăl nostru nu ne-a lăsat pe mine și pe Kate să mergem la înmormântarea mamei și că i-am purtat pică pentru asta tot restul vieții lui.

A trebuit să accept că soțul meu are dreptate, dar consiliera a fost cea care a înclinat balanța: „Nu-l puteți proteja, a spus ea. Trebuie să înfrunte durerea“. Apoi a șovăit o clipă. Eram cu Hugh în cabinetul consilierei, care stătea cu mâinile împreunate pe masă. Mă uitam la semnele de pe degetele ei — zgârieturi superficiale. M-am întrebat dacă se ocupa cu grădinăritul. Mi-am imaginat-o stând în genunchi lângă straturile de flori, cu o foarfecă în mână, tăind bobocii ofiliți. Avea o viață la care se putea întoarce după ce termina ședința. Spre deosebire de noi.

— Julia? mi-a spus ea, și am ridicat privirea — mintea îmi fugise în altă parte. El *vrea* să meargă?

Când am ajuns acasă, l-am întrebat. Connor s-a gândit o vreme, apoi a zis că da, ar vrea să meargă.

I-am cumpărat costum, cravată neagră și o cămașă nouă. Pare mult mai matur îmbrăcat așa. În

drum spre crematoriu, merge între mine și Hugh.

— Te simți bine? îl întreb eu după ce intrăm și luăm loc.

Dă aprobator din cap, dar nu spune nimic. Cei din sală stau tăcuți, copleșiți de durere. Toți sunt șocați. Moartea lui Kate a fost violentă, fără sens, de neînțeles. Oamenii s-au retras în ei înșiși, ca să se protejeze.

Și totuși, nu plâng nici eu, nici Connor, nici tatăl lui. Hugh e singurul care s-a uitat la sicriu. Îl cuprind cu brațul pe fiul nostru.

— O să fie bine, îi spun.

Lumea continuă să intre în sală și se așază pe scaune. Se aud foșnete și șoapte. Închid ochii. Mă gândesc la Kate, la copilăria noastră. Pe atunci, lucrurile erau simple, dar asta nu înseamnă că erau ușoare. După ce a murit mama, tata a început să bea mult. Prietenii lui — în majoritate artiști, pictori, oameni din lumea teatrului — au început să petreacă tot mai mult timp la noi și, sub privirile noastre, casa a devenit decorul unei petreceri zgomotoase care uneori se mai domolea, dar care nu se termina niciodată. La fiecare câteva zile, unii musafiri plecau și veneau alții noi, care aduceau sticle și țigări, uneori și droguri, iar muzica răsuna în continuare. Acum înțeleg că toate astea erau parte din suferința tatei, dar atunci părea o celebrare a libertății, o beție care a durat un deceniu. Kate și cu mine ne simțeam ca niște amintiri nedorite ale trecutului său și, cu toate că ne ferea de băutură și de droguri și ne spunea că ne iubește, tata nu era nici dornic, nici capabil să fie părinte pentru noi, așa că mi-a revenit mie sarcina de a avea grijă de amândouă. Eu pregăteam mesele, eu puneam pastă de dinți pe periuța lui Kate și i-o lăsam pe chiuvetă înainte de culcare, eu îi citeam când se trezea noaptea plângând și eu aveam grijă să-și facă temele și să se pregătească pentru școală în fiecare zi. O țineam în brațe și îi spuneam că tati ne iubește și că totul va fi bine.

Mi-am dat seama că o adoram pe sora mea și, în ciuda anilor care ne despărțeau, am devenit la fel de apropiate ca niște gemene, legătura dintre noi fiind aproape telepatică.

Dar acum ea e în cutia aia de lemn, iar eu sunt aici, în fața ei, și nici măcar nu pot să plâng. Nu-mi vine să cred. Și știu că, de la un punct încolo, n-am mai avut grijă de ea.

Mă bate cineva pe umăr. Mă întorc. E o femeie pe care n-o cunosc.

— Am vrut doar să te salut, începe ea.

Apoi se prezintă, o cheamă Anna. Îmi ia o clipă să-mi dau seama cine este: colega de apartament a lui Kate, pe care am rugat-o să citească ceva la înmormântare.

— Vreau să-ți spun cât de rău îmi pare.

Plânge, dar pe chipul ei se citește un fel de stoicism. Tărie sufletească.

— Mulțumesc, spun eu.

Deschide geanta pe care o ține în poală și îmi întinde o hârtie:

— Poezia pe care am ales-o… Crezi că e potrivită?

Arunc o privire pe ea, deși am citit-o deja în programul ceremoniei. *Pentru cei furioși, am fost înșelată,* începe poezia, *dar pentru cei fericiți, am dobândit pacea.* Mi s-a părut o alegere ciudată încă de la început, pentru că furia e singurul răspuns posibil, dar nu-i spun nimic.

— E foarte potrivită, spun eu, înapoindu-i hârtia. Mulțumesc.

— Cred că i-ar fi plăcut lui Kate.

Îi răspund că așa cred și eu. Mâinile îi tremură și, cu toate că poezia nu e lungă, mă întreb dacă o să se descurce.

Dar se descurcă. Deși e foarte tristă, Anna găsește în sine o rezervă de energie și rostește cuvintele tare și limpede. Connor se uită la ea și îl văd ștergându-și o lacrimă cu dosul palmei. Și Hugh plânge, iar eu îmi spun că sunt puternică

pentru amândoi, că trebuie să-mi păstrez cumpătul, că nu mă pot pierde cu firea în fața lor. Și totuși, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva mă amăgesc și adevărul e că nu pot simți niciun pic de durere.

După aceea, mă duc la Anna și-i spun:

— A fost perfect.

Suntem în fața capelei și Connor e vizibil ușurat că s-a terminat.

Anna zâmbește. Mă gândesc la telefoanele lui Kate din ultimele săptămâni și mă întreb ce crede Anna despre mine, ce i-a povestit sora mea.

— Mulțumesc, spune ea.

— El e soțul meu, Hugh. Iar ea e prietena mea foarte apropiată, Adrienne.

Anna se întoarce spre fiul meu.

— Iar tu trebuie să fii Connor, nu-i așa?

Connor aprobă din cap și dă mâna cu ea, iar pe mine mă surprinde din nou cât de matur pare.

— Încântat de cunoștință, spune el, dar e stânjenit, nu știe cum ar trebui să se poarte.

Băiatul lipsit de griji de acum câteva săptămâni, băiatul care dădea fuga în casă urmat de trei-patru prieteni să-și ia mingea sau bicicleta, pare să se fi evaporat dintr-odată. Băiatul care-și petrecea ore în șir cu un caiet de desen și creioane colorate a dispărut. Îmi spun că e temporar, că băiețelul meu se va întoarce, dar mă întreb dacă e adevărat.

Continuăm discuția o vreme, dar apoi Hugh simte probabil disconfortul lui Connor și sugerează că ar fi bine să se ducă cu el la mașină. Adrienne spune că merge și ea cu ei, iar Hugh se întoarce spre Anna.

— Mulțumesc pentru tot, spune el, apoi dă mâna cu ea și îl ia pe Connor pe după umeri. Hai, dragul meu.

Și o iau toți trei din loc.

— Pare un băiat plăcut, spune Anna după ce s-au îndepărtat suficient cât să n-o audă.

Vântul s-a întețit; în curând o să plouă. Își dă la o parte firele de păr care i-au intrat în gură.

— Chiar este, spun eu.

— Cum se descurcă?

— Cred că încă nu-și dă seama foarte bine ce s-a întâmplat.

Ne întoarcem și pornim spre florile care au fost depuse în curtea capelei.

— Îmi închipui că e greu pentru el.

Mă întreb cât de mult știe despre Connor. Ea și sora mea erau prietene vechi; Kate mi-a zis că se știau din școală, însă doar vag, prin cunoștințe comune. Acum câțiva ani, au reluat legătura pe Facebook și și-au dat repede seama că amândouă se mutaseră la Paris. S-au întâlnit să bea ceva și, câteva luni mai târziu, colega de apartament a Annei s-a mutat, iar în locul ei a venit Kate. Fusesem mulțumită de cum se aranjaseră lucrurile, pentru că surorii mele nu-i era tocmai ușor să-și păstreze prietenii. Probabil au vorbit mult, dar Kate putea fi foarte discretă, și îmi închipui că nu-i era tocmai ușor să discute despre Connor, un subiect dureros pentru ea.

— Se descurcă, spun eu. Cred.

Ajungem la peretele dinspre sud-est al crematoriului, unde sunt depuse coroane de flori, crizanteme albe și trandafiri roz, buchete de crini albi, cu bilete scrise de mână. Mă aplec să le citesc, încă neînțelegând întru totul de ce apare peste tot numele lui Kate. Chiar în momentul acela soarele iese dintre nori și, o clipă foarte scurtă, ne învăluie în strălucirea lui.

— Îmi închipui că vă e greu cu el, spune Anna, iar eu mă ridic în picioare.

Connor e un băiat bun, nu ne face deloc probleme. I-am spus adevărul despre trecutul lui când am considerat că e suficient de mare ca să înțeleagă.

— Ne descurcăm, spun eu. Deocamdată…

— Se înțelege bine cu tatăl lui?

— Foarte bine.

Nu-i spun că mă îngrijorează cum se înțelege cu mine. Încerc să fiu o mamă cât se poate de bună, dar uneori nu mi-e ușor. Cu siguranță nu la fel de ușor pe cât îi e lui Hugh să fie tată.

Îmi aduc aminte că am discutat odată cu Adrienne despre asta. Hugh era ocupat la serviciu, iar Connor și cu mine eram în vacanță cu ea și cu gemenii ei. Adrienne se purtase minunat toată ziua cu cei trei copii. Erau mult mai mici pe atunci, aveau toane, iar lui Connor nu-i convenea nimic și nici nu voia să mănânce. Nu reușisem să-i fac față și mă simțeam rău din cauza asta. „Mi-e teamă că nu mă descurc pentru că nu-i al meu“, i-am spus eu după ce copiii s-au dus la culcare. Ea bea un pahar de vin, iar eu apă minerală. „Păi, chiar e al tău, mi-a răspuns ea, ca și când aș fi fost prea aspră cu mine. Ești mama lui. Și ești o mamă bună. Nu uita că oamenii sunt diferiți și că mama ta n-a fost lângă tine să-ți dea un exemplu pentru când vei fi mamă. Și nimănui nu-i e ușor.“ „Poate“, am răspuns eu, și nu m-am putut abține să nu mă întreb ce-ar fi zis Kate.

— Ce bine, spune Anna acum.

— Da, zâmbesc eu. Suntem foarte norocoși că-l avem.

Ne uităm în continuare la flori și facem conversație, evitând să aducem vorba despre Kate. După câteva minute pornim spre parcare. Adrienne îmi face semn cu mâna, și îi spun Annei că trebuie să plec.

— Îmi pare bine că te-am cunoscut, spun eu.

Se întoarce spre mine și îmi ia mâinile într-ale ei. Iarăși a copleșit-o durerea și a început să plângă.

— Mi-e dor de ea, spune ea simplu.

Îi strâng mâinile. Și mie îmi vine să plâng, dar mă abțin. Mă simt complet amorțită. E un mecanism de apărare, mi-a spus Hugh. Blochez tot. Adrienne e de acord: „Nu există un mod corect de a suferi după moartea cuiva“. N-am spus

niciunui alt prieten cum mă simt, ca nu cumva să creadă că nu-mi pasă de uciderea surorii mele. Mă simt vinovată.

— Știu, spun eu. Și mie mi-e dor de ea.

Se uită în ochii mei. Vrea să spună ceva. În cele din urmă, cuvintele i se desprind precipitat de pe buze:

— Putem să păstrăm legătura. Adică, mi-ar plăcea. Vrei? Ai putea să mă vizitezi la Paris, sau aș putea să vin eu în vizită. În fine, numai dacă vrei, îmi închipui că ești foarte ocupată…

— Anna, te rog, spun eu, punând mâna pe brațul ei ca s-o liniștesc.

Foarte ocupată? îmi spun în sinea mea. Am niște angajamente în agendă — un cuplu vrea fotografii cu ei și cu copilul lor de opt luni, iar mama unui prieten al lui Connor vrea poze cu familia și labradorul lor —, dar le-am contramandat. Acum, tot ce fac e să exist și să mă gândesc la Kate, întrebându-mă dacă e într-adevăr o coincidență că și-a pierdut viața chiar în ziua când am fost să văd poza cu Marcus.

Reușesc să zâmbesc. Nu vreau să par nepoliticoasă.

— Da, mi-ar plăcea foarte mult.

Capitolul trei

Hugh ia micul dejun. Un bol cu müsli. Mă uit la el în timp ce își pune lapte în cafea și adaugă jumătate de linguriță de zahăr.

— Ești sigură că nu e prea devreme?

Dar tocmai de aceea vreau să merg, cred. Pentru că au trecut două luni și, după soțul meu, încă sunt în faza de negare. Am nevoie să accept realitatea.

— Vreau să merg acolo. Vreau să mă văd cu Anna. Să stau de vorbă cu ea.

În timp ce o spun, îmi dau seama cât de important e pentru mine. Anna și cu mine ne înțelegem bine. Pare o prezență caldă și amuzantă. Înțelegătoare. Și pare să nu judece. În plus, Anna a fost cea mai apropiată de Kate — mai apropiată decât mine, decât Hugh și decât Adrienne —, așa că e singura care mă poate ajuta într-un mod în care ceilalți prieteni nu o pot face. Și poate că am s-o ajut și eu.

— Cred că o să-mi facă bine.

Mă opresc. Poate că o parte din mine vrea și să se asigure că Anna nu gândește rău despre mine și despre Hugh pentru că l-am luat pe Connor.

— Nu știu, continui eu, e un lucru pe care vreau să-l fac.

Hugh tace. Au trecut nouă săptămâni, cred. Nouă săptămâni și eu tot n-am plâns. Nu așa cum trebuie. Mă gândesc din nou la vederea pe care încă o am în geantă, unde am pus-o în ziua când a murit Kate. *Marcus în oglindă.*

— Kate a murit. Trebuie să înfrunt asta.

Oricare ar fi consecințele.

Hugh își termină cafeaua.

— Nu sunt convins…, începe el, apoi vocea lui devine mai caldă: Dar dacă ești sigură, atunci

mergi.

Sunt agitată când cobor din tren, dar Anna mă așteaptă la capătul peronului. Poartă o rochie galben-pai și e scăldată în razele de soare care coboară prin ferestrele înalte. Pare mai tânără decât îmi aminteam și are o frumusețe calmă și simplă, pe care n-am observat-o la înmormântare. Are un chip pe care pe vremuri aș fi vrut să-l fotografiez — cald și deschis. Zâmbește când mă vede, și mă întreb dacă nu cumva deja și-a trăit durerea, în timp ce eu sunt abia la început.

Îmi face cu mâna când mă apropii.

— Julia! strigă ea, apropiindu-se în fugă de mine.

Ne sărutăm pe amândoi obrajii, apoi ne ținem în brațe câteva clipe.

— Ce bine că ai venit! Ce mă bucur să te văd!

— Și eu.

— Îmi închipui că ești frântă de oboseală! Hai să bem ceva.

Mergem la o cafenea nu departe de gară. Anna comandă câte o cafea pentru fiecare.

— Ai mai aflat ceva? mă întreabă ea.

Oftez. Ce-aș putea să-i spun? Deja știe aproape tot. Poliția a făcut progrese mici; în noaptea când a fost atacată, Kate băuse într-un bar, singură, din câte se pare. Câțiva oameni și-au amintit că au văzut-o; părea bine dispusă și a stat de vorbă cu barmanul. Lista de apeluri din telefonul ei nu le-a fost de ajutor, dar sunt convinși că era singură când a plecat din bar. E irațional, dar nu pot scăpa de sentimentul că sunt responsabilă pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Nu mare lucru.

— Îmi pare rău. Cum te mai simți?

— Mă tot gândesc la ea. La Kate. Uneori, am impresia că nu s-a întâmplat nimic. Îmi vine să pun mâna pe telefon și s-o sun, în speranța că o să-mi răspundă.

— Ești în faza de negare. E normal. În fond, n-a trecut așa de mult timp.

Oftez. Nu vreau să-i spun că am fost bântuită de Kate în ultima vreme, că i-am format numărul de nenumărate ori, numai ca să aud un mesaj automat în franceză, care mă informa că numărul nu este alocat. Nu vreau să știe că i-am cumpărat lui Kate o vedere, că i-am scris un mesaj și că am pus-o într-un plic, pe care l-am ascuns apoi în birou, sub un teanc de hârtii. Nu vreau să recunosc că lucrul cel mai rău, lucrul cel mai greu, e că o mică parte din mine, o parte pe care o urăsc, dar pe care nu pot s-o neg, se bucură că nu mai e printre noi, pentru că acum măcar nu mă mai sună în toiul nopții să-și ceară fiul înapoi.

— Două luni, spun eu. Hugh spune că e foarte puțin timp.

Anna zâmbește trist, dar nu spune nimic. Într-un fel, mă simt ușurată; nimeni nu mi-ar putea spune ceva care să mă ajute, totul e irelevant. Uneori, tăcerea e mai bună și o admir pe Anna pentru tăria sufletească de care dă dovadă.

— Tu cum te simți? o întreb.

— Mă rog, sunt foarte ocupată cu serviciul, și asta mă ajută.

Îmi amintesc că e avocată și că lucrează pentru o companie farmaceutică mare, deși nu mi-a spus cum se numește. Aștept să continue, dar nu mai spune nimic.

— Connor cum se simte? mă întreabă ea.

Pare sincer preocupată; nu-mi vine să cred că la un moment dat mi-a trecut prin minte că Anna încerca s-o ajute pe sora mea să-l ia pe Connor înapoi.

— Se simte bine. Cred…

Ne vin cafelele. Două espresso, pliculețe de zahăr în fiecare farfurie, o ciocolată învelită în staniol.

— De fapt, nu cred că se simte bine. Pare tot timpul furios, trântește ușile fără motiv și știu că

plânge mult. Îl aud, dar nu recunoaște.

Nu răspunde. O parte din mine vrea să-i spună că mi-e teamă ca nu cumva să-mi pierd fiul. Mulți ani am fost foarte apropiați, mai mult ca niște prieteni decât ca o mamă și copilul ei. I-am încurajat înclinațiile artistice, am mers cu el în aer liber să facă schițe. Ori de câte ori a fost necăjit, a apelat la mine sau la Hugh. Întotdeauna mi-a spus tot. Deci de ce simte că acum trebuie să sufere de unul singur?

— Mă tot întreabă dacă au arestat pe cineva.

— E de înțeles, spune ea. E foarte tânăr. Și-a pierdut o mătușă.

Ezit. Sigur știe.

— Știi că sora mea era mama lui Connor?

Dă aprobator din cap.

— Cât ți-a povestit?

— Tot, cred. Știu că l-ați luat pe Connor când era copil.

Simt că mi se pune un nod în gât, că devin defensivă. Din cauza felului în care a spus-o: „l-ați luat“. Am obișnuitul acces de iritare — povestea rescrisă, adevărul îngropat —, dar încerc să-l îndepărtez.

— Nu l-am *luat*. Pe vremea aceea, Kate a vrut să-l creștem noi.

Chiar dacă mai târziu n-a mai vrut, îmi spun în sinea mea. Mă întreb cum a evoluat versiunea lui Kate asupra poveștii. Îmi închipui că le-a zis prietenilor că am dat buzna în viața ei, că l-am înhățat pe Connor deși ea se descurca de minune, că l-a vrut pe fiul ei pentru că noi nu puteam avea copii.

Părticica din mine care se bucură că nu mai e printre noi se ridică din nou la suprafață. Nu mă pot opune, deși mă face să mă simt îngrozitor. Connor este al meu.

— A fost complicat. O iubeam. Dar uneori Kate avea o imagine foarte distorsionată despre cât de bine se descurca.

Anna zâmbește, ca și când ar vrea să mă liniștească, iar eu continui:

— Știu că n-a fost ușor pentru ea. Adică să renunțe la el. Era foarte tânără când l-a născut. O copilă. Avea șaisprezece ani. Doar un pic mai mare decât e Connor acum.

Cobor privirea în ceașca de cafea. Îmi amintesc ziua când s-a născut Connor. Mă întorsesem de câteva luni de la Berlin și fusesem la o ședință. Mă înscrisesem din nou în program, și eram bucuroasă. Lucrurile mergeau bine. Când m-am întors acasă, l-am găsit pe Hugh pregătind o geantă cu haine.

— Unde mergem? am întrebat eu, iar el mi-a explicat.

Kate era la spital. În travaliu.

— L-am sunat pe taică-tău, a adăugat el, dar n-a răspuns.

Nu puteam procesa ce auzeam, și totuși o parte din mine știa că era adevărat.

— În *travaliu*? am întrebat eu. Dar…?

— Așa mi-au zis.

Dar are *șaisprezece* ani, aș fi vrut eu să spun. N-are slujbă. Încă locuiește acasă, iar tata ar trebui să aibă grijă de ea.

— E imposibil, răspund eu.

— Ba se pare că e posibil. Trebuie să mergem.

Când am ajuns noi, Connor deja se născuse.

— Nu fi furioasă, mi-a spus Hugh înainte să intrăm. Are nevoie de sprijinul nostru.

Kate era întinsă în pat, cu el în brațe. Mi l-a întins imediat ce am intrat în salon, iar dragostea pe care am simțit-o pentru el a fost instantanee și surprinzător de intensă. N-aș fi putut să mă înfurii pe ea nici dacă aș fi vrut.

— E foarte frumos, am spus eu, iar Kate a închis ochii, brusc epuizată, și a întors privirea în altă parte.

Mai târziu, am vorbit despre ce se întâmplase. Ne-a povestit că nici măcar nu-și dăduse seama că

era însărcinată, iar Hugh a spus că nu era chiar atât de neobișnuit.

— Mai ales la adolescente, a continuat el. Hormonii încă nu-s stabilizați, iar ciclul poate fi neregulat. Poate că e surprinzător, dar se mai întâmplă.

Am încercat să-mi imaginez. Da, era posibil; Kate era o fată dolofană, căreia propriul trup îi devenise nefamiliar din pricina hormonilor. Așa că era posibil să nu-și fi dat seama că rămăsese însărcinată.

— A încercat să se descurce, îi spun eu acum Annei. Câțiva ani. Dar…

Ridic din umeri. Kate nu avea nimic. Când Connor a împlinit trei ani, a plecat cu el la Bristol — fără să spună nimănui de ce — și a închiriat o garsonieră cu baia la comun și fără bucătărie. Avea o plită electrică montată lângă chiuvetă și un ibric electric pus pe un lighean întors cu fundul în sus. Sigura dată când am vizitat-o acolo, camera mirosea a urină și a scutece murdare, iar Kate era întinsă pe pat, în timp ce fiul ei stătea într-un scaun auto pentru copii așezat pe podea — era gol, flămând și cu centura pusă.

Ridic privirea spre Anna.

— Mi-a cerut să-l iau eu. Doar pentru câteva luni. Până se punea pe picioare. Îl iubea pe Connor, dar nu putea să aibă grijă de el. Mama nu mai era de mult printre noi, iar tata nu se interesa de ea. Cele șase luni de care a fost vorba la început s-au transformat într-un an, apoi în doi. Știi cum e. Connor avea nevoie de stabilitate. Iar după ce a împlinit cinci ani, am hotărât — cu toții — că ar fi fost mai bine dacă l-am adopta în mod oficial.

Anna dă din cap.

— N-ați încercat să luați legătura cu tatăl?

— Situația era confuză. Kate nu ne-a spus niciodată cine era.

Fac o pauză. Mă simt foarte rușinată pentru Kate și tristă pentru Connor.

— Nu cred că știa.

— Sau poate că era o persoană de la care nu voia să ceară ajutor…

— Nu cred.

Mă uit pe fereastră la trafic, la taxiurile și bicicletele care trec prin fața geamului. Atmosfera e apăsătoare. Vreau s-o destind.

— Dar acum îl are pe Hugh, spun eu. Sunt extrem de apropiați. Ba chiar sunt foarte asemănători.

O spun în grabă. Ce ciudat, mă gândesc. Connor n-are legături de sânge cu Hugh, și totuși, lui îi dă ascultare.

— Știi, spune Anna, Kate întotdeauna mi-a zis că, deși a fost foarte dureros, s-a simțit ușurată când te-ai oferit să ai grijă de Connor. Spunea că, într-un fel, i-ai salvat viața.

Mă întreb dacă nu cumva încearcă doar să mă facă să mă simt mai bine.

— Așa zicea?

— Da. Zicea că, dacă n-ați fi fost tu și Hugh, ar fi trebuit să se mute înapoi cu tatăl vostru…

Își dă ochii peste cap, închipuindu-și că e o glumă. Dar nu spun nimic. Nu-s sigură că sunt pregătită să-i spun povestea familiei noastre. Nu atât de în detaliu, nu încă. Își dă seama că nu mă simt în largul meu și se întinde peste masă, luându-mă de mână.

— Kate te iubea, să știi.

Simt o undă de ușurare, care apoi e înlocuită de o tristețe foarte profundă, pe care o simt înăuntrul meu ca pe o lovitură. Mă uit la mâna mea în mâna Annei și îmi amintesc cum o țineam eu pe a lui Kate. Când era mică, îi studiam degețelele, minunându-mă de delicatețea și perfecțiunea lor. Se născuse prematur, foarte fragilă și totuși plină de energie și poftă de viață. Eu încă nu împlinisem șapte ani, dar deja o iubeam din tot sufletul pe surioara mea.

Însă asta n-a fost suficient ca s-o salvez.

— Așa spunea?

Anna dă din cap că da:

— Deseori.

— Mi-aș dori să-mi fi spus ea asta când era în viață. Dar cred că n-ar fi făcut-o, nu?

— Nu…, spune ea râzând. Niciodată. Nu era stilul ei.

Ne terminăm cafelele, apoi luăm metroul până la Rue Saint-Maur. Mergem la apartamentul Annei. Locuiește într-un bloc elegant, care are la parter o spălătorie. Anna încearcă ușa de la intrare, apoi introduce codul la interfon.

— De multe ori e stricat, îmi explică ea.

Urcăm la primul etaj. Pe palier e o măsuță de scris, acoperită cu corespondență, iar Anna trage unul dintre sertare și pipăie sub el.

— Am pus o cheie de rezervă aici, spune ea. A fost ideea lui Kate. Întotdeauna își uita cheile. E utilă și pentru iubitul meu, dacă ajunge aici înaintea mea.

Așadar are un iubit, îmi spun, dar nu pun întrebări. Ca în orice nouă prietenie, acestea sunt detalii pe care le voi descoperi treptat. Intrăm în apartament, iar Anna îmi ia geanta și o pune lângă ușă.

— Sigur nu vrei să stai aici? mă întreabă ea, dar îi spun că nu, o să stau la hotelul unde mi-am făcut rezervare, câteva străzi mai încolo.

Deja am vorbit despre asta; aș putea să stau în camera lui Kate, înconjurată de lucrurile ei. Dar e prea devreme.

— Bem ceva, apoi poți să te cazezi înainte să mergem la masă. Știu un restaurant excelent. În fine, să-ți arăt apartamentul…

E un apartament frumos și spațios, cu tavane înalte și cu ferestre până la podea. Mobila din living e elegantă, dar nesofisticată. Pe pereți atârnă postere înrămate cu Folies Bergère și Chat Noir[1], genul de postere pe care le alegi în grabă. Apartamentul n-a fost decorat cu dragoste.

— E închiriat? întreb eu, iar ea încuviințează din cap. E foarte frumos.

— E bun deocamdată. Vrei să bei ceva? Niște vin? Eu cred că beau o bere.

Deci Kate nu i-a spus tot.

— Ai suc? Sau niște apă? întreb eu.

— Sigur.

Mă duc după ea în bucătăria aflată în partea din spate a apartamentului; e elegantă și curată — spre deosebire de a mea când am plecat azi-dimineață —, și totuși Anna se scuză pentru cum arată. Pune repede la loc o pâine și un borcan de unt de arahide lăsate pe masă. Râd și mă apropii de fereastră.

— Asta nu-i nimic. Eu locuiesc cu un adolescent.

Mă gândesc la familia mea. Mă întreb cum se descurcă Hugh cu Connor. A zis că diseară o să meargă cu el la cinema sau o să joace șah. O să comande ceva de mâncare sau poate o să iasă la restaurant. Știu că ar trebui să-i sun, dar acum e o ușurare să nu mă gândesc decât la mine.

Anna zâmbește și îmi întinde un pahar cu suc de mere.

— Sigur doar asta vrei?

— Da, mulțumesc.

Scoate o sticlă de vin din frigider.

— Nu pot să te ispitesc cu nimic? Ultima șansă!

Zâmbesc și îi spun din nou că nu. Aș putea să-i spun că nu beau, dar nu vreau. S-ar putea să-mi pună întrebări, și nu vreau să vorbesc despre asta. Nu acum. Nu vreau să fiu judecată.

Anna ia loc în fața mea și ridică paharul.

— Pentru Kate.

— Pentru Kate, spun eu, luând o gură de suc.

Mi-aș dori ca și paharul meu să fi fost plin cu vin, dar, ca de fiecare dată, îmi alung repede pofta.

— Vrei să-i vezi camera?

Șovăi. Nu vreau, dar n-am cum să evit. E unul dintre lucrurile pentru care am venit aici. Ca să mă

confrunt cu realitatea vieții ei, deci și cu moartea ei.

— Da, spun eu. Să mergem.

Camera nu e chiar atât de rea pe cât îmi închipuiam. Are o fereastră care dă spre un balconaș, un pat dublu cu o cuvertură crem, un CD-player pe măsuța de toaletă, lângă parfumuri. E curată, și totul e aranjat cu grijă. Foarte diferit de cum îmi imaginam eu că trăiește.

— Poliția a venit să facă percheziție, îmi explică Anna. Dar au lăsat lucrurile cam cum le-au găsit.

Poliția. Îmi închipui agenții căutând amprente, cercetându-i obiectele, catalogându-i viața. Simt că mi se încinge pielea de la o mie de mici șocuri. E prima oară când fac legătura între acest loc și moartea surorii mele.

Inspir adânc, ca și când aș putea s-o absorb, dar a dispărut, n-a mai rămas nici măcar stafia ei. Camera ar putea fi a oricui. Mă îndepărtez de Anna și mă apropii de pat. Mă așez pe el. Pe noptieră e o carte.

— E pentru tine.

Îmi dau seama că de fapt e un album foto, genul cu file de carton și folii adezive care fixează fotografiile. Bănuiesc ce e înăuntru chiar înainte să-l deschid.

— Kate îl arăta prietenilor, îmi explică Anna. „E sora mea“, le spunea ea. Era foarte mândră, pe cuvânt.

Fotografii făcute de mine. Anna se așază pe pat lângă mine.

— Kate mi-a zis că le păstra tatăl vostru. Le-a găsit când tatăl vostru a murit.

— Tata? mă mir eu.

Nu m-am gândit niciodată că l-ar fi interesat ce făceam eu.

— Așa mi-a zis.

Pe prima pagină e chiar *Marcus în oglindă.*

— Doamne…, spun eu, șocată.

E fotografia întreagă, nemodificată, nedecupată. Mă văd stând în spatele lui Marcus, cu aparatul în dreptul ochiului. Goală.

— Tu ești tipa din poză? mă întreabă ea.

— Da.

— Și el cine e? Îl văd peste tot în ultima vreme.

Mă copleșește un surprinzător val de mândrie.

— Fotografia a fost folosită într-o expoziție. A devenit foarte populară.

— Și cine e tipul?

Mă uit din nou la fotografie.

— Un fost iubit. Marcus.

Îi pronunț numele în grabă; mă întreb când l-am pronunțat ultima oară cu glas tare.

— Am trăit împreună o vreme. Cu mulți ani în urmă. Oare cât aveam pe atunci…? Douăzeci de ani? Poate nici atât. Era artist. Mi-a dat primul meu aparat foto. Am făcut poza asta în apartamentul nostru. Mă rog, de fapt era un apartament în care locuiam ilegal. În Berlin. Stăteam în el cu alți câțiva. Mai ales artiști. Unii veneau, alții plecau.

— În Berlin?

— Da. Marcus și-a dorit să stea acolo. Era mijlocul anilor nouăzeci. Căzuse Zidul Berlinului și orașul avea o atmosferă nouă. Ca și când tocmai s-ar fi făcut curățenie, înțelegi?

Anna aprobă din cap și, deși nu știu dacă o interesează, continui:

— Stăteam în Kreuzberg. Alegerea lui Marcus. Cred că avea legătură cu Bowie.

Anna are un aer nedumerit. Poate e prea tânără.

— David Bowie, îi explic eu. A locuit acolo. Sau a înregistrat un album, nu mai știu…

Ating fotografia cu degetele. Îmi aduc aminte că luam aparatul peste tot, la fel cum Marcus își lua caietul de schițe, iar prietenul nostru Johan, carnetul de însemnări. Aceste obiecte nu erau doar instrumente, erau parte din noi înșine, erau modul în care înțelegeam lumea. Aveam o obsesie: voiam

să le fac portrete oamenilor în timp ce se pregăteau, se îmbrăcau, se machiau sau își aranjau părul în oglindă.

Anna se uită și ea la poză.

— Pare…, începe ea, apoi se oprește, ca și când ar fi văzut ceva în fotografie, un lucru neliniștitor, pe care nu-l poate defini.

Mă uit încă o dată la poză. Are acest efect asupra oamenilor. Îți dă fiori.

— Nefericit? îi termin eu propoziția. Chiar era. Adică, nu tot timpul. După ce am făcut poza asta, a fredonat o piesă care se auzea la radio. Dar da, era trist uneori.

— De ce?

Nu vreau să-i spun adevărul. Nu pe tot.

— Era… La momentul ăla, cred că era un pic pierdut.

— Avea familie?

— Da. Erau foarte apropiați, dar… știi, drogurile îngreunează relațiile cu familia.

Ridică privirea și se uită la mine.

— Drogurile?

Fac un semn aprobator din cap. Oare își dă seama?

— L-ai iubit?

— L-am iubit foarte mult.

Îmi doresc din tot sufletul să nu mă întrebe ce s-a întâmplat, după cum sper să nu mă întrebe nici cum ne-am cunoscut.

Și probabil mi-a simțit reținerea.

— E o fotografie nemaipomenită, spune ea, punându-mi mâna pe braț. Toate sunt excelente. Ești foarte talentată. Vrei să ne uităm și la altele?

Cobor din nou privirea în album. Pe a doua pagină, Kate a lipit o poză făcută cu mult înainte, căreia îi înroșisem marginile. Frosty — machiată, dar fără perucă — în timp ce își pune pantofii cu tocuri. Stătea pe canapeaua noastră, iar pe podea, la picioare, avea o scrumieră plină cu chiștoace, un

pachet de țigări și o brichetă. A fost mereu una dintre fotografiile mele preferate.

— Cine e?

— Frosty.

— Frosty?[2]

— Nu-mi amintesc numele ei adevărat. Oricum nu-i plăcea să-l folosească.

— Numele *ei*? întreabă Anna cu un aer șocat, și cred că înțeleg de ce.

În fotografie, Frosty are părul tuns scurt și, cu toate că e machiată, tot seamănă mai degrabă cu un bărbat decât cu o femeie.

— Da, era femeie, râd eu. De fapt, nu prea era nici bărbat, nici femeie, dar întotdeauna spunea că e femeie. „În lumea asta, trebuie să te hotărăști, zicea ea deseori. În baruri nu-s decât două toalete. Iar în formulare nu găsești decât două căsuțe pentru sex. Bărbat sau femeie.“ Așa că a hotărât să fie femeie.

Anna se uită din nou la fotografie. Nu mă aștept să înțeleagă. Din lumea ei nu fac parte oameni ca Frosty — poate nici ca Marcus. Acum nu mai fac parte nici din viața mea.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu știu, spun eu. Niciunul dintre noi nu credea că Frosty o s-o ducă mult. Era prea fragilă pentru lumea asta… Dar poate că nu era decât o aiureală melodramatică a noastră. Adevărul e că am plecat din Berlin în grabă. I-am lăsat în urmă. Habar n-am ce s-a întâmplat după ce am plecat.

— Și nu te-ai uitat înapoi?

E o formulare surprinzătoare, care mă trimite cu gândul la soția lui Lot, prefăcută în stâlp de sare.

— N-am putut.

Era prea dureros, aș vrea să adaug, dar n-o fac. Închid albumul foto și i-l dau înapoi.

— Nu, spune ea. Sunt ale tale.

Ezit.

— Păstrează-le. Și asta.

Îmi întinde o cutie care până atunci a stat pe podea, lângă patul lui Kate. E o cutie de biscuiți metalică. Pe capacul cu o femeie în rochie roșie scrie: *Huile d'Olive*.

— E pentru tine.

— Ce e?

— Doar niște lucruri personale de-ale lui Kate. M-am gândit că ar trebui să le ai tu.

Deci atât a rămas din sora mea. Asta am ajuns să duc acasă. La fiul ei.

Sunt agitată, ca și când cutia ar conține o capcană, un șobolan sau un păianjen veninos.

Ridic capacul. Cutia e plină cu agende, fotografii și documente. Pașaportul e chiar deasupra, și îl deschid la pagina cu fotografia ei. E o poză recentă, pe care n-am mai văzut-o până acum. Are părul mai scurt și se vede că a slăbit. Aproape că nu mai seamănă cu ea.

Mă uit la data expirării. Mai e valabil opt ani. Opt ani de care nu va putea profita. Îl închid și-l pun la loc, apoi închid cutia.

— Mă uit pe restul lucrurilor mai încolo, spun eu.

Îmi dau seama că am început să plâng pentru prima oară de când a murit. Mă simt expusă, vulnerabilă, ca și când aș fi fost despicată ca unul dintre pacienții lui Hugh, de la gât până între picioare. Sunt jupuită, inima îmi e o rană zdrențuită.

Pun cutia jos. Vreau să scap, să găsesc un loc liniștit și cald, unde să mă pot ascunde pentru totdeauna și să nu trebuiască să mă gândesc la nimic.

Dar nu pentru asta am venit? Să-mi sondez amintirile cu sora mea, să mă asigur că o mică parte din ea supraviețuiește în mine pentru Connor? Să simt ceva, să spun că-mi pare rău, să-mi iau adio?

Ba da, îmi spun în sinea mea. De aceea am venit. Fac ce trebuie.

Atunci de ce mă urăsc?

— Nu-i nimic, spune Anna. Poți să plângi. Nu-i nimic.

---

[1] Cabarete pariziene.

[2] Frosty e numele unui om de zăpadă dintr-un cântec de Crăciun, care a inspirat și un desen animat.

Capitolul patru

Luăm un taxi până la restaurant. Ospătarul ne conduce la o masă de pe trotuar. Față de masă albă, prinsă cu clame de plastic, și un coș de pâine. Seara e caldă și plăcută, iar aerul nemișcat, plin de promisiuni.

Stăm de vorbă. După ce mi-am revenit, ne-am spus că trebuie să petrecem seara nu doar plângând moartea lui Kate, ci și celebrându-i viața. Râdem, ne simțim bine împreună; Anna chiar își scoate telefonul și face o fotografie cu noi două, cu fluviul în fundal. Îmi spune că îi place partea asta a orașului și că ar vrea să locuiască aici într-o bună zi.

— E foarte centrală, îmi explică ea. Pe malul fluviului…

Comandă o carafă cu vin. Ospătarul începe să toarne, dar eu pun mâna deasupra paharului meu și clatin din cap.

— Nu bei? mă întreabă Anna.

— Nu.

Mă gândesc la scuzele pe care le-am inventat în trecut — iau antibiotice, țin cură, sunt cu mașina —, dar apoi se produce inevitabilul. În minte îmi vin alte scuze, cele care îmi spun de ce de data asta, doar de data asta, pot să iau o gură. A fost o zi dificilă, sunt stresată, au trecut cincisprezece ani și n-o să-mi facă niciun rău.

Sora mea a fost omorâtă.

— Nu simt nevoia, spun eu.

Mă gândesc la ce am învățat. Nu pot evita tentația de a bea, trebuie să recunosc impulsul. Trebuie să știu că e firesc — și temporar. Trebuie să-l pun la îndoială sau să-l îndepărtez.

— Sincer, adaug eu, nu beau. N-am mai băut de ceva vreme.

Anna dă din cap în semn că înțelege, apoi ia o gură de vin, iar eu cer niște apă minerală. Are un aer curios, dar nu pune întrebări, și mă simt ușurată. Când pune paharul pe masă, observ că e un pic distrată, neliniștită. Se răsucește pe scaun și își aranjează șervetul.

— Voiam să discut ceva cu tine, spune ea.

— Te rog.

Ezită. Mă întreb ce o să-mi spună. Știu că poliția a interogat-o pe larg; barul în care a fost Kate în seara aceea e unul dintre localurile pe care le frecventează și ea. Mă pregătesc de o dezvăluire.

— E vorba de bani…

Zâmbesc. Probabil a fost surprinsă de testamentul lui Kate, iar Hugh m-a prevenit că probabil Anna o să aducă vorba de el.

— De banii pe care ți i-a lăsat Kate?

— Da. A fost un șoc…, spune ea, luând o bucată de pâine. Chiar nu mă așteptam. Sinceră să fiu, nici măcar nu știam că avea bani pe care îi putea lăsa moștenire, darămite că o să-mi lase mie o parte din ei… Și nu i-am cerut nimic. Vreau să știi asta.

Dau aprobator din cap. Îmi aduc aminte că Hugh a fost cel care a convins-o pe Kate să-și scrie testamentul, și amândoi ne-am simțit ușurați când, mai târziu, a acceptat să-l modifice și s-o includă în el și pe Anna. Însemna că avea prieteni, că începuse să prindă rădăcini.

— Știu. E în regulă.

— Ai fost surprinsă că mi-a lăsat bani?

— Nu. Înțeleg. Erai prietena ei cea mai bună. Kate era generoasă. Ar fi vrut să te bucuri de banii ăștia.

Pare ușurată. Oare pentru că a moștenit banii sau pentru că această conversație nu e atât de stânjenitoare pe cât se temea?

— De unde avea banii? mă întreabă.

— De la tata. A murit acum câțiva ani și i-a lăsat toți banii lui Kate. Ce avea în bancă, plus ce a obținut din vânzarea casei. Suma a fost mai mare decât ne așteptam.

Mult mai mare. Aproape un milion de lire. Dar nu-i spun Annei.

— Ție nu ți-a lăsat nimic?

Clatin din cap.

— Probabil s-a gândit că n-am nevoie.

Sau poate se simțea vinovat. Știa că-și neglijase fiica cea mică și a vrut să se revanșeze.

Anna oftează.

— Ei, nu-i nimic, spun eu repede. Hugh vine dintr-o familie cu bani, iar Kate avea o viață grea.

— Dar nu i-a cheltuit.

— Nu. Hugh i-a sugerat să pună o sumă deoparte pentru zile negre. Dar nici el, nici eu n-am crezut că o să-l asculte.

— Ți-aș da cu dragă inimă partea mea. Vrei?

Vorbește serios. Pun mâna pe brațul ei.

— În niciun caz. În plus, restul banilor i-a lăsat lui Connor. E o sumă însemnată.

Mult mai mult decât ți-a lăsat ție, îmi spun în sinea mea.

— M-a împuternicit pe mine să-i administrez moștenirea și n-am de gând să-i dau banii pe mână înainte să fiu sigură că n-o să-i cheltuiască pe toți pe jocuri pe calculator și pe adidași.

Anna nu spune nimic. Nu pare convinsă.

— E limpede că sora mea voia ca banii ăștia să ajungă la tine, adaug eu. Bucură-te de ei…

Pe buzele ei se așterne un zâmbet de ușurare. Îmi mulțumește și, o clipă mai târziu, vine ospătarul, după care petrecem câteva minute studiind meniul și comandând. După ce pleacă, rămânem în tăcere. Soarele își revarsă lumina aurie peste fluviu. Oamenii se plimbă ținându-se de mână. Vălul durerii mele se ridică o clipă și întrezăresc împăcarea cu trecutul. Aproape că sunt în stare să mă relaxez.

— E foarte frumos, spun. Înțeleg de ce a venit Kate la Paris.

Anna zâmbește. Mă gândesc la cum puteau fi lucrurile dacă sora mea și cu mine am fi reușit cumva să acceptăm diferențele dintre noi și am fi găsit o cale de a recupera apropierea care existase între noi până acum câțiva ani. Poate că aș fi putut să le vizitez pe amândouă. Acum am fi stat toate trei aici, discutând, bârfind, simțindu-ne bine. Oare Kate și cu mine chiar eram atât de diferite?

Mă întorc spre Anna. Pentru prima oară, mă simt capabilă să-i cer detalii.

— Mi-aș dori să știu ce s-a întâmplat, spun eu cu glas scăzut. În noaptea aceea…

Ia o gură de vin, apoi își mai toarnă în pahar.

— În mod normal, am fi ieșit împreună, spune Anna, și ceva din tonul ei mă face să cred că nu sunt singura care se simte vinovată. Dar în ziua aia eram ocupată. Așa că a ieșit singură.

Oftez. Nu vreau să-mi imaginez cum a fost.

— Zona în care a fost găsită e periculoasă?

— Nu, nu chiar.

— Ce s-a întâmplat, Anna?

— Ce ți-au zis polițiștii? Ai vorbit cu ei?

— Da. Dar nu atât de mult ca Hugh. Cei de la Biroul Extern ne-au spus că ar prefera să păstreze legătura doar cu unul dintre noi. E mai simplu pentru ei, cred, și Hugh s-a oferit să fie el persoana de legătură. Dar vorbesc și eu cu ei.

— Și Hugh îți povestește ce află?

— Ah, da, îmi spune tot. Dar nu-i nimic relevant.

— Serios?

— Da. Numai fundături. Încă n-au stabilit niciun mobil. Au zis că au stat de vorbă cu prietenii ei, dar…

— Dar nimeni nu știe nimic…

— Exact. Așa că deocamdată nu fac progrese. Singurul lucru care îi nedumerește e cercelul lui Kate.

Închid ochii. Mi-e greu. Nu mă pot împiedica să nu-mi imaginez cadavrul surorii mele. A fost găsită purtând un singur cercel. Celălalt părea să-i fi fost smuls.

— M-au întrebat și pe mine de cercel, spune ea.

— Și nu-ți amintești nimic?

Clatină din cap.

— Nu. Era scump?

— Nu. Erau niște bijuterii simple. Din aur ieftin, cred. Aveau un design neobișnuit: niște discuri din fire împletite, de care atârnau pene turcoaz. Presupun că în întuneric puteau părea scumpi, dar de ce să-i fi furat doar unul? Și, din câte și-a putut da seama poliția, nu i-a fost luat nimic altceva. Avea la ea și mobilul, și poșeta.

Ezit o clipă, apoi adaug:

— Tocmai de-aia e atât de greu de crezut. Pare complet lipsit de sens. Hugh îmi tot sugerează să fac niște ședințe de terapie.

— Și crezi că ar trebui?

Ridic paharul.

— Nu-mi dau seama cu ce m-ar putea ajuta. Dar așa face el de obicei. E un om minunat, dar e chirurg: dacă se strică ceva, vrea să repare și să meargă mai departe. Uneori, mă gândesc că e furios în sinea lui că nu revin la normal suficient de repede. Știi, crede că sunt obsedată să aflu cine a omorât-o.

— Și ești?

— Bineînțeles că nu. Știu că asta n-o poate aduce înapoi. Dar… eram atât de apropiate, înțelegi? Ne terminam frazele una alteia… Cum de n-am știut că avea probleme?

— N-ai de ce să te învinovățești…, începe ea, dar o întrerup.

— O cunoșteai bine, Anna. Ce căuta singură în barul ăla?

Inspiră adânc.

— Nu-s sigură.

Întoarce privirea spre fluviu. Autobuzele de pe pod sunt tivite de ultimele raze ale soarelui, iar clădirile de pe malul drept strălucesc.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? Anna?

— Cred că se vedea cu cineva…

— Cu un iubit?

— Ceva de genu' ăsta…

Simt un val de energie. Un răspuns pavlovian la promisiunea unui eventual progres.

— Ce vrei să spui? Cu cine se vedea? Poliția știe?

— Nu e atât de simplu, spune ea cu un aer stânjenit. Avea… iubiți. Nu unul, mai mulți.

Trag aer în piept și pun jos furculița.

— Adică mai mulți în același timp.

Dă din cap.

— Crezi că unul dintre ei a aflat de ceilalți? Le-ai spus polițiștilor?

— Le-am spus cât am știut. Presupun că au făcut cercetări în direcția asta. De fapt, cred că cercetările continuă. Ideea e că... în fine, nu era atât de simplu pe cât pare.

Ezită, dar nu coboară vocea, deși sunt oameni la mesele din jur:

— Nu erau tocmai iubiți. Kate se distra, înțelegi? Îi plăcea să se întâlnească cu tipi și să se simtă bine. Amândouă făceam asta din când în când.

— În baruri?

— Nu. Online.

— Ah… Deci se întâlnea cu oameni de pe net.

— Nu doar că se întâlnea.

— Se întâlnea cu bărbați ca să facă sex.

Își ia un aer defensiv.

— Se mai întâmplă! Mă rog, nu se întâlnea cu toți... Ei îi plăcea mai mult decât mie, și de cele mai multe ori era vorba doar de conversații erotice, înțelegi? Fantezii.

Încerc să mi-o imaginez pe Kate, singură într-o cameră, în fața unui laptop. Nu știu de ce, dar mă

gândesc la Connor stând în fața computerului, apoi la Hugh, făcând același lucru.

Alung acest gând. Hugh nu e genul care ar face așa ceva.

— Intram online împreună. Bineînțeles, asta se întâmpla înainte să-l cunosc pe iubitul meu. Stăteam de vorbă cu diverși oameni, îi comparam, uneori ne și întâlneam cu ei… Înțelegi?

— Dar poliția zice că a plecat singură.

— Poate că tipul n-a mai venit la întâlnire.

— Sigur poliția știe de povestea asta? Că nouă nu ne-au zis nimic… Poate Kate a dat peste cineva periculos…

— Oh, da. Le-am zis. M-au interogat ore în șir. Mi-au pus o mulțime de întrebări. Despre prietenii ei. Despre cunoștințele ei. Chiar și despre tine și Hugh.

Se uită la mine, apoi coboară privirea. Mă cuprinde furia. Am fost investigați? Și-au închipuit că aș fi fost în stare să-i fac rău surorii mele?

— I-au luat mobilul și au venit să-i ia și computerul, continuă Anna. Cred că n-au găsit nimic…

— Sau poate n-au căutat suficient?

Zâmbește trist.

— Trebuie să avem încredere că știu să-și facă treaba, nu? spune ea, iar după o pauză adaugă: Îmi pare rău dacă te-am supărat.

Mă uit spre oraș. Deja s-a întunecat, cerul s-a umplut de stele, iar în fața noastră se înalță Catedrala Notre-Dame, cu propria ei poveste întunecată. Sunt copleșită de tristețe. Toate aceste întrebări care nu duc nicăieri.

Iarăși plâng. E ca și când aș fi dobândit o nouă aptitudine — acum, că am început, nu mă mai pot opri.

— Cum poate cineva să-i facă asta surorii mele — sau oricui altcuiva — și să scape nepedepsit?

— Înțeleg ce simți, spune ea, întinzându-mi un șervețel din geantă, după care își lasă mâna pe a

mea. Ai nevoie ca lucrurile să ajungă la o încheiere.

— Știu, spun eu, închizând ochii. Dar tot ce încerc nu face decât să deschidă și mai mult rana. E ca o tăietură care nu se mai vindecă.

Mi-o amintesc pe Kate când era foarte mică: ne pregătim să mergem la o petrecere, iar ea poartă o rochie de culoarea lămâii care a fost a mea și o bentiță cu o fundă galbenă. Se ridică în picioare, ținându-se de un scaun, apoi îi dă drumul. Se clatină câteva clipe, apoi se uită la mine. E șovăielnică, dar hotărâtă, și după câteva încercări nereușite, ridică un picior, apoi pe celălalt. Face câțiva pași, cu mâinile larg desfăcute, după care e gata să cadă. Îmi aduc aminte că am prins-o, am ridicat-o în brațe — deja chicotea — și am dus-o la mama, care își punea mănușile. „A mers! i-am spus eu. Katie a mers!“ Și mama ne-a strâns pe amândouă la piept și toate trei am râs încântate.

Greutatea suferinței mă apasă și clipesc să îndepărtez imaginea. Anna pune paharul pe masă.

— Te-ar putea ajuta să mergi acolo?

— Unde?

— În locul unde s-a întâmplat.

Clatin din cap, dar ea continuă.

— Eu am fost. Acum o săptămână. Trebuia să văd cu ochii mei.

Mă ia de mână.

— E doar un pasaj. Nimic special. Lângă o linie de cale ferată.

Nu spun nimic. Nu-i pot spune de câte ori mi-am închipuit pasajul acela, de câte ori mi-am imaginat-o pe sora mea zăcând acolo.

— Am lăsat niște flori acolo. Cred că m-a ajutat.

Tot nu spun nimic. Nu mă simt pregătită. Nu sunt pregătită să privesc în față moartea lui Kate. Nu-s suficient de puternică.

— Ai nevoie de mai mult timp…

Timp. Eu am o mulțime de timp, dar Kate nu mai are deloc.

— Vii cu mine? mă întreabă Anna.

Închid ochii. Kate e acolo, aș vrea să spun. Stafia ei. E prinsă acolo, țipând. Nu poate scăpa, iar eu n-o pot ajuta.

— Nu. Nu pot.

Ceva în mine se frânge. Simt cum se rupe. Și urmează o ușurare. Întind mâna după carafă. Gestul e automat, abia dacă sunt conștientă că am făcut o mișcare. Mă gândesc la Kate, la ea stând la computer, discutând cu necunoscuți, împărtășindu-le secretele ei. Mă gândesc la Anna. Mă gândesc la Hugh, la Connor, la Frosty și la Marcus, și înainte să-mi dau seama ce fac, am în mână un pahar cu vin, și îmi spun: n-are cum să-mi facă rău, nu? N-am așteptat suficient?

Răspunsurile or să vină dacă nu mă grăbesc. Duc paharul la buze, îndepărtez toate gândurile și, pentru prima oară după cincisprezece ani, beau, și beau, și beau.

Capitolul cinci

Sunt în tren. Mi-e sete, am buzele uscate, dar capul mi-e surprinzător de limpede. Îmi aduc aminte cum erau mahmurelile, și nu-s mahmură. N-am băut atât de mult. Nu se poate să fi băut, altminteri mi-aș da seama.

Mă gândesc la noaptea trecută. Băutura mi s-a prelins pe gâtlej cât se poate de natural, ca o cheie în broască, ceva care mă completa și, înghițind-o, simțeam cum mă relaxez, cum mi se destind mușchi pe care nici nu știam că-i țineam încordați. Am avut o senzație prea intensă de revenire acasă.

Nu e bine. Știu asta, și mi-o repet iar și iar. Dacă nu am grijă, o să uit că nu există jumătăți de măsură, o să mă conving că pot să beau câte un pahar din când în când, sau că n-o să pățesc nimic dacă beau doar vin, sau dacă nu beau decât seara, sau dacă beau doar la masă. O scuză o cheamă pe alta.

Știu că trebuie să fac ceva. Știu că trebuie s-o fac acum.

Când ajung acasă, o sun pe Adrienne. Ea e persoana pe care o sun de fiecare dată când am nevoie de ajutor. Mă înțelege, deși n-a fost niciodată înscrisă în program. Dacă e dependentă de ceva, e dependentă de muncă. Îmi răspunde imediat.

— Draga mea, te-ai întors acasă. Cum a fost?

Tac. Nu știu ce să-i spun. Atâția ani de vigilență irosiți într-o singură noapte. Ar trebui să-i mărturisesc tot, dar o parte din mine nu vrea.

— Pur și simplu…

— Ce s-a întâmplat?

— Pot să discut ceva cu tine?

— Bineînțeles.

Nu pot s-o spun. Nu încă.

— Știi că sora mea intra pe site-uri? Adică, intra ca să cunoască bărbați.

— Păi, știu că folosea site-uri de socializare. La fel ca toată lumea. La asta te referi?

— Da, dar le folosea nu doar ca să cunoască oameni. Anna mi-a zis că avea și conversații erotice.

— Adică sex virtual?

— Da. Iar cu unii bărbați se pare că se și întâlnea.

Ezit. Îmi dau seama că nu de asta am sunat-o, că nu ăsta e motivul pentru care am vrut să vorbesc cu ea. Dar e mai ușor. E un soi de pregătire, o introducere. Adrienne nu spune nimic.

— Știai?

— Da, răspunde ea. Mi-a zis.

Mă trece un fior de gelozie.

— *Mie* nu mi-a zis.

Adrienne oftează.

— Draga mea, se distra. Nu era mare lucru, o făcea doar din când în când. Și oricum, nu prea mai vorbeați în ultima vreme.

Are dreptate. În orice caz, nu mai vorbeam despre lucruri cu adevărat importante. Simt un val de greață.

— Și dacă cel care a omorât-o era un bărbat pe care l-a cunoscut online?

— Poliția știe cu ce se ocupa Kate și sunt sigură că face investigații.

Chiar face? mă întreb. Dar nu mă pot concentra la asta. Închid ochii. Inspir adânc. Deschid gura să vorbesc, dar cuvintele nu vor să iasă.

— Draga mea, te simți bine?

Cred că și-a dat seama. E prietena mea cea mai veche și își poate da seama. Cobor vocea, cu toate că nu e nimeni acasă.

— Julia, ce s-a întâmplat?

— Am băut un pahar.

O aud oftând. Nu suport să mă dezaprobe, dar îi aud oftatul.

— N-am vrut. Adică, nu aveam de gând, dar…

Mă opresc. Mă scuz. Nu-mi asum responsabilitatea. Nu recunosc că sunt neputincioasă în fața alcoolului. Cazul clasic.

Inspir adânc. O spun din nou.

— Am băut un pahar.

— În regulă. Doar unu?

— Nu.

Te rog, nu-mi spune că e o pantă alunecoasă. Te rog, nu mă face să mă simt mai rău decât mă simt deja.

— Of, draga mea, spune ea.

— Mă simt destul de rău. De fapt, îngrozitor.

Încă o pauză. Te rog, nu-mi spune că nu-i nimic și că ar trebui să dau uitării povestea asta.

— Anna?

— E o perioadă grea pentru tine, spune ea. S-a întâmplat. A fost o scăpare, o cădere, dar trebuie să te ierți… Te-ai mai gândit la ce-am discutat?

Se referă la terapie. E de acord cu Hugh și, ca orice persoană care face terapie, crede că ar trebui să fac și eu, sau măcar să mă văd cu un consilier. Ba chiar mi-a recomandat pe cineva. Martin și nu mai știu cum.

Dar adevărul e că nu vreau. Nu acum, nu încă. Nu cât sunt așa. Cred că nu ar merge, iar apoi nu m-aș mai putea gândi la terapie ca la o soluție de rezervă.

— Nu, spun eu.

— Bine, n-o să insist, dar mi-aș dori să mergi. Măcar gândește-te la asta.

Îi spun că m-am gândit și că o să mă mai gândesc. Dar încep să mă întreb dacă nu cumva merit această durere, dacă nu-i sunt datoare surorii mele să o trăiesc. N-am putut s-o salvez. I-am luat fiul.

— Ai vorbit cu Hugh?

Nu răspund.

— I-ai zis că ai băut?

Închid ochii. Nu vreau. Nu pot.

— Julia…?

— Nu încă. Nu e nevoie. Nu se va mai întâmpla…

— Draga mea, mă întrerupe ea. Ascultă-mă. Ești prietena mea cea mai veche, prietena la care țin cel mai mult. Te iubesc. Necondiționat. Dar cred că trebuie să-i spui lui Hugh.

Așteaptă să vorbesc, dar nu spun nimic.

— Știu că depinde numai de tine, adaugă ea, dar sunt sigură că așa ar fi cel mai bine.

E afectuoasă și tandră, dar tot mi se pare brutal din partea ei. Îi spun că am să vorbesc cu el în noaptea asta.

Hugh nu e acasă. S-a dus să joace squash, apoi o să meargă să bea ceva. Dar nu vine târziu, ci la puțină vreme după ce Connor s-a dus la culcare. Hotărăsc aproape imediat că o să-i spun.

Aștept până stăm amândoi în living, uitându-ne la televizor. La primele reclame, apăs pe butonul de pauză și mă întorc spre el, ca și când aș vrea să-l întreb dacă vrea o ceașcă de cafea.

— Dragul meu.

— Ce-i?

Vorbele mi se desprind precipitat de pe buze:

— Am avut o cădere.

Și nu mai spun nimic. Nu mai trebuie. Știe ce înseamnă. N-a fost înscris în program și nici măcar n-a participat la vreo ședință, dar a citit pe tema asta. Știe suficient. Știe ce e o cădere, așa cum știe că nu trebuie să încerce să-mi controleze comportamentul modificându-l pe al lui, că nu m-ar putea împiedica să mai beau dacă n-ar mai bea el niciodată.

Știe și că nu e cazul să mă întrebe cât am băut, sau când, sau de ce. N-ar avea niciun rost. Răspunsurile sunt irelevante. Am băut. Nu contează dacă doar o guriță sau o sticlă întreagă.

Mă ia de mână. Am crezut că o să fie furios, dar nu e. Reacția lui e și mai rea. E dezamăgit. Îmi dau seama după expresia din ochii lui.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze față de mine.

Nu asta vreau să aud. Dar ce vreau să aud? Ce ar *putea* să-mi spună? Dependența e o boală diferită de cele cu care e obișnuit el să se confrunte. Hugh extirpă părțile bolnave și le trimite la incinerator. Iar pacientul se vindecă — sau nu.

Mă uit la el. Vreau să-mi spună că mă iubește. Nu că înțelege prin ce trec. Vreau să-mi aducă aminte că o cădere nu înseamnă că am redevenit dependentă, sau să-mi spună că pot merge din nou la ședințe, sau să mă facă să simt că-mi este alături.

— N-am să mai beau, spun eu.

Zâmbește și îmi spune că așa speră și el, de dragul meu și al lui Connor. Îmi spune că va fi mereu alături de mine, dar e prea târziu. Mai întâi m-a făcut să mă simt vinovată, iar acum abia dacă îl mai ascult. Mă gândesc la Rachel, sponsorul meu.[3] Mi-aș dori s-o pot suna, dar s-a mutat, a trecut multă vreme de când n-am mai vorbit. Și mă gândesc la Kate.

În cele din urmă, Hugh se oprește. Aștept o clipă, apoi îi mulțumesc. Mai stăm împreună câteva minute, apoi îi spun că trebuie să merg la culcare. Mă sărută și îmi zice că vine și el imediat.

Sunt pe cont propriu, dar îmi spun că n-o să se mai întâmple niciodată. O să fiu vigilentă. Orice s-ar întâmpla, oricât de greu ar fi, n-o să mai beau niciodată.

---

[3] În programul conceput de Alcoolicii Anonimi, fiecare persoană înscrisă trebuie să-și găsească un sponsor, adică un fost alcoolic care s-o ajute să înțeleagă și să urmeze pașii programului.

Capitolul șase

Mă trezesc devreme. Deschid ochii. Încă o noapte proastă. E iunie. Au trecut două luni de când am fost la Paris, patru de când a murit Kate. Încă e întuneric. E miezul nopții.

Camera e încinsă și sufocantă, cearceafurile sunt umede. Hugh a dat pătura la o parte cu picioarele și doarme lângă mine, sforăind ușor. Ceasul de pe noptiera mea ticăie prea tare. Patru și patruzeci. Aceeași oră la care m-am trezit noaptea trecută și noaptea de dinainte.

Am visat-o pe Kate. De data asta avea vreo patru ani, era vară, și eram în grădină. Purta o rochie galbenă, aripi de înger din hârtie de aceeași culoare și ciorapi negri. Imita bâzâitul unei albine și voia s-o alerg. „Haide!“, mă tot ruga ea, dar eram plictisită, voiam să mă opresc, să mă întorc la cartea mea. „Haide, Julia! Haide!“, spunea ea, apoi se întorcea și o lua la fugă spre o pădure. Aș fi vrut să-i spun să nu intre în ea, dar n-am făcut-o. Mi-era prea cald, prea lene. Am lăsat-o să se îndepărteze de mine, după care m-am întors cu spatele și am pornit spre casă. Apoi visul s-a schimbat, eram adulți, se întâmpla ceva îngrozitor, și dintr-odată eu eram cea care alerga; alergam după ea, o strigam, iar ea dispărea într-un pasaj. Era întuneric, iar eu mă străduiam din răsputeri s-o ajung din urmă, s-o salvez. Am intrat și eu în pasaj și am văzut-o prăbușită la pământ. Prea târziu.

Mă așez pe marginea patului. E la fel în fiecare noapte: o visez pe Kate însângerată, apoi îmi apare în minte Marcus — întotdeauna Marcus —, cu gura deschisă și cu o expresie acuzatoare. Știu că n-o să mai adorm, așa mi se întâmplă de fiecare dată.

În noaptea asta sunt slabă. Nu mă pot abține, îmi dau voie să mă gândesc la el. La Marcus. Pentru prima oară după mulți ani mă gândesc la ziua când ne-am cunoscut. Închid ochii și îmi amintesc. Sunt înapoi în trecut. Marcus stă în fața mea, de cealaltă parte a cercului. E prima lui ședință. Suntem în sala de festivități a unei parohii, e curent, iar într-un colț bolborosește un fierbător electric pentru ceai. Conducătorul ședinței — un tip pe nume Keith — deja a făcut o descriere a programului și a prezentat-o pe prima vorbitoare, o femeie al cărei nume l-am uitat. Abia dacă ascult ce spune; vin de ceva vreme la ședințe, din momentul în care am recunoscut față de mine însămi că am băut prea mult, o vreme prea îndelungată. Și, în plus, atenția îmi este distrasă de Marcus. Are cam aceeași vârstă ca mine, și amândoi suntem mult mai tineri decât ceilalți din grup. Stă pe scaun, aplecat în față. Are un aer atent și preocupat, dar în același timp nu pare întru totul interesat. Ceva e în neregulă cu el. Mă întreb dacă a venit aici pentru el sau pentru altcineva. Îmi imaginez că are o prietenă pe care a încercat s-o convingă să participe, dar care, până la urmă, n-a mai venit. Poate vrea să se ducă acasă, înapoi la ea, să-i spună ce a aflat. Nu-i chiar așa rău, i-ar fi spus el. Oamenii ăștia chiar vor să ajute. Vino și tu săptămâna viitoare.

Am vrut să aflu. Nu știu de ce; poate că mi-a lăsat impresia unei persoane cu care m-aș fi putut înțelege. La pauză m-am apropiat de el. M-am prezentat, iar el mi-a zis că-l cheamă Marcus. „Bună“, am spus eu, și el a zâmbit; în clipa aceea mi-am dat seama cât de atrasă eram de el. Era o dorință puternică, bine conturată, o atracție aproape fizică. Nu mai simțisem niciodată asta, nu atât de intens. Voiam să întind mâna, să-i ating gâtul, părul, buzele. Numai ca să mă asigur că există, că e real. „Prima oară?“, l-am întrebat, iar el mi-a zis că da. Am stat de vorbă o vreme. În cele

din urmă — nu-mi aduc aminte cum, nici dacă mi-a zis din proprie inițiativă —, am aflat că nu avea iubită. Când ne-am așezat din nou, a luat loc lângă mine, iar după ședință am ieșit afară împreună. Ne-am oprit să ne luăm la revedere, pregătindu-ne s-o luăm în direcții diferite.

— Vii și săptămâna viitoare? l-am întrebat.

A ridicat din umeri, lovind bordura cu piciorul.

— Poate.

A dat să plece, dar apoi a scos o bucată de hârtie din portofel.

— Ai un pix?

Oare acela a fost? mă întreb acum. Acela a fost momentul când viața mea a ieșit de pe un făgaș — vindecare, stabilitate, cumpătare — și a intrat pe un altul? Sau asta s-a întâmplat mai târziu?

Deschid ochii. Nu mă mai pot gândi la el. Ține de trecut. Acum am o familie. Hugh și Connor sunt familia mea.

Și Kate.

Mă ridic în picioare. Lucrurile nu pot continua așa, nu mai vreau să mă trezesc în toiul nopții. Nu mai vreau să *evit* lucruri. Sunt bântuită de locul unde Kate și-a pierdut viața; ar fi trebuit să mă duc să-l văd când am avut ocazia, dar există și alte căi.

Cobor la parter și iau loc la masa din bucătărie. Sunt hotărâtă, trebuie să fac asta. La Paris am fost lașă, dar acum am puterea s-o fac. Pornesc laptopul și deschid o hartă electronică. Introduc adresa.

Apăs enter. Pe ecran apare o hartă brăzdată de străzi, presărată cu obiectivele de interes. Deasupra unui punct atârnă o săgeată, iar când dau clic pe *Vedere stradală*, e înlocuită de o poză. E o stradă destul de lată, mărginită de copaci, magazine, bănci și clădiri de birouri din prefabricate, mâzgălite cu graffiti. Fotografia a fost făcută pe timpul zilei și strada e aglomerată, plină cu pietoni împietriți, cu fețele estompate de program.

Rămân cu privirea ațintită în ecran. Pare o stradă cât se poate de obișnuită. Cum e posibil ca sora mea să-și fi pierdut viața acolo? Cum e posibil să nu fi rămas nicio urmă?

Îmi fac curaj și înaintez pe stradă. Văd pasajul care se deschide între o clădire și calea ferată supraînălțată care traversează strada.

Am ajuns, îmi spun în sinea mea. E locul unde a murit.

Măresc imaginea. Pare un pasaj banal, inofensiv. La capătul lui e un chioșc de presă vopsit în albastru, cu o reclamă la *Cosmétiques Antilles*, iar trotuarul e presărat cu două șiruri de stâlpi scurți. După câțiva metri, pasajul face o curbă și nu mai pot vedea.

Mă întreb unde duce, ce se află la celălalt capăt. Mă întreb de ce nu era nimeni acolo s-o salveze și, pentru a miia oară, ce făcea acolo.

Am nevoie de răspunsuri. Urc în dormitor și iau de sub pat cutia pe care mi-a dat-o Anna, apoi revin la parter. Mă uit la femeia în rochie roșie de pe capac. Timp de două luni, am încercat s-o ignor, îngrozită de ce-aș putea găsi înăuntru, dar nu mai pot. Cât de rău poate să fie? Doar Anna mi-a zis că înăuntru nu-s decât niște documente. Atât.

Și totuși, mi-e teamă. Dar de ce? Poate pentru că aș putea găsi dovezi că făcuse mari progrese. Dovezi că avea dreptate, că lui Connor i-ar fi fost mai bine dacă s-ar fi întors la ea?

Scot pașaportul, îl țin în mână o clipă, apoi îl pun deoparte. Sub el sunt câteva scrisori, iar sub ele, certificatul de naștere și permisul ei de conducere, împreună cu cardul de sănătate și un bilet pe care e notat ceea ce pare să fie numărul ei de asistență socială.

Toate astea reușesc cumva să mă liniștească. Dau piept cu lucruri care mă așteptau de mult. Mă descurc. Mă simt surprinzător de bine.

Caut mai adânc în cutie. Devine mai dificil; găsesc fotografii de la petreceri, una cu Connor pe

care i-am trimis-o eu, alta cu niște prieteni pe Sena. Îmi spun că o să mă uit la ele cu atenție mai încolo. Dau peste o agendă de buzunar roz, marca Filofax. Confruntarea cu paginile ei mă aștept să fie cea mai dificilă, dar când o răsfoiesc, descopăr că a încetat s-o folosească vara trecută, când și-a luat un iPhone. Găsesc înfiptă între file o bucată de hârtie. O scot și o despăturesc.

Văd imediat un nume pe care îl recunosc. În partea de sus e scris: Jasper1234. E numele labradorului pe care l-am avut când eram mici, urmat de patru cifre, iar lângă el a scris: KatieB, apoi o adresă de internet: encountrz.com. Restul paginii e umplut cu o listă de cuvinte ciudate — Eastdude, Athletique 27, Kolm, Ourcq —, notate la momente diferite, cu pixuri de culori diferite. Îmi ia doar o clipă să pun lucrurile cap la cap. Encountrz e site-ul despre care mi-a povestit Anna, cel pe care intrau amândouă. Kate folosea ca parolă numele câinelui nostru, iar numele ei de utilizator era KatieB.

Împăturesc foaia și o pun la loc. Vinovăția pe care mi-am spus că n-ar trebui s-o simt mă cuprinde din nou. Ar fi trebuit să mă uit mai devreme în cutie. Aș putea să găsesc ceva important, un detaliu care i-a scăpat poliției până acum. Mi-am lăsat sora la greu; aș fi putut să fac ceva s-o salvez, iar acum aș putea să fac ceva ca să lămuresc împrejurările morții ei.

Formez numărul Annei. E devreme, dar mi se pare urgent. Iar la Paris e cu o oră mai târziu, aproape șase dimineața.

Răspunde imediat. Somnoroasă, neliniștită.

— Alo?

— Anna? Sunt eu, Julia.

— Julia… S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic. Scuze că te sun atât de devreme. N-am vrut să te trezesc, dar ții minte cutia pe care mi-ai dat-o? Ești sigură că polițiștii s-au uitat prin ea?

— Cutia? Te referi la lucrurile lui Kate?

— Da. Sigur poliția a văzut-o?

— Da, sunt sigură. De ce?

— Tocmai m-am uitat în ea…

— Acum? E foarte devreme…

— Știu, dar nu pot să dorm. Ideea e că am găsit o listă cu nume. Cred că ar putea fi oameni cu care stătea Kate de vorbă. Adică, online. M-am gândit că ar fi bine s-o vadă și poliția…

— Au văzut-o, cred. Le-am dat tot ce era în cutie. Mi-au zis că au păstrat ce li s-a părut că le-ar putea fi de folos.

— Ești sigură?

— Da, cred că da. Așteaptă o clipă.

Nu mai spune nimic, și mi-o închipui făcând eforturi să se trezească de-a binelea.

— Scuze. Ce nume ai găsit?

I le citesc pe primele două.

— Ți se par cunoscute? Ți-a vorbit vreodată despre ele?

— Nu…

Continui să citesc. După alte câteva nume, mă oprește. Acum e complet trează.

— Stai, ai zis „Ourcq“? Ăsta nu-i un nume de utilizator. E o stație de metrou.

Bănuiesc ce urmează să spună.

— E lângă locul unde au găsit-o…

— Deci asta făcea acolo? întreb eu. Se întâlnea cu cineva din listă?

— Nu știu, spune ea, însă deja simt un fior ciudat de energie. Dar presupun că e posibil.

Apoi închei conversația și mă uit din nou pe lista cu nume de utilizator din agendă. E ca și când aș fi găsit un punct vulnerabil în peretele suferinței mele, ceva care ar putea să mă conducă de cealaltă parte a lui. Spre liniștea sufletească.

Mă întorc la laptop și scriu repede: encountrz.com. Îmi spun că nu vreau decât să arunc o privire. Ce se poate întâmpla? Dar tocmai

când mă pregătesc să apăs enter se aude un zgomot. Un tuset, apoi vocea lui Hugh.

— Julia? E cinci și jumătate dimineața. Ce faci la ora asta?

Închid navigatorul și mă întorc spre el. E îmbrăcat cu halatul și are cordonul legat. Se freacă la ochi și cască.

— Te simți bine?

— Da. N-am mai putut să dorm.

— Din nou? Ce se întâmplă?

— Mă tot gândesc că polițiștilor le-a scăpat ceva.

Oftează. Îi spun zi de zi același lucru.

— Cred că fac cercetări extrem de amănunțite.

Se apropie și se așază lângă mine. Îmi dau seama că poate vedea ce e pe ecranul laptopului.

— Știi bine că întotdeauna îți spun imediat ce aflu câte ceva nou.

— Da. Dar chiar crezi că fac investigații în continuare?

— Sunt sigur că fac tot…, începe el, dar îl întrerup.

— Oare chiar investighează *cu adevărat*?

Zâmbește. E zâmbetul lui trist, plin de compasiune. Zâmbetul lui de chirurg. Într-o vreme, îmi imaginam că-l exersează în fața oglinzii, hotărât să nu fie unul dintre medicii acuzați că nu știu cum să se poarte cu pacienții.

— Sunt *sigur*. Am discutat cu ei despre asta. I-au interogat pe toți prietenii ei și pe toți cei cu care a lucrat. I-au căutat în lista de apeluri din mobil, au luat toate informațiile din computerul ei. Au urmat toate pistele. Dar un asemenea caz n-are cum să fie ușor. A fost ceva accidental, neprovocat…

— Le-ai spus de site-urile de socializare?

— Da. I-am sunat imediat ce mi-ai povestit. Dar știau deja, le spusese Anna. Au zis că sora ta nu avea un iubit…

— Dar site-urile astea nu folosesc doar ca să-ți găsești iubit. Anna mi-a dat de înțeles că le folosea

pentru sex. Sex ocazional.

Hugh clatină din cap, dar eu continui:

— Aventuri de o noapte, înțelegi? Anna mi-a zis că nu se întâmpla des, dar că o făcea din când în când. Și că nu-i spunea întotdeauna unde se ducea și cu cine se întâlnea.

Chipul lui capătă o expresie dezaprobatoare. Mă întreb o clipă dacă nu cumva se gândește că sora mea a meritat ce a pățit, dar alung imediat gândul.

— Crezi că e posibil s-o fi omorât unul dintre ei? îl întreb.

— Cine?

— Unul dintre tipii cu care s-a dus să se întâlnească. Adică, să facă sex. Sau un tip cu care vorbea pe internet.

— Sunt sigur că poliția face investigații…

— Dar nu ne-a zis nimic despre asta.

— Ascultă, am mai vorbit despre mersul anchetei, Julia. Cercetările continuă. Eu cred că sora ta a stat de vorbă online cu mulți bărbați, dar că nu s-a întâlnit decât cu unu, doi.

Ezit. Trebuie să-l presez; sunt aproape sigură că știe mai mult decât îmi spune, că s-ar putea să fie o mică dovadă care a fost trecută cu vederea, un detaliu care va face lumină, care va ajuta ca lucrurile să fie puse cap la cap.

— Dar…

Mă întrerupe:

— Julia, am discutat despre lucrurile astea de o mie de ori. Polițiștii au păstrat laptopul lui Kate și fac toate eforturile. Dar dacă sora ta se întâlnea cu necunoscuți și păstra totul în secret, e aproape imposibil să fie găsite toate persoanele cu care vorbea online. S-ar putea să fi intrat pe site-uri de care nu știm, să fi vorbit cu o mulțime de oameni… Ce-i asta?

În prima clipă, nu înțeleg la ce se referă, apoi îmi dau seama că se uită la ecranul laptopului.

— E o fotografie.

Nu și-a pus ochelarii, așa că trebuie să se aplece ca să vadă mai bine.

— E locul unde a murit Kate, îi explic eu.

Îmi pune mâna pe umăr. Palma lui grea vrea să mă liniștească.

— Ești sigură că e o idee bună să te uiți la asta, draga mea?

— Nu, răspund eu.

Nu țin cu tot dinadinsul, dar mi-ar plăcea să am aprobarea lui.

Însă de ce ar face-o? Crede că poliția face toate eforturile și cu asta basta.

— Nu-s deloc sigură că e o idee bună, dar ce altceva pot să fac?

— Să te întorci în pat?

— Mai stau puțin…

— Haide, spune el, strângându-mă de umăr, apoi închide cu grijă capacul laptopului. Hai să te odihnești. O să te simți mai bine după aceea. Promit. Prescripția medicului.

Mă ridic în picioare. Aș vrea să-i spun că n-o să mă simt mai bine, că niciodată nu mă simt mai bine. Se întoarce și pornește spre scări.

— Vin și eu în curând. Îmi fac un ceai și citesc ceva, până mi se face somn.

— Bine, spune el, dar știe că n-am de gând să-l urmez. N-ai uitat că avem invitați la cină, nu?

— Nu, răspund eu, deși uitasem.

— Maria și Paddy…

Bineînțeles. Ne știm cu soții Renouf de când Maria s-a angajat ca medic rezident în departamentul lui Hugh. Încă de la început, Hugh mi-a spus că va fi o doctoriță de succes, că va avea o carieră frumoasă și că trebuie neapărat s-o păstreze în departamentul lui. Amândoi sunt oameni plăcuți, dar e prima oară când Hugh îi invită pe la noi — de fapt, sunt primii noștri musafiri — după moartea surorii mele. Probabil s-a gândit că gătitul ar putea să mă ajute. Și poate are dreptate. Să încerc o rețetă. Să toc, să

cântăresc, să măsor. Îmi plăcea să fac asta înainte de moartea lui Kate. Mergeam la cursuri, eram mândră de faptul că făcusem trecerea de la a nu ști nimic despre gătit la a putea să prepar singură paste.

Dar acum? Acum, nu vreau să văd pe nimeni.

— Nu putem contramanda?

Se întoarce lângă mine.

— Draga mea, o să-ți facă bine, promit.

Mă sărută pe creștet. E o sărutare blândă, plină de căldură. O clipă, mi-aș dori să mă pot strecura înăuntrul lui, să mă las protejată de el.

— O să ne simțim bine. Ca de obicei. Maria o să turuie despre serviciu, iar Paddy o să flirteze cu tine, iar după ce o să plece, o să râdem de asta. Promit.

Are dreptate. Știu. Nu pot continua să fug.

— Mă duc la cumpărături în dimineața asta, îi spun.

Hugh se întoarce în dormitor, iar eu rămân pe scaun. Las laptopul închis. Nu vreau să intru pe encountrz. Mi-e teamă de ce aș putea vedea.

Îmi fac un ceai și mă așez la masă cu o carte în mână. Trece o oră, trec două. Hugh vine la parter, proaspăt ieșit de la duș, pregătit de serviciu, iar un pic mai târziu apare și Connor.

— Bună, mami, mă salută el.

E îmbrăcat cu uniforma — pulover gri, cămașă albă, cravată maro. Mă uit la el în timp ce își pregătește un bol de cereale și își toarnă niște suc. Pare că devine tot mai matur pe zi ce trece.

— Te simți bine, dragul meu?

— Da, răspunde el, ridicând vesel din umeri, ca și când n-ar avea niciun motiv să nu se simtă bine.

Poate chiar n-are nimic, deși mă îndoiesc. Deja nu mai plânge, dar asta mi se pare și mai îngrijorător. Nu vorbește despre moartea lui Kate decât ca să întrebe dacă „s-a mai aflat ceva“, deși ceea ce vrea să întrebe de fapt e: „Au prins făptașul?“ La început, am fost furioasă — numai

asta îl interesează —, dar acum îmi dau seama că e singurul mod prin care își poate procesa durerea. La urma urmelor, abia a împlinit paisprezece ani. Cum altfel ar trebui să reacționeze?

Mă așez la masă și mă uit la el în timp ce mănâncă.

Consiliera la care l-am dus spune că toate astea sunt normale. Se descurcă bine în condițiile date, trăindu-și durerea în felul său, și ar trebui să nu ne facem griji. Dar cum să nu-mi fac griji? Nu vrea să stea de vorbă cu mine. Nu știu ce se întâmplă în sufletul lui. Acum am nevoie să știe cât de mult îl iubesc, că aș face orice pentru el, dar pare să fi hotărât că nu-i mai pasă.

Îmi dreg glasul și-i spun:

— Dacă vrei, putem să vorbim.

— Mi-e bine.

Își mănâncă cerealele repede, în timp ce eu îmi fac o cafea. Câteva clipe, mă gândesc din nou la Kate — ea e cea care se pregătește de școală, nu fiul ei —, dar apoi Connor se ridică în picioare, strângând masa. Nu pleca, îmi vine să-i spun. Rămâi cu mine. Vorbește cu mine. Dar bineînțeles că nu pot.

— Pe curând! spun eu, și în câteva clipe e la ușă.

Mă cuprinde din senin nevoia copleșitoare de a-l strânge în brațe. Cândva aș fi făcut asta, dar nu și acum. Pentru că acum e posibil să răspundă cu indiferență îmbrățișării mele, ca și când nu l-ar privi ce fac eu, iar astăzi n-aș putea suporta asta.

— Te iubesc! îi strig eu.

— Pa, mami! răspunde el, apoi iese pe ușă.

Și e aproape suficient.

Da, știu că e în creștere. Devine bărbat. Și ar fi fost o perioadă dificilă chiar dacă n-ar fi trebuit să facă față morții lui Kate. Orice s-ar întâmpla, oricât de greu mi-ar fi, oricât de distant ar deveni, nu trebuie să uit că suferă. Chiar dacă simt că până acum am greșit de un milion de ori față de el,

trebuie să am grijă de el, să-l protejez, așa cum am îngrijit-o și am protejat-o pe mama lui când era mică.

Mă întorc de la fereastră. Săptămâna viitoare urmează să fotografiez o familie — o colegă de-a lui Adrienne, soțul ei și cele două fiice ale lor — și trebuie să mă gândesc la asta. E prima oară când mă simt în stare să lucrez de când a murit Kate și vreau să iasă bine. În plus, am de pregătit o cină. Trebuie să mă pun pe treabă.

Capitolul șapte

O sun pe Adrienne să-mi dea detalii despre colega ei. Vreau să pregătesc ședința foto. Studioul meu se află în partea din spate a grădinii, unde păstrez trepiedele și proiectoarele, precum și cele două fundaluri pe care le pot suspenda de tavan. Am un birou și acolo, dar de obicei editez fotografiile pe laptop în casă, fie la masa din bucătărie, fie în living.

— Ar fi bine dacă ar putea să vină ei la mine, îi spun. Mi-ar fi mai ușor.

Adrienne simte lipsa de entuziasm din glasul meu.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă ea.

— Se simte că e ceva în neregulă?

— Bineînțeles. Vorbește cu mine.

Nu vreau, dar nu-mi dau seama de ce. Oare pentru că sunt îngrijorată că o să-mi spună să las lucrurile așa cum sunt, să nu mă mai frământ, să nu-mi mai fac griji?

— M-am uitat prin lucrurile lui Kate. Cele pe care mi le-a dat Anna.

— Draga mea…

— I-am găsit numele de utilizator și parola… Pentru site-ul pe care îl folosea.

— Pentru ce-l folosea?

— Ca să cunoască bărbați. Era și o listă de nume. Oameni cu care stătea de vorbă — sau cu care se vedea, cred.

— Le-ai dat poliției?

— Hugh mi-a zis că le are deja.

— Bine. Atunci nu ai ce să mai faci.

Și totuși, pot să fac ceva.

— Aș putea să mă conectez. Cu datele lui Kate, adică. Am parola ei. Aș putea afla dacă mai era și

altcineva în afară de cei din listă.

Prietena mea tace o vreme.

— Adrienne?

— Nu crezi c-a făcut asta și poliția?

— Nu știu. Poate nu și-a dat seama ce e encountrz.com. Sau că Jspsper1234 e parola ei. Mă gândesc c-aș putea să mă conectez și să mă uit pe istoricul conversațiilor. Să văd dacă mai sunt și alte nume.

— Nu știu… sună periculos.

Reținerea ei îmi întărește hotărârea.

— Nu vreau decât să fac rost de o listă de nume.

Urmează o pauză lungă, ca și când Adrienne ar încerca să cântărească ceva în minte. Poate avantajul că aș avea ceva de făcut, pe de-o parte, iar pe de altă parte, probabilitatea, riscul ca această inițiativă să-mi pricinuiască o nouă dezamăgire.

La urma urmelor, are dreptate. Foarte probabil poliția deja a făcut toate astea.

— Mă gândesc că rău n-are cum să fie, spune ea. Câtă vreme tot ce vrei e să faci rost de niște nume. Dar de ce să nu compari mai întâi lista ta cu a poliției?

Dintr-odată, nu mi se mai pare nici mie o idee atât de bună. O listă cu nume. Ce-ar putea face poliția cu ea?

— Probabil că n-am să intru pe site până la urmă.

Adrienne oftează.

— Ai grijă, Julia. Orice ai face. Și păstrăm legătura.

Îmi petrec după-amiaza făcând cumpărături și gătind. O vreme, mă las absorbită de prepararea rețetei. Dar nu durează mult. Pentru că seara începe prost. Connor ne anunță că are teme de făcut și că vrea să mănânce în camera lui, ceea ce înseamnă că Hugh și cu mine ne certăm dacă să-l lăsăm sau nu. Tensiunea crește, și reușim să ne destindem abia când sosesc musafirii.

După aceea, seara își urmează cursul obișnuit, și totuși atmosfera e în mod evident diferită. Moartea lui Kate își aruncă umbra de acum familiară asupra noastră — Paddy o pomenește aproape imediat ce sosesc, și amândoi spun cât de rău le pare —, dar e mai mult decât atât. Sunt detașată, nu pot participa la discuții. Se vorbește mult despre Geneva, unde Hugh va merge peste o săptămână să țină o prelegere importantă la o conferință. Maria o să-și prezinte și ea rezultatele cercetărilor, dar, deși am fost la Geneva, nu intervin în discuție. Simt că sunt pe dinafară, că văd totul de la mare distanță. Mă uit cum Hugh toarnă vin în pahare și dau din cap, în timp ce el și musafirii îl degustă încântați, mănânc din friptura de vită Wellington pe care am gătit-o și primesc politicos complimentele lor, însă e doar o mască, mă prefac că sunt o persoană normală. Nu sunt eu însămi.

După ce mâncăm, Paddy spune că ar vrea să iasă afară să fumeze.

— Nu știam că fumezi, spun eu.

— Un obicei nesănătos, dar…, răspunde el, ridicând din umeri.

Îi spun că nu ne deranjează dacă fumează în casă, lângă una dintre ferestrele deschise, dar Maria protestează:

— În niciun caz! Pune-l să iasă afară!

Paddy se preface supărat, dar se vede că e bine dispus și amuzat. Își scoate țigările din haină și se uită la mine.

— Îmi ții companie?

Îi răspund că da. Hugh se uită la mine, dar nu spune nimic. Ieșim din casă, închizând în urma noastră ușa care dă spre curte. E aproape întuneric, dar încă e cald. Ne așezăm pe parapet, la marginea dreptunghiului de lumină proiectat de fereastra bucătăriei; în spatele nostru e studioul meu. Paddy îmi întinde o țigară.

— Tu fumezi?

— Foarte rar, îi răspund, luând țigara.

Și-o aprinde pe a lui și îmi dă bricheta. Trag adânc în piept, simțind fumul aspru, efectul instantaneu. Stăm în tăcere o vreme, apoi mă întreabă cum fac față morții lui Kate.

— Spune-mi sincer.

Înghit în sec.

— E greu, îți dai seama…

— Înțeleg. Și fratele meu a murit. Acum câțiva ani. Cancer. Era mai mare ca mine…

— Doamne… Habar n-aveam.

— Nu aveai de unde să știi.

Urmează o clipă de tăcere, apoi Paddy continuă:

— Sfârșitul n-a fost neașteptat, dar tot a fost îngrozitor. Nici nu pot să-mi închipui prin ce treci tu.

Mai stăm în liniște o vreme.

— Connor cum se simte?

Oftez. N-am nimic de zis, și totuși mă bucur că m-a întrebat.

— Bine, cred. N-a prea vorbit despre asta. Dar nu-s sigură că-i un lucru bun…

— Probabil o să vorbească în cele din urmă. Când o să fie pregătit.

— Poate. Dar mi-aș dori să știu ce gândește. Ce se întâmplă în mintea lui. Petrece multe ore în camera lui, deși asta nu e neapărat ceva nou. Pare că mă evită.

— E la vârsta aia dificilă, cred. Plus că e băiat.

Mă uit la el, la profilul lui scos în relief de lumina din casă. Atât de simplu să fie? Mi-am pierdut mama când era mică, habar n-am ce e normal. Poate că are dreptate, poate că distanța pe care Connor o pune între el și mine se explică prin aceea că el e băiat, iar eu femeie. E un gând care mi se pare ciudat de liniștitor. Deci poate că n-are nicio legătură cu faptul că nu-s mama lui naturală.

— Tu și Maria v-ați gândit vreodată să faceți copii?

Hugh se uită pe fereastră la soția lui, care îl ajută pe soțul meu să pregătească desertul. Li s-a

alăturat și Connor, și râd toți trei de ceva.

— Nu tocmai, spune Paddy, uitându-se din nou la mine. Cariera Mariei… înțelegi. Dar nu mă deranjează atât de tare. Provin dintr-o familie mare. Avem mulți nepoți și nepoate.

Are un ton dezamăgit, dar nu-l cunosc suficient de bine cât să-i pun mai multe întrebări.

— Asta-i bine, spun eu, stingându-mi țigara. Ne întoarcem înăuntru?

— Da, sigur, răspunde el, ștergându-și palmele de blugi, apoi se ridică în picioare și îmi întinde mâna. Mergeți la petrecerea Carlei?

Am uitat complet. E o altă colegă a lui Hugh, cu o casă mare în Surrey, cu grădină încăpătoare și grătar cu gaz. An de an, în iulie, dă câte o petrecere la care invită pe toată lumea. Anul trecut a fost frumos, însă anul ăsta n-am chef să merg. Dar n-am de ales; pentru că a trimis invitațiile din aprilie. Deci n-avem cum să nu mergem.

— Cred că da, spun eu, ridicându-mă în picioare.

Paddy zâmbește și spune că-i pare bine. Trece o fracțiune de secundă înainte să-mi dea drumul la mână, dar nu suficient de mult cât să fiu sigură că are vreo semnificație. Nu-mi dau seama cine a prelungit strângerea, eu sau el.

După ce Paddy și Maria pleacă, Hugh merge în bucătărie, fără să spună nimic. Mă duc după el. Începe să strângă, aruncând resturile din farfurii, clătindu-le un pic cu apă și așezându-le în chiuvetă. Nu zâmbește și nici nu se uită la mine în timp ce vorbim.

— S-a întâmplat ceva? îl întreb.

Nici acum nu mă privește. O farfurie zdrăngăne în chiuvetă. Oare pentru că am fost afară cu Paddy?

— Connor, răspunde el.

— Ce-i cu el? întreb, ștergând bufetul cu o cârpă. Ne certăm în continuare pentru că am fost de acord să mănânce în camera lui?

— Printre altele.

Hotărăsc să nu-l iau în seamă. Dacă vrea să discutăm despre altceva, va trebui să deschidă el subiectul, nu să mă lase pe mine să ghicesc.

— Connor a fost foarte necăjit în perioada asta, spun. Nu cred că trebuie să-l forțăm să facă lucruri pe care nu vrea să le facă. Cred că trebuie să-i dăm mai multă libertate.

Pune jos farfuria pe care o are în mână și se întoarce spre mine.

— Păi, eu cred că i-am dat prea multă libertate în ultima vreme. N-ar trebui să-l răsfățăm. E foarte important să ne comportăm normal, Julia.

— Adică?

Ridică mâinile.

— Consiliera a zis să nu fim prea permisivi cu el. Trebuie să înțeleagă că viața merge înainte.

Viața merge înainte? Furia mea mai crește puțin. Viața nu a mers înainte pentru Kate, nu? Inspir adânc.

— Îmi fac griji pentru el, spun.

— Iar eu nu? Vine acasă mirosind a țigări…

— Țigări?

— N-ai observat că-i miros hainele?

Clatin din cap. N-am simțit nimic. Fie am devenit neglijentă, fie sunt doar invenții de-ale lui Hugh, iar eu bănuiesc că e a doua variantă.

— Poate fumează prietenii lui, îi spun. La asta te-ai gândit?

Mijește ochii cu o expresie acuzatoare.

— Ce urmează? Să se apuce de băut?

— Hugh…

— Se bate la școală…

— Ce?

— Mi-a povestit. S-a încăierat cu cineva.

— Ți-a povestit *el*?

— Da. Era supărat. N-a vrut să-mi spună de la ce a pornit, dar nu-i stă în fire să facă așa ceva, Julia. Nu s-a mai bătut la școală până acum.

Nici nu și-a mai pierdut mama până acum, mă gândesc în sinea mea, dar păstrez gândul pentru mine.

— Poate trebuie să-l lăsăm să facă propriile lui greșeli. Trebuie să crească. Trebuie să se elibereze cumva, mai ales după ce a îndurat în ultima vreme.

— Totuși, cred că trebuie să-l supraveghem mai îndeaproape.

— Adică eu. Crezi că *eu* ar trebui să-l supraveghez mai îndeaproape. Știi, mi se pare că tu ești un tată perfect ori de câte ori trebuie să joci șah sau să comanzi mâncare de la restaurant când eu sunt plecată. Dar când trebuie disciplinat un pic, devine brusc treaba mea?

Hugh tace.

— Ce ai de zis? insist eu.

— Nu asta vreau să spun. Dar nu-s sigur că ești…

— Ce nu sunt?

Știu exact la ce se referă. *Că nu-s un bun exemplu.* E vorba de ce s-a întâmplat la Paris.

— Nu-s sigur că acum ești alături de Connor așa cum ar avea el nevoie.

Nu mă pot abține să nu râd, o fac din reflex. Într-un anumit sens, s-ar putea să aibă dreptate.

— Ce vrei să spui, mai exact?

Coboară vocea.

— Julia, te rog să te liniștești. Fii rezonabilă.

Mă întorc cu spatele la el, să termin de strâns masa, să nu-l mai văd. Atunci se întâmplă. În fața mea e paharul din care am băut și, când pun mâna pe el, izvorăște în mine de nicăieri o poftă bruscă și aproape irezistibilă. Îmi imaginez că-l umplu cu vin roșu din sticla pe care n-au terminat-o și că îl dau pe gât. Îi simt greutatea în gură. Îi simt gustul, vag piperat și cald. Îl vreau, mai mult decât orice.

Țin paharul în mână. Îmi spun că e prima oară după ce s-a întâmplat la Paris, prima oară când sunt tentată. Nu este o cădere. Nu înseamnă decât ce vreau eu să însemne.

— Julia?

Nu-l iau în seamă. Rezistă, îmi spun în sinea mea. Rezistă. Dorința se va înălța ca un val oceanic, apoi va dispărea. Trebuie doar să aștept. Oricum, Hugh e lângă mine și, orice s-ar întâmpla, n-am să beau de față cu el.

Și totuși, am băut la Paris acum câteva săptămâni și de atunci n-am mai fost tentată. Chiar dacă aș bea acum, n-ar fi începutul sfârșitului.

Mă gândesc la program. La primul pas. Nu e un lucru pe care îl pot controla; faptul că au trecut câteva săptămâni fără să fiu tentată nu înseamnă că am depășit problema. Controlul e o iluzie.

Mă gândesc la sponsorul meu, Rachel. „Dependența e o boală răbdătoare, mi-a zis ea odată. Te așteaptă toată viața dacă e nevoie. Să nu uiți asta niciodată.“

N-am uitat, îmi spun. N-am să uit.

— Julia? repetă Hugh.

Are un ton enervat. Mi-a zis ceva și n-am fost atentă.

Mă întorc spre el.

— Da?

— Știu că e trist din cauza morții mamei lui…

Formularea lui mă irită, dar furia face ca dorința de a bea să mai scadă puțin.

— Nu s-a gândit niciodată la Kate ca la mama lui.

— Știi ce vreau să spun. Moartea lui Kate l-a tulburat, dar…

— Dar ce?

— Dar încă n-a vorbit despre asta, ceea ce mă îngrijorează. Ar trebui să vorbească deja.

Observația lui mă scoate din sărite.

— Ți-a trecut vreodată prin minte că e un proces îndelungat? Și că nu există un orar prestabilit? Nu toată lumea poate să se împace cu moartea lui Kate la fel ca tine.

— Ce vrei să spui?

— Că lui Connor o să-i ia mult mai mult decât ție să treacă peste moartea lui Kate, asta-i tot.

Mă gândesc la ce mi-a zis Adrienne. „Să nu-ți închipui că lui Hugh nu-i pasă. Se poartă așa pentru că-i plac lucrurile clare. Durerea e ceva confuz, iar lui îi displac lucrurile confuze. Și nu uita că la serviciu are de-a face zi de zi cu viața și cu moartea. Tot timpul. Iar asta te face un pic insensibil."

Hugh are un aer șocat.

— N-am *trecut peste* moartea ei. Kate și cu mine am fost apropiați pe vremuri. Și mie îmi lipsește. De ce spui una ca asta? E dureros.

— Mai păstrezi legătura cu cei de la Biroul Extern? Sau lași totul în seama mea?

— Vorbesc tot timpul cu ei, Julia…

— Crezi că nu e cazul să intru pe site-ul ăla și nici să mă uit la locul unde a fost omorâtă…

— Cred doar că deja ți-e destul de greu. Trebuie să te concentrezi asupra lui Connor, asupra muncii tale. Asupra viitorului. Nu asupra trecutului.

— Ce vrei să zici cu *asta*?

Deschide gura să spună ceva, dar pare să se răzgândească. O clipă mai târziu, se întoarce cu spatele și aruncă șervetul pe care îl ținea pe umăr.

— Julia, îmi fac mari griji pentru tine.

— Pentru *mine*?

— Da, chiar dacă ți se pare surprinzător. Cred că trebuie să mergi să vorbești cu cineva. Mi se pare că nu faci față. Luni o să plec la Geneva și o să rămâi singură aici…

— Ei, o să mă descurc, spun eu, dar el continuă să vorbească, de parcă nu m-ar fi auzit.

— …și mi-aș dori ca măcar să te gândești să mergi să stai de vorbă cu cineva…

Furia mea izbucnește cu o forță îndoită. Ceva se frânge în mine. Nu mai suport.

— Hai, scutește-mă, Hugh!

Paharul pe care nu mi-am dat seama că încă îl țineam în mână se sparge pe podea. Nu-mi

amintesc să-l fi aruncat.

Hugh face un pas spre mine, apoi pare să se răzgândească și se întoarce cu spatele, ca și când ar vrea să plece. În sfârșit, s-a înfuriat. Și eu sunt furioasă, și aproape că mă simt mai bine. E altceva decât amorțeală sau durere.

— Unde te duci?

— Afară. Mă duc să mă plimb. Am nevoie să mă liniștesc.

Și pleacă, trântind ușa. Vibrează toată casă, apoi se face liniște, și rămân singură.

Capitolul opt

Stau pe marginea patului o vreme. Îmi trec mâna peste cuvertură. Bumbac egiptean, albastru pal. Patul nostru, îmi spun. Ce s-a întâmplat?

L-am cumpărat cu patru ani în urmă, când ne-am mutat aici, și nu e un pat special. E un loc în care dormim, vorbim, citim. Din când în când, facem și dragoste. Sexul încă e tandru și lent. Plăcut, de obicei, dar nu tocmai pasional.

A fost vreodată pasional? Cred că da, o vreme, dar frenezia de la începutul unei relații nu poate să dureze la nesfârșit; trebuie să se consume, să se transforme în altceva. Nu e vina lui sau a mea. Li se întâmplă tuturor.

Dar poate că nouă ni s-a întâmplat mai devreme. Hugh e fiul celui mai bun prieten al tatălui meu; mă cunoaște de când eram la școală. Deși era mai mare ca mine, întotdeauna ne-am înțeles bine, și în timp ce tatăl lui încerca să aibă grijă de tatăl meu, Hugh avea grijă de mine și mă ajuta să am grijă de Kate. Când, în cele din urmă, s-a aprins, pasiunea dintre noi a fost temperată. Pentru că era însoțită de o lungă istorie. Uneori simt că am ratat o etapă, ca și când am fi trecut direct de la a fi prieteni la a fi parteneri de viață.

Îl aud pe Hugh întorcându-se acasă. Se duce în living. Mă ridic în picioare. Trebuie să cobor la parter, să stau de vorbă cu el, să lămurim lucrurile. Altminteri, o să doarmă pe canapeaua din biroul lui, iar eu o să petrec încă o noapte întinsă în pat, singură, încercând să dorm, în timp ce creierul mi-e asaltat de imagini și de gânduri care nu-mi dau pace. Am să întorc pe toate părțile evenimentele acestei seri, și tot timpul în prim-plan va fi Kate. Mergând prin pasaj, ridicând privirea și văzând o

siluetă în semiîntunericul din fața ei, salutându-l cu un zâmbet, apoi apropiindu-se de el; bărbatul ridică mâna și zâmbetul ei face loc groazei, dându-și seama că lucrurile au luat o întorsătură urâtă, că de data asta a făcut o greșeală. Bărbatul cu care a venit să se întâlnească nu e așa cum credea.

Știu că dacă aș închide ochii, aș vedea întreaga scenă, ca și când s-ar întâmpla chiar în fața mea. Un pumn în față, un picior încălțat cu bocanc. Cum de n-am reușit să-mi dau cumva seama? De ce ne-a lăsat la greu acea legătură telepatică pe care întotdeauna am crezut c-o avem? Oare s-a întrerupt în clipa când l-am luat pe Connor? I-aș vedea sângele împrăștiat pe ciment. I-aș vedea nasul rupt. Aș auzi-o strigând. M-aș întreba dacă și-a dat seama, dacă a simțit că acela era sfârșitul. M-aș întreba cât de dureros a fost. M-aș întreba dacă s-a gândit la mine. Și dacă da, oare s-a gândit cu dragoste? M-aș întreba dacă, în cele din urmă, m-a iertat.

Cobor la parter.

— Hugh?

Stă în living cu un pahar de whisky. Mă așez în fața lui.

— Ar trebui să mergi la culcare.

— Îmi pare rău.

Se uită la mine, pentru prima oară de când am intrat în cameră. Oftează și ia o gură de whisky.

— E dureros.

— Știu.

Nu mai e nimic de spus. Mergem la culcare.

A doua zi dimineață, stau de vorbă cu Connor.

— Nu știu ce-ai auzit azi-noapte, spun eu, dar tatăl tău și cu mine te iubim foarte mult.

Își toarnă lapte în bolul cu cereale și varsă câteva picături pe masă. Îmi înfrâng impulsul de a-l șterge.

— Am auzit doar că vă certați.

Mă simt de parcă mi-ar fi dat o palmă. E opusul a ceea ce îmi doresc pentru fiul meu, a ceea ce i-

am promis lui Kate. Stabilitate. Părinți iubitori. Un cămin fără conflicte.

— Toate cuplurile se ceartă. E normal.

— Vreți să vă despărțiți?

— Nu! Bineînțeles că nu.

Pleacă privirea în bolul cu cereale.

— De la ce v-ați certat?

Nu vreau să-i spun.

— E dificil. Ultimele luni au fost grele. Pentru noi toți. Ce s-a întâmplat cu mătușa Kate și tot restul.

Știu că spun lucruri evidente, dar sunt adevărate și necesare. Chipul i se întunecă o clipă și văd cum o să arate când va fi mult mai în vârstă, dar expresia dispare repede, lăsând în urmă un fel de tristețe. Pare că vrea să deschidă gura, dar până la urmă nu spune nimic.

— Ți-e dor de ea?

Înlemnește cu lingura la jumătatea drumului dintre bol și gură. Coboară lingura și iarăși are o mină îngândurată, de om matur. Nu știu de ce, dar îmi amintește de Marcus — e expresia pe care o avea și el în rarele ocazii când era îngrijorat sau meditativ —, dar apoi vorbește și redevine adolescent.

— Nu știu.

Se întristează și îi dau lacrimile. Mă ia prin surprindere, și mă ridic brusc în picioare, mânată de imboldul de a-l mângâia, de a-l liniști.

— E în regulă. Orice ai simți, sau chiar dacă nu știi ce simți, e în regulă.

Ezită.

— Cred că mi-e dor de ea. Un pic. Ție?

— Da, în fiecare zi.

— Adică, n-am văzut-o chiar atât de des, și totuși…

— E diferit acum, nu-i așa?

— Da. Când cineva e în viață, chiar dacă nu-l vezi foarte des, știi că poți. Dacă vrei.

— Da.

— Iar acum nu mai pot.

Nu spun nimic. Vreau să-l las să vorbească, dar mă întreb dacă într-adevăr credea că o putea vedea pe mama lui. Hugh și cu mine i-am fi dat voie dacă ne-ar fi cerut-o — să meargă să stea cu ea o vreme —, dar nu l-am încurajat niciodată să facă asta. Poate pentru că mi-era teamă că sora mea n-o să-l lase să se întoarcă.

— Orice ai simți, spun eu în cele din urmă, poți să vorbești cu mine. Poți să mă întrebi ce vrei tu.

Deși le spun din suflet, vorbele mele par goale. Pentru că, de fapt, există și secrete, lucruri pe care n-am să i le spun chiar dacă m-ar întreba.

Urmează o pauză lungă, apoi mă întreabă:

— Crezi că o să-i prindă? Pe cei care au omorât-o pe Kate?

Mă blochez. Nu i-a spus „mătușa“. Mă întreb dacă e primul pas către a-i spune „mama“. Atmosfera a devenit brusc foarte tensionată.

— Sper că da, dragul meu. Dar e dificil.

Se lasă tăcerea între noi.

— Tata zice că era o persoană plăcută care nimerise într-un anturaj dubios.

Pun niște pâine în prăjitor și ridic privirea. Zâmbesc. Exact asta credea Hugh și despre mine. O persoană plăcută influențată prea mult de cei din jur. Când eram la Berlin, îmi spunea: „Ai grijă de tine. Tuturor ne e dor de tine…“ Și știam ce voia să spună: *Oamenii ăia nu-s prietenii tăi.* Încerca să mă salveze, încă de pe atunci; dar nu eram pregătită să fiu salvată.

— Era o persoană încântătoare. Punct.

Ezită.

— Atunci de ce nu mă voia?

— Connor, încep eu. E complicat…

— Tata spune că n-ar trebui să-mi fac griji din cauza asta. Zice că mătușa Kate mă iubea foarte mult, dar că nu putea să se descurce, că nu-și putea permite să crească un copil, dar tu puteai, așa că a părut o soluție bună.

— Asta e o perspectivă foarte simplistă asupra lucrurilor…

Mă întreb când i-a spus Hugh toate astea. Nici măcar nu știam că au stat de vorbă despre asta. Îmi spun că trebuie să facem mai multe eforturi, să fim deschiși cu Connor, să fim uniți. Așa cum am hotărât cu ani în urmă.

— Dacă voiați copii, de ce n-ați făcut?

— N-am putut, spun eu, încercând să păstrez un ton egal — nu vreau să mi se frângă vocea, să-i arăt cât de mult sufăr. Am tot încercat. Câțiva ani. Dar unul dintre noi…

Mă opresc. N-are nevoie să știe detaliile.

— Pur și simplu n-am putut, închei eu.

Și în clipa aceea îmi amintesc. Clinica: pereți albi și podele acoperite cu linoleum, cutii din care ieșeau mănuși albastre, postere care făceau reclamă la linii telefonice de urgență și la asociații caritabile pe care știam că n-aveam să le sun niciodată. Îmi amintesc suporturile pentru picioare ale scaunului ginecologic, metalul rece dintre picioare. Era ca o pedeapsă.

Îmi dau seama că n-am vorbit cu nimeni despre asta — și mai ales nu cu Hugh. Nu știe nimic despre copilul pe care aș fi putut să-l am, dar nu l-am avut.

— De ce n-ați putut?

Mă uit la fiul meu. La fiul lui Kate.

— Nu știu.

Mă cuprinde sentimentul familiar de rușine. Am crezut că l-am depășit cu ani în urmă. M-am înșelat.

— Nu știu. Dar nu contează. Nu mai are nicio importanță. Te iubim, Connor. Ești fiul nostru.

Prăjitorul scoate pâinea cu un zgomot sec. Tresar, apoi încep să ung cu unt felia lui.

— Mulțumesc, mamă, spune el, dar nu-s sigură pentru ce-mi mulțumește.

Scot cheia din geantă și descui lacătul. Ușa magaziei se deschide spre interior cu un scârțâit. Aștept câteva clipe să iasă un pic căldura înainte să intru. Deși pereții sunt tencuiți și vopsiți și aprind lumânări parfumate când lucrez aici, încă miroase vag a lemn. Dar e reconfortant — spațiul meu, un refugiu.

Închid ușa și mă așez la birou. Așez pe tăblie cutia de biscuiți pe care mi-a dat-o Anna. Sunt mai liniștită acum. Știu ce trebuie să fac.

Scot agenda lui Kate din cutie și o pun lângă laptop. Lumina care se revarsă în studio prin fereastra din spatele meu se reflectă în ecran, așa că-i modific înclinația și îmi ajustez scaunul. În cele din urmă, apăs o tastă și ecranul se aprinde.

Fundalul e o fotografie veche cu mine, stând pe o bancă în parcul Heath, cu Connor în poală. În poză, Connor are patru sau cinci ani. Deci e de acum un deceniu, iar eu sunt atât de fericită, atât de încântă că în sfârșit sunt părinte, deși acum mi se pare că ține de o cu totul altă epocă. Îmi dau seama din nou că moartea lui Kate mi-a împărțit viața în două.

Apăs o tastă și poza cu Connor dispare, fiind înlocuită de ultima fereastră deschisă. E un fișier video.

Îl pornesc. E un film cu noi doi, eu și Connor, pe o plajă. E o înregistrare făcută de Hugh cu ani în urmă, când încă folosea o cameră video. Connor are vreo cinci ani, poartă un slip roșu și e uns cu un strat gros de cremă de protecție solară, și amândoi ne îndepărtăm râzând de cameră și intrăm în mare.

A fost o vară nemaipomenită; închiriaserăm o vilă în Portugalia. Ne petreceam zilele pe marginea piscinei sau pe plajă. Mâncam într-un restaurant din sat și mergeam să ne plimbăm cu mașina pe dealuri. Rămâneam pe terasă și urmăream apusul soarelui după ce îl culcam pe Connor. Stăteam, vorbeam, apoi mergeam și noi să ne culcăm, dar

înainte să adormim, făceam dragoste cu grijă, să nu se audă. Eram fericiți. Foarte, foarte fericiți.

Primesc un telefon când înregistrarea se apropie de sfârșit; e Anna, pe Skype. Nu vreau să vorbesc cu ea acum. Apăs butonul „Ignoră“. Am s-o sun înapoi mai târziu. Ce am de făcut n-o să-mi ia mult timp.

Filmul se termină; Connor rămâne nemișcat în depărtare.

Sunt gata.

Deschid navigatorul și tastez adresa encountrz.com. Nu trebuie să tastez decât primele litere; restul se adaugă automat de la căutarea de acum două nopți, când n-am mai apucat să apăs enter.

Apăs acum. Am un sentiment de imponderabilitate; e inexplicabil, dar real. Simt că m-am desprins de pe podea. Plutesc. Fereastra se încarcă. Apare o fotografie, un cuplu care se plimbă pe o plajă, râzând. Arată banal, dar la ce mă așteptam?

În partea de sus a ecranului sunt două casete: una pentru „Utilizator“ și una pentru „Parolă“. Tastez „KatieB“, respectiv „Jasper1234“, apoi apăs enter.

Nu știu ce se va întâmpla. Laptopul merge greu, durează o veșnicie, dar apoi ecranul se modifică și în centrul ecranului apare un mesaj:

— Bine ai revenit, Katie. A trecut ceva vreme!

Mă simt ca și când m-ar fi lovit cineva, ca și când m-ar fi adus cu picioarele înapoi pe pământ. Mi se taie respirația, mă sufoc, dar apoi îmi dau seama că e un mesaj automat. Inspir adânc, încerc să mă liniștesc. Lângă mesaj e un buton pe care scrie: „Intră“. Dau clic pe el.

Nu sunt pregătită pentru ce văd; o poză cu sora mea în colțul din stânga sus, sub logoul site-ului. Am un nou șoc. Mă simt ca și când Kate ar sta așezată undeva, la computerul ei. Ca și când tot ce trebuie să fac e să scriu un mesaj și să apăs

„Trimite“ — așa cum pot face cu Anna, Adrienne, Dee și Fatima —, apoi o să pot vorbi din nou cu ea, să-i spun că-mi pare rău, iar despre Connor că se simte bine. Că mi-e dor de ea.

Dar nu pot. Nu mai e printre noi. Mă concentrez asupra scopului pentru care m-am conectat, mă străduiesc să mă uit la poza ei de profil. Pare să fi fost făcută într-o vacanță. E un prim-plan. Stă pe burtă pe un prosop de plajă, cu o carte în față. Are ochelarii de soare ridicați pe creștet și e bronzată. Poartă bikini și stă sprijinită în coate. Sânii apasă materialul prosopului, și totuși pare o postură naturală, neafectată.

Zâmbește. E fericită. Rămân cu privirea ațintită la fotografie. Mă întreb când a fost făcută și de către cine. E atât de relaxată. Nu pot să cred că fetița pe care cândva o țineam în brațe și o îmbăiam și căreia îi citeam înainte de culcare nu mai e printre noi. Nu pot să cred că n-o să mai vorbesc cu ea niciodată.

Încep să plâng. Simt că durerea mă copleșește. Îmi spun că nu pot să fac asta. Nu singură.

O sun pe Anna.

— În partea de sus ar trebui să fie un tab cu activitatea recentă. Ai putea să cauți acolo. Conține ultimele persoane care s-au uitat la profilul ei.

Deja m-a întrebat dacă mă simt bine și ce am de gând să fac. Și deja mi-a zis că nu știe dacă e o idee tocmai bună, iar eu i-am răspuns mințind pe jumătate și spunându-i că a fost sugestia lui Adrienne.

— Vreau doar să văd dacă nu cumva le-a scăpat ceva polițiștilor.

— Ah, înțeleg. Atunci ar trebui să te uiți pe domenii. În partea dreaptă.

Micșorez fereastra de Skype în care vorbesc cu Anna și fața ei dispare. În spatele ferestrei e site-ul de socializare, cu domeniile de conversație: *Cauți iubire?*, *Ceva în plus*, *Ceva secret*, *Cupluri și grupuri*. Mă întreb unde ar fi intrat Kate.

— Le-am găsit.

— Kate și cu mine intram pe *Simple conversații*, spune Anna. Dar în partea de sus ar trebui să fie un tab care se cheamă: *Prieteni și favoriți*.

— L-am văzut.

— Acolo sunt persoanele cu care discuta Kate. Cele cu care era conectată și cele care își conectaseră profilul cu al ei.

Apăs pe tab și pagina se schimbă. Apare o listă de nume, cu fotografii mici în dreptul lor. Înlemnesc. Mâna dreaptă începe să-mi tremure. Robbie676, Lutture, SteveXXX… și lista continuă. În total, vreo cincisprezece nume.

— Ai găsit ceva? mă întreabă Anna.

Îmi pierd speranța și dintr-odată mă simt goală pe dinăuntru. E inutil, sunt o idioată. Ce mă așteptam să găsesc? Un mesaj de la unul dintre prietenii ei, din care să-mi dau seama că mi-a omorât sora? Un mesaj către ea: „Te-am prins până la urmă“?

— Nu știu. E doar o listă cu nume. Ar putea fi oricine.

Anna nu spune nimic.

Îmi dau seama pentru prima oară că s-ar putea să fie speriată. A intrat și ea pe site-ul ăsta și poate a stat de vorbă cu aceiași oameni. Probabil se gândește că ar fi putut foarte bine să fie ea în acel pasaj, în locul lui Kate.

O clipă, îmi doresc să fi fost ea, dar alung gândul. Nu-mi doresc să i se fi întâmplat asta nici ei, nici altcuiva.

— Poate ar trebui să te uiți la unii dintre ei, spune ea. La profilurile lor. Să afli dacă locuiește vreunul în apropiere.

Sunt surprinsă.

— Nu locuiesc toți în apropiere?

— Nu neapărat. Nu uita, pe Kate n-o interesa numai să se întâlnească cu oameni în viața reală. Cu unii, era doar o relație virtuală. Deci oamenii ăia ar putea fi oriunde, de cealaltă parte a planetei.

Are dreptate, bineînțeles. Aleg câteva profiluri la care să mă uit în detaliu. SexyLG are o poză cu un apus de soare și locuiește în Connecticut, iar CRM1976 se dovedește a fi o femeie. Mai deschid câteva profiluri și descopăr că cei mai mulți nu locuiesc în Franța, ci în alte țări din Europa, în Statele Unite sau în Australia. Unii sunt mult mai în vârstă decât Kate, alții, mai tineri. Niciunul nu-mi lasă impresia genului de bărbat care ar fi interesat-o pe Kate, nici sexual, nici din alt punct de vedere.

— Ai găsit pe cineva?

— Nu încă. Trebuie să mă uit mai cu atenție.

Le studiez și pe celelalte. Nu găsesc decât unul care seamănă cu ce caut. Harenglish.

— Am dat de unul. E bărbat și locuiește la Paris.

Dau clic pe profilul lui. Poza îl înfățișează de la piept în sus și e chel. Are ochelari și e îmbrăcat cu geacă de motociclist. Nu și-a dat vârsta, dar pare să aibă între treizeci și cinci și patruzeci de ani. E în zodia Pești, e singur și caută dragoste sau „măcar un pic de distracție“.

— Cum îl cheamă? întreabă Anna.

Îi spun și o aud tastând. Presupun că intră și ea pe site să-i caute profilul.

Mă uit la poza acelui bărbat ca și când ar fi o enigmă pe care trebuie s-o rezolv. Pare destul de plăcut și are un aer inocent, dar asta nu înseamnă nimic. Toată lumea poate să găsească o poză în care să arate bine, toată lumea se poate înfățișa în cea mai bună lumină. Nu asta încercăm să facem cu toții, la un anumit nivel? Să arătăm lumii fața noastră cea mai bună, să lăsăm întunericul deoparte? Iar internetul ne face munca mai ușoară.

Dacă ar exista un mijloc prin care aș putea afla cât de bine o cunoștea pe sora mea. Dacă erau suficient de apropiați încât l-a inclus între prietenii ei, cum se face că el nu i-a mai trimis niciun mesaj, de ce nu s-a arătat șocat, sau măcar surprins, când a văzut că a dispărut de pe site?

— Nu-l recunosc.

Mă gândesc să fac ce mi-a sugerat Adrienne. Să-mi notez numele lui, precum și pe al altora cu care cred că sora mea ar fi putut să se întâlnească, apoi să merg cu ele la poliție. Dar poate că deja a făcut cercetări în legătură cu aceste nume.

— Îi trimit un mesaj, spun eu.

— Stai!

Vocea ei devine brusc încordată, ceea ce mă surprinde și mă îngrijorează. Deschid fereastra de Skype; are ochii mijiți, ca și când s-ar concentra, și pare neliniștită.

— Ce-i?

— Ar putea fi periculos, spune ea. Gândește-te și tu. Ești conectată cu profilul lui Kate. Dacă el e cel care a omorât-o, o să-și dea seama că e altcineva, care se dă drept Kate. Iar asta o să-l facă să se ascundă. Trebuie să procedăm cu grijă.

Ezită o clipă, apoi spune:

— Poate ar fi bine să-i trimit eu un mesaj? Să-l salut, să văd dacă pot afla ceva.

O aud tastând.

— L-am trimis, spune ea după câteva secunde, iar laptopul meu mă avertizează că am primit un mesaj.

Însă nu e de la ea, nici de la Harenglish. Altcineva i-a trimis un mesaj lui Kate. Eastdude. Am un acces ciudat de entuziasm, la care nu mă așteptam:

— Am primit un mesaj!

— De la cine?

Îi spun. Numele mi se pare familiar. Scot lista cu nume de utilizatori păstrată de Kate în agendă și, într-adevăr, dau peste el.

— Tipul ăsta e pe lista lui Kate. El e!

— Julia, n-avem de unde să știm.

Are dreptate. Vreau s-o contrazic, dar îmi dau seama că e absurd. Dacă el a omorât-o pe sora mea, de ce i-ar trimite un mesaj acum?

Mă uit la mesaj ca și când ar fi periculos, toxic.

— Poate doar vrea să știe de ce n-a mai intrat Kate pe site în ultima vreme.

— Îl citesc.

Dau clic pe mesajul lui Eastdude și se deschide într-o fereastră nouă. Pare să fi fost scris în grabă: „Bună katie. Te-ai întors! Dor d tine! Dacă ai chef de o 9 cuplare, încă sunt interesat!“

Încerc să-mi imaginez ce-ar fi făcut Kate. Oare pur și simplu i-ar fi răspuns, i-ar fi zis da? Și apoi? Ar fi stabilit o întâlnire, probabil, și s-ar fi întâlnit. Ar fi luat masa împreună? Sau oare s-ar fi dus direct la el? Sau l-ar fi chemat la ea? Ar fi mai simplu să las deoparte discuțiile preliminare?

— Vrea să știe de la Kate dacă are chef să se cupleze cu el.

— Unde să se cupleze?

— Nu spune.

Dau clic pe profilul lui. Zice că are puțin peste treizeci de ani, deși poza sugerează cel puțin zece ani mai mult. La „Domiciliu“ a trecut New York.

— New York.

— Dar n-are sens.

Citesc din nou:

— „O 9 cuplare.“ Nu-mi aduc aminte ca sora mea să fi mers vreodată la New York. Tu ce știi?

— N-a fost. Probabil e vorba de sex virtual.

Sex virtual. Doi oameni care descriu la nesfârșit ce-și fac unul altuia, cu ce sunt îmbrăcați și cum se simt. Adrienne întotdeauna glumește că, de fapt, e vorba de oameni care stau la ei acasă în pantaloni de trening pătați cu vomă de bebeluș.

— Dar ar numi chestia asta „cuplare“? întreb eu.

— Cred că da.

— Și nu există mesaje anterioare.

— Atunci cred că mai bine o lași baltă, Julia.

— Aș putea să-i răspund la mesaj. Își închipuie că sunt Kate.

— Și la ce ți-ar folosi?

— Să aflu ce știe…

Mă uit din nou la fotografia acestui tip. Eastdude. Pare inocent, inofensiv. Are început de chelie, iar în poza de profil își ține brațele în jurul unei femei al cărei contur a fost decupat stângaci. Așa cum m-am decupat și eu din poza cu Marcus.

Mă întreb ce o fi discutat cu Kate. Mă întreb cât de bine o cunoștea, dacă o cunoștea vreun pic.

Nu de asta am intrat pe site? Ca să aflu?

— Nu-s sigură că o să te ajute în vreun fel, spune Anna.

— Ai încredere în mine. Vorbim mai târziu.

Mesajele noastre se înșiră unele sub altele pe ecran. Eastdude crede că discută cu Kate.

Nu mai ții minte cât de tare a fost? M-am supărat.

Pe următorul rând e un emoticon, o față rotundă și galbenă care face cu ochiul. Glumește.

Mă simt stânjenită. Așa începe o discuție sexuală? Cu o aluzie la cât de *tare* a fost?

Am avut multe pe cap în ultima vreme.

Replica lui e aproape instantanee:

La slujbă?

Nu-mi dau seama ce vrea să spună. Credeam că sora mea nu avea decât joburi temporare; barmaniță, ospătăriță, secretară. Mă întreb ce i-o fi spus lui Eastdude.

Trebuie să-i dau răspunsuri vagi.

Oarecum.

Nasol. În fine, ideea e că mi-ar plăcea să continuăm de unde am rămas. Te simți bine? Am crezut c-ai pățit ceva.

De ce?

N-ai mai zis nimic. Apoi m-a căutat poliția. M-a întrebat ce-am discutat cu tine. Dacă am fost de curând la Paris. Am presupus că ți s-a întâmplat ceva.

Înmărmuresc.

Și i-ai zis?

Durează câteva clipe până îmi răspunde.

Tu ce crezi?

Ce vrea să spună? Da, i-a zis, sau nu, nu i-a zis?

Îmi spun că nu se poate s-o fi omorât el pe Kate, pentru că acum își închipuie că vorbește cu ea.

Dacă nu cumva minte.

N-am pățit nimic, îi spun. Mă simt bine.

Și arăți bine, dacă mă întrebi pe mine.

Încă un emoticon, de data asta o față roșie cu coarne.

Mulțumesc, îi răspund, dându-mi seama că trebuie să fiu precaută dacă vreau să-l trag de limbă. Și zici că vrei să continuăm de unde am rămas.

Mai întâi spune-mi cu ce ești îmbrăcată.

Șovăi. Nu-mi place ce fac și mă simt îngrozitor. Mă dau drept sora mea — sora mea moartă —, și care e scopul?

Încerc să mă conving pe mine însămi. Vreau să aflu cine a omorât-o. Motivele mele sunt bune, o fac pentru Kate și pentru fiul ei.

Atunci de ce îmi vine să vomit?

Ce purtam ultima oară? tastez eu.

Nu mai ții minte?

Nu. Ce-ar fi să-mi zici tu?

La sfârșit, nu mai purtai mare lucru.

Încă un emoticon zâmbitor, de data asta cu limba scoasă.

Ezit. Cursorul pâlpâie, așteptând să hotărăsc ce să scriu. Mi se pare ireal: eu la Londra, el la New York, separați de mii de kilometri și, în același timp, de nimic.

Îmi imaginez că nici acum nu porți mare lucru.

Nu răspund.

Îmi imaginez că nu porți nimic…

Tot nu spun nimic. Nu așa voiam să decurgă conversația.

Deja mi s-a întărit.

Închid ochii. N-ar trebui să fac asta. Sunt o voaioristă, spionez viața virtuală a surorii mele, viața privată a surorii mele moarte. Sunt ca o turistă.

Ar trebui să mă opresc, dar nu pot. Nu acum. Nu înainte să fiu sigură că nu e el.

Primesc încă un mesaj.

Dar tu? Mă vrei?

Ezit. Kate m-ar ierta, nu-i așa? Tastez:

Da.

Bine. Spune-mi că-ți amintești. Spune-mi că-ți amintești cât de tare a fost. Felul în care ți-ai descris trupul. Lucrurile pe care le-ai făcut.

Îmi aduc aminte.

Spune-mi ce vrei în clipa asta.

Pe tine.

Te sărut. Peste tot. Pe buze, pe față. Cobor. Pe sâni, pe abdomen.

Ceva dinăuntrul meu îmi spune din nou că nu e bine ce fac. Crede că vorbește cu Kate. Își închipuie că face sex cu sora mea moartă.

Îți place? întreabă el.

Mâinile mele plutesc deasupra tastaturii. Mi-aș dori să știu ce să spun.

Îți place să-mi simți limba pe trupul tău? Ai un gust atât de bun…

Ce-ar fi răspuns Kate?

Vrei să cobor mai jos?

Ce pot să spun? Da? Da, vreau? Îi pot spune că vreau să coboare mai jos, că nu vreau să se oprească, sau îl pot întreba ce le-a spus polițiștilor, unde era în februarie, în noaptea morții lui Kate, și dacă el a omorât-o pe sora mea. Chiar în timp ce gândesc asta, îmi dau seama că e caraghios.

Iau laptopul în mâini și mă ridic în picioare. Nu știu ce să fac.

Ești pregătită pentru mine?

Simt că pământul mi se cască sub tălpi. Încep să mă scufund. Inima îmi bate prea tare și nu mai pot să respir. Vreau să-mi domolesc mintea, dar mă tot gândesc la ce-ar fi spus Kate, la ce-ar fi făcut în clipa asta.

Mă uit la laptopul din mâinile mele și, câteva clipe, îl urăsc; am impresia că în el se află toate

răspunsurile și vreau să le smulg de la el, vreau să-mi spună adevărul.

Dar n-o să mi-l spună. Nu poate. E doar un instrument, nu poate să-mi zică nimic.

Îi trântesc capacul.

Hugh se întoarce de la serviciu și luăm cina toți trei. După aceea, Hugh își face bagajul, întrebându-mă din când în când unde e o anumită cămașă sau dacă i-am văzut aftershave-ul, apoi se duce la etaj să termine textul prelegerii, iar Connor și cu mine rămânem în living și ne uităm la un film pe DVD. *Identitatea lui Bourne.* Dar nu mă pot concentra. Mă gândesc la după-amiaza de azi, întrebându-mă dacă tipul căruia i-a scris Anna — Harenglish — i-a răspuns până la urmă. Mă gândesc și la sexul virtual, care din câte îmi dau seama nu diferă de sexul la telefon. Mă face să mă gândesc la Marcus; pe atunci, nu existau nici mesaje pe telefon, nici e-mailuri, nici servicii de mesagerie — exceptând pagerele, de care nu avea aproape nimeni. Nu exista decât vocea.

Connor se apleacă în față și ia o mână din floricelele pe care le-am făcut pentru el. Mie îmi zboară mintea spre trecut.

Îmi amintesc prima oară când am făcut sex cu Marcus. Ne cunoșteam de câteva săptămâni, vorbeam la telefon și mergeam să bem cafea după ședințe. Începuse să-mi spună povestea lui. Venea dintr-o familie bună, părinții lui trăiau, și avea o soră drăguță, normală și echilibrată sufletește. În casă aveau întotdeauna alcool, care lui îi era interzis, dar care îl tenta. Prima oară s-a îmbătat cu whisky; nu-și amintea aproape nimic din acea beție, exceptând sentimentul că se deschisese o parte din el și certitudinea că într-o bună zi va vrea să repete experiența.

— Câți ani aveai? l-am întrebat eu atunci.

— Nu știu, a ridicat el din umeri. Poate zece ani.

Am crezut că exagera, dar mi-a zis că era adevărat. În cele din urmă, s-a apucat de băut.

Întotdeauna avusese talent artistic, dar simțea că băutura îl făcea și mai bun. A început să picteze mai bine. Cele două au ajuns să fie legate între ele. Picta, bea, picta. A renunțat la facultate, iar părinții l-au alungat de acasă. Numai sora lui i-a luat apărarea, dar era mult mai tânără ca el, nu înțelegea despre ce era vorba.

— Și apoi am rămas pe cont propriu. Am încercat să mă descurc, dar…

— Ce s-a întâmplat?

Și mi-a explicat:

— De multe ori, mă trezeam fără să am habar unde eram sau cum ajunsesem acolo. De multe ori, mă întrebam de ce sângeram. Odată, am sunat-o pe mama și i-am zis că am nevoie de ajutor. A vorbit cu o prietenă și a rugat-o să mă ducă la o ședință.

— Și iată-ne aici.

— Da. Iată-ne aici.

A făcut o pauză și a adăugat:

— Mă bucur că te-am cunoscut.

Două săptămâni mai târziu m-a sunat. Kate se uita la televizor cu o prietenă și am răspuns eu de la telefonul din bucătărie. Părea necăjit.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu.

— Am băut.

Am oftat și am închis ochii.

— L-ai sunat pe Keith?

— Nu vreau să vorbesc cu Keith. N-am chef să mă văd cu el. Vreau să mă văd cu tine.

M-am simțit îngrozitor și, în același timp, încântată. Da, băuse ceva, însă cea la care apela eram eu. M-a invitat la apartamentul lui și i-am spus că da, vin, bineînțeles. Când am ajuns, stătea pe canapeaua lui ponosită, cu o sticlă la picioare. M-am așezat lângă el și l-am luat de mână. Oare știam că aveam să ne sărutăm? Probabil. Știam că era aproape sigur o greșeală?

Probabil că nu.

Filmul se termină și Connor merge la etaj, iar la scurtă vreme după asta urc și eu. În drum spre baie

trag cu urechea la ușa lui, dar nu aud decât loviturile ritmice ale degetelor lui pe tastatură. Umplu cada și stau în apă multă vreme, frântă de oboseală, cu ochii închiși, ațipind și completând din când în când cu apă fierbinte. Când ies din baie, Hugh deja e în pat.

— Vino-ncoace, spune el, lovind patul cu palma.

— Imediat, zâmbesc eu.

Îmi strâng mai bine prosopul în jurul pieptului, apoi mă așez la măsuța de toaletă și mă dau cu cremă. Când termin, Hugh deja sforăie. Sting lumina. E foarte cald, dar adie un vânt ușor. Mă duc la fereastră să trag draperiile. Afară zăresc o siluetă, abia vizibilă în întuneric, un contur de fum. Pare să fie un bărbat, și mă întorc să-l trezesc pe Hugh, să-l întreb dacă vede și el ceva sau e doar imaginația mea. Dar doarme dus, iar când mă uit din nou pe fereastră, bărbatul a dispărut, și mă întreb dacă a fost vreodată acolo.

Capitolul nouă

Îl duc pe Hugh la aeroport cu mașina, apoi mă întorc acasă. E luni, traficul e aglomerat, aerul e fierbinte și apăsător. Am hotărât să mă mențin ocupată cât e Hugh plecat — să fac curat în camera lui Connor, să pun ordine în fișierele de pe computer, să mă asigur că aparatele sunt încărcate și pregătite pentru ședința foto de miercuri —, dar când ajung acasă, e deja după-amiază și e prea cald ca să mai fac mare lucru.

Sunt neliniștită, nu-mi găsesc locul. Mă schimb într-o rochie de vară și hotărăsc să mă instalez în grădină. Mă duc la frigider să-mi iau niște limonadă, dar când deschid ușa văd sticla de vin pe care a deschis-o Hugh aseară. Iarăși îmi dă târcoale dorința, la fel ca după cina cu Maria și Paddy. Iau limonada, apoi închid ușa, dar n-are niciun rost să mă prefac că nu simt pofta.

Îmi amintesc ce-mi spunea Rachel: „Fă un pas în spate și analizează ce se întâmplă".

Fac exact asta. În primul rând, aș bea un pahar. În al doilea rând, sunt singură: Hugh e la Geneva, Connor e la școală. Nu există niciun motiv logic pentru care să n-o fac.

Dar există. Am toate motivele să n-o fac.

De data asta, dorința devine tot mai puternică. O recunosc, o simt, dar nu dispare. Crește, încep să simt că e mai puternică decât mine, e ca un animal de pradă nemilos, o creatură cu dinți care vrea să mă distrugă.

Dar n-am s-o las să câștige. Nu de data asta. Îmi spun că sunt puternică, că sunt mai mare decât pofta asta care vrea să pună stăpânire pe mine. O îndepărtez, o privesc în față și, în cele din urmă, începe să dea înapoi. Pun gheață în limonadă și iau

romanul pe care l-am început și laptopul, apoi ies afară. Mă așez la masa din grădină. Inima îmi bate cu putere, ca și când confruntarea ar fi fost fizică, dar sunt mulțumită că am fost din nou vigilentă.

Îmi beau limonada pe îndelete, ascultând zgomotele verii, traficul, avioanele care brăzdează cerul, o conversație dintr-o grădină îndepărtată. Am cartea în față, dar o ignor. Știu că n-aș fi în stare să mă concentrez. Aș citi iar și iar aceeași pagină. Ar fi inutil.

Deschid laptopul. Mă întreb dacă tipul de ieri — Harenglish — i-a răspuns Annei sau dacă Eastdude, cel cu care am discutat eu, mi-a mai scris ceva.

Intru pe site și mă duc la mesaje. Mi-a scris. Deschid mesajul. „Ce s-a întâmplat? Sper că n-ai pățit nimic."

Mă cuprinde neliniștea. Ca un șoc electric. Neliniștea, dar și nerăbdarea; deși crede că vorbește cu Kate, o parte din mine e flatată de dezamăgirea lui.

Încerc să mă concentrez asupra a ceea ce e important. Trebuie să fiu mai organizată. Îmi spun că e puțin probabil să fi avut vreo legătură cu moartea lui Kate: presupunând că tot ce mi-a zis e adevărat, poliția l-a interogat deja ca suspect, dar l-a eliminat din anchetă. În plus, locuiește la New York.

N-are niciun rost să-i răspund la mesaj. Așa că îl șterg. Unei părți din mine îi pare rău, dar e un străin, o persoană pe care n-am s-o întâlnesc niciodată. Nu-mi pasă ce crede. Am lucruri mai importante de făcut.

Mă duc la pagina de *Prieteni și favoriți* a lui Kate și mă uit pe listă. De data asta îi studiez mai cu atenție, să aflu unde locuiește fiecare. Sunt răspândiți prin toată lumea. În afară de Eastdude, mai sunt unsprezece oameni cu care avea obiceiul să stea de vorbă. Dintre ei, doar trei locuiesc în

Franța și doar unu, tipul de ieri — Harenglish, căruia i-a scris Anna — locuiește la Paris.

Ezit. Deschid Skype, dar Anna nu e online. Îi trimit un mesaj s-o întreb dacă a primit vreun răspuns de la el, dar îmi dau seama că mi-ar fi spus dacă ar fi primit.

Îmi spun că tăcerea lui Harenglish nu înseamnă că el a omorât-o pe Kate. Nicidecum. Poate că au stat foarte puțin de vorbă, poate că abia dacă se cunoșteau. Poate că intră rar pe site sau poate că nu răspunde imediat la mesaje. Ar putea să tacă dintr-un milion de motive. Nu doar pentru că știe cum și-a găsit Kate sfârșitul.

Dar trebuie să fiu sigură. Stau pe gânduri o vreme. Iau o gură de limonadă. Mă întreb ce-aș putea face pentru sora mea. Și în timpul ăsta se clarifică în mintea mea ideea care mi-a dat târcoale toată noaptea.

O sun pe Anna.

— M-am mai gândit, spune ea.

— La ce?

— La ce mi-ai zis. Să stau de vorbă cu tipul ăla. S-ar putea să nu fie o idee rea.

— Mă gândesc să-mi fac și eu un profil, îi spun. Poate dacă stau de vorbă cu indivizii ăștia… dacă își închipuie că sunt o tipă nouă… o să-mi fie mai ușor să aflu lucruri de la ei.

Mă ajută să-mi fac profil. Merge repede. Ezit când site-ul îmi cere să aleg un nume de utilizator, dar în cele din urmă aleg JayneB. E suficient de asemănător cu numele meu, dar nu foarte asemănător. Aleg o fotografie pe care mi-a făcut-o Hugh acum câțiva ani, într-o vacanță; soarele puternic mă luminează din spate, umbrindu-mi parțial fața. N-am ales-o la întâmplare; sora mea și cu mine nu semănam foarte mult, dar în poza asta se vede o asemănare, iar cine a cunoscut-o pe Kate, ar putea s-o observe — ceea ce m-ar putea ajuta. Introduc data de naștere, înălțimea și

greutatea, iar în cele din urmă apăs pe butonul „Salvează“.

— Am terminat, spun.

Anna îmi cere să am grijă. Intru pe profilul meu. Sunt încântată. În sfârșit fac ceva. Tipul de ieri — Harenglish — ar putea sta de vorbă cu mine, crezând că sunt o tipă nouă. Și poate așa o să aflu cine e și cât de bine o cunoștea pe sora mea.

Îi trimit un mesaj. „Bună, ce faci?“ Știu că n-o să răspundă imediat — dacă o să-mi răspundă —, așa că mă duc înăuntru să-mi umplu din nou paharul cu limonadă. Iau și un măr din bol. Mă întreb ce-o să facă tipul ăsta când o să-mi vadă mesajul. Dacă primește multe sau doar câteva. Dacă răspunde la toate sau doar la cele care i se par interesante. Mă întreb ce se întâmplă în mod normal — presupunând că există ceva *normal* pe site-urile de genul ăsta.

Mă întorc în curte. A început să bată vântul și s-a făcut mai răcoare. Iau o gură de limonadă și mă las pe spetează. Mușc din măr; e tare și un pic acru. Îl pun pe masă și în clipa următoare se aude semnalul că am o notificare.

Am primit un mesaj, dar nu de la el. E de la altcineva. Când îl deschid, am un sentiment foarte ciudat. Ca o scufundare, o coborâre. A fost întredeschisă o ușă. Se apropie ceva.

PARTEA A DOUA

Capitolul zece

În ziua aceea am stat câteva ore pe encountrz, cu laptopul bâzâind în fața mea. Am explorat site-ul, am intrat pe profiluri, am văzut fotografii. Ca și când aș fi crezut că puteam da din întâmplare peste ucigașul lui Kate, că voi fi atrasă cumva spre el. Gheața din paharul cu limonadă s-a topit, iar resturile de pe fund au început să atragă muște. Încă eram în curte când Connor s-a întors de la școală, dar bateria computerului deja se consumase și doar stăteam în tăcere, gândindu-mă la Kate, la tipii cu care ar fi putut intra în vorbă și la ce i-ar fi putut spune aceștia.

— Bună, mami, a spus el, iar eu am închis capacul laptopului.

L-am salutat și am bătut cu palma scaunul de lângă mine.

— Retușam niște fotografii, i-am spus după ce s-a așezat.

Minciuna mi s-a desprins atât de ușor de pe buze, încât abia dacă am băgat-o de seamă.

Noaptea următoare, o să meargă la petrecerea lui Dylan, prietenul lui cel mai bun — un băiat plăcut, deși cam tăcut. Petrec mult timp împreună, mai ales la noi acasă, jucând jocuri pe computer sau pe consola Xbox. Râd mult de obicei, sau cel puțin așa se întâmpla înainte să moară Kate. Iar din când în când, Dylan vine să-mi mai ceară suc sau niște biscuiți, extrem de politicos. Crăciunul trecut, am fost cu ei să se dea cu sania în parcul Heath, împreună cu alți doi colegi de școală pe care nu-i cunoșteam. A fost frumos, și mi-a plăcut să-l văd pe Connor cu băieți de vârsta lui, să întrezăresc ce fel de bărbat va deveni. Și totuși, nu cred că stă de vorbă despre sentimentele lui cu Dylan, pe care nu

mi-l pot imagina ca pe cineva căruia i se poate destăinui.

E ziua de naștere a lui Dylan și și-o serbează acasă; doar pizza, cola, niște muzică, poate și un pic de karaoke. Câțiva băieți o să rămână la el peste noapte într-un cort ridicat în grădină, și îmi imaginez că o să se uite la filme pe DVD până târziu în noapte, apoi o să mai ia o gustare, iar în cele din urmă o să se împartă lanterne și saci de dormit. O să iasă pe peluză, o să petreacă noaptea râzând, discutând și jucându-se pe telefon, iar a doua zi, când o să vină părinții să-i ia, n-o să povestească nimic, ci doar o să spună că a fost frumos.

Îl duc cu mașina la Dylan. Oprim în fața casei și văd baloanele legate de stâlpii porții și decorațiunile lipite pe ferestrele livingului. Connor deschide portiera și mama lui Dylan, Sally, iese pe verandă. O cunosc destul de bine, am ieșit de multe ori cu ea la cafea, dar întotdeauna cu alți oameni, și n-am mai văzut-o de ceva vreme. Îi fac cu mâna și îmi răspunde la fel. În spatele ei văd ghirlande și băieți alergând spre scară. Sally ridică din sprâncene, iar eu zâmbesc cu o expresie înțelegătoare.

— Distracție plăcută, îi spun lui Connor.

— Mersi.

Mă lasă să-l sărut pe obraz, apoi își ia geanta și dă fuga înăuntru.

Când mă întorc acasă, e pustiu ca într-o peșteră. Hugh încă e la Geneva și mi-a trimis un mesaj pe telefon: zborul a fost în regulă, hotelul e frumos, în curând merge la cină și vrea să știe cum mă simt. Îi răspund: „Mă simt bine, mulțumesc. Mi-e dor de tine“.

Îmi pregătesc ceva de mâncare și mă așez în fața televizorului. Știu că mi-ar face bine să vorbesc cu prietenii mei. Dar e dificil, nu vreau să le stric buna dispoziție; simt cum le scade energia ori de

câte ori îmi aud vocea, pentru că de fiecare dată deasupra noastră plutește umbra lui Kate.

Îmi dau seama că nu mai sunt eu însămi. Pentru că acum port stigmatul durerii. Pe care nu-l vreau.

Mă gândesc la Marcus. Ne vedeam de mai puțin de un an când mi-a zis că vrea să se mute. „Unde?“, l-am întrebat eu, iar el mi-a zis: „La Berlin“.

Părea atât de sigur — și de disperat. Am crezut că încerca să fugă de mine, deși până atunci fuseserăm fericiți. Marcus a surprins în ochii mei unda de dezamăgire pe care am reușit s-o suprim o clipă prea târziu.

— Nu, a spus el. N-ai înțeles. Vreau să vii cu mine.

— Dar…

A clătinat din cap. Era hotărât.

— Trebuie să vii. Vreau să plec cu tine. Nu vreau să mă duc acolo singur.

Dar ai să te duci, mi-am zis în sinea mea. Dacă nu vin. Deja te-ai hotărât.

— Te rog, vino. Ce te ține aici?

Am clătinat din cap.

— Ședințele? a continuat el. N-am mai băut de nu mai știu când. Nu mai trebuie să mergem.

— Știu, dar…

— Te gândești la Kate?

Am dat aprobator din cap.

— N-are decât doisprezece ani.

M-a mângâiat pe braț și m-a sărutat.

— Deja e la școală. Nu poți avea grijă de ea toată viața.

M-am gândit la cât de bine ne-am simțit Kate și cu mine, deși uneori ne-a fost greu. Făceam floricele și ne uitam la casete video sau ne jucam în iarba înaltă din fundul grădinii, prefăcându-ne că suntem urmărite de dinozauri. Ne îmbrăcam cu hainele mamei, îi purtam pantofii, ne dădeam cu parfumul ei.

— De câtă vreme ai grijă de ea?

— De opt ani.

— Exact. A sosit timpul ca tatăl tău să-și facă și el treaba. În plus, Kate e aproape adolescentă. Și ai și tu viața ta.

I-am zis că trebuie să mă gândesc la asta, dar deja mă hotărâsem. Kate avea aproape treisprezece ani, mai mult decât aveam eu când începusem să am grijă de ea. Îi dedicasem suficienți ani din viața mea. Kate avea să se descurce.

Dar nu s-a descurcat. Deschid ochii. Întind mâna spre laptop.

Anna e online. Îi trimit un mesaj.

— Ai aflat ceva? mă întreabă ea.

Mă gândesc la cei câțiva tipi care m-au abordat. Nimic interesant.

— Nu încă, îi răspund.

Hugh se întoarce de la conferință. De la aeroport ia un tren, apoi un taxi, și ajunge acasă cu un buchet uriaș de flori. Mă sărută și mi le întinde.

— Ce-am făcut ca să le merit? îl întreb.

— Nimic, ridică el din umeri. Te iubesc, asta-i tot. Mi-a fost dor de tine.

Caut o vază.

— Și mie, răspund eu, un pic prea automat.

Scot foarfeca dintr-un sertar din bucătărie și încep să despic cozile florilor.

— Cum se simte Connor?

— Cred că bine.

— Și tu?

Îi răspund că și eu mă simt bine.

— Am avut o comandă, spun, amintindu-mi ziua de ieri. O prietenă de-a Fatimei; fiica ei vrea să se facă fotomodel și are nevoie de niște poze pentru portofoliu.

— Ce bine. Te-ai văzut cu Adrienne?

— Nu. Dar m-a sunat. A plecat cu treabă în York. Și am stabilit să luăm masa împreună.

Zâmbește și îmi spune că o să-mi facă bine. Nu i-am zis că Adrienne m-a întrebat dacă am hotărât să intru pe site și i-am zis că nu, încă nu.

Încă o minciună. M-am conectat de câteva ori, iar acum e vineri seara. Hugh e la etaj, ocupat cu treburi administrative, iar Connor e acasă la un prieten, să lucreze la un proiect pentru școală. Deja am retușat fotografiile pe care le-am făcut miercuri, iar acum mă uit absentă la televizor. Am nimerit peste o poveste dramatică cu polițiști sub acoperire, crime brutale, victime legate cu scotch, răzbunare și viol. Bineînțeles, toate victimele sunt frumoase, ca și când altminteri nu ne-ar păsa de ele; în plus, ar trebui să le invidiem viețile numai până în clipa când carnea le e spintecată de cuțit.

N-are rost, nu mă pot concentra. Opresc televizorul. Mă tot gândesc la Kate. Era drăguță, dar nu frumoasă, și n-a fost violată. Kate a fost omorâtă pentru că s-a întâmplat să meargă printr-un pasaj periculos dintr-un cartier periculos la o oră periculoasă, sau cel puțin așa îmi spun Hugh și toată lumea. E atât de simplu.

Dar nu e atât de simplu. Nu poate fi.

Intru din nou pe encountrz. Știu că nu e bine, că ar trebui să fac altceva, dar nu pot. Deja a trecut o săptămână de când i-am scris lui Harenglish și încă nu mi-a răspuns.

Nu e online, dar am primit un mesaj nou.

Largos86. Dau clic pe profilul lui și văd că e mai tânăr ca mine — pretinde că ar avea treizeci și unu de ani, deși pare să nu aibă nici atât. E atrăgător și are păr creț, tuns scurt. Mă gândesc că ar putea fi fotomodel sau actor, dar îmi dau seama că a ales o fotografie care îl avantajează. Dacă ar fi jucat în filmul la care tocmai am renunțat, ar fi un doctor grijuliu sau un iubit. E prea atrăgător ca să fie soțul. Deschid mesajul pe care mi l-a trimis.

„Bună, mi-ar plăcea să stăm de vorbă. Îmi amintești de cineva.“

Tresar; e ca și când aș fi primit un pumn. *Îți amintesc de cineva.* O clipă, mă gândesc că nu se poate referi decât la o singură *persoană*. La urma

urmelor, am ales anume o fotografie în care semăn cu Kate.

Trebuie să aflu. Sub mesajul lui e un link, o invitație către o discuție privată. Largos86 știe că sunt online. Accept invitația, apoi îi scriu:

Bună. De cine îți amintesc?

Replica lui vine aproape instantaneu:

De cineva care mi-a plăcut foarte mult.

„Mi-a plăcut.“ La trecut. Cineva care, într-un fel sau altul, a dispărut din viața lui.

Dar hai să nu vorbim despre ea. Tu ce faci?

Nu! Eu tocmai despre ea vreau să vorbim.

Bine, spun eu.

O clipă mai târziu scrie:

Eu sunt Lukas.

Mă opresc. De când intru pe site, mi-am dat seama că e neobișnuit din partea cuiva să spună atât de repede cum îl cheamă. Mă întreb dacă minte.

Eu sunt Jayne.

Fac o pauză, apoi îl întreb:

Unde ești?

La Milano. Tu?

Mă gândesc la primul lui mesaj. *Îmi amintești de cineva.*

Vreau să aflu dacă a vorbit cu Kate. Mă hotărăsc să-i spun o minciună:

Sunt la Paris.

Ce oraș frumos!

De unde știi Parisul?

Lucrez acolo. Din când în când.

Simt broboane de sudoare pe piele. Încerc să trag aer în piept, dar nu e oxigen în cameră.

Oare e posibil să fi vorbit și cu sora mea, ba chiar să se fi întâlnit cu ea? Ar putea fi el cel care a omorât-o? Pare puțin probabil; are un aer prea inocent, prea demn de încredere. Dar știu că impresia mea nu se bazează pe nimic, e doar un sentiment, iar sentimentele pot fi înșelătoare.

Ce să fac? Tremur, nu pot să respir. Vreau să termin discuția, dar dacă o fac, n-am să aflu niciodată.

Serios? Cât de des?

Ah, nu chiar atât de des. De câteva ori pe an.

Vreau să-l întreb dacă a fost la Paris în februarie, dar nu pot să risc. Trebuie să fiu precaută. Dacă a cunoscut-o pe Kate și are ceva de ascuns, s-ar putea să-și dea seama că e ceva suspect.

Trebuie să păstrez un ton lejer, degajat. Dacă discuția capătă o notă sexuală, n-am să mai pot afla nimic și o să trebuiască să închei conversația cât mai repede. Vreau să găsesc indicii, dar nu pot lăsa discuția să degenereze.

Unde stai când vii la Paris?

Aștept. Văd că scrie ceva. Nu-mi dau seama dacă-mi doresc să-mi spună că are un apartament în arondismentul 19 sau că firma lui îl cazează la un hotel de lângă stația de metrou Ourcq. Pentru că dacă într-adevăr se cazează lângă Ourcq, atunci el e. Sunt sigură. Iar Hugh și cu mine am putea spune la poliție ce am descoperit. Și aș putea merge mai departe.

Dar dacă nu? Atunci ce? Tot n-am să știu.

În cele din urmă, mesajul lui sosește.

Nu vin atât de des. Așa că în general stau la hotel.

Unde?

Depinde. De obicei, foarte central. Sau lângă Gara de Nord.

Nu trebuie să caut o hartă a Parisului ca să-mi dau seama că Gara de Nord nu e nicidecum în apropierea zonei unde a fost găsit cadavrul lui Kate. În mod surprinzător, mă simt ușurată.

De ce întrebi?

Fără un motiv anume.

Te gândești că poate mă cazez în apropiere de tine?

A adăugat un emoticon zâmbitor. Mă întreb dacă flirtul a trecut în următoarea etapă. O parte din mine vrea să termine, dar o altă parte nu vrea. S-ar putea să mintă.

Șovăi o clipă, apoi scriu:

Eu sunt în nord-est. Cea mai apropiată stație de metrou e Ourcq.

E un risc. Dacă el e făptașul, o să-și dea seama că am legătură cu Kate. Nu poate să fie o coincidență.

Dar ce o să facă? Pur și simplu o să pună punct discuției, o să se deconecteze? Sau o să continue, ca să încerce să afle exact ce știu? Mă gândesc că poate deja a ghicit cine sunt și de ce discut cu el. Poate și-a dat seama încă de la început.

Trimit mesajul și aștept. Văd în fereastră că Largos86 scrie și el. Timpul se dilată; pare să dureze o eternitate.

E o zonă frumoasă? răspunde el în cele din urmă.

E drăguță. N-o știi?

Nu. Ar trebui?

Nu neapărat.

Și cum te simți? Ai avut o zi bună?

Ezit. Ultima oară când am ajuns în punctul ăsta, am fost întrebată cu ce sunt îmbrăcată și dacă prefer jocul pe roluri sau direct sexul virtual. Mi se pare o ușurare că discuția asta nu e amenințătoare.

N-a fost rea, spun eu.

Mă întreb de ce mă simt ușurată. Oare pentru că în aceste scurte momente nu mai sufăr?

Spune-mi ce-ai făcut azi.

Nu vrei să vorbim despre mine.

Ba da. Spune-mi tot.

Ce-ar fi să-mi spui tu mai întâi câte ceva despre tine?

Bine, să mă gândesc.

Adaugă un emoticon. De data asta, e unul nedumerit. Câteva clipe mai târziu, sosește următorul mesaj.

Gata. Ești pregătită?

Da.

Iubesc câinii. Și piesele de dragoste siropoase. Cu cât mai siropoase, cu atât mai bine. Și mi-e foarte frică de păianjeni.

Zâmbesc. Nu mă pot abține. Mă uit la poza lui. Încerc să-mi închipui ce-ar fi zis Kate, uitându-se la el. E atrăgător și are cam vârsta ei.

Sosește încă un mesaj:

Rândul tău. Îmi ești datoare cu două dezvăluiri.

Fac în minte o listă cu lucrurile pe care i le-aș putea spune. Caut ceva care l-ar putea face să se dea de gol, să-mi spună dacă a fost la Paris în februarie sau dacă a stat de vorbă cu Kate.

Mă aplec în față și încep să tastez.

Bine. Anotimpul meu preferat e iarna. Și iubesc Parisul, mai ales în februarie.

Trimit mesajul și o clipă mai târziu îmi răspunde:

Asta e prima dezvăluire.

Și…, încep eu, dar apoi înlemnesc.

Aud un zgomot. O cheie în broască. Dintr-odată, lumea reală dă buzna peste mine. E Connor, care se întoarce acasă. Când deschide ușa, încă încerc să mă reobișnuiesc cu livingul în care stau, cu propria mea casă. Aprind televizorul și pe ecran se derulează genericul de final al filmului. Connor vine în living.

— Ah, nu știam că ești aici.

Închid laptopul și îl pun deoparte. Inima îmi duduie în piept, ca și când aș fi fost prinsă că mă droghez. Poartă o șapcă de baseball pe care n-am mai văzut-o până acum și un tricou negru. Mestecă gumă.

— Ce-ai făcut?

— Am lucrat pentru școală.

Mă străduiesc să zâmbesc.

— Cum merge?

— Bine. Tu ce-ai făcut?

Sunt amețită. Simt că viața de familie se năpustește asupra mea ca un val de banalitate și obligații: să pun masa, să-l duc și să-l aduc pe Connor de la școală, ce să gătesc la cină, dacă suprafețele din bucătărie sunt curate.

— Citeam niște e-mailuri, spun eu, aranjându-mi colierul.

Îmi cere o gustare. Îi pregătesc ceva, apoi se duce la el în cameră, iar eu mă întorc la laptop. Largos86 nu mai e online, așa că îi scriu Annei.

— Zice că-l cheamă Lukas.

— Și?

Ce să-i spun? Am un sentiment, o bănuială. Dar pe ce mă bazez?

— Nu știu. E ceva cu el. Pare foarte dornic să stea de vorbă cu mine.

Șovăi, dar continui:

— Mă întreb dacă a cunoscut-o pe Kate.

— E puțin probabil, nu crezi?

O aprob.

— Dar da, adaugă Anna, e posibil să fi vorbit cu ea.

— Crezi?

— Păi, nu intră multă lume pe site-ul ăla.

— Deci crezi că are rost să mai stau de vorbă cu el?

— Mă rog, nu e cazul să-ți faci mari speranțe, dar poate că merită să încerci. Am putea afla cu cine mai stătea Kate de vorbă. Sau măcar să afli dacă Lukas a vorbit cu ea sau nu.

A doua zi, iau laptopul cu mine în studio. Largos86 e din nou online.

Ai dispărut, spune el. M-am întrebat ce-am făcut.

E al patrulea sau al cincilea mesaj de la el. La început, nu știam dacă o să-i răspund, dar îmi tot scrie.

Nu-mi iese din minte ce mi-a zis: *Îmi amintești de cineva. De cineva care mi-a plăcut foarte mult.*

Îmi pare rău, îi răspund.

Dar îmi stăpânesc impulsul de a mă scuza. În niciun caz nu pot să-i spun că a venit Connor acasă. N-ar fi bine. Și ar duce discuția într-o direcție greșită. Mă întreb cine urmărește pe cine. Cine e pisica și cine e șoarecele?

Ești singură?

Ezit. Connor e acasă, făcându-și temele, iar Hugh s-a dus la un concert cu un prieten, deci e ca și când aș fi. Și oricum mă simt singură.

În plus, mi-am dat seama că trebuie să ofer ceva dacă vreau să primesc ceva.

Da, sunt singură.

O clipă mai târziu primesc răspunsul lui:

Mi-a plăcut discuția noastră de ieri…

Mă întreb dacă urmează un *dar*…

Mulțumesc.

Dar n-am apucat să discutăm despre tine.

Ce vrei să știi?

Totul! Dar ai putea începe prin a-mi spune cu ce te ocupi.

Hotărăsc că nu vreau să-i spun adevărul.

Lucrez în domeniul artei. Organizez expoziții.

Uau! Sună interesant.

Da, poate să fie interesant. Dar tu? Din ce mi-ai zis, călătorești destul de mult.

Ah, să nu vorbim despre mine. E plicticos.

Poate că e, dar încerc să aflu de ce e atât de dornic să stea de vorbă cu mine și în seara asta.

Sunt sigură că nu-i așa. Spune-mi despre tine.

Lucrez în mass-media. Cumpăr spațiu publicitar pentru campanii mari.

Și ce faci la Milano? Ești în vacanță?

Nu. Locuiesc aici o vreme. În interes de serviciu. Stau la un hotel. Aș ieși să mănânc în oraș, apoi m-aș duce la un bar. Dar n-are niciun haz de unul singur…

Punctele de suspensie sugerează că ar vrea să-i fac un compliment. Îmi amintesc că vreau să aflu dacă se și întâlnește cu oamenii cu care stă de vorbă și, dacă da, ce face cu ei.

Încerc să-mi imaginez cum ar răspunde Jayne. Cu siguranță s-ar referi la ultima lui replică.

Dar sunt sigură că n-o să rămâi singur multă vreme, îi spun.

Mulțumesc, răspunde el, apoi îmi scrie încă un mesaj: Pot să te întreb cu ce ești îmbrăcată?

Atât de politicos. Nu mă așteptam la asta.

Dar la ce mă așteptam? Se pare că așa merg lucrurile. *Cu ce ești îmbrăcată? Descrie-mi hainele de pe tine. Vreau să le dau jos, spune-mi cum te simți.* Dar mult mai devreme, după câteva mesaje, nu după două zile.

De ce vrei să știi?

Mă întreb dacă ar trebui să adaug un emoticon care face cu ochiul. Asta ar fi făcut Kate?

Vreau doar să mi te pot imagina.

Simt că mă încordez. Nu știu dacă vreau să-și imagineze cum arăt. Îmi displace povestea asta. Îmi amintesc că o fac pentru Kate și pentru Connor. Pentru noi toți.

Dacă vrei să știi neapărat, port blugi. Și un tricou. E rândul tău.

Eu stau întins pe pat.

Mă uit din nou la fotografia lui și mi-l imaginez. Văd o cameră de hotel, primitoare și sobră. Mă întreb dacă și-a dat jos hainele. Îmi închipui că are un trup frumos, puternic și musculos. Probabil și-a luat ceva de băut; nu știu de ce, dar mi-l închipui cu o bere, bând direct din sticlă. Simt că în mine începe să se deschidă ceva, dar nu știu ce e. Oare mă simt așa pentru că în sfârșit s-ar putea să aflu ceva, să dezleg misterul morții lui Kate? Sau pentru că un bărbat care arată bine a hotărât să ia legătura cu mine?

Dacă ești ocupată, nu-i nimic. Te las în pace.

Nu, nu-s ocupată, răspund eu.

Bine. Păi, eu sunt aici, iar tu acolo. Ce vrei să faci? Ce-ți place?

Încerc să-mi imaginez ce-ar spune Kate.

Nu pot.

Nu știu,

Te simți bine?

Hotărăsc că e mai ușor să spun adevărul.

N-am mai făcut asta niciodată.

Nicio problemă. Putem discuta altă dată, dacă te simți stânjenită.

Nu, nu mă simt stânjenită. Dar nu vreau să te dezamăgesc.

Ești frumoasă. Cum ai putea să mă dezamăgești?

În adâncul meu — dar imposibil de confundat —, simt un vag fior de încântare. Un semnal îndepărtat de la o stea foarte îndepărtată.

Mulțumesc.

O scurtă pauză, apoi răspunde:

Cu plăcere. Chiar ești frumoasă. Îmi face plăcere să stau de vorbă cu tine.

Și mie îmi place să vorbesc cu tine.

Ce-ar fi să-mi spui ce faci în seara asta?

Stau un pic pe gânduri. În curând o să pregătesc cina, după care poate o să citesc ceva. Dar nu vreau să-i spun asta.

S-ar putea să ies în oraș cu niște prieteni. Sau la un film.

Drăguț.

Mai stăm de vorbă o vreme. Mă întreabă ce filme am văzut în ultimul timp, discutăm despre cărți și muzică. Amândurora ne place Edward Hopper și am încercat fără succes să terminăm *Veghea lui Finnegan*[1]. E o conversație plăcută, dar mă îndepărtez tot mai mult de scopurile mele: să aflu dacă a stat vreodată de vorbă cu sora mea, dacă a fost la Paris în februarie sau de cine îi amintesc. După alte câteva minute, îmi scrie:

Trebuie să mă pregătesc pentru cină.

Apoi te duci la bar?

Posibil. Deși nu cred că mai am chef.

Cum așa?

S-ar putea să mă întorc în cameră să văd dacă mai ești online.

Simt încă un mic fior de plăcere.

Ți-ar plăcea? mă întreabă el.

Poate.

Aș vrea să mai stăm de vorbă.

Nu răspund.

Tu?

Mă uit la cursorul pâlpâitor. Nu-mi dau seama de ce, dar mă gândesc la Berlin, la casa în care locuiam cu Marcus, cu Frosty și cu ceilalți, la sentimentul de a-mi dori și, în același timp, de a nu-mi dori un lucru.

Îmi amintesc din nou pentru cine fac asta.

Și eu.

Discuția noastră a luat sfârșit. Mă deconectez și o sun pe Anna.

— Cum a fost?

— Nu știu ce să zic.

— A fost și ceva sexual?

— Nu chiar.

— O să fie, spune ea.

— Ai putea să te uiți și tu la profilul lui? Să-mi zici dacă îl recunoști?

Ezită. După zgomote, îmi dau seama că s-a ridicat și se plimbă prin apartament.

— Da, sigur. Dar numele lui nu-mi sună cunoscut. Nu cred că e unul dintre tipii cu care s-a întâlnit Kate. Dar e posibil să fi stat de vorbă cu el.

— Trebuie să aflu.

— Numai să nu-ți faci mari speranțe.

Îi spun că n-am să-mi fac, apoi mai stăm un pic de vorbă. După ce ne luăm la revedere, intru din nou pe site. Nu mă pot abține. Mă uit pe profilul lui Lukas, la fotografiile pe care le-a încărcat. Sunt cât se poate de obișnuite. Poartă o cămașă în carouri, descheiată la gât, are ochi negri și o față rotundă și frumoasă. Oare a cunoscut-o pe sora mea? E posibil?

Îi citesc restul profilului. Spune despre el că e atletic, îi place să se distreze, să citească, să asculte muzică și să mănânce în oraș. În josul profilului

văd că are și un link către pagina lui de Facebook. Dau clic pe el.

A folosit și aici aceeași poză, dar nu-i dau atenție, ci mă uit direct pe istoricul fotografiilor. Mă duc la luna februarie. Vreau să fiu sigură.

Găsesc o fotografie cu el în deșert, alături de un bărbat. Se țin pe după umeri, cu expresii triumfătoare. În fundal se vede Uluru[5]. „Am reușit în sfârșit!“, scrie în legenda pozei. Când Kate a fost omorâtă, Lukas era în Australia.

Dar asta nu înseamnă că n-o cunoștea. Mă gândesc din nou la ce mi-a zis: *Îmi amintești de cineva.*

Îi scriu Annei: „L-am căutat pe Facebook. Era în Australia“.

Mă duc la culcare. E mai târziu decât credeam; Hugh a stins lumina și deja a adormit. A lăsat draperiile date în lături ca să mă pot dezbrăca la lumina care vine de afară. Înainte să-mi dau jos hainele, mă uit pe geam să văd dacă e cineva pe stradă, dar în noaptea asta nu zăresc decât un cuplu mergând braț la braț — fie beți, fie îndrăgostiți, nu-mi dau seama. Mă bag goală în pat și mă întorc pe o parte să mă uit la Hugh, al cărui trup se profilează în semiîntuneric. Soțul meu, îmi spun, ca și când aș avea nevoie să-mi amintesc asta.

Îl sărut ușor pe frunte. E o noapte fierbinte și umedă și îi simt izul transpirației pe buze. Mă întorc pe partea cealaltă, îndepărtându-mă de el. Mâna îmi coboară sub cearșaf, între picioare. Nu mă pot abține. E de la după-amiaza asta. De la conversația online. Cu Lukas. Simt că în mine a fost stârnit ceva, o dorință complicată, dar imposibil de negat.

Mă las în voia ei. Mă gândesc la Lukas. Deși simt că e o trădare. *Ești frumoasă*, mi-a spus el, iar încântarea pe care am simțit-o a fost instantanee și autentică. Mi-l imaginez spunând-o iar și iar: *Ești frumoasă, ești minunată, te vreau*, dar în câteva clipe, din cine știe ce motiv, se transformă în

Marcus. Mă duce la etajul casei în care locuim ilegal, apoi în camera noastră, la salteaua de pe podea, la așternuturile răvășite în care am dormit azi-noapte. Azi am stat singură în casă, el a fost plecat. Dar acum s-a întors, suntem doar noi doi. S-a certat cu familia, mama lui e necăjită, îl vrea înapoi acasă. Fie și doar pentru câteva săptămâni, i-a spus ea, dar Marcus știe că-l vrea pentru totdeauna. Îi spun că am să-l sprijin dacă se întoarce, dacă hotărăște că asta vrea, dar știu că n-o va face. Acum e aici și e fericit. Mă sărută. Îmi imaginez mirosul lui, pielea lui fină, părul încâlcit de pe pieptul său. Aceste detalii — despre care știu că sunt jumătate amintiri, jumătate născociri, un amestec de fantezie și memorie — mă asaltează și mă poartă într-un loc în care sunt puternică și dețin controlul, iar Kate e în viață și totul o să fie bine.

Mâna și degetele mi se mișcă circular. Încerc să mă gândesc la Hugh, la o versiune idealizată a lui Hugh, care n-a existat niciodată. Îmi imaginez felul în care s-ar uita la mine, privirea lui coborând dinspre ochii mei, oprindu-mi-se mai întâi pe gât, apoi pe sâni, înainte să coboare și mai jos pentru o clipă, înainte să revină la chipul meu. Această măsurare din priviri ar dura trei, poate patru secunde. Îmi imaginez ochii mei urmând același traseu ca ai lui, studiindu-i bărbia nerasă, părul negru care îi iese de sub cămașă, pieptul, catarama curelei. Mi-l imaginez aplecându-se să stea de vorbă cu mine, mirosul aftershave-ului său, izul discret al respirației lui, care amintește de pielea tăbăcită. Îmi închipui că sunt sărutată de acest Hugh idealizat, care de fapt e Lukas, care de fapt e Marcus.

Mâna mi se mișcă mai repede, trupul mi se ridică și cade. Mă simt liberă. Am devenit imponderabilă ca aerul, sunt doar energie.

[4] Roman de James Joyce, publicat în 1939.

[5] Formațiune calcaroasă masivă din centrul Australiei.

Capitolul unsprezece

Stau la masă cu un pahar de apă minerală în față. Adrienne întârzie.

Restaurantul e foarte nou. Anna mi-a zis că până și lui Bob i-a fost greu să ne facă rost de o masă, iar el rareori trebuie să facă eforturi pentru așa ceva, dat fiind că scrie cronici despre restaurante. N-am prea știut cu ce să mă îmbrac, iar în cele din urmă am ales o rochie simplă, fără mâneci, din imprimeu cu carouri; mi-am pus colierul pe care Hugh mi l-a făcut cadou de Crăciun și m-am dat cu parfumul meu preferat. A trecut atâta timp de când n-am mai luat cina în oraș, încât m-am simțit de parcă m-aș fi pregătit pentru o întâlnire amoroasă, iar acum încep să mă simt ca și când aș fi fost lăsată cu ochii în soare.

În cele din urmă, o văd venind. Îmi face cu mâna și se apropie de masă.

— Draga mea! mă întâmpină ea.

Mă sărută pe amândoi obrajii, apoi luăm loc.

— Așa…, spune ea, punându-și geanta sub scaun. Să vedem…

Deschide meniul, vorbind în continuare în timp ce citește:

— Scuze c-am întârziat. Am venit cu un metrou care a trebuit oprit o vreme. S-a tras de la „acțiunea unui pasager“, așa am fost anunțați în difuzoare. Un dobitoc egoist care s-a săturat de viață și a hotărât să strice ziua tuturor pasagerilor, îmi explică ea, ridicând privirea.

Zâmbesc. Amândurora ne place umorul negru, dar știu că nu vorbește serios. Cum ar putea, după ce s-a întâmplat cu Kate?

— Te deranjează dacă beau ceva?

Clatin din cap, iar ea își comandă un pahar de Chablis, apoi îmi spune că ar trebui să mănânc homar. Întotdeauna a fost plină de energie, dar în seara asta pare foarte grăbită. Mă întreb dacă încearcă să compenseze întârzierea, sau poate că o neliniștește ceva.

— Ia zi, cum te mai simți? mă întreabă după ce îi sosește băutura, iar vocea ei devine relaxată și reconfortantă.

Dau din umeri, dar Adrienne ridică mâna.

— Și să nu-mi dai o replică expeditivă, gen: „Mi-e bine“. Vreau să știu cum te simți cu adevărat.

— Chiar mi-e bine. Sincer.

Se uită la mine, cu o expresie exagerată de dezamăgire.

— În mare, adaug eu.

Împinge spre mine coșul cu pâine, care tocmai a fost adus, dar îi ignor gestul.

— Cât timp a trecut? Vreo patru luni?

Pentru prima oară, nu pot să-i răspund imediat, trebuie să fac un calcul. Am încetat să mai număr zilele și săptămânile; poate e primul semn al progresului. Am un ciudat sentiment de mulțumire.

— Aproape cinci.

Zâmbește trist. Știu că înțelege ce simt, în mai mare măsură decât toți ceilalți. Acum câțiva ani, tatăl ei vitreg a murit brusc din cauza unui atac de cord, în timp ce era la volan. Erau apropiați, și a fost șocată de intensitatea durerii ei.

— Ancheta face progrese? mă întreabă.

Și expresia i se schimbă o clipă; aproape că pare avidă de noutăți, sau poate doar îmi imaginez. Am mai văzut expresia asta, e a jurnalistei din ea; nu se poate abține. Vrea detalii.

— Mă întrebi dacă au găsit făptașul? Încă nu. Nu ne spun mare lucru…

Și abandonez subiectul. Cu fiecare săptămână care trece, pare tot mai puțin probabil că or să-i prindă pe vinovați, dar nu vreau să-i spun asta.

— Hugh cum se simte?

— Se simte bine.

Apoi stau pe gânduri o clipă, dar hotărăsc că pot să fiu sinceră cu ea.

— Știi, uneori îmi lasă impresia că e aproape bucuros.

Chiar cred asta? Sau o spun pentru că, din când în când, îmi fac griji că de fapt eu sunt bucuroasă?

Adrienne înclină capul.

— Bucuros?

— Ei, nu spun că e bucuros că a murit. Dar… uneori mi se pare că-i place că lucrurile sunt mai simple. Mă refer la Connor.

Șovăi o clipă.

— Și poate are dreptate. E clar că în ultima vreme sunt mai apropiați.

Mă uit la ea. Știe care era temerea mea: că dacă s-ar fi ajuns la tribunal, judecătorul l-ar fi putut pune pe Connor să aleagă.

— Îl cunosc pe Hugh de o veșnicie, Julia. Întotdeauna i-a plăcut ca lucrurile să fie simple și clare. Dar nu e bucuros. Nu-l judeca prea aspru.

Mă simt singură și aș vrea să împărtășesc tot cu Adrienne, să scap de povară, să mă descarc și să-mi recapăt puțin liniștea.

— Nici măcar nu e lângă mine în cea mai mare parte a timpului, adaug eu.

— Draga mea, nu așa a fost întotdeauna?

Ia o gură de vin. Mă lovește un val de dorință, prima oară după multe săptămâni. Îmi spun să rezist. Adrienne continuă să vorbească, dar trebuie să fac eforturi ca să fiu atentă.

— Așa sunt toți. Ne căsătorim cu ei pentru că sunt ambițioși, de succes și așa mai departe. Apoi exact asta îi îndepărtează de noi. La fel a fost cu Steve, iar acum mi se întâmplă la fel și cu Bob. Abia dacă-l văd, e foarte ocupat…

Reușesc să-mi adun gândurile. Situația ei e diferită de a mea. Pentru că și ea are o carieră solicitantă, așa că poate uita de soțul ei la fel de

ușor pe cât uită el de ea. Dar nu vreau s-o contrazic.

— Te vezi cu cineva? mă întreabă.

Simt că mă crispez. Cred că știe. Despre Lukas. Cu toate că nu s-a întâmplat nimic. Încă discut cu el online în mod regulat și continui să cred că probabil a cunoscut-o pe Kate, deși îmi tot spun că n-am niciun motiv să presupun asta. Încă n-am reușit să-mi dau seama ce-i cu el, așa că tot intru pe site.

— Ce…? întreb eu, dar Adrienne mă întrerupe.

— Cu un terapeut, adică.

Bineînțeles. Panica dispare.

— Ah, înțeleg. Nu, nu merg la terapie.

Urmează un moment de tăcere. Nu-și ia ochii de la mine; mă măsoară din priviri, încercând să-și dea seama de ce am reacționat așa.

— Julia, dacă nu vrei să vorbești despre asta…

Dar vreau. Vreau să vorbesc despre asta, și Adrienne e prietena mea cea mai veche.

— Ți-am zis la un moment dat că s-ar putea să intru pe site, mai ții minte? Să fac rost de lista tipilor cu care vorbea Kate?

— Da. Dar ai zis că te-ai răzgândit.

Nu spun nimic.

— Julia?

— Am dat peste cineva care mi-a trezit suspiciuni.

Pune paharul jos și ridică din sprâncene.

— Continuă.

— Merge des la Paris. A luat legătura cu mine. Și mi-a intrat în minte că s-ar putea să fie unul dintre tipii cu care vorbea Kate. Unul de care poliția nu știe.

— Și le-ai dat polițiștilor datele lui?

Iar nu spun nimic.

— Julia…?

— Încă nu.

— De ce?

— Trebuie să fiu sigură… Doar vorbesc cu el. Încerc să aflu ce știe.

— Draga mea, ești sigură că e o idee bună?

— Ce altceva aș putea să fac? Să le spun polițiștilor numele lui…?

— Da! Exact asta ar trebui să faci!

— Nu vreau ca tipul să se sperie și, în plus, probabil poliția nici nu m-ar lua în seamă.

— Bineînțeles că o să te ia în seamă. De ce n-ar face-o, Julia? Sunt obligați să facă investigații. Zici că merge des la Paris, deci ar trebui să le fie foarte ușor.

Nu-i spun că acum locuiește la Milano.

— Știu ce fac. Am stat de vorbă doar de vreo două ori.

E o minciună, vreau să pară ceva lipsit de importanță. Mă gândesc la cum au evoluat lucrurile. Acum, Lukas își pornește camera și mi-a cerut s-o pornesc și eu pe a mea, dar încă n-am făcut-o. Îmi spune că sunt frumoasă. Că își dorește să existe un mijloc prin care să pot fi alături de el și, deși mă simt vinovată că-l mint, îi spun că și eu aș vrea. La sfârșitul conversațiilor noastre, îmi spune că i-a plăcut să stea de vorbă cu mine, că abia așteaptă să vorbim din nou. Îmi spune să am grijă de mine. Și pentru că ar fi nepoliticos să n-o fac, pentru că nu-mi dau seama ce-i cu el, îi spun și eu aceleași lucruri.

Deși nu urmăresc asta, uneori mi se pare că e crud din partea mea, pentru că e limpede, îi place de mine, sau de persoana care crede că sunt.

— Știe unde locuiești?

Clatin din cap. Deunăzi, i-am zis din greșeală că sunt la Londra, nu la Paris, dar nu știe mai mult de atât.

— Nu, bineînțeles că nu.

Urmează o lungă pauză.

— Și despre ce vorbiți? mă întreabă Adrienne în cele din urmă.

Nu-i răspund, dar tăcerea mea este și ea un răspuns.

— Ești foarte vulnerabilă în perioada asta, Julia. Sigur știi ce faci?

Dau din cap în semn că da.

— Bineînțeles.

Dar Adrienne nu pare convinsă.

— Îți place de el.

Clatin iarăși din cap.

— Nu, nu-i vorba de asta. Doar că… pare să fie o legătură între noi. Și mă întreb dacă legătura asta are ceva de-a face cu Kate.

— În ce sens?

— Știi cât de apropiate eram. Relația noastră era aproape telepatică. Și…

— Crezi că dacă simți o legătură cu omul ăsta, înseamnă că trebuie să fie ceva relevant?

Nu răspund. Dar exact asta cred. Habar n-are cât de important e pentru mine sentimentul că măcar fac ceva util, ceva care ne-ar putea oferi mie și lui Connor o încheiere și liniște sufletească.

— Julia, spune Adrienne cu o expresie severă. Arăți ca o adolescentă care s-a îndrăgostit lulea de un băiat mai mare cu un an.

— E absurd.

Vorbesc serios, dar nu sunt foarte convingătoare, nici măcar pentru mine. Oare chiar sunt ca o adolescentă? E drept că aștept cu nerăbdare mesajele lui Lukas.

Deci poate că nu e vorba de investigații. Poate o fac pentru că acum știu cum trebuie să se fi simțit Kate când stătea de vorbă cu tipii ăia, și mă simt mai aproape de ea. Am reușit să-i cunosc lumea.

— Știi, spun eu, chiar dacă toate astea sunt inutile, o pierdere de vreme, ce dacă? Doar încerc să fac ceva care să mă ajute să trec peste moartea surorii mele.

— Deci i-ai spus acestui tip despre ea?

Îi spun că nu, dar mint. Zilele trecute, am avut o dimineață grea după o noapte de insomnie și mă

tot gândeam la Kate. Lukas și-a dat seama că ceva era în neregulă. Mă tot întreba dacă am pățit ceva, dacă mă poate ajuta cu ceva. Nu m-am putut abține și i-am spus.

Mi-a răspuns că-i pare foarte rău să audă că sora mea a murit și m-a întrebat cum s-a întâmplat. Era cât pe ce să-i spun adevărul, dar mi-am dat seama că ar fi fost o greșeală. I-am spus că s-a sinucis. A urmat o pauză lungă, în care m-am întrebat ce replică avea să-mi dea, dar apoi mi-a spus din nou cât de rău îi pare și că și-ar dori să mă poată ține în brațe, să fie alături de mine.

Mi-a zis că înțelege ce simt, și mi-a făcut bine. O clipă, m-am simțit aproape vinovată că am bănuit c-ar putea fi implicat în vreun fel în moartea surorii mele. Aproape.

— Bine măcar că nu i-ai zis asta. Faceți sex?

— Bineînțeles că nu! exclam eu.

Dar mă gândesc la cum mă face să mă simt când își pornește camera, când văd că-mi răspunde la mesaje, îmi zâmbește, îmi face cu mâna când își ia la revedere. Oare îl vreau?

Mă gândesc la noaptea trecută. Hugh și cu mine am făcut dragoste, pentru prima oară după câteva luni, dar m-am gândit la Lukas.

Și, în același timp, nu era el. Bărbatul pe care mi-l imaginam, la care visam, era o fantezie, propria mea construcție, aproape fără nicio legătură cu Lukas cel real, cu care discut și pe care îl văd pe site.

— Știe despre Hugh?

— Bineînțeles că nu.

— De ce?

— Pentru că vreau să creadă că sunt disponibilă. Altfel cum o să aflu dacă e cine zice că e?

— Înțeleg, spune ea, uitându-se țintă în ochii mei. Și ce crezi c-ar spune Hugh dacă ar afla?

Desigur, nu e prima oară când îmi pun problema asta.

— Dar nu încerc decât să aflu ce s-a întâmplat. Dacă nu din alt motiv, măcar ca să-l ajut pe Connor.

Acum Adrienne e de-a dreptul exasperată. Pare să creadă că sunt o tâmpită. Poate chiar crede. Poate chiar sunt.

Ne vine mâncarea. Mă simt ușurată. Tensiunea dintre noi se împrăștie după ce ne aranjăm șervetele și începem să mâncăm.

— Ascultă-mă, spun eu, să nu-ți închipui că simt ceva față de tipul ăsta. Sunt doar cuvinte pe ecran…

Adrienne își înfige furculița în salată.

— Cred că ești naivă. Te lași absorbită de povestea asta.

— Putem să schimbăm subiectul?

Pune furculița jos.

— Știi că te iubesc și că te sprijin. Dar…

Ia să vedem, îmi spun în sinea mea.

— Dar ce?

— E surprinzător ce lucruri ajung oamenii să mărturisească online, fără ca măcar să-și dea seama. Cât de ușor poate începe să pară real.

— Adrienne, nu-s o idioată.

— Sper doar că știi ce faci.

Terminăm de mâncat și bem o cafea înainte să plecăm. Și noaptea asta e călduroasă, iar cuplurile se plimbă braț la braț pe străzi. În oraș domnește o atmosferă plină de promisiuni și de voie bună. Mă simt amețită, aproape ca și când aș fi băut. Hotărăsc să merg acasă cu metroul.

— Mă bucur că ne-am văzut.

— Și eu.

Ne îmbrățișăm, dar sunt dezamăgită. Credeam că o să ia discuțiile mele cu Lukas drept ceea ce sunt, ba chiar că o să mă sprijine. Dar n-a făcut-o. Nu o face nici acum.

— Să ai grijă, mă sfătuiește ea, iar eu îi răspund că așa am să fac.

Ajung pe peron chiar când sosește trenul. E destul de aglomerat, dar găsesc un loc liber și mă așez; o clipă prea târziu îmi dau seama că e lipicios de la niște bere vărsată. Scot cartea din geantă, însă e doar un mijloc de apărare. N-o deschid.

La Holborn izbucnește un mic scandal. În metrou urcă un grup de adolescenți — sau poate tineri de douăzeci și ceva de ani; poartă pantaloni scurți și tricouri și au beri în mâini. Unul dintre ei spune ceva — nu aud ce —, iar ceilalți râd. „Căcat!“, zice unul, iar altul răspunde: „Ce muist!“ Vorbesc tare, nu fac niciun efort să nu fie auziți; sunt și copii în jur, în ciuda orei târzii. Surprind privirea unui bărbat care stă în fața mea; îmi zâmbește, ridicând din sprâncene, și o clipă suntem uniți de dezaprobarea noastră. Are o față prelungă, păr tuns scurt și ochelari. Ține în brațe o servietă de piele fină, dar poartă blugi și cămașă. Metroul o ia din loc. Bărbatul zâmbește, apoi se întoarce la ziarul lui, iar eu deschid cartea.

Nu mă pot concentra. Citesc iar și iar același paragraf. Nu mă pot preface că nu sper să găsesc un mesaj de la Lukas când ajung acasă. Mă tot gândesc la bărbatul din fața mea.

Oftez și ridic capul. Se uită din nou la mine și zâmbește, iar acum îmi susține privirea mai mult timp. De data asta eu sunt cea care se uită prima în altă parte, la reclama de deasupra capului său. Mă prefac că mă interesează; e pentru o universitate. Sloganul e: FII CINE VREI SĂ FII. În poster se vede o femeie cu tichie de absolvire, cu diploma făcută sul în mână și cu un zâmbet larg. Alături e un alt poster, unul pentru o agenție matrimonială: DACĂ AI ȘTI CĂ TOATE PERSOANELE CARE ÎȚI PLAC DIN ACEST VAGON SUNT SINGURE? Și dacă aș ști? mă întreb. Ce aș face? Nimic, presupun. Sunt căsătorită, am un copil. Cobor scurt privirea; bărbatul s-a întors la ziar. Mă trezesc uitându-mă la trupul lui, la pieptul lui mai lat decât ar sugera fața sa îngustă, la picioarele și

la coapsele lui. Deși nu seamănă deloc cu el, încep să-mi închipui că e Lukas. Mi-l imaginez ridicând privirea spre mine, zâmbind așa cum l-am văzut de atâtea ori pe Lukas zâmbindu-mi pe Skype în ultimele zile. Îmi imaginez că-l sărut, că-l las să mă sărute. Îmi imaginez că ne dăm jos la următoarea stație și îl trag într-un colț retras, desfăcându-i fermoarul de la blugi, simțind cum i se întărește penisul în mâna mea.

Dintr-odată, mă văd pe mine însămi așa cum mă văd cei din jur. Sunt șocată de ce gândesc. Nu e bine. Nu sunt eu. Cobor privirea în carte și mă prefac că citesc.

Capitolul doisprezece

Cred că iarăși e pe trotuar. La o oarecare distanță de lumina stâlpului. Uitându-se la fereastra mea.

E acolo, și totuși nu e. Când mă uit direct spre locul acela întunecat, îmi dau seama că nu e nimic, doar un joc al luminii, o iluzie optică. Doar creierul meu, căutând ordine în haos, încercând să înțeleagă hazardul. Dar când îmi iau privirea de acolo, silueta pare să capete contur, să devină reală.

De data asta, nu întorc capul. De data asta, îmi spun că e real. Că nu e doar imaginația mea. Rămân pe loc, uitându-mă la el. Ultima oară i-am arătat și lui Hugh, dar mi-a zis că nu era nimic, doar un joc al luminii, așa că în noaptea asta vreau să-mi întipăresc imaginea pe retină și să i-o arăt soțului meu. Uite, vreau să-i spun. De data asta, nu-s absurdă, nu e doar în imaginația mea. A fost acolo.

Silueta nu se mișcă. E complet nemișcată. În timp ce o fixez cu privirea, pare să se retragă cumva în întuneric. E acolo, și totuși nu e.

Întorc capul și îl trezesc pe soțul meu.

— Hugh. Vino-ncoace. Uite. Iarăși a venit.

Se ridică fără tragere de inimă. Strada e goală.

Poate că Hugh are dreptate. Poate sunt paranoică.

— Hugh crede că mi-am pierdut mințile, îi spun Annei.

Suntem pe Skype și tocmai am terminat de adăugat niște fotografii pe site-ul meu, aranjându-le frumos. Fața ei e într-o fereastră din colțul ecranului.

— N-ar putea fi cineva care-și plimbă câinele?

— N-am văzut niciun câine.

Anna începe să spună ceva, dar imaginea se blochează și nu aud ce spune. După câteva clipe, se reia legătura și continui:

— Stă în fața casei mele. Îmi dă fiori. Dacă mă întorc să-l chem pe Hugh sau mai știu eu ce, când mă uit din nou nu mai e.

— O fi vreun psihopat.

— S-ar putea.

— Ai vorbit cu Adrienne?

— Nu.

Am vrut să discut cu ea despre asta la cină, dar mi-a fost teamă, pentru că deja crede că am luat-o razna.

— Ce-ai de gând să faci?

Îi spun că nu știu.

— Dar pare atât de real, adaug eu. Jur. Nu-s nebună.

— Bineînțeles că nu. N-am crezut asta nicio clipă. În plus, e o reacție normală după ce s-a întâmplat cu Kate.

Mă simt ușurată. Chiar dacă Anna spune asta doar ca să-mi facă pe plac, măcar nu încearcă să mă convingă că mă înșel sau că sunt nebună.

— Cum merge cu tipul cu care ai tot discutat pe site? Tipul care crezi că ar putea avea legătură cu Kate.

— Lukas?

Să-i povestesc? Oare o să-mi sugereze și ea să le spun polițiștilor despre el și să încetez conversațiile?

— Nu știu ce să zic, îi răspund, apoi îi dau câteva detalii — mai multe decât lui Adrienne —, dar nu-i spun tot. Discutăm din când în când. E ceva cu el, dar nu-mi dau seama ce. Poate că nu e nimic de fapt…

Așa să fie? Mă urmărește. Sau eu îl urmăresc pe el, nu-mi dau seama. Oricum ar fi, am început să-mi pornesc și eu camera web. Azi-noapte. Pentru o

scurtă vreme, mai puțin de un minut. Dar l-am lăsat să mă vadă.

Nu-i spun asta Annei.

— Să știi că mi-a răspuns tipul ăla căruia i-am scris. Harenglish, tipul din lista lui Kate.

— Ți-a scris?

Și nu mi-ai zis? îmi spun în sinea mea, dar probabil n-a avut niciun amestec în moartea surorii mele.

— Și ce-a zis? o întreb.

— Nu mare lucru. Dar mi-a spus că nu e interesat să cunoască oameni noi — nu în viața reală. Intră pe site pentru un pic de distracție. Conversații sexy, așa mi-a zis. Dar numai online. Își iubește prea mult soția ca să riște mai mult.

— Și îl crezi?

— Da, îl cred.

Azi e petrecerea Carlei. Locuiește departe de noi, la jumătatea distanței până la Guildford. La volan e Hugh, iar Connor stă în spatele meu și ascultă muzică la iPod — mult prea tare. Anul trecut, ne-am simțit bine cu toții la petrecere; am dus o salată pregătită de mine — vinete coapte, somon și lămâi murate —, ba chiar mi-am cumpărat o rochie nouă. Connor s-a înțeles bine cu copiii vecinilor, iar lui Hugh i-a făcut plăcere să se relaxeze cu colegii lui. Acum, n-am vrut să merg la Carla, a trebuit să fiu convinsă. „O să fie frumos, a spus Hugh. Connor o să se vadă cu prietenii lui, și o să ai ocazia să-i arăți că ți-ai revenit.“

Dar oare chiar mi-am revenit? Mă gândesc la Lukas. Azi e la o nuntă, iar noaptea trecută i-am dat numărul meu de telefon după ce i-am povestit despre bărbatul pe care am crezut că l-am văzut în fața casei și după ce mai întâi mi-a dat el numărul lui.

Acum îmi doresc să n-o fi făcut. Îmi pare foarte rău că l-am indus în eroare.

Întorc capul și mă uit la Hugh. Lukas mi-a spus că și-ar dori să mă poată proteja, că n-ar lăsa

niciodată pe nimeni să-mi facă rău. Și m-am simțit în siguranță. Dar soțul meu? Stă un pic aplecat în față, cu ochii ațintiți asupra drumului. Așa îmi închipui că arată și în sala de operații. Cu un scalpel în mână, aplecat deasupra unui trup care a fost despicat ca un pește eviscerat. Oare el m-ar apăra? Bineînțeles că nu. El crede că străinul din fața casei e doar rodul imaginației mele.

Carla ne întâmpină cu zâmbete și sărutări pe obraji, apoi ne conduce în curtea din spate. Hugh se apropie de soțul Carlei, iar Connor se duce la o pătură de picnic unde s-au strâns ceilalți copii. Îi zăresc pe Maria și Paddy într-un grup și mă alătur lor.

Maria mă îmbrățișează, apoi și soțul ei. Vorbesc despre serviciu, iar Maria aduce vorba despre conferința de la Geneva. Face un rezumat al prelegerii ei — e vorba de artere descendente anterioare, calcificare, ischemie —, iar cei din jur sau încuviințează din cap, sau se uită la ea cu un aer nedumerit. Lângă Paddy e un bărbat mai în vârstă pe care mi-l amintesc de anul trecut, un avocat din Dunfermline.

— Sună complet ininteligibil! comentează avocatul după ce termină Maria, și toată lumea izbucnește în râs.

Apoi se întoarce spre mine.

— Sunteți în branșă? Și dumneavoastră vă câștigați pâinea măcelărind oameni?

Urmează un moment de tăcere. Kate n-a fost măcelărită, și totuși vorbele lui îmi dau fiori. Îmi vine în minte o imagine a surorii mele și nu pot s-o alung. Deschid gura să răspund, dar nu pot să spun nimic.

Paddy îmi vine în ajutor.

— Julia e fotografă, spune el cu un zâmbet, apoi se întoarce spre mine: Foarte talentată.

Încerc să zâmbesc și eu, însă nu reușesc. Încă mă gândesc la Kate, cu carnea sfârtecată, părăsită,

pe moarte. Bărbatul căruia îi sunt prezentată are mâna întinsă și îmi zâmbește.

— Scuzați-mă, vă rog, spun eu. Trebuie să mă duc până la baie.

Încui ușa și mă sprijin de ea. Inspir adânc și fac un pas în față. Fereastra e deschisă; dinspre curte se aud râsete.

N-ar fi trebuit să vin la petrecere, ar fi trebuit să inventez o scuză. M-am săturat să mă prefac că totul e normal, când de fapt nu-i așa. Îmi scot telefonul. E un gest automat, instinctiv. Nu știu de ce fac asta, dar mă bucur că o fac. Am un mesaj de la Lukas.

„E o nuntă frumoasă. Deja m-am îmbătat. Mă gândesc la tine."

În ciuda melancoliei care m-a cuprins, simt un fior de bucurie, ca un dezinfectant pentru o rană. Nu pentru că mesajul e de la el, îmi spun în sinea mea. E simpla bucurie de a fi dorită.

Deja știu cum ar fi răspuns Kate. „Sunt la o petrecere îngrozitoare, îi scriu. Mi-aș dori să fii cu mine…"

Trimit mesajul. Mă spăl pe mâini cu apă rece, apoi îmi stropesc fața și gâtul. Picăturile mi se preling pe sub rochie până la șale, dându-mi fiori. Mă uit pe fereastră.

Connor e afară. Stă pe iarbă cu un băiat și o fată. Râd de ceva. Connor pare destul de apropiat de fată. Îmi dau seama că nu va trece mult până va începe să meargă la întâlniri, apoi o să facă sex, după care o parte din el îmi va deveni inaccesibilă pentru totdeauna. E inevitabil, dar tot mă întristează.

Connor îi face cu mâna tatălui său. Îmi dau seama dintr-odată cât de mult seamănă cu Kate când avea și ea vârsta lui. Au aceeași față ușor rotundă, același zâmbet vag care poate dispărea și reapărea în orice clipă.

N-ar trebui să mă surprindă că seamănă cu mama lui. Și totuși mă surprinde, și mă doare.

Mă întorc la grup, dar nu mă pot alătura discuției. De ce am fost atât de încântată când am primit mesajul lui Lukas? De ce i-am răspuns? Întrebările nu-mi dau pace, și după vreo două minute mă scuz și mă duc să văd ce face Connor. E cu prietenii lui, îmi dau seama că-l întrerup și-mi pare rău. Merg mai departe, spre chioșcul de vară de la marginea grădinii, construită între casă și poarta care duce la curtea unde sunt parcate mașinile. E un chioșc octogonal, vopsit în verde pal, plin cu perne. Când ajung lângă el, văd că ușile sunt deschise și că e gol.

Iau loc și mă sprijin de speteaza de lemn. Murmurul conversațiilor continuă. Închid ochii. Mirosul de lemn proaspăt vopsit mă trimite cu gândul la singura vacanță din copilărie pe care mi-o amintesc de pe vremea când mama încă era în viață; am stat cu toții într-o cabană pe care o închiriaserăm în Forest of Dean[6]. O și văd pe mama lângă aragaz, fierbând apă pentru cafeaua tatei, în timp ce eu îi dau de mâncare lui Kate. Fredonează cu glas scăzut o piesă de la radio, iar Kate chicotește din cine știe ce motiv. Pe atunci eram cu toții în viață și mai tot timpul fericiți. Dar asta se întâmpla înaintea lentului proces de înstrăinare încheiat cu moartea surorii mele, care m-a lăsat complet singură.

Vreau să beau ceva. Chiar acum. Vreau să beau ceva și — ceea ce-i mai rău și mai periculos — cred că merit.

O umbră mi se proiectează pe față. Deschid ochii. În pragul chioșcului a apărut o siluetă profilată în lumina după-amiezii. Îmi ia doar o clipă să-mi dau seama că e Paddy.

— Bună! spune el pe un ton vesel, dar entuziasmul lui e un pic forțat. Pot să intru și eu?

— Sigur.

Face un pas și se împiedică de treapta joasă. E mai băut decât credeam.

— Cum te simți? mă întreabă, întinzându-mi unul din cele două pahare cu vin pe care le-a adus din casă. M-am gândit că poate vrei să bei ceva.

Da, îmi spun în sinea mea. Chiar vreau.

Dar știu că nu trebuie să cedez.

Pune paharul pe podea, lângă mine. Rezistă, îmi spun. Rezistă. Paddy se așază pe bancă. E chiar lângă mine, atât de aproape încât ne atingem.

— Încă vorbesc despre medicină. Oare nu se opresc niciodată?

Ridic din umeri. Nu vreau să mă las prinsă în discuția asta. Ei împotriva noastră. De o parte, chirurgii, iar de cealaltă — de cele mai multe ori —, soțiile lor.

— Asta le e meseria.

— De ce facem asta?

— Ce anume?

— De ce venim la petrecerile astea? Ție îți plac?

Hotărăsc să fiu sinceră.

— Nu prea. Nu-mi place să fiu în preajma unor oameni beți. Din cauza dependenței mele.

Pare surprins, și totuși ar trebui să știe. Am discutat despre faptul că nu beau, chiar dacă indirect.

— Dependența ta?

— Alcoolul.

— Nu știam.

Tăcem o vreme, apoi bagă mâna în buzunarul blugilor, cu mișcări lente și necoordonate.

— O țigară?

Întind mâna și iau o țigară din pachet.

— Mulțumesc.

Aerul dintre noi e dens. Încărcat. Trebuie să se întâmple ceva, altfel simt că-mi voi încălca o decizie, că-mi va ceda un mecanism de apărare. Unul din noi trebuie să vorbească.

— Știi…, spun eu, dar începe și el exact în aceeași clipă, așa că nu aud ce zice și-l rog să repete.

— Vreau doar…, începe el, dar ezită, lăsând capul în jos.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? îl întreb, dându-mi seama că știu ce vrea să spună. Despre ce-i vorba?

Din senin îmi apare în minte Lukas. Mi-l închipui sărutându-mă. Mă gândesc la fantezia mea, mi-aș dori să fiu asaltată de dorința lui, de o dorință în stare pură, care amenință să mă izbească de perete, crăpându-mi capul. Vreau să-i simt pe mine mâinile febrile, ridicându-mi rochia. Vreau să simt dorința de a ceda, de a-l lăsa să facă ce vrea.

Vreau să mă copleșească o dorință atât de puternică, încât să se transforme în nevoie, într-o nevoie de nestăvilit.

— Paddy…? încep eu, dar mă întrerupe.

— Vreau doar să-ți spun că ești frumoasă.

Mă ia repede de mână și nu mă opun. Sunt și, în același timp, nu sunt șocată. O parte din mine știa că-mi va spune asta mai devreme sau mai târziu.

Mă gândesc din nou la Lukas. Cuvintele lui în gura altcuiva. Îmi trece prin minte că dacă Paddy ar ridica privirea, mi-ar cuprinde ceafa cu palma și m-ar săruta, nu l-aș opri. Nu dacă ar face-o acum. E momentul în care mă simt suficient de slabă, dar nu va dura.

În mintea mea se înfiripă un gând absurd. Tu ești, îmi spun în sinea mea. Tu vii și stai în fața ferestrei mele, tu ești și nu ești acolo…

Apoi o face. Mă sărută. Dar nu pune mâna pe mine, nu mă apucă impulsiv de haine. E un sărut aproape adolescentin. Durează câteva clipe, apoi buzele ni se desprind. Mă uit la el. Lumea s-a oprit în loc, iar conversațiile musafirilor sunt murmure îndepărtate. În clipa asta, sau ne sărutăm din nou — dar cu mai multă forță, cu mai multă pasiune —, sau unul dintre noi se va uita în altă parte, și momentul se va pierde pentru totdeauna.

Mijește ochii. Ceva nu e în regulă. Se uita la mine cu o clipă în urmă, dar acum se uită peste umărul meu.

Îi urmăresc privirea. E cineva în spatele meu.

Connor.

Mă ridic în picioare. Paharul de vin din mâna lui Paddy se varsă, pătându-mi rochia, dar abia dacă simt. „Rămâi aici!“, îi spun printre dinți, deschizând ușa chioșcului. O iau la fugă. Paddy strigă după mine, dar nu-l iau în seamă.

— Connor! strig eu după ce ies din chioșc, dar el se îndepărtează de mine, întorcându-se la tatăl lui. Connor!

Se oprește, apoi se întoarce spre mine cu o expresie impenetrabilă.

— Mami! Aici erai! Nu știam unde ești.

Ajung lângă el. Nu-mi dau seama dacă e sarcastic sau e doar în mintea mea.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a trimis tata să te caut. Ține un discurs sau așa ceva.

— Înțeleg.

Mă simt îngrozitor, mai rău decât m-aș fi simțit dacă ar fi recunoscut deschis: *Am văzut că te-ai sărutat cu tipul ăla. Îi spun lui tata că îl înșeli.* Cel puțin așa aș ști cum stau lucrurile.

Dar nu zice nimic. E impasibil și indescifrabil. Asta e, îmi spun. Am dat-o în bară. O singură imprudență în tot acest timp, și fiul meu a trebuit să fie de față. Mi se pare nedrept, dar în același timp o merit.

— Vin imediat, îi spun.

După ce pleacă, mă întorc la Paddy:

— La dracu’!

— Ne-a văzut?

Nu răspund. Am nevoie să mă gândesc.

— A zis ceva?

— Nu. Dar asta nu înseamnă că nu ne-a văzut, spun, trecându-mi o mână prin păr. La dracu’…

Se apropie de mine. Nu-mi dau seama ce are de gând să facă, dar văd că doar mă ia de mână.

— O să fie bine, mă asigură el, apoi mâna lui mi se apropie de față, ca și când ar vrea să mă mângâie.

— Paddy, nu!

— Care-i problema…?

Problema? îmi vine să-l întreb. Soțul meu. Fiul meu. Sora mea moartă.

— Te plac. Și mă placi. Haide…

Îmi amintesc că e băut.

— Nu.

— Julia…

— Nu, repet eu. Paddy, n-o să mă culc niciodată cu tine. Niciodată.

Pare ofensat, ca și când i-aș fi dat o palmă.

— Paddy…, încep eu, dar mă întrerupe.

— Chiar crezi că ești specială, nu?

Încerc să-mi păstrez calmul.

— Paddy. Ai băut mult. Hai să ne întoarcem și să uităm povestea asta. Ce zici?

Se uită la mine cu o privire rece.

— Du-te dracului! spune el.

---

[6] Zonă turistică din comitatul englez Gloucestershire.

Capitolul treisprezece

E vreo trei dimineața. Cam atât trebuie să fie, poate și mai târziu. E prea cald, îmi simt pielea grea. Aud ropotul discret al ploii de vară în fereastră. Sunt frântă de oboseală, dar somnul n-a fost niciodată mai departe de mine.

Mintea nu mi se liniștește. Mă tot gândesc la Paddy. Ce-ar fi trebuit să fac și ce n-am făcut. Și mă tot întreb ce-o fi văzut fiul meu.

Hugh și-a închipuit c-am băut. M-a și întrebat în drum spre casă. În treacăt, fără să se uite la mine. Sperând să mă ia prin surprindere, să mă păcălească să-i spun adevărul.

Mi-a vorbit calm. Connor era pe bancheta din spate, ascultând muzică la iPod.

— Draga mea, cumva ai…?

— Ce?

— Ai băut?

— Nu! am răspuns indignată.

I-a luat o clipă să hotărască dacă să mă creadă sau nu. Cât de departe să meargă.

— În regulă. Mi s-a părut că-l văd pe Paddy aducându-ți un pahar.

— Mi-a adus, dar n-am băut.

Mi-am ținut respirația, dar Hugh s-a mulțumit să ridice din umeri. M-am uitat peste umăr. Connor era cu mintea în altă parte, tăcut ca o bombă cu ceas.

— Deja ți-am zis că n-am să mai beau, am continuat eu, întorcându-mă din nou către Hugh. Promit.

Dau cearșafurile la o parte. Cobor la parter și-mi torn un pahar cu apă. Laptopul e acolo unde l-am lăsat dimineață, pe blatul din bucătărie.

N-ar trebui să mă ating de el. E miezul nopții; Lukas n-are cum să fie online. Nu e nimeni. În plus, n-am făcut suficient rău astăzi? Clătesc paharul și-l pun la loc pe suportul de vase, apoi mă apropii de fereastră. E întuneric. Mă uit afară. Propria mea reflecție se suprapune peste grădină.

N-a mai luat legătura cu mine de ieri după-amiază, când deja se îmbătase. Cine știe în ce stare era când s-a culcat? Mi-l imaginez întins cu fața în jos în camera lui de hotel, pe jumătate dezbrăcat, descălțat doar de un pantof.

Sau poate că nu e singur. Oamenii se apropie foarte ușor la nunți; atmosferă romantică, alcool din belșug, camere de hotel întotdeauna la îndemână. Dacă l-a cucerit vreo femeie? Sau el pe vreuna? Dacă…

Mă opresc. De ce mă gândesc la asta? Doar n-am niciun motiv să fiu geloasă.

Mă așez. Nu mă pot abține.

E online. La început, mă gândesc că poate și-a lăsat computerul pornit, dar apoi îmi trimite un mesaj.

Ești aici! Nici tu nu poți să dormi?

Zâmbesc. Pare că e o legătură între noi.

Nu. Te-ai distrat la nuntă?

M-am întors acum o oră. N-am vrut să mă culc.

De ce?

Poate pentru că speram să stau de vorbă cu tine. Am vrut să te sun, dar mi-a fost teamă să nu te trezesc.

Simt un amestec de emoții. Mă simt flatată, dar și ușurată. Hugh ar fi auzit apelul și cine știe ce ar fi crezut?

Ar fi fost iresponsabil din partea lui, dar îmi amintesc că Lukas își închipuie că sunt singură. Disponibilă.

Nu dormeam.

M-am tot gândit la tine. Toată ziua. Mi-am dorit să fi fost și tu cu mine. Să mă pot lăuda cu tine în

fața celorlalți.

Zâmbesc în sinea mea. Nu e prima oară când mă întreb cum reușește întotdeauna să spună ce trebuie.

După o clipă îmi trimite încă un mesaj.

Vreau să-ți fac o mărturisire.

Încerc să păstrez un ton degajat.

Sună amenințător! E de bine sau de rău?

Nu știu.

Oare a sosit momentul? mă întreb în sinea mea.

Atunci spune-mi.

Mă întreb cum m-aș simți dacă mi-ar scrie: „Am fost la Paris în februarie și am făcut ceva îngrozitor".

Îmi aduc aminte de pagina lui de Facebook. Nu-i vorba de asta.

Cred că e de bine. N-am vrut să-ți spun mai devreme, pentru că nu eram sigur, dar acum sunt.

Urmează o pauză.

Dar vreau să-ți spun față în față. Vreau să ne întâlnim.

Orice ar fi încolțit în adâncul meu, în clipa asta crește și mai mult. Îmi dau seama că unei părți din mine i-ar plăcea să-l cunoască. Dar o altă parte nu vrea decât să se uite în ochii lui. Să-l evalueze, să-și facă o părere. Să încerce să-și dea seama ce știe sau ce a făcut.

Alung acest gând. Mă apropii prea mult de marginea prăpastiei. Sunt căsătorită. El e la Milano, eu la Londra. Nu văd cum s-ar putea întâmpla. E o fantezie. Nimic mai mult. E absurd. Îmi imaginez o astfel de întâlnire numai pentru că știu că e imposibilă. Lukas trebuie să rămână izolat într-o cutie, trebuie să existe o barieră de protecție între el și viața mea reală.

Încă un mesaj.

Putem să ne întâlnim. N-am vrut să-ți spun, ca să nu te sperii, dar nunta a fost la Londra.

Înlemnesc.

Sunt la Londra. Acum.

Mă copleșește frica, dar e amestecată cu altceva. Cu încântare. Am fiori în stomac și simt pe limbă izul metalic al adrenalinei. Scuzele mele s-au evaporat. Lukas e aici, suntem în același oraș. E ca și când ar sta în fața mea. Lucrurile la care m-am gândit, lucrurile pe care mi-a spus că mi le-ar face s-ar putea petrece cu adevărat. Dacă vreau. Dar, și mai important, aș putea să-l întâlnesc în condițiile impuse de mine, pe terenul meu. Aș putea afla ce știe. Dacă a cunoscut-o pe sora mea.

Încerc să mă liniștesc și tastez:

— De ce nu mi-ai spus?

Mă simt ușurată că nu mă poate vedea, că nu poate vedea neliniștea de pe chipul meu.

— Nu știu. Nu eram sigur că ai vrea să te vezi cu mine. Nu eram sigur că e o idee bună. Dar azi s-a întâmplat ceva. Mi-a fost dor de tine, într-un mod ciudat. Poate pentru că aveam numărul tău. În fine, știu ce vreau. Te vreau pe tine.

Privesc cuvintele lui pe ecran.

Te vreau pe tine.

— Spune-mi că și tu vrei să ne vedem.

Vreau? Cred că da. Pentru Kate. Dacă l-a cunoscut, poate că i-a spus și despre alți oameni cu care s-a întâlnit. E posibil să-i fi spus tot felul de lucruri, pe care nu le-a mai spus altcuiva. Lukas ar putea să mă ajute.

Mă gândesc la ce mi-au spus Adrienne și Anna: *Ai grijă!*

Mi-aș dori să-i fi spus despre Hugh. Mi-aș dori să fi știut că sunt căsătorită, că am un fiu. Că lucrurile nu-s atât de simple pe cât par. Și acum aș fi putut fi onestă cu el. Aș fi putut să-i spun că mi-e imposibil să mă văd cu el, oricât de mult mi-aș dori. N-ar fi trebuit să inventez o scuză.

— Vrei să ne vedem, nu?

Ezit. Ar trebui să-i spun că sunt ocupată. Că am o obligație pe care n-o pot contramanda. O întâlnire, aș putea să-i spun. Sau o programare. Ba chiar aș putea să-i spun că urmează să plec cu

avionul într-o vacanță. Sau aș putea să-i dau un răspuns vag. „Ce păcat, i-aș scrie. Poate data viitoare.“

Însă ar înțelege ce înseamnă asta de fapt. *Data viitoare* înseamnă *niciodată*. Și aș pierde tot, toate progresele pe care le-am făcut până acum. Și tot restul vieții am să mă întreb dacă nu cumva deținea cheia cu care aș fi putut dezlega ce s-a întâmplat în acea noapte rece de februarie la Paris, dar eu l-am lăsat să-mi scape printre degete.

Mă gândesc la primul lui mesaj: *Îmi amintești de cineva.*

Iau o decizie.

— Bineînțeles! Cât stai la Londra?

— Până marți seara. Am putea să ne vedem marți. Pe la prânz.

Știu ce m-ar sfătui Adrienne. Mi-a spus-o clar. Vorbește cu Hugh. Spune-le polițiștilor despre tipul ăsta și termină cu el.

Dar nu pot. Pentru că poliția n-o să facă nimic. Mâinile mele plutesc deasupra tastaturii. Afară a început să se lumineze; în scurtă vreme o să se trezească și soțul meu, apoi Connor. O să înceapă o nouă zi, o nouă săptămână. Totul va fi exact la fel.

Trebuie să fac ceva.

Capitolul paisprezece

Dimineață. Hugh și Connor au plecat, unul la serviciu, celălalt la școală. Nu știu ce să fac.

O sun pe Anna. Nu-mi răspunde, dar o clipă mai târziu primesc un mesaj: „S-a întâmplat ceva?“

Îi spun că e urgent, iar ea îmi răspunde că găsește o scuză și mă sună. După câteva minute îi aud vocea. Are ecou, deci presupun că e într-o baie de la serviciu.

— Ei bine, nu ne așteptam la una ca asta! spune ea după ce-i explic ce s-a întâmplat noaptea trecută. Și i-ai zis că te întâlnești cu el?

Îmi amintesc ultimul meu mesaj către Lukas.

— Da.

— Înțeleg…

— Ți se pare o idee proastă?

— Nu, dar… chiar trebuie să ai grijă. Ești sigură că e cine zice că e?

Cred că da. Sunt atât de sigură cât pot să fiu în legătură cu un om pe care nu l-am văzut niciodată.

— Ar putea fi oricine, adaugă ea.

Înțeleg ce vrea să spună, dar am nevoie de cineva care să fie de partea mea.

— Crezi că n-ar trebui să merg? o întreb.

— N-am zis asta.

— Pur și simplu trebuie să aflu dacă știe ceva.

— Dar…

— Atât pentru Connor, cât și pentru mine.

Nu răspunde. Aud ceva în fundal, zgomot de apă, voci, o ușă care se închide, și abia apoi vorbește. E neliniștită și, în același timp, încântată, ca și când ar simți că ne apropiem mai mult de adevăr.

— Te întâlnești cu el undeva în public?

Am stabilit să ne vedem la St. Pancras, hotelul unde e el cazat.

— Bineînțeles.

— Promite-mi.

— Promit.

— Ai putea să iei cu tine o prietenă? Pe Adrienne?

— El crede că ne întâlnim pentru… în fine, crede că e o întâlnire amoroasă.

— Păi Adrienne ar putea sta undeva în apropiere. Nu trebuie să i-o prezinți.

Are dreptate. Dar deja știu ce-ar zice Adrienne dacă aș ruga-o, și nu pot să apelez la nimeni altcineva.

— O să mă gândesc.

— Întreab-o! insistă ea.

— Bine…

Mi-aș dori să nu fie atât de departe.

— O să fie bine.

— Știu, spune ea. Dar promite-mi c-o să ai grijă.

— O să am.

Mă pregătesc. Fac duș, mă dau cu cremă. Mă rad pe picioare cu un aparat nou, același număr de mișcări pentru fiecare picior. O nevoie absurdă de simetrie, pe care n-am mai trăit-o de câțiva ani.

Vorbesc cu Hugh la micul dejun. Cochetez cu ideea de a-i spune adevărul, dar știu ce o să creadă, ce o să spună. M-ar face să mă simt ca o caraghioasă. Ar încerca să mă împiedice. Așa că am nevoie de o scuză, un alibi, în caz că mă sună și nu-i răspund, sau vine acasă pe neprevăzute.

— Dragule, spun eu, în timp ce ne bem cafeaua. Vreau să-ți spun ceva.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Are un aer foarte îngrijorat. Mă simt foarte vinovată.

— Ei, nu-i nimic serios. Dar m-am mai gândit la ce mi-ai zis. Să merg la un terapeut. Și cred că ai dreptate.

Mă ia de mână.

— Ce bine, Julia. Chiar cred că n-ai să regreți. Pot să întreb la serviciu dacă vrei, poate îmi recomandă vreun coleg pe cineva…

— Nu, spun eu, un pic prea repede. Nu-i nevoie. Am găsit deja. Ne întâlnim mai încolo.

— Cine e? Știi cum îl cheamă?

— Da, bineînțeles.

— Cum?

Ezit. Nu vreau să-i spun, dar n-am de ales. N-are ce să se întâmple. Hugh va respecta Jurământul lui Hippocrate. S-ar putea să se intereseze de el, dar n-o să ia niciodată legătura cu el.

— Martin Green.

— Ești sigură că e bun? Știu multă lume care ar putea să-ți recomande…

— Hugh, nu-s unul dintre pacienții tăi. E un lucru pe care trebuie să-l fac singură, înțelegi?

Vrea să protesteze, dar nu-l las.

— Hugh! E în regulă. Adrienne spune că e foarte bun și, oricum, e doar prima ședință. Doar ca să vedem cum ne înțelegem. Ai încredere în mine, te rog.

Văd că se relaxează. Îi zâmbesc, să-i arăt că nu mai sunt deloc furioasă. Îmi zâmbește și el și mă sărută.

— Sunt mândru de tine, spune el, și iarăși mă cuprinde vinovăția, dar o alung imediat. Bravo!

Acum, sunt în fața șifonierului. Trebuie să-mi aleg hainele cu atenție. Trebuie să-l conving pe Lukas că sunt cine crede el că sunt, că vreau ce crede el că vreau.

Probez blugii cu o bluză albă, apoi o rochie cu ciorapi și cizme. Mă uit în oglindă. Mai bine, îmi spun. Aleg un colier și mă fardez — nu foarte mult, doar e miezul zilei, dar suficient cât să nu mă mai simt eu însămi.

Poate că asta am făcut de fapt. Mi-am ales hainele în așa fel încât să mă transform din Julia în cealaltă persoană, cea pe care a cunoscut-o Lukas online. Jayne.

Mă așez la măsuța de toaletă și mă parfumez; pulverizez parfum după fiecare ureche și pe încheieturile mâinilor. E dulceag și-mi amintește de mirosul untului proaspăt. E un parfum scump, primit de Crăciun de la Hugh acum doi ani. Se numește Fracas. Cu el se dădea și mama, și întotdeauna a fost preferatul lui Kate. Mirosul lui mă face să mă simt mai apropiată de amândouă.

În cele din urmă, sunt gata. Mă uit în oglindă. La imaginea mea. Mă gândesc la fotografia de acum mulți ani. *Marcus în oglindă.* Îmi amintesc cum a fost când am făcut sex prima oară. Nu mi-a lipsit niciodată încrederea în mine însămi, dar în noaptea aceea, chiar în timp ce mă săruta, am crezut că ar putea să se retragă. Chiar în timp ce mă dezbrăca, mi-am zis că va fi prima și ultima oară cu el. Chiar și când a intrat în mine, m-am gândit că nu pot fi suficient de bună pentru acest bărbat.

Și totuși, am fost. Am început să ne vedem. Săream peste ședințe, la început doar din când în când, apoi din ce în ce mai des. După care ne-am mutat la Berlin. Era frig. Îmi aduc aminte că am dormit prost în prima noapte, apoi ne-am alăturat prietenilor lui de acolo. Am dormit pe podele o săptămână, apoi o lună, iar în cele din urmă ne-am găsit un loc al nostru și…

Dar nu vreau să mă gândesc la asta acum. La cât de fericiți eram.

Mă ridic în picioare. Îmi verific telefonul să văd dacă am primit vreun mesaj. O parte din mine speră să contramandeze întâlnirea. Aș putea să mă dezbrac, să mă demachiez și să mă îmbrac la loc cu blugii și tricoul pe care le aveam pe mine în dimineața asta, când mi-am luat la revedere de la Hugh. Aș putea să-mi fac un ceai și să mă uit la televizor sau să citesc un roman. În după-amiaza asta, aș putea să lucrez, să dau niște telefoane. Pe lângă ușurare, aș putea nutri și un resentiment mocnit, aș putea să jur că n-o să-i mai scriu

niciodată, apoi să mă întorc la Hugh și să-mi petrec restul vieții întrebându-mă dacă Lukas a cunoscut-o sau nu pe Kate, dacă ar fi putut să mă conducă la cel care a ucis-o.

Dar n-am primit niciun mesaj; nu s-a răzgândit, și nu sunt dezamăgită. Simt că viața mea a căpătat un fel de elasticitate; viitorul e necunoscut, dar pare maleabil, flexibil. A devenit mlădios, de unde până acum părea dur și rigid ca sticla.

Iau un taxi. E o căldură înăbușitoare chiar și cu geamul deschis. Transpirația mi se prelinge pe spate. În taxi e afișată aceeași reclamă pe care am văzut-o în metrou când m-am întors de la cina cu Adrienne. FII CINE VREI SĂ FII.

Ajungem la St. Pancras. Taxiul oprește pe aleea din fața hotelului și șoferul îmi deschide portiera. Simt o adiere pe ceafă când ies din mașină și intru în hotel. Ușile se dau în lături, iar treptele de marmură mă conduc spre interiorul dotat cu aer condiționat. Acoperișul din sticlă e susținut de grinzi de fier — parte din vechea gară, presupun[7]. E foarte elegant înăuntru: vaze cu flori, miros de lămâie, de piele și de bogăție. Mă uit prin holul de primire; doi bărbați stau unul lângă altul pe o canapea verde, iar o femeie în costum citește ziarul. Văd câteva semne: SALĂ DE FITNESS, RESTAURANT, SĂLI DE CONFERINȚE. Biroul de recepție e aglomerat, iar angajații își fac treaba eficient. Mă uit la ceas și văd că am ajuns mai devreme.

Îmi scot telefonul. Niciun mesaj.

Aștept să mi se liniștească respirația, aștept ca inima să nu-mi mai bată cu atâta putere, să înceteze cu încercările insistente de a mă avertiza. Îmi scot verigheta și o pun în poșetă. Îmi simt mâna goală acum, la fel cum îmi simt întreg trupul, însă fără inel, ceea ce urmează să fac pare cumva o trădare mai mică.

Mă duc la recepție să întreb unde e barul. Tânărul care mă întâmpină arată incredibil de bine.

Îmi explică unde e și îmi urează o zi bună. Îi mulțumesc și mă îndepărtez. Simt că mă urmărește cu privirea, ca și când ar ști de ce am venit aici. Vreau să mă întorc și să-i spun că nu e ce-și închipuie el, că n-am de gând să merg până la capăt.

Doar mă prefac.

Lukas stă la bar, cu spatele la mine. Mi-a fost teamă că n-am să-l recunosc, dar e inconfundabil. Poartă costum făcut la comandă, dar când mă apropii văd că nu s-a sinchisit să-și pună cravata. S-a aranjat, dar nu excesiv. La fel ca mine, probabil. Mă surprinde să văd că are în față un pahar de șampanie, iar un altul așteaptă în dreptul locului de lângă el. Îmi amintesc că sunt aici pentru Kate.

Chipul ei îmi apare brusc în minte. E mică, are șase sau șapte ani. Tata ne-a zis că ne trimite la o școală cu internat doar pentru doi ani, deși amândouă știm că o să rămânem acolo până când Kate o să plece de acasă. Sora mea e îngrozită și îi spun din nou că totul o să fie bine: „O să fiu și eu cu tine, îi spun, și o să-ți faci o mulțime de prieteni. Promit!“

Dar adevărul e că nu știam dacă o să-și poată face prieteni. Era temperamentală, iar când își ieșea din fire, nu te mai înțelegeai cu ea. Punea lucrurile la suflet și intra deseori în buclucuri. Dar până la urmă și-a făcut prietene. Una dintre ele trebuie să fi fost Anna, dar erau și altele. Viața era dificilă pentru ea, dar nu era nefericită, nu întotdeauna. Iar eu aveam grijă de ea. Făceam tot ce-mi stătea în putință. Până când…

Nu, îmi spun. Nu mă pot gândi la asta acum. Nu-l pot evoca pe Marcus în locul ăsta. Așa că-i alung imaginea și pornesc spre bar.

Lukas încă nu m-a văzut, ceea ce îmi convine. Vreau să ajung lângă el dintr-odată, să n-aibă ocazia să mă măsoare din priviri de la distanță. E cu zece ani mai tânăr decât mine și se vede. Sunt

foarte emoționată, nu vreau să risc să surprind o undă de dezamăgire pe chipul lui în timp ce mă apropii de el.

— Bună! spun, când ajung la bar.

Ridică privirea. Are ochi de un albastru-închis, și mai fermecători în viața reală. O clipă, fața lui e lipsită de expresie, iar privirea lui mă invadează, ca și când m-ar iscodi, încercând să-și dea seama cum sunt pe dinăuntru. Pare că habar n-are cine sunt sau de ce mă aflu aici, apoi pe chip i se așterne un zâmbet larg și se ridică în picioare.

— Jayne!

Nu-l corectez. Îmi dau seama că e ușor surprins, probabil și-a închipuit că n-am să vin.

— Ai reușit! zâmbește el ușurat.

Și eu mă simt ușurată. Simt că amândoi suntem emoționați, ceea ce înseamnă că niciunul dintre noi nu deține toată puterea.

— Bineînțeles! spun eu.

Urmează un moment de stânjeneală. Să ne sărutăm pe obraz? Să dăm mâna? Împinge un pahar spre mine.

— Mă bucur c-ai venit, spune el.

Încă o pauză.

— Am comandat niște șampanie pentru tine. Nu știam ce vrei să bei.

— Mulțumesc. Cred că o să beau totuși niște apă minerală.

Iau loc pe scaun, iar el îmi comandă apa. Mă uit la el, la acest bărbat cu ochi albaștri și nebărbierit și iarăși mă întreb ce caut aici. Mi-am tot spus că vin să aflu dacă a cunoscut-o pe sora mea, dar bineînțeles că e vorba despre mai mult de-atât.

Mă întreb dacă nu cumva sunt naivă. Dacă nu cumva cu el urma să se întâlnească sora mea în noaptea aceea. E un gând care mă ia prin surprindere. Un gând brutal. Bărbatul din fața mea pare incapabil de violență, dar asta nu înseamnă nimic. Nu doar cei tatuați și cu capul ras sunt capabili să mânuiască arme.

Îmi amintesc ce am văzut pe Facebook. Unde era în februarie. Când îmi vine comanda, deja sunt mai calmă.

— Poftim, spune el. Nu bei alcool?

— Nu.

Văd pe chipul lui expresia familiară pe care o capătă oamenii când le spun că nu beau. Știu că încearcă să-și dea seama dacă sunt puritană — poate din motive religioase — sau dependentă.

Ca de obicei, nu adaug nimic. Nu trebuie să mă scuz. Mă uit în jur și-mi dau seama că aici erau înainte casele de bilete ale gării; lumea stătea la coadă în locul ăsta înainte să urce în trenuri. Au fost păstrate multe dintre vechile decorațiuni interioare — lambriul de lemn sau ceasul uriaș de pe peretele din fața noastră. Barul e aglomerat: oameni cu servietă sau cu câte un ziar. Iau prânzul sau ceaiul de după-amiază. Sunt în tranzit sau sunt cazați în hotel. O clipă mi-aș dori să fiu unul dintre ei. Mi-aș dori ca motivul pentru care mă aflu aici să fie atât de simplu ca al lor.

Ca și când abia acum m-aș fi gândit la asta, îmi dau seama că Lukas are o cameră la câteva etaje mai sus. Îmi devine limpede motivul pentru care cred că mă aflu aici.

— Te simți bine? mă întreabă el.

Simt o tensiune în aer; amândoi suntem șovăielnici. Îmi amintesc ce-și închipuie el — că suntem amândoi singuri — și îmi spun că, deși drumul lui s-a intersectat cu al lui Kate, nu există niciun motiv ca întâlnirea asta să mi se pară dificilă.

— Da, mersi, spun eu, ridicând paharul, ca și când aș vrea să i-o dovedesc. Noroc!

Ciocnim paharele. Încerc să mi-l imaginez cu sora mea. Nu pot.

Mă întreb ce-ar trebui să se întâmple acum. Mi-o imaginez pe Kate; sau pe Anna — știu că și ea a fost la astfel de întâlniri. Văd sărutări și haine

smulse. Văd trupuri împinse pe pat cu pasiune. Văd trupuri goale, carne.

Iau o gură de apă. Când pun paharul jos, văd că are ruj pe margine și sunt șocată o clipă de culoarea lui. E foarte intensă, ca și când ar fi tehnicolor, plus că de obicei nu mă dau cu un astfel de ruj, nu în miezul zilei. Nu-s eu. Dar tocmai de-aia m-am dat cu el.

Mă simt pierdută. Credeam că o să fie ușor. Credeam că o să mă întâlnesc cu el și că răspunsurile o să vină de la sine, că o să-mi devină brusc limpede cum să aflu adevărul despre ce s-a întâmplat cu Kate. Dar lucrurile mi se par foarte confuze și nu știu ce să fac.

— Arăți foarte bine, spune el.

Zâmbesc și-i mulțumesc. Îl privesc. E o prezență liniștitoare, mai liniștitoare decât orice altă prezență din ultima vreme. Nu-mi vine să cred că e aici, că aproape fără niciun efort aș putea să întind mâna și să-i ating carnea.

Zâmbește. Îi susțin privirea, dar, nu știu de ce, eu sunt cea care se simte goală. Mă uit în altă parte. Mă gândesc la Hugh în sala de operație, având în față un trup acoperit de cearșafuri, cu carnea despicată, umedă și strălucitoare. Mă gândesc la Connor în sala de clasă, cu capul aplecat deasupra băncii, aproape de sfârșitul încă unui an școlar, cu gândul la lunga vacanță care-l așteaptă. Dar Lukas îmi zâmbește din nou și alung toate aceste gânduri. Pune paharul jos și observ că-i strălucește ceva pe mâna stângă.

Sunt aproape ușurată. E un șoc, dar stânjeneala dintre noi dispare brusc.

— Ești căsătorit.

— Nu.

— Dar inelul…

Se uită la mâna lui, ca și când ar vrea să verifice ce am văzut, apoi la mine:

— Nu ți-am zis?

Clatină din cap. Mă gândesc la toate minciunile pe care i le-am spus și îmi dau seama că nu-l pot acuza de înșelătorie.

— Am *fost* căsătorit…

Inspiră adânc, apoi oftează prelung.

— Cancer. Acum patru ani.

— Ah…

Sunt șocată. E brutal. Mă uit în ochii lui și nu văd decât durere. Durere și inocență. Întind mâna, ca pentru a o strânge pe a lui. E un gest pe care-l fac automat, fără să gândesc. O clipă mai târziu, întinde și el mâna și o strânge pe a mea. Nu se simte nicio descărcare electrică, nicio scânteie de energie sărind de la unul la celălalt. Chiar și așa, îmi dau seama că e prima oară când ne atingem, și momentul capătă o semnificație aparte indiferent ce s-ar întâmpla mai departe.

— Îmi pare tare rău, spun, și vorbele mele par nepotrivite, cum se întâmplă mereu în astfel de situații.

— Mulțumesc, am iubit-o foarte mult. Însă viața merge înainte. E un clișeu, dar e adevărat.

Zâmbește. Încă mă ține de mână. Ne uităm unul în ochii celuilalt. Clipesc ușor, dar nu întorc privirea. Simt ceva, ceva ce n-am mai simțit de mult timp, de atâta timp încât nu prea-mi dau seama ce este.

Dorință? Putere? Sau câte puțin din fiecare. Nu știu.

Încerc încă o dată să mi-l închipui cu Kate. Ar trebui să-mi dau seama, nu? Toată copilăria am știut mereu ce gândea sora mea și când era în pericol. Dacă acest bărbat ar avea vreo legătură cu moartea ei, ar trebui să simt, nu?

— Nu mai rezist. Mergem sus?

Nu vreau. Nu pentru asta am venit.

— Îmi pare rău. Am putea să mai stăm un pic de vorbă?

Zâmbește și spune:

— Sigur că da.

Își dă sacoul jos și-l atârnă pe speteaza scaunului, după care mă ia din nou de mână. Nu mă opun. Stăm de vorbă o vreme, însă numai despre subiecte neînsemnate, evităm lucrurile care ne interesează, deși evităm lucruri diferite. Eu aș vrea să discut despre Kate, dar el? Poate despre faptul că vrea să mergem la el în cameră. După câteva minute, vine momentul deciziei. Amândoi avem paharele goale. Putem să mai comandăm ceva și să mai discutăm sau putem să plecăm. Ezită o clipă, trage aer în piept și spune:

— Îmi pare rău. Că nu ți-am zis că am fost căsătorit.

Nu răspund.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— De ce mi-ai zis că ești la Paris? Mă refer la prima oară când am vorbit.

Am început să dăm târcoale problemei care mă interesează.

— Chiar eram. Mă dusesem într-o vacanță.

— Singură?

Mă gândesc la Anna.

— Cu o prietenă, spun eu, și profit de ocazie. De ce? Tu când ai fost ultima oară?

Se gândește o clipă.

— Cred că anul trecut, în septembrie.

— Și de atunci n-ai mai fost?

Înclină capul într-o parte.

— Nu, de ce mă întrebi?

— Fără un motiv anume.

Încerc o altă abordare.

— Ai prieteni acolo?

— Nu, nu prea.

— Niciunul?

Râde.

— Nu-mi vine nimeni în minte!

Îmi iau un aer meditativ.

— Întotdeauna mi-am dorit să merg acolo iarna. În februarie. Sfântul Valentin la Paris…, zâmbesc

eu visătoare. Îmi închipui că e frumos.

— Foarte romantic.

Oftez.

— Așa cred și eu. N-ai fost niciodată acolo iarna?

Clatină din cap.

— Ciudat, nu-mi pot imagina că la Paris ninge vreodată. Cred că-l asociez cu vara. Dar ai dreptate. Trebuie să fie foarte frumos.

Mă uit la pahar. De ce m-ar minți? Nu știe cine sunt. De ce nu mi-ar spune dacă a fost vreodată la Paris iarna?

— Și cine e prietena ta de acolo?

Mă uit nedumerită la el.

— Cea la care ai fost în vizită?

— Ah, doar o prietenă.

Șovăi, dar deja am hotărât ce trebuie să fac.

— De fapt, chiar m-am gândit că s-ar putea s-o știi.

— Cum așa?

— Intră și ea uneori pe encountrz.

Zâmbește.

— Poate o să ți se pară surprinzător, dar nu m-am întâlnit cu multă lume de pe site-ul ăla.

Mă forțez să râd.

— Nu?

— Nu. Ești prima persoană cu care mă întâlnesc.

— Serios?

— Jur.

Îmi dau seama că-l cred. N-a vorbit niciodată cu Kate. Încep să fiu dezamăgită.

— Dar vorbești cu multă lume de pe site?

— Nu, doar cu puține persoane.

Știu ce trebuie să fac. Scot telefonul și-l deblochez. Zâmbesc, încercând să-mi iau un aer frivol.

— Știi, ar fi amuzant… o coincidență incredibilă… Sigur i-ar plăcea dacă…

Îi întind telefonul. Am deschis o poză cu Kate. Fac un efort să continui:

— Ea e prietena mea.

Tăcere. Mă uit țintă la el când ia telefonul în mână.

— Ai stat de vorbă cu ea?

Fața lui e inexpresivă. Știu că următoarea emoție care i se va citi în ochi îmi va spune adevărul. I-am arătat fotografia pe neașteptate, e nepregătit. Dacă a văzut-o vreodată pe Kate, o să se dea de gol. Sunt sigură.

Câteva clipe de tăcere, apoi pe chip i se așterne un zâmbet. Se uită la mine și clatină din cap râzând:

— Nu, n-am văzut-o niciodată online. Dar pare plăcută.

Îmi dau seama că spune adevărul. N-am nicio îndoială. Dezamăgirea mea e mare, dar n-o las să se vadă, și e amestecată cu ușurare.

— Chiar e! spun eu.

Mă străduiesc să zâmbesc și pun telefonul deoparte.

— Sinceră să fiu, spun eu precipitat, nu intră des pe site. Adică, nu mai intră… de fapt, nici nu-s sigură c-a intrat vreodată…

Lukas râde. Mă tem ca nu cumva să-și fi dat seama că ceva e în neregulă.

— Ar fi fost o coincidență teribilă! Mai comandăm ceva?

— Nu, eu nu mai vreau nimic.

Încerc să mă liniștesc.

— Dar tu? Te întâlnești cu multă lume de pe site?

— Nu, nu prea.

— Dar cu mine te-ai întâlnit.

— Da, așa-i.

Mă ia din nou de mână. Se uită în ochii mei.

Abia mai pot să respir. N-a cunoscut-o pe sora mea. Nu s-a întâlnit niciodată cu ea.

— De ce?

Știu că ar trebui să mă ridic. Ar trebui să plec, să-i spun că mă duc la baie și să nu mă mai întorc. Ar fi foarte ușor; nu știe unde locuiesc.

Așa am să fac, îmi spun. În curând.

— Îmi placi.

— Și tu mie.

Se apleacă spre mine. Oftează. Îi simt respirația pe obraz.

— Îmi placi foarte mult.

Îi simt căldura pielii, mirosul aftershave-ului amestecat cu un iz de transpirație. A reușit să ajungă la mine. Mă inundă ceva ce am reușit să țin sub control săptămâni, luni și ani.

— Să mergem în cameră.

— Nu. Nu, îmi pare rău…

— Jayne…, aproape că-mi șoptește el. Frumoasă Jayne… Mâine o să plec. E singura noastră șansă. Și tu îți dorești asta, nu? Mă vrei?

Mă uit în ochii lui. Mă simt mai vie ca niciodată. Nu vreau să mă opresc. Nu încă. Nu vreau să se termine.

Dau din cap.

— Da.

Mă sărută. Mâinile lui mi-au cuprins talia, mă trage spre el și, în același timp, mă împinge în spate, tot mai mult, spre pat. Cad pe saltea, iar el vine peste mine, îi trag cămașa din pantaloni și îi deschei nasturii pe bâjbâite, cu mișcări stângace, îi simt mâinile pe piept, apoi gura, e un amestec de pasiune și transpirație, și nu mă opun, pentru că n-are niciun rost, deja am depășit granița, am depășit-o în clipa când m-am apropiat de el în bar, când am plecat de acasă să vin aici, când am zis: „Da, da, da, vin să mă văd cu tine“, și nu mă pot preface că nu e așa. Trădarea mea a fost treptată, dar inexorabilă, precum mersul minutarului pe cadranul unui ceas, și m-a condus aici, la după-amiaza asta. Iar acum, cu mâinile lui pe carnea mea dezgolită, și cu ale mele pe carnea lui, cu sexul lui întărindu-mi-se între picioare, nu-mi pare

rău. N-am niciun regret. Îmi dau seama cât de naivă am fost. Pentru că despre asta a fost vorba tot timpul, încă de la început.

După ce terminăm, rămânem întinși pe spate, unul lângă altul. Toropeala de după. Dar e un pic ciudat; acum înțeleg de ce orgasmului i se spune și „mica moarte“, dar asta înseamnă că înainte am fost vie.

Se întoarce cu fața spre mine. Își sprijină capul în palmă și iarăși îmi amintesc că are cam vârsta lui Kate, că între noi e o diferență de zece ani. Pielea lui e tare și fermă și văd cum i se încordează mușchii supli când se mișcă. În timp ce făceam dragoste, am fost încântată de toate astea, iar acum mă întreb dacă și cu Hugh a fost așa vreodată. Nu-mi aduc aminte; ca și când amintirile cu el mai tânăr au fost acoperite de tot ce s-a întâmplat de atunci încoace.

Îmi amintesc că, fiind cu zece ani mai tânăr decât mine, Lukas e cu douăzeci de ani mai tânăr decât soțul meu.

Întinde mâna și îmi mângâie brațul.

— Mulțumesc…

Simt că eu ar trebui să-i mulțumesc, dar nu o fac. Nu spunem nimic o vreme. Îmi plimb privirea pe trupul lui, care acum e nemișcat. Mă uit la abdomenul lui ferm și la părul de pe pieptul lui, care nu e presărat cu niciun fir încărunțit. Îi studiez buzele umede, apoi mă uit în ochii lui și văd că și el mă cercetează cu privirea.

Mă sărută.

— Ți-e foame? Vrei să mâncăm ceva?

— La restaurant?

— Am putea să comandăm ceva în cameră.

Trebuie să fie aproape trei, mă gândesc, poate chiar mai târziu. Connor o să se întoarcă în curând de la școală. Dar chiar dacă nu s-ar întoarce, chiar dacă aș avea tot timpul din lume, a lua prânzul cu acest bărbat mi se pare prea mult. Ar însemna să ne dăm unul altuia mai mult decât trupurile, ar

însemna și mai multă intimitate decât am avut deja, o intimitate care a fost doar dorință și carne.

Zâmbesc.

— Ce te amuză?

— Nimic.

Îmi dau seama că o parte din mine vrea să plece. Am nevoie să fiu singură, să mă gândesc la ce am făcut și la motivele pentru care am făcut-o. Nu asta voiam când am venit aici, și totuși iată-mă cu el în pat.

— Mi-ar plăcea să mănânc ceva, dar cred că va trebui să plec. În curând.

Mă mângâie pe umăr.

— Chiar trebuie să pleci?

— Da, spun eu, căutând o scuză. Mă întâlnesc cu cineva. O prietenă.

Face un semn din cap că înțelege. Îmi dau seama că mi-ar plăcea să-mi ceară să rămân, mi-ar plăcea să mă roage să anulez întâlnirea, să văd dezamăgire pe chipul lui când îi spun că nu pot.

Dar știu că n-o să-mi ceară asta. A petrece restul zilei cu mine nu face parte din înțelegerea inițială; nu corespunde cu termenii aranjamentului nostru. Și astfel, tăcerea dintre noi se prelungește, devine aproape stânjenitoare. Schizofrenia dorinței — e greu de crezut că intimitatea pe care am împărțit-o cu doar puțin timp în urmă se poate evapora într-o clipă. Devin conștientă de detaliile camerei, de ceasul digital al televizorului montat pe peretele din față, de teancul de cărți cartonate de pe policioara șemineului, pe care sigur nu le citește nimeni. Abia acum le-am văzut.

— La ce oră ai avion?

Oftează.

— Abia pe seară. La opt, cred.

Mă sărută. Mă întreb de ce n-a predat camera, apoi îmi dau seama că eu sunt motivul.

— Am toată după-amiaza la dispoziție.

Mă sărută din nou, mai apăsat de data asta.

— Mai stai…

Mi-l închipui urcând în avion, întorcându-se acasă. Mă gândesc că n-o să-l mai văd niciodată. Îmi amintesc că la fel am gândit și despre Marcus când am crezut că-și găsise pe altcineva la Berlin, o tipă mai interesantă, poate, și că trebuia să mă întorc acasă, la Kate și la tata, la vechea mea viață. Însă nu-și găsise pe altcineva, iar dragostea noastră s-a adâncit, a devenit mai intensă. Când a venit iarna, deschideam fereastra apartamentului și ne așezam pe pervazul rece; ne înfășuram într-o pătură și ne uitam la Fernsehturm[8] strălucind pe cerul albastru, vorbind despre viitorul nostru, despre toate locurile unde aveam să mergem și despre lucrurile pe care aveam să le vedem. Sau luam câte o sticlă de vin ieftin sau de votcă și mergeam în parcul Tiergarten sau lângă Gara Zoo. Aveam aparatul la mine și le făceam poze băieților care se prostituau, vagabonzilor și fugarilor. Cunoșteam oameni noi, căpătam experiență, ne deschideam mintea. Îmi era foarte dor de Kate, dar n-am regretat că am lăsat-o în urmă.

Însă asta se întâmpla atunci. Acum nu mă mai pot purta așa.

— Îmi pare rău, încep eu.

Am senzația intensă că mă estompez, că Jayne — acea versiune a mea care e în stare să facă ce am făcut eu în după-amiază asta — dispare. În scurtă vreme, va fi înlocuită de Julia — mamă, soție și, pe vremuri, fiică. Dar nu-s sigură că vreau să plece.

— Chiar trebuie…

— Te rog, nu pleca.

Acum mi-o spune apăsat, iar o clipă chiar pare disperat și atât de plin de dorință, încât simt un fior care mă ia prin surprindere. E un fior de fericire, cred. Uitasem cum e această fericire pură și necomplicată, mai puternică decât orice drog. Nu vine de la ce am făcut și — îmi dau seama — urmează să fac din nou. Nu vine din faptul că mi-am înșelat soțul și n-am fost prinsă. Ci vine din

mine. Acum am ceva care e al meu. Ceva intim, un secret. Un lucru pe care îl pot păstra ascuns, într-o cutie, pe care pot să-l scot din când în când, ca pe o comoară. Am ceva care nu-mi aparține decât mie.

— Rămâi, spune el. Încă un pic măcar.

Și rămân.

---

[7] Hotelul St. Pancras e amenajat în vechea clădire a gării omonime.

[8] Turnul de televiziune din Berlin.

Capitolul cincisprezece

Mă duc acasă. Când deschid ușa, găsesc o mână de fluturași îndesați în cutia poștală. Mă aplec să-i iau și, cu respirația tăiată de spaimă, îmi dau seama că sunt genul de fluturași pe care îi lasă prostituatele în cabinele telefonice. Fiecare înfățișează câte o femeie diferită — în lenjerie sau goală — stând într-o poziție provocatoare alături de un număr de telefon. „Curvă tânără și sexy“, scrie pe unul, „Distracție maximă“, scrie pe altul. Imediat îmi vine în minte ultimul lucru pe care mi l-a spus Paddy — *Du-te dracului!* — și îmi spun că sunt de la el. Le-a băgat în cutie într-un acces copilăros de furie și dispreț.

Încerc să mă liniștesc. Sunt paranoică. N-au cum să fie de la el, sunt sigură. E o idee la fel de caraghioasă ca bănuiala că el e cel care stă noaptea în fața ferestrei mele. Cu cât e mai simplă o explicație, cu atât e mai probabil să fie adevărată. În plus, Paddy ar fi trebuit să traverseze orașul într-o zi în care ar fi trebuit să fie la serviciu, la o oră la care știa că n-aveam să fiu acasă. E mult mai probabil să fi fost niște copii. Doar niște copii care se țin de farse.

Și totuși, simt gustul fricii în gură când le fac bucățele și le arunc la coșul de gunoi. Dar n-o iau în seamă. N-am de gând să mă las copleșită de ea. Nu-i nimic, n-am de ce să-mi fac griji, e doar o glumă proastă. Trebuie să las paranoia deoparte.

Urc la etaj și îmi dau jos cizmele. Mă demachiez, apoi mă dezbrac. Mi-e greu să-mi închipui că acum doar câteva ore am făcut atâtea eforturi să mă aranjez; e ca și când aș vedea un film derulat înapoi, o viață care se scurge în sens invers. Când termin, văd în oglindă o versiune

diferită a mea. Julia. Nici mai bună, nici mai rea. Doar diferită.

Îmi iau pe mine blugii și un tricou, apoi cobor la parter. Îmi sună telefonul. Sună străin, se aude prea tare. Mă irită; voiam să am mai mult timp cu propriile mele gânduri înainte să fiu din nou copleșită de lumea reală, dar când pun mâna pe el, văd că e Anna și îmi pare bine. E cineva cu care pot să stau de vorbă, cineva cu care pot să fiu sinceră.

— Cum a fost? Ai aflat ceva?

— Nu știe nimic. Sunt sigură.

Ezită o clipă, apoi spune:

— Îmi pare rău.

Vocea ei e caldă. Știe cât de mult am nevoie de răspunsuri.

— Asta e.

— Chiar credeam că…, începe ea, dar mă covârșește imboldul de a-i spune adevărul, și ea e singura persoană care ar putea să mă înțeleagă.

— Am făcut sex.

— Ce?

Repet. Mă gândesc să-i spun că am crezut c-o să mă ajute, dar nu o fac. Nu e adevărat, oricât de mult aș vrea să cred asta. Am făcut sex pentru că am vrut.

— Te simți bine?

Mă întreb dacă ar trebui să mă simt rău. Nu mă simt.

— Da. Mi-a plăcut.

— Ai făcut-o pentru Kate?

Oare așa e? Nu știu. Am vrut să fac sex cu Lukas ca să mă pot pune în locul ei?

Oricum ar fi, acum o înțeleg mai bine.

— Poate.

— O să te mai vezi cu el?

Sunt luată prin surprindere de întrebarea ei. Caut o nuanță de condamnare în ea, dar nu găsesc. Știu că înțelege.

— Nu. N-o să ne mai vedem. Oricum, pleacă în noaptea asta.

— Și îți convine?

— N-am de ales, spun eu. Dar da, îmi convine.

Încerc să par degajată, indiferentă. Nu-s sigură că mă crede.

— Tu știi cel mai bine, spune ea, apoi schimbă subiectul.

Mai stăm un pic de vorbă, despre ea, despre iubitul ei Ryan și despre cât de bine se înțeleg. Zice că ar trebui să-i mai fac o vizită când am timp și că o să vină la Londra cu treabă în următoarele săptămâni, dar că nu știe exact când.

— Am putea să ne vedem, spune ea. Să luăm masa, poate. Să ne distrăm un pic.

Să ne distrăm. Mă întreb la ce fel de distracție se referă. Îmi amintesc că e mai tânără decât mine, dar nu cu foarte mult.

— Ar fi excelent, spun eu.

Știu că probabil îi par distrată. Încă mă gândesc la Lukas, îmi imaginez cum ar fi să ne vedem din nou și să-l pot prezenta prietenilor mei într-o bună zi; oare e un gând care mă atrage atât de mult tocmai pentru că nu voi putea face asta niciodată?

Îmi amintesc că asta e viața mea adevărată. Anna e prietena mea adevărată. Nu Lukas.

— Mi-ar plăcea foarte mult, adaug eu.

Connor se întoarce acasă. Îi fac un sendviș și-i amintesc să-și pună echipamentul de sport în coșul cu rufe, apoi, la puțină vreme după aceea, aud cheia lui Hugh în ușă. Intră în bucătărie în timp ce pregătesc cina. Îl sărut, ca de obicei, și mă uit la el în timp ce-și ia ceva de băut, își dă jos cravata și își atârnă sacoul cu grijă pe speteaza scaunului. Vinovăția pe care o simt e previzibilă, dar surprinzător de scurtă. Ce am făcut în după-amiaza asta n-are nicio legătură cu iubirea pe care i-o port soțului meu. Lukas e într-o cutie, Hugh în alta.

— Cum a fost azi? îl întreb.

Nu răspunde, și știu că asta înseamnă: *n-a fost bine.* Mă întreabă cum a fost la ședința de terapie.

— În regulă, spun eu, dar îmi dau seama că nu sunt convingătoare. A fost bine, cred.

Se apropie de mine, îmi pune o mână pe braț.

— Să nu renunți. E nevoie de timp. Știu că faci ce e bine pentru tine.

Zâmbesc, apoi mă întorc la gătit. Hugh spune că se duce în biroul lui, ceea ce mă bucură, dar când se răsucește să plece, îmi dau seama că nu mai suport. Nu e el însuși. Vorbește monoton și are mișcări greoaie, ca și când ar merge prin apă. Ceva nu e în regulă.

— Dragul meu.

Se întoarce.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— O zi proastă. Asta-i tot.

Pun jos cuțitul cu care am tăiat legumele.

— Vrei să vorbim despre asta?

Clatină din cap. Dezamăgirea mi se strecoară în suflet și îmi dau seama cât de mult îmi doresc să fiu pe aceeași lungime de undă cu soțul meu. Acum, după ce s-a întâmplat în după-amiaza asta, după ce am făcut, vreau să simt că are încredere în mine. Reticența lui pare o respingere.

— Hugh?

— Serios, nu-i nimic, spune el. Vorbim mai încolo.

Luăm cina toți trei, după care rămânem la masa din bucătărie. Connor stă vizavi de mine, cu laptopul în față și cu o agendă și un teanc de cărți de biologie alături. Studiază valvele inimii, specialitatea tatălui său, și stă aplecat spre ecran, apăsând din când în când pe touchpad. Are un aer foarte concentrat. Hugh stă lângă el cu niște foi, făcându-și însemnări și aruncând câte o privire la ce lucrează Connor, răspunzând când fiul nostru îi adresează vreo întrebare. Hugh pare să-și fi revenit; ce-l necăjea mai devreme sau a dispărut de

la sine, sau a fost alungat. Sau poate chiar n-a fost nimic. Doar mi s-a părut mie.

Îmi vibrează telefonul. Am primit un mesaj.

Mi-aș dori să-ți fi adus flori în după-amiaza asta. Meriți un pic de romantism.

Pun telefonul la loc pe masă, cu fața în jos. Mă uit la familia mea. N-au observat și n-ar fi avut cum să vadă mesajul, și totuși mă simt vinovată. N-ar trebui să fac asta, nu aici, nu acum.

Dar, în fond, nu fac nimic. Nu tocmai. Iarăși vibrează.

Ești nemaipomenită. Știu că e ciudat, dar am impresia că te cunosc de o viață.

De data asta trebuie să răspund.

Serios? Chiar simți asta?

Da, răspunde el imediat.

Mi-l imaginez cu telefonul în mână, așteptând următorul meu mesaj.

Nici tu nu ești de lepădat.

Îl trimit, apoi scriu încă unul.

Și mi-ai cumpărat șampanie.

Pe care n-ai băut-o.

Dar mi-ai cumpărat-o. Asta contează.

Meritai și mai mult.

Hugh tușește. Ridic privirea. Se uită la mine, la telefonul din mâna mea.

— Totul e în regulă? mă întreabă el.

— Ah, da, răspund eu, străduindu-mă să fac în așa fel încât să nu-mi tremure vocea. E Anna. Ar vrea să vină la Londra.

— Să stea cu noi? spune Connor, ridicând nerăbdător capul.

Mă întreb dacă se gândește la Kate, la ce ar putea afla despre mama lui de la prietena ei cea mai veche.

— Nu. Nu cred. Vine în interes de serviciu. Îmi închipui că o să se cazeze la un hotel.

Connor nu spune nimic. Îmi trece prin minte că i-ar putea fi de ajutor s-o cunoască un pic mai bine

pe Anna. Îmi propun să fac în așa fel încât să se întâlnească atunci când va veni la Londra.

Mă uit din nou la telefon. Încă un mesaj.

Ce pui la cale?

E limpede că întrebarea are un subînțeles sexual. Și totuși, când mi-a mai pus întrebarea asta, la primele noastre discuții, aceleași cuvinte au părut complet inocente.

Sau poate am ales să nu văd adevărata lor semnificație.

Hugh se ridică de la masă.

— Îmi fac o cafea. Vrei și tu?

Îi spun că nu. Se duce la filtru și pune în rezervor apă de la chiuvetă, care e în spatele meu. Apropii telefonul de piept. Doar un pic.

— Ce mai face?

— Bine, spun eu. Cred.

— Nu știam că mai păstrați legătura.

Sunt surprinsă. Sigur știe că am mai vorbit. Îmi trece prin minte că poate bănuiește că-l mint.

— Ah, mai vorbim.

Nu răspunde. Când se așază din nou la masă, telefonul vibrează încă o dată.

Mai ești?

Hugh observă. Pare deranjat. Sau enervat. Nu-mi dau seama.

— Scuze, dragul meu.

— Nu-i nimic.

Își ia pixul, ca și când ar vrea să se reapuce de lucru. Iritarea lui n-a durat decât o clipă.

— Răspunde-i. Vorbim mai târziu.

— Îmi pare rău.

Închid telefonul, dar Connor deja i-a pus lui Hugh o întrebare despre artere, iar el începe să-i explice. Nu-i deranjez.

— Mă duc să lucrez un pic, spun eu.

Traversez grădina și intru în magazia unde mi-am amenajat biroul. Pun telefonul jos și deschid laptopul.

Scuze, tastez eu. Eram afară. Acum am ajuns acasă.

Ce faci?

Nimic.

Ce porți?

Ce crezi?

O pauză, apoi scrie:

Vreau să te văd din nou. Spune-mi că și tu vrei să mă vezi.

Da, îmi spun. Vreau să te văd. E ciudat că dorințele mele sunt mai puțin ambigue acum, când știu că nu pot fi îndeplinite.

Bineînțeles că vreau.

Mi te imaginez. Goală. Numai la asta mă gândesc…

Stau pe taburet. Simt bara metalică sub tălpi și plasticul tare sub fese. Închid ochii. Îl văd aici, cu mine în cameră. Pare real. Mai real decât orice altceva.

Încă nu-i răspund. Îmi imaginez familia mea în bucătărie — Connor nedumerit, iar Hugh dându-i explicații și sorbind din cafea —, dar îndepărtez repede imaginea și-mi închipui ce-mi descrie Lukas, ce ar vrea să-mi facă.

Încep să tastez. Mi-l imaginez în timp ce scriu. E în spatele meu. Îi simt aftershave-ul, izul discret al transpirației.

Vreau să fiu goală pentru tine.

Te vreau atât de mult.

Mă gândesc la nerăbdarea lui din după-amiaza asta, la nevoia lui intensă. La șocul pe care mi l-a produs dorința lui. O las să mi se reverse în tot corpul. Mă simt vie.

Și eu te vreau.

Deja îmi imaginez… Întind mâna spre tine. Îmi trec mâna prin părul tău.

Încă un flash cu soțul și fiul meu. Nu e bine ce fac, îmi spun. N-ar trebui să fac asta. Ar trebui să mă opun. Dar îi simt palmele pe pielea capului, tandre și, în același timp, ferme. Lukas pune

stăpânire pe mine, încetul cu încetul mă face să mă simt în siguranță, încurajându-mă să mă las în voia lui. Îmi scoate la iveală fanteziile, care se desfășoară în fața lui.

Spune-mi ce vrei.

Îmi duc mâna la gât și-mi închipui că e a lui.

Spune-mi dorințele tale.

Mă întorc și trag zăvorul de la ușă. Inspir adânc. Oare pot să fac asta? N-am mai făcut-o niciodată.

Spune-mi fanteziile tale.

Sunt multe lucruri pe care nu le-am mai făcut niciodată. Îmi deschei un nasture de la cămașă.

Încep să tastez.

Sunt singură. Într-un bar. Văd un străin.

Continuă…

Las imaginile să mă copleșească.

Nu-mi pot lua ochii de la el.

E periculos…

Cineva căruia n-am să-i pot spune nu.

Căruia n-ai să-i poți spune nu? Sau care nu acceptă să i se spună nu?

Ezit o clipă. Știu ce vrea. Știu și ce vreau eu.

Sunt doar cuvinte pe un ecran, îmi spun. Nimic mai mult.

Care nu acceptă să i se spună nu.

Și ce se întâmplă?

Inspir adânc. Simt că am intrat într-o lume plină de posibilități. Îmi deschei încă un nasture de la cămașă. Nu fac rău nimănui.

Spune-mi, îmi cere el.

Și îi spun.

Nu mă simt rușinată după ce terminăm. Nu tocmai. Nu i-am descris un viol — a fost ceva mai complicat de atât, mai nuanțat — și totuși nu mă simt în largul meu, am impresia că aș fi trădat sexul feminin.

A fost o fantezie, îmi spun, și nu una neobișnuită, din câte am auzit. Dar nu e ceva ce mi-aș dori să i se întâmple vreunei femei. Nu în viața reală.

Îmi trimite un mesaj.

Uau! Chiar ești tare!

Sunt? mă întreb. Nu mă simt așa. Acum, că s-a terminat, vreau să-i spun tot. Despre Hugh, soțul pe care nu știe că-l am. Despre Hugh cel blând, grijuliu și iubitor.

Vreau să-i spun și că uneori Hugh nu-mi este de ajuns. Nevoia mea e primară, animală, și da, da, din când în când pur și simplu vreau să mă simt folosită, ca și când aș fi un nimeni, vreau doar sex, vreau să mă simt ușoară ca aerul.

Și vreau să-i explic că o singură persoană nu poate fi totul, nu tot timpul.

Dar cum să-i spun, când nici măcar nu știe de existența lui Hugh?

Și tu, îi răspund.

Mă uit la ceas. E aproape nouă; stau aici de aproape patruzeci și cinci de minute.

Trebuie să plec, spun, dar apoi aud vuietul discret al unui avion trecând pe deasupra lui și ceva mi se pare în neregulă: N-ar fi trebuit să fii în avion la ora asta?

Ba da.

Ai pierdut zborul?

Nu l-am pierdut. L-am anulat. M-am gândit să mai stau o zi la Londra.

De ce? îl întreb, sperând ca răspunsul lui să fie cel pe care-l bănuiesc.

Ca să te văd pe tine.

Nu-mi dau seama ce simt. Da, sunt încântată, dar simt și altceva. Acum, aproape că mă pot convinge că n-am fost infidelă, că nu mi-am trădat soțul. Dar dacă mă văd din nou cu el?

Îmi spun că nu trebuie neapărat să mă culc cu el.

Încă un mesaj. Care mă ia prin surprindere.

Adevărul e că trebuie să-ți spun ceva.

Capitolul șaisprezece

Stabilim să ne întâlnim la hotel a doua zi. Ajung devreme; am nevoie de timp să mă liniștesc, să-mi adun gândurile. Sunt agitată, nu-mi dau seama ce-ar avea să-mi spună atât de urgent. Nu poate fi ceva de bine, altminteri mi-ar fi spus ieri, când stăteam întinși în pat, sau azi-noapte, când am intrat pe site. E greu să te pregătești pentru ce-i mai rău atunci când nu știi care va fi lucrul cel mai rău.

Și am și alt motiv de îngrijorare. Azi-dimineață, Hugh mi-a zis în sfârșit ce nu-i dă pace. A primit o scrisoare, o plângere. Care a ajuns la departamentul de chirurgie și la șeful spitalului.

— O plângere? l-am întrebat eu. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, a zis el, turnând în cești ceaiul pe care-l pregătise. Acum câteva săptămâni i-am făcut unui pacient o operație de bypass. O intervenție de rutină, nimic special. Se simte bine, dar are capul greu.

Am așteptat, dar n-a continuat. Face multe operații de genul ăsta, deci ar trebui să știu.

— Cum adică, are capul greu?

— Sindrom de postperfuzie. Atenție slăbită, perturbări ale mișcărilor de finețe, probleme cu memoria de scurtă durată. Sunt simptome frecvente, care de obicei se ameliorează în timp.

— Și atunci de ce a făcut plângere?

A pus ceașca jos.

— Cei din familie susțin că nu i-am prevenit în legătură cu problemele astea înainte de operație. Spun că și-ar fi putut schimba decizia dacă ar fi știut.

— Și i-ai prevenit?

S-a uitat la mine, dar nu mi-am putut da seama dacă era furios.

— Bineînțeles. Fac asta de fiecare dată.

— Atunci care e problema?

— Am scos ieri fișa de consultație și m-am uitat pe ea. N-am notat că am prevenit familia în legătură cu posibilitatea asta, mi-a explicat el cu un oftat. Și se pare că, din punct de vedere legal, dacă n-am notat, e posibil să nu le fi spus. Iar faptul că *întotdeauna* spun asta *fiecărui* pacient nu are nicio relevanță.

Am pus mâna pe umărul lui.

— Și povestea asta o să aibă consecințe?

— Păi, e o plângere oficială.

A clătinat din cap.

— Dar e ridicol. Adică, ce-ar fi putut să facă? Nimeni nu renunță să facă o operație de bypass numai pentru că, timp de câteva săptămâni după intervenție, există pericolul să uite ce trebuie să cumpere de la magazin! Zău așa…

Mă uitam la el în timp ce se străduia să-și controleze furia. L-am mai auzit bombănind înainte — despre cât de nerezonabili pot fi anumiți pacienți, despre cât de hotărâți sunt să găsească ceva de care să se plângă, oricât de mărunt —, dar de data asta era furios.

— Se va face o anchetă internă. Cred că va trebui să scriu o scrisoare de scuze. Dar știu genul ăsta de oameni. Vor să obțină compensații. N-am făcut nimic greșit, dar o să meargă cu povestea asta cât de departe pot.

— Of, dragul meu…

— Și e ultimul lucru de care aveam nevoie în momentul ăsta.

M-am simțit vinovată. M-am gândit numai la moartea lui Kate, uitând că Hugh are o slujbă, că și viața lui trebuie să meargă mai departe. I-am spus că sunt alături de el, că o să fie bine. Și aproape am uitat de Lukas.

Dar acum nu mă gândesc decât la el. Intru în gară și urc treptele care duc în zona peroanelor, pierzându-mă în mulțime. Îmi amintesc ziua de ieri și ziua când am plecat s-o vizitez pe Anna la Paris, chiar din gara asta. Atunci, nu mă puteam gândi decât la Kate.

Lukas mă așteaptă. Deși am stabilit să ne întâlnim în holul hotelului, îl găsesc în fața barului, așteptând cu un buchet de flori lângă statuia uriașă care se înalță la capătul peroanelor — un bărbat și o femeie îmbrățișați, el cu mâinile pe după talia ei, ea cu o mână pe fața lui, iar cu cealaltă pe gâtul lui. Când mă apropii de el, îmi dau seama că nu m-a zărit în mulțime. Se mută nerăbdător de pe un picior pe altul, dar când mă vede, pe buze i se așterne un zâmbet. Ne sărutăm. Cine se uită la noi se poate gândi că încercăm să reproducem statuia de bronz de deasupra noastră.

— Statuia se numește *Locul de întâlnire*, îmi explică el după ce ne desprindem unul de altul. M-am gândit c-ar fi mai potrivit să te aștept aici.

Zâmbesc. Îmi întinde florile. Sunt trandafiri mov-închis, foarte frumoși.

— Sunt pentru tine.

Iau buchetul, iar el se apleacă și mă sărută din nou, însă mâna mea i se așază pe umăr, ca și când ar vrea să-l respingă. Mă simt foarte expusă, ca și când toată lumea s-ar afla în gară și s-ar uita la noi. Sunt neliniștită și mă simt copleșită de dorințe contradictorii: să-mi spună repede ce are de zis și să plece, să mă invite să luăm prânzul împreună, să-mi spună că a fost o greșeală ce s-a întâmplat ieri, să-mi spună că nu are niciun regret.

Dar la început, nu spune nimic, ci doar mă conduce prin barul întunecat spre holul strălucitor al hotelului.

— Chiar ești tu, îmi spune.

Îl întreb ce vrea să spună.

— Parfumul. Erai dată cu el și ieri…

— Nu-ți place.

Clatină din cap și râde.

— Nu prea.

Sunt dezamăgită, și probabil observă. Își cere scuze.

— Ei, nu-i nimic. Dar poate că e un pic prea tare. Pentru gustul meu, cel puțin…

Zâmbesc și mă uit o clipă în altă parte. Comentariul lui mă doare, însă numai o clipă, apoi îmi spun că nu contează. Am lucruri mai importante din cauza cărora să-mi fac griji.

— Da, poate chiar e cam intens, spun eu. Pentru miezul zilei.

— Scuze. N-ar fi trebuit să spun asta.

Îmi deschide ușa și îmi face loc să trec.

— Ce voiai să-mi spui?

— Îți spun imediat. Bem ceva?

Luăm loc în holul de primire și comandăm câte o cafea. Îmi pun geanta la picioare și florile deasupra, ca și când aș încerca să le ascund — sper că nu observă.

Îl întreb din nou de ce suntem aici. Oftează și își trece mâna prin păr. Dar nu cred că e emoționat. Pare mai degrabă pierdut. Și speriat.

— Să nu te superi pe mine, dar să știi că te-am mințit.

— Te ascult.

E vorba despre soția lui, îmi spun în sinea mea. E în viață și își închipuie că Lukas încă e la Londra pentru că a pierdut avionul.

— Continuă…

— Știu că am început povestea asta ca pe o simplă aventură online, dar chiar mi-aș dori să te mai văd.

Zâmbesc. Nu știu ce să cred. Mă simt flatată și ușurată, dar nu înțeleg de ce atâta suspans. *Trebuie să-ți spun ceva. Să nu te superi pe mine.* Sigur există un „dar“…

— Vrei să te mai vezi cu mine? mă întreabă pe un ton nesigur, plin de speranță.

Ezit. Nu știu ce vreau. Încă nu reușesc să alung gândul că m-ar putea ajuta să găsesc răspunsurile de care am nevoie.

Și totuși, nu e doar asta. O parte din mine vrea să-l mai vadă din motive care n-au nicio legătură cu Kate.

— Da, vreau, spun eu. Dar nu e atât de ușor. Tu azi pleci acasă, iar eu locuiesc aici, și…

— Nu mă duc acasă azi. Sau, cel puțin, nu în Italia.

— Așa…

Ajungem la subiect. Mintea mea o ia înainte. *Atunci unde?* vreau să-l întreb. *Unde?* Dar în schimb mă mulțumesc să dau din cap. O parte din mine deja știe ce urmează să spună.

— Locuiesc aici.

Reacția e instantanee. Simt furnicături pe piele, devin hipersensibilă. Simt soarele pe umăr, asprimea materialului cu care e capitonat scaunul, greutatea ceasului de la mână. E ca și când tot ce a fost încețoșat până acum devine brusc limpede.

— Aici?

Dă aprobator din cap.

— La Londra?

— Nu. Dar destul de aproape. Locuiesc lângă Cambridge.

Deci ăsta e motivul pentru care ne întâlnim la gară.

— Înțeleg…

Încă procesez ce mi-a spus. E prea intim, prea apropiat. În mod ciudat, mărturisirea lui mă face să vreau să mă îndepărtez de el, să rămân singură cu ce am aflat și să-mi dau seama cum mă simt.

— Ești foarte… tăcută.

— Nu-i nimic. M-ai luat prin surprindere. Mi-ai spus că locuiești la Milano.

— Știu, îmi pare rău. Nu ești furioasă pe mine?

Dintr-odată mi se pare atât de tânăr, de naiv. Îmi amintește cumva de mine când aveam

nouăsprezece, douăzeci de ani și eram îndrăgostită de Marcus.

— Pentru că te-am mințit? continuă el. Ți-am zis asta pentru că mă gândeam că era o simplă conversație online și că n-o să ducă nicăieri. Știi cum e…

— Sunt căsătorită.

Vorbele mi se desprind de pe buze brusc, ca și când nici eu nu mă așteptam la asta, și imediat după aceea mă uit în altă parte, peste umărul lui. Nu știu care va fi reacția lui, dar fie că e furie, dezamăgire sau cu totul altceva, nu vreau s-o văd.

Nu spune nimic o vreme, apoi vorbește:

— Căsătorită?

— Da. Îmi pare rău că nu ți-am zis. Am crezut că nu contează. Am crezut că e doar o poveste pe internet. La fel ca tine.

Oftează.

— Am bănuit.

— Da?

Face semn cu capul spre mâna mea.

— Verigheta. Ți-a lăsat o urmă pe deget.

Mă uit la mână. E adevărat. În jurul degetului e o adâncitură lăsată de inelul pe care-l port de obicei — negativul lui.

Zâmbește, dar se vede că e necăjit.

— Cum îl cheamă?

— Harvey.

Minciuna mi se desprinde de pe buze cu ușurință, ca și când aș fi știut tot timpul că va trebui s-o spun.

— Cu ce se ocupă?

— Lucrează într-un spital.

— E medic?

Șovăi. Nu vreau să-i spun adevărul.

— Ceva de genu' ăsta.

— Îl iubești?

Întrebarea lui mă ia prin surprindere, dar răspund imediat:

— Da. Nu-mi pot imagina viața fără el.

— Uneori, asta se întâmplă din lipsă de imaginație…

Zâmbesc. Aș putea alege să mă simt ofensată, dar nu o fac. Se pare că amândoi am mințit.

— Poate…, spun eu.

Ne vin cafelele: un cappuccino pentru mine, un espresso pentru el. Aștept să-și pună zahărul, apoi continui:

— Dar nu și în cazul meu și al lui Harvey. Nu cred că e din lipsă de imaginație.

Învârt cu linguriță în cafea. Poate că are dreptate. Probabil nu-mi pot imagina o viață fără Hugh pentru că am trăit foarte mult timp cu el. Poate a devenit o parte din mine, pe care o iau drept sigură, până în clipa când va dispărea. Sau poate e ca o cicatrice. Ceva ce nu mai observ, și totuși de neșters.

— Deci s-a terminat? mă întreabă el.

S-a făcut roșu la față și are un aer provocator, ca de copil. Întorc privirea spre biroul de recepție. Un cuplu tocmai se cazează; sunt mai în vârstă și par încântați. Sunt americani și pun multe întrebări. Prima lor călătorie în Europa, presupun.

Îmi dau seama că, deși încă nu înțeleg ce e între mine și Lukas, nu vreau ca povestea noastră să se sfârșească. M-am simțit mai bine în aceste ultime săptămâni, și acum știu că nu am păstrat legătura cu el doar pentru că încercam să aflu cine a omorât-o pe Kate.

— Nu vreau să se termine. Dar soțul meu e…

Mă opresc. Tatăl fiului meu, voiam să spun, însă nu numai că nu vreau să-i dezvălui asta, dar ar fi o nouă minciună. Se uită întrebător la mine. Trebuie să spun ceva.

— E omul care m-a salvat.

— Te-a salvat? De la ce?

Ridic ceașca, apoi o pun la loc. Mi-e atât de poftă să beau ceva.

Rezistă. Rezistă.

— Poate discutăm altă dată despre asta.

— Mergem în cameră? mă întreabă, și simt nerăbdare în vocea lui, ca și când ar vrea să termine ce are de spus înainte să pot spune nu. Încă n-am predat-o.

Clatin din cap, deși vreau să merg cu el. Îmi doresc atât de mult, însă știu că n-ar fi bine. Nu acum. Acum știu ce-ar putea să se întâmple. Rezistă, îmi spun din nou. Rezistă.

— Nu, spun eu. Nu pot.

Își lasă mâna pe masă între noi. Nu mă pot abține. Îmi așez mâna peste a lui.

— Îmi pare rău.

Ridică privirea și se uită în ochii mei. Pare neliniștit, ezitant.

— Jayne. Îmi dau seama că abia dacă ne cunoaștem, dar întâlnirea cu tine e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de când mi-a murit soția. Mi-e greu să te pierd.

— Mă tem că…

— Vrei să spui că a fost o greșeală ce s-a întâmplat ieri?

— Nu. Deloc. Dar…

Dar e mai complicat de-atât, aș vrea să-i spun. Nu e vorba doar de mine și de Hugh. Ci și de Connor, și de ce se întâmplă în viețile noastre. De moartea lui Kate. De plângerea care i s-a făcut lui Hugh. Nu e o perioadă ușoară. Nimic nu e simplu.

Simt că vreau să-i spun adevărul despre Kate. Poate m-ar ajuta. Poate ar fi imparțial. Mi-ar oferi sprijin. Soția lui a murit. Ar putea să mă înțeleagă într-un fel în care Hugh, Anna, Adrienne și ceilalți nu pot.

— Dar ce?

Ceva mă împiedică.

— Nu vreau să-mi pun căsnicia în pericol.

— Nu-ți cer să-ți părăsești soțul. Îți cer să urci cu mine în cameră. Încă o dată și gata.

Închid ochii. Cum aș putea ști că va fi doar o dată și gata? Îmi aduc aminte că mi-am mai spus

asta când acul mi-a înțepat pielea pentru a doua oară, apoi când mi-a înțepat-o pentru a treia oară.

— Nu.

Și totuși, chiar în timp ce o spun, mă gândesc la cum ar fi după, la noi doi înfășurați în cearșafuri. Îmi imaginez camera, tavanul înalt, adierea delicată a aerului condiționat. Îl văd pe Lukas dormind. Pieptul i se ridică și coboară, scoțând un șuier discret. Nu știu de ce, dar în ciuda felului în care ne-am cunoscut, îmi dau seama că mă simt în siguranță.

În curând o să mă întorc acasă — înapoi la viața mea adevărată, la Hugh și la Connor, la Adrienne și la Anna, înapoi la viața fără sora mea —, dar poate dacă am să fac asta înainte, o să fie diferit. Durerea pierderii ei nu va fi dispărut, dar se va fi domolit. Nu-mi va mai păsa atât de mult că încă e liber cel care i-a luat viața. Ci o să mă gândesc la aceste clipe, când totul e atât de viu și de necomplicat, când toată durerea și regretele s-au domolit, s-au comprimat și s-au transformat în această unică nevoie, în această unică dorință. El cu mine, eu cu el. Dacă mă culc din nou cu el, măcar voi mai trăi încă un scurt moment în care nu mai există nici trecut, nici viitor, și pe lume nu mai există nimic în afară de noi — va fi un scurt moment de liniște.

Mă ia de mână și-mi șoptește:

— Vino. Să mergem în cameră.

PARTEA A TREIA

Capitolul șaptesprezece

Mi-a venit noul aparat foto. E un Canon reflex, nu cel mai bun din gama lui, dar mai mic și mai ușor decât cel cu care am lucrat în ultimii ani. L-am studiat pe internet și l-am comandat acum câteva zile. N-am nevoie de el, e o extravagență, dar vreau să ies mai mult din casă, să fac fotografii pe stradă, ca pe vremuri. Hugh mi-a propus să mi-l cumpere de ziua mea și am fost încântată când mi-a oferit pachetul sâmbătă.

Mai târziu în ziua aceea, m-am dus la etaj și l-am desfăcut singură, apoi am ieșit cu el pe Upper Street, plimbându-mă prin Chapel Market și prin Angel[9]. Am făcut câteva fotografii de probă, iar când l-am dus în dreptul ochiului, am simțit că fac totul intuitiv, instinctiv. M-am uitat prin vizorul lateral și am simțit că aproape aș prefera să văd lumea așa. Încadrată.

Acum am ieșit din nou cu el afară. Îl țin atârnat de gât și i-am montat obiectivul pe care l-am comandat în același timp cu aparatul. E cu totul altceva să faci fotografii din mers. Trebuie să identific o posibilă fotografie în haosul din jur, apoi să aștept momentul perfect, străduindu-mă în același timp să rămân neobservată. Fotografiile de sâmbătă au fost slabe, le-am făcut la nimereală. Am simțit că mi-am ieșit din mână, ca un cântăreț care a fost nevoit să tacă timp de câțiva ani.

Dar am încercat să nu fiu dezamăgită. Mi-am zis că, după ce îmi voi recăpăta siguranța de sine, o să găsesc și subiecte; deocamdată, trebuie doar să fac fotografii și să-mi antrenez ochiul. Bucuria acestor poze stă în a le face, nu în rezultat.

Dar, de fapt, așa a fost întotdeauna. Mă gândesc la fotografiile făcute la Berlin. Acolo era ușor.

Prieteniile pe care le legasem erau profunde, oamenii erau atrași de noi, iar locuința noastră devenise în scurtă vreme un refugiu pentru cei dezrădăcinați și abandonați. Casa era plină de tot felul de artiști, travestiți, drogați și prostituate; veneau acolo pentru câteva ore, câteva zile sau chiar luni. La un moment dat, am hotărât să le consemnez viața. Mă fascinau: erau oameni pentru care identitatea era ceva fluid, schimbător, ceva ce aleseseră ei înșiși, fără constrângeri din partea celorlalți. La început, unii m-au tratat cu suspiciune, dar în scurtă vreme și-au dat seama că nu voiam nicidecum să-i inventariez ca pe niște gâze într-un insectar, ci încercam să-i înțeleg și să le înregistrez fluiditatea. Au început să aibă încredere în mine. Au devenit familia mea.

Și în centru era întotdeauna Marcus. Îl fotografiam obsesiv. În timp ce dormea, în timp ce mânca, în timp ce stătea în cada cu apă rece, care de multe ori ajungea să semene cu o baltă, ori în timp ce lucra la câte o pânză sau făcea câte o schiță pe străzile Berlinului de Est, care încă purtau semnele războiului. Făceam de mâncare pentru toată lumea, oale uriașe cu paste, pe care le mâncau cu roșii și pâine, în timp ce eu le făceam poze. Mergeam la Love Parade, luam ecstasy și dansam pe techno alături de ceilalți ciudați, dar chiar și atunci făceam poze. Fotografiam tot timpul. Ca și când aș fi simțit că nu-mi puteam trăi viața decât dacă o și consemnam în același timp.

Azi am venit pe Podul Mileniului[10]. E trecut de ora trei și e foarte cald — venind pe jos până aici, am avut impresia că se ridică abur de pe străzi —, dar măcar pe pod adie briza.

Mă aplec pe vine, să mă fac cât mai mică, și îmi pregătesc aparatul. Beau din sticla de apă pe care mi-am cumpărat-o pe drum, apoi duc mâna înapoi pe aparat. Studiez fețele trecătorilor, căutând cadrul, așteptând.

Ce anume? Sentimentul insolitului, al extraordinarului care sălășluiește în cotidian. O bună bucată de vreme nu văd nimic interesant. Jumătate din oamenii de pe pod sunt turiști în tricou și pantaloni scurți, iar ceilalți transpiră în costume. Dar tot fac câteva poze. Îmi schimb poziția. Apoi văd pe cineva care îmi atrage atenția. Un bărbat care se apropie de mine. Cred că are vreo patruzeci de ani. Poartă cămașă și sacou, dar nu are cravată. La început, pare să nu aibă nimic special, apoi observ ceva. E greu de definit, dar inconfundabil. Simt un fior și simțurile mele intră în alertă. E un bărbat diferit de cei din jur. Pare să aibă o gravitate proprie, dislocând aerul în timp ce-l străbate. Duc aparatul la ochi, îl încadrez în vizor și reglez zoomul. Focalizez, aștept, focalizez din nou când se apropie mai mult. Se uită la mine, chiar în obiectiv, și deși expresia lui rămâne aceeași, ceva pare să se schimbe. E ca și când mă vede și, în același timp, nu mă vede. Sunt o fantomă tremurătoare și translucidă. Apăs pe declanșator, aștept o secundă și mai apăs o dată, apoi încă o dată.

Nici măcar nu observă. Se uită peste umărul meu, spre Podul Turnului, și merge mai departe. O clipă mai târziu dispare în mulțime.

Mai rămân o vreme, dar, chiar și fără să mă uit la poze, știu că am obținut cadrul pe care mi-l doream. E timpul să plec.

Traversez holul de primire și urc în cameră. Lukas îmi deschide doar cu un prosop în jurul brâului; ca de obicei, mă așteaptă cu două pahare — bere pentru el, apă minerală pentru mine —, iar după ce ne sărutăm, mi-l întinde pe al meu. Îi inspir mirosul — parfumul intens și lemnos al aftershave-ului, amestecat cu izul discret al corpului său —, apoi zâmbesc. Pun aparatul pe masă. E prima oară când l-am luat cu mine.

— Mi-ai urmat sfatul.

— Da. Un cadou pe care mi l-am făcut înainte de ziua mea, mint eu.

— E ziua ta?

— Săptămâna viitoare. Marți, mai exact.

Mă sărută din nou. Marți. A devenit ziua noastră. N-am sărit peste niciuna până acum, iar în celelalte zile discutăm pe site. Online e aproape la fel de bine, dar nu-i același lucru. Ne povestim unul altuia întâmplările de peste zi. Ne descriem lucrurile pe care ne-ar plăcea să ni le facem unul altuia, să le facem unul cu altul. Ne spunem unul altuia cele mai intime fantezii. Iar marți e ziua când ne întâlnim.

— Ar fi trebuit să știu asta. Ar fi trebuit să știu când e ziua ta.

Zâmbesc. De unde să fi știut? E încă un lucru pe care nu i l-am spus, ceva ce am păstrat pentru mine, pe lângă numele soțului meu și faptul că am un fiu.

Dar i-am zis adevărul despre Kate.

Nu aveam de gând, dar săptămâna trecută mi-a povestit că și-a dat seama că vrea să se întâlnească cu mine din clipa când am început să vorbim online. M-am simțit vinovată.

Ce aș fi putut să-i răspund? Eu am vrut să mă văd cu tine numai fiindc-am crezut că s-ar putea să ai o legătură cu sora mea moartă?

— Nu e chiar atât de simplu, i-am spus eu în schimb.

Am hotărât să fiu sinceră, să-i spun adevărul. Spusesem suficiente minciuni.

— Vreau să-ți spun ceva. Ți-am povestit cândva de sora mea. Să știi că nu s-a sinucis. A fost omorâtă.

Expresia familiară de groază. A dat să mă atingă, apoi a șovăit:

— Dar…?

I-am spus ce s-a întâmplat și că nu i-a fost luat decât un cercel — ba chiar i l-am descris: un disc din fire de aur, cu pene turcoaz. Apoi i-am spus că

am fost în vizită la Anna, i-am povestit cum am găsit lista cu nume în agenda lui Kate și cum am intrat prima oară pe site. Encountrz.

— Și de-aia ai venit să te întâlnești cu mine?

— Îmi pare rău. Da.

M-a strâns în brațe.

— Jayne, îmi pare rău. Poate reușesc să te ajut.

— Să mă ajuți? Cum?

— Sunt și alte site-uri. E posibil ca sora ta să fi intrat și pe ele. Aș putea încerca să aflu.

Era tentant, dar mi se părea inutil, și nu eram sigură că aș putea trece încă o dată prin asta. I-am zis că o să mă gândesc.

Iar acum e aici, în fața mea. Spunându-mi că nu știa când e ziua mea.

— O să facem ceva special, spune el, apoi pune mâna pe aparat. Ai făcut poze?

Ceva special? Mă întreb ce vrea să spună. Să mâncăm la un restaurant sau să mergem la un spectacol? Sună caraghios.

— M-am gândit că a venit momentul să încerc. Să văd dacă mai știu cum se face.

— Și?

Dau din umeri, dar știu că fac pe modesta. Astăzi, pe pod, m-am simțit ca pe vremuri, când eram la Berlin și făceam fotografii tot timpul. Deja simt că talentul mi se retrezește la viață. E ca și când m-aș întoarce acasă.

Ridică aparatul.

— Pot să mă uit?

Iau o gură de apă.

— Dacă vrei.

Îl pornește și se uită la poze, dând din cap.

— Sunt bune.

— Ți-am adus câteva fotografii mai vechi de-ale mele. Cum mi-ai cerut.

Pune aparatul jos și face un pas spre mine.

— Vrei să le vedem acum? îl întreb.

Mă sărută.

— Mai târziu, spune el, apoi mă sărută din nou. Doamne, ce dor mi-a fost de tine.

Își dă jos prosopul din jurul șoldurilor, iar eu cobor privirea.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Și e adevărat, cu toate că n-a trecut decât o lună de când am fost cu el într-o astfel de cameră și am discutat online în fiecare zi.

Ne sărutăm încă o dată. Îi simt erecția și știu că într-o clipă va fi deasupra mea, apoi în mine, apoi totul va fi din nou bine.

După aceea, se apropie de fereastră. O rafală de vânt ridică perdelele și zăresc strada pentru o clipă. Suntem le etajul întâi; văd cerul cu fâșii de nori, aud murmurul străzii, traficul, vocile. În cameră e cald și umed.

Îmi plimb privirea pe trupul lui, pe gâtul, spatele și fundul lui. Îi observ imperfecțiunile pielii, detalii pe care nu le văd pe camera web și pe care le uit de fiecare dată. Alunița de pe gât, cicatricea de la vaccin de pe umăr, asemănătoare cu a lui Hugh, un semn din naștere roșu în partea de sus a coapsei. A trecut o lună, dar aceste detalii continuă să mă surprindă. Pun mâna pe aparat; se întoarce în timp ce apăs pe declanșator, iar când vede că i-am făcut o fotografie, pe chip i se așterne același zâmbet cu jumătate de gură pe care îl vedeam pe vremuri la Marcus.

— Vino înapoi în pat. Hai să ne uităm la poze.

Ne întindem unul lângă altul. Am pus între noi plicul pe care l-am adus și am răsturnat fotografiile pe cearșaf. Munca mea, trecutul meu. Un teanc de fotografii lucioase de douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri.

Lukas ridică o fotografie cu Marcus.

— Și asta?

E *Marcus în oglindă*, și îi spun și lui aceeași poveste pe care i-am spus-o Annei.

— Un fost iubit. Poza asta am făcut-o în baia apartamentului în care locuiam.

— Tot la Berlin?

— Da.

I-am povestit despre perioada pe care am petrecut-o acolo. Despre cum eram pe atunci, despre cine eram înainte să devin cea care sunt astăzi.

— Ai fost fericită la Berlin?

Ridic din umeri. Nu e un răspuns.

— În anumite perioade.

— De ce ai plecat?

Oftez și mă întorc pe spate. Mă uit la tavan, la meandrele stucaturilor. Văzând că nu răspund, pune fotografia jos și se apropie mai mult de mine. Îi simt căldură trupului. Probabil își dă seama că în mine se dă o luptă.

— Când ai plecat?

E o întrebare mai ușoară, la care răspund imediat:

— Am plecat la mijlocul anilor nouăzeci și am stat trei sau patru ani.

Râde.

— Când eu încă eram la școală…

Râd și eu:

— Chiar așa.

Mă sărută. Pe umăr.

— Ce bine e să iubești femei mai în vârstă decât tine, spune el.

Iarăși acest verb. *A iubi.* Nu-l folosim între noi. Până acum a fost vorba de iubire doar în mod indirect. *Îmi place de tine când… Îmi place felul tău de a…*

Dar n-am mers atât de departe încât să ne spunem: *Te iubesc.*

— În fine, umblam de colo-colo. Mergeam prin baruri și cluburi. Locuiam într-o clădire părăsită.

— În Berlinul de Est?

Clatin din cap.

— În Kreuzberg.

Zâmbește.

— Bowie… Iggy Pop.

— Da, deși ei au stat acolo cu ani în urmă. Făceam fotografii. Știi, am început modest, dar oamenilor le plăceau pozele mele. La un moment dat am cunoscut un tip care avea o galerie, iar apoi redactorul foto de la o revistă a auzit de mine și a vrut să fac niște poze pentru el. Apoi totul a căpătat un ritm frenetic. Multe expoziții, ba chiar și pictoriale de modă.

Fac o pauză. Mă apropii de lucrul pe care vreau să i-l spun, lucrul care s-ar putea să nu-i placă:

— Era mijlocul anilor nouăzeci. Era la modă „heroin chic“[11].

Nu spune nimic.

— Și se consuma destul de multă.

O pauză.

— Heroină?

Aș vrea ca tăcerea mea să fie un răspuns suficient, dar nu e. Trebuie să-i spun.

— Da.

— *Tu* ai luat heroină?

Mă uit la el. Are o expresie indescifrabilă. E chiar atât de greu de crezut? O parte din mine vrea să protesteze, să se apere. Multă lume a luat, îmi vine să spun. Și încă ia. Mare scofală!

Dar tac. Mă forțez să inspir adânc. Vreau să răspund, nu să reacționez.

— Toți luam.

Mă întorc din nou cu fața la el.

— În fine, la început eu nu luam. Am plecat acolo cu Marcus. Era artist. Pictor. Foarte bun, foarte talentat. Un pic mai mare decât mine. L-am cunoscut când era student la arte. El m-a încurajat să fac fotografie. Când s-a mutat la Berlin, am plecat cu el.

Fac semn cu capul spre fotografiile dintre noi.

— Ne-am întovărășit cu grupul ăsta…

Sau poate că ei s-au întovărășit cu noi.

— Era un grup dubios?

— Nu, spun eu, simțind iarăși nevoia să mă apăr. N-aș spune asta. Erau prietenii mei. Aveau

grijă de mine.

Mă gândesc la Frosty și la ceilalți. Nu erau drogați. Sau dependenți, nu în sensul pe care îl dă lumea de obicei acestui cuvânt.

— Nu era un grup dubios. Atâta că eram… *diferiți*, cred. Nu ne puteam integra în societate. Eram atrași unii de alții.

Ezit. E mai ușor decât crezi, aș vrea să-i spun. Mai întâi iei heroină doar în weekend, apoi la două zile, apoi în fiecare zi. Mă sperie să mă gândesc la perioada aceea. Nu toate amintirile de atunci sunt neplăcute, dar încă sunt dureroase. Mă simt copleșită de ele. Nu pot zăbovi mult acolo.

— Dar drogurile erau doar o parte din viața noastră.

— Și ce s-a întâmplat?

— Când am plecat?

— Da. Săptămâna trecută, ai zis că soțul tău „te-a salvat“.

— Devenise prea mult, încep eu precaut, pentru că nu vreau să-i spun tot, deși știu că nu trebuie să mint. Aveam nevoie să ies din povestea asta. Repede.

Ezit, poticnindu-mă în numele pe care i l-am dat soțului meu.

— Și Harvey a fost alături de mine.

Mintea mea se întoarce în trecut. Eram în bucătărie cu Frosty. Făcea cafea pentru mine, bând vin roșu dintr-o cană. Cred că nu dormise deloc în noaptea de dinainte; era în timpul festivalului. Cu o zi înainte mărșăluiserăm pe străzi cu prieteni de-ai lui Johan și băuserăm prin baruri, apoi un grup se întorsese la noi acasă. Acum era liniște, cei mai mulți plecaseră să mai petreacă sau se culcaseră.

Marcus era la etaj, cântând la o chitară pe care o lăsase cineva la noi cu luni în urmă.

— Poftim, a spus Frosty, întinzându-mi cafeaua. N-avem lapte.

Eram obișnuită. Nu aveam niciodată.

— Mulțumesc.

— Cum se simte Marky?

— Bine, am spus eu. Cred. Problema e că ai lui sunt furioși.

— Iar?

— Vor ca el să se ducă acasă.

Frosty a rămas cu gura căscată, prefăcându-se șocată:

— Cum? Departe de *toate astea*? Dar de ce? a râs ea. Cred că ai lui nu înțeleg ce se întâmplă aici.

Am dat din cap.

— Așa-i, cred că nu înțeleg.

— I-ai cunoscut?

Pun cafeaua pe masă.

— Nu. Încă nu. Dar Marcus crede că taică-su o să vină aici în curând. Și vrea să ieșim toți trei în oraș. Zice c-ar trebui să insistăm. Vrea să le arate alor lui că s-a lăsat.

Frosty a înclinat capul într-o parte.

— Și s-a lăsat?

— Da, am spus eu.

Dar era doar jumătate de adevăr. Ne-am lăsat amândoi dintr-odată și am înfruntat împreună sevrajul. Am transpirat al naibii de mult, am vomitat, am avut diaree și crampe stomacale atât de puternice, încât gemeam de durere. Ne dureau oasele și nu puteam să dormim. Simțeam că ard pe dinăuntru, nimic nu-mi era de ajutor, și ne gândeam în permanență că o nouă doză ar fi putut alunga durerile. Dar am fost amândoi puternici, ne-am ajutat unul pe altul când ne era greu și ne-am ținut departe de heroină câteva săptămâni. Acum, urma să ne viziteze tatăl lui, iar Marcus mă implorase să mai băgăm o doză. Și în cele din urmă acceptasem. Încă una și gata. Pentru totdeauna. Urma s-o facem mai târziu în ziua aia sau a doua zi dimineață, la răsărit. Doza de rămas-bun.

Dar nu i-am vorbit despre asta lui Frosty.

— Ne-am lăsat amândoi, i-am spus eu.

A tăcut câteva clipe, apoi a zis:

— Ce bine.

Și a schimbat subiectul. Am terminat de băut ce aveam în căni — ea vin, eu cafea — și am vorbit despre petrecerea pe care o plănuiam pentru weekend.

— Mă ajuți să mă pregătesc? m-a întrebat ea.

I-am zis că da, bineînțeles că am s-o ajut.

— Mersi.

Apoi s-a întâmplat. Pe Frosty a străbătut-o un fior; arăta de parcă ar fi fost cu mintea în cu totul altă parte. A durat doar o clipă, apoi s-a uitat la mine.

— Draga mea, unde e Marky?

N-am zis nimic. Camera lui era tăcută, și fusese așa de ceva vreme. Chitara nu se mai auzea.

Acum mă uit la poza de pe pat — *Marcus în oglindă* —, apoi la Lukas. Clatină din cap. Mă tem ca nu cumva să mă judece, ca nu cumva această discuție să însemne începutul îndepărtării noastre, și totuși merită să fiu sinceră cu el, măcar în privința asta. Mă ia de mână.

— Și ce s-a întâmplat?

Nu vreau să mă întorc acolo. Nu pot. Uneori, mă gândesc că în noaptea aceea ceea ce am făcut a fost catalizatorul pentru ce s-a întâmplat cu Kate. Dacă aș fi acționat altfel, încă ar fi fost în viață.

— Cred că am avut un moment de luciditate. Am plecat. Știam că trebuie să plec. Dar n-aveam unde să mă duc. Nu înainte să mă salveze Harvey.

— Îl cunoșteai dinainte.

— Da. Era fiul celui mai bun prieten al tatei. Tații noștri s-au cunoscut la școală și au devenit prieteni. A fost cam singura persoană care a păstrat legătura cu mine cât am stat la Berlin, iar când s-a sfârșit totul, pe el l-am sunat. L-am întrebat dacă vrea să stea de vorbă cu tata din partea mea. Să netezească drumul…

— Și ce-a făcut?

— Mi-a plătit biletul de avion. Și mi-a zis că pot sta cu el câteva zile, până mă pun pe picioare…

— Și încă stai cu el…

Mă cuprinde furia o clipă.

— Da, dar o faci să sune ca și când ar fi un accident. Încă stau cu el pentru că ne-am îndrăgostit.

Dă înțelegător din cap și mă liniștesc. Mă bucur că nu pune următoarea întrebare logică: dacă încă îl mai iubesc. Răspunsul nu e simplu. Pe vremuri, iubirea noastră era adâncă și limpede, acum e mai complexă. Am trecut împreună prin bune și rele. Ne-am certat, am fost furioasă pe el, l-am urât și l-am iubit. Ne-am sprijinit unul pe celălalt, dar nu e ușor. Lucrurile se așază de-a lungul anilor. Devin altceva. De aceea nu pot da un răspuns simplu: *Da, încă îl iubesc* sau *Nu, nu-l mai iubesc.*

— Apoi m-ai cunoscut pe mine.

Îmi țin respirația.

— Da.

Camera e tăcută. De undeva, de departe, aud zgomotele hotelului, ceilalți oaspeți, uși trântite, râsete, iar de afară se aude zumzetul constant al traficului. Dar în cameră totul e nemișcat.

Mă întorc pe o parte, cu fața la el.

— Povestește-mi despre soția ta.

Închide ochii, trage aer în piept, apoi îi deschide din nou.

— O chema Kim. Ne-am cunoscut la serviciu. Lucra pentru un client. Am iubit-o foarte mult.

— Cât ați fost căsătoriți?

— A primit diagnosticul cu puțin înainte să aniversăm un an. I-au spus că mai are de trăit între douăsprezece și optsprezece luni. Dar a murit după vreo șapte luni.

Urmează câteva momente de tăcere. Nu e nimic de zis.

— Îmi pare rău.

Se uită la mine.

— Mulțumesc.

Mă ia de mână.

— Mi-e dor de ea. Au trecut câțiva ani, dar încă îmi lipsește…

Zâmbește, apoi mă sărută.

— I-ar fi plăcut de tine.

Zâmbesc. Nu-mi dau seama cum mă face să mă simt asta. N-are niciun sens, pentru că n-aș fi avut cum s-o întâlnesc niciodată. Dacă ar mai fi fost în viață, Lukas n-ar mai fi cu mine acum. Tac o vreme, apoi vorbesc din nou.

— Mi-ai zis că m-ai putea ajuta s-o găsesc pe sora mea pe alte site-uri.

— Bineînțeles. Vrei?

A trecut o săptămână de când s-a oferit și m-am tot gândit la propunerea lui. S-ar putea să fie dureros, dar merită încercat. Și n-am să fiu singură.

— Da. Dacă poți.

Îmi spune că o să vadă ce poate face. Îi dau numele ei, numele de utilizator de pe encountrz, data de naștere, toate datele care i-ar putea fi de folos. Și le notează în telefon, apoi spune că o să facă tot ce-i stă în putință.

— Mă ocup eu, ai încredere, îmi spune.

Atmosfera din cameră a devenit apăsătoare, s-a umplut de stafii. Probabil la fel simte și el, pentru că propune să ieșim:

— Putem merge să mâncăm ceva. Sau să bem o cafea.

Ne îmbrăcăm, coborâm și intrăm în gară. E aglomerat, dar găsim o masă liberă într-o cafenea. E lângă vitrină și mă simt expusă, dar în clipa asta nu mai contează. Privirile oamenilor alunecă peste mine. Sunt invizibilă. Lukas aduce cafelele de la bar.

— Așa e mai bine, spune el după ce se așază. Cum te simți? Adică, te-a deranjat când ți-am vorbit despre Kim?

— Ah, nu, nicidecum.

Zâmbește.

— Mă bucur că putem vorbi despre lucruri cu adevărat importante. N-am mai avut parte de asta până acum.

— Și ce discuți de obicei?

— Cu persoanele pe care le cunosc online?

Aprob din cap. Coboară privirea și își scarpină umărul cu un aer absent. Încă zâmbește. Mă gândesc la fanteziile pe care ni le-am împărtășit unul altuia.

— Despre aceleași lucruri ca și noi?

— Da. Dar cu nimeni n-a fost atât de intens cum e cu tine.

Face o pauză, apoi mă întreabă:

— Dar tu?

Știe că e prima oară când fac asta. Deja i-am spus.

— Soțul meu și cu mine…, încep eu, dar mă opresc. Suntem căsătoriți de multă vreme.

— Și asta ce înseamnă?

— Cred că înseamnă că-l iubesc. Vreau să fiu alături de el. Dar…

— Dar nu e întotdeauna atât de captivant?

Nu răspund. Oare asta vreau să spun?

Mă uit la Lukas. E mai ușor cu tine, îmi spun în sinea mea. Vrem să ne facem o impresie bună unul celuilalt. Nu vorbim despre necazurile cotidiene — nu încă —, deși am discutat deja despre marile noastre pierderi. N-a trebuit să te ascult vărsându-ți furia față de familia care a făcut plângere împotriva ta, fiind nemulțumit că a trebuit să scrii „o scrisoare de scuze înjositoare“, deși știi bine că i-ai prevenit în legătură cu posibilele efecte secundare ale operației. N-a trebuit să încerc să te sprijin, știind că n-am cum să te sprijin, că n-am ce să fac sau să spun ca să nu mai fii necăjit.

— Nu întotdeauna, spun eu.

— Dar i-ai fost întotdeauna fidelă?

Mă gândesc la episodul cu Paddy din chioșcul de vară.

— Aproape.

Zâmbește lasciv.

— Da, nu-i tocmai captivant, spun eu.

— Mie-mi zici.

— A fost un tip. De curând…

Se apleacă în față, iar eu ridic ceașca de cafea.

— E un prieten al soțului meu.

Mă gândesc la petrecerea dată de Carla. Vreau să-i povestesc cum a fost.

— Îl cheamă Paddy. Flirtează cu mine de ceva vreme.

— Flirtează? Cum?

— Ei, știi și tu. Când ne strângem cu toții întotdeauna râde la glumele mele, îmi complimentează hainele, chestii de genu' ăsta.

Dă din cap, iar eu mă aud spunând:

— Ba chiar am crezut că mă urmărește.

— Că te urmărește? De ce?

— Într-o noapte, am văzut un tip pe fereastră. Chiar înainte să mă culc.

— Mi-ai povestit.

Da, așa-i. Și mi-a zis că ar vrea să mă poată proteja.

— Chiar crezi că e el?

Deși știu că nu era Paddy — și că, cel mai probabil, nu era nimeni, ci doar imaginația mea bogată combinată cu lipsa somnului —, mă trezesc spunând:

— Da.

Face ochii mari. Pare aproape încântat. Îmi amintesc ce mi-a zis: *N-aș lăsa niciodată pe nimeni să-ți facă rău.*

Atunci m-am simțit protejată. În siguranță.

Oare de asta i-am spus că tipul care mă urmărește s-ar putea să fie Paddy? Pentru că vreau să mă simt din nou așa?

— Și cineva mi-a pus niște fluturași în cutia de scrisori.

— Ce fel de fluturași?

— Din cei de care pun prostituatele în cabinele telefonice.

Îmi susține privirea. Oare povestea asta îl excită?

— Crezi că e mâna lui?

Mintea îmi fuge la Paddy și la încercarea lui stângace de a mă săruta. Ar fi scârbit dacă ar auzi minciunile pe care le spun despre el. Dar n-o să afle niciodată.

— Poate. A încercat să mă sărute și…

— Când?

— Ții minte petrecerea la care am fost când tu erai la nuntă? Atunci s-a întâmplat. I-am spus că n-am să mă culc cu el niciodată. Și cred că s-a răzbunat cu fluturașii.

— I-ai răspuns la sărut?

Îmi amintesc conversațiile online în care am vorbit despre fanteziile noastre. Nu e și acum la fel?

— Nu. M-a sărutat fără să vreau.

— Ce nenorocit! De ce nu mi-ai zis?

— Mi-a fost rușine…

— Rușine? De ce?

— Aș fi putut să zic nu.

— Și n-ai zis?

— Ba da, răspund eu, plecând privirea. Nu știu. Poate aș fi putut să mă opun mai hotărât.

Mă ia de mână.

— Spune-mi unde locuiește.

— De ce?

— Nimeni nu trebuie să rămână nepedepsit pentru porcării din astea. O să stau un pic de vorbă cu el.

— Ce să-i spui?

— Mă gândesc eu.

Mi-l închipui ciocănind la ușa lui Paddy, apoi imaginea se schimbă, ca un vis care se transformă brusc în coșmar. Îl văd stând în picioare lângă cadavrul lui Kate.

— Nu, spun eu, încercând zadarnic să alung imaginea.

— Ești speriată.

— Nu, nu, mă simt bine.

Îmi ridică mâna și o sărută.

— Vreau să te protejez, spune el, privindu-mă în ochi. O să am grijă de tine. Dacă ești speriată.

Atmosfera se electrizează. Mă gândesc la ce i-am spus. La lucrurile pe care mi-am dorit să le fac, dar nu le-am făcut niciodată. Mă copleșește dorința.

— Știu.

— Ești speriată?

Mă uit la el. Legătura dintre noi se strânge. Pielea mâinii lui pare să vibreze de energie, carnea lui se contopește cu a mea și îmi dau seama că îl doresc, că și el mă dorește și că vrea să fiu speriată, iar dacă asta vrea, atunci asta vreau și eu.

— Da, șoptesc eu, iar el se apleacă și mai mult spre mine. Sunt foarte speriată.

Coboară și el glasul, deși acum în cafenea nu mai e decât o persoană în afară de noi. Un călător singur, cu o servietă, care citește ziarul.

— Tipul ăsta, Paddy, ce crezi că ar vrea să-ți facă dacă ar putea?

Dorința mea crește și începe să pulseze. E ceva în mine, ceva fizic, pe care pot să-l simt, să-l ating. Ceva se deschide înăuntrul meu.

Deschid gura să răspund, dar am rămas fără cuvinte. N-a mai rămas decât dorința. Lukas se îndepărtează de mine fără să-mi dea drumul la mână.

— Să mergem.

Mă împinge în cabină și încuie ușa. Se mișcă frenetic, sărutându-mă, împingându-mă, strângându-mă în brațe. Mă las în voia lui, nu mă opun la ce se întâmplă. Trage de hainele mele, mâinile și picioarele ni se împletesc haotic, și îmi dau seama — ca de la distanță — că și eu trag de hainele lui. Se simte miros de dezinfectant sau de săpun amestecat cu iz de urină.

— Lukas…, șoptesc eu.

Dar îmi acoperă gura cu mâna, apoi mă întoarce cu spatele și mă lipește de perete.

— Ce crezi că ar vrea să-ți facă? mă întreabă el. Asta?

Încerc să dau din cap. Mă ține cu brațul pe după gât; nu mă strânge tare, dar nu e nici o strânsoare blândă. Îmi dă jos blugii. Îl ajut și eu. Îmi depărtează picioarele cu genunchiul. Îi simt mădularul opintindu-se în mine și îmi arcuiesc spatele să-i ușurez intrarea. Undeva în mine se ia o decizie: am să-l las să facă ce vrea. Orice vrea. Până la un punct.

Oare așa făcea și Kate? mă întreb. Așa se simțea și sora mea?

— Spune-mi, șoptește Lukas, vrei să-i dau o lecție? Spune-mi cât de speriată ești…

---

[9] Chapel Market e o piață stradală, iar Angel e o zonă din centrul Londrei.

[10] Pod pietonal peste Tamisa.

[11] Înfățișare adoptată de fotomodelele de la mijlocul anilor nouăzeci, caracterizată prin paloare, cearcăne, greutate redusă și trăsături colțuroase.

Capitolul optsprezece

Am dureri când mă trezesc. Încă îi simt pe mine degetele, palmele.

Și totuși, sunt dureri care mă fac să mă simt vie. Măcar e altceva, ceva mai bun decât cealaltă durere, durerea care mă face să vreau să mor.

Mă dau jos din pat să mă duc la baie. Lângă ușa lui Connor, mă opresc să ascult. Se aude muzică în surdină, radioul ceasului deșteptător. Dau să bat, dar mă abțin. E devreme. Se simte bine. Cu toții ne simțim bine.

În baie, mă gândesc la Lukas. Ceva special, mi-a zis el. Pentru ziua mea. Sunt stăpânită de nerăbdare, de anticiparea delicioasă a plăcerii amânate. Mă gândesc la el în timp ce mă uit în oglindă. Îmi studiez brațele și coapsele. Mă întorc și încerc să-mi văd spatele. Sunt două urme: una are formă de palmă, cealaltă seamănă cu o pasăre. Sunt inflamate și roșii, iar marginile deja au căpătat o nuanță mai închisă.

Am început să mă învinețesc.

Trec șase zile. Aproape o săptămână. Mă întâlnesc cu Adrienne, mă duc cu Hugh la teatru, apoi se face din nou marți, ziua mea de naștere. Treizeci și șapte de ani. Dorm până târziu și, pentru prima oară după multă vreme, mă scol ultima. Cobor la pater. Familia mea deja e acolo. Pe masă sunt câteva felicitări și un cadou împachetat. E vacanță școlară și atmosfera e tihnită. Hugh a făcut cafea pentru amândoi și a scos o farfurie cu croasanți pe care nu știam că i-a cumpărat.

— Draga mea!

Îmi oferă un buchet uriaș de flori — roșu și verde, crizanteme și trandafiri. Încă e în halatul lui

uni, cenușiu-închis.

— La mulți ani!

Mă așez. Connor îmi întinde o felicitare și o deschid.

— Minunată! spun eu.

E o fotografie cu noi trei, scoasă la imprimantă, pe care a lipit-o pe o felicitare obișnuită. Pe cealaltă pagină a imprimat: „La mulți ani, mami!“ Îl sărut pe creștet. Miroase a șampon și o clipă îmi amintesc de el când era mic și mă simt vinovată. Sunt aici, cu familia mea, dar mă gândesc și la ce se va întâmpla mai încolo, la întâlnirea cu amantul meu.

Acum pot să-i spun așa. Examinez cuvântul în minte. *Amant.* Mă întorc spre Hugh.

— N-o să întârzii la serviciu?

Zâmbește, dar pare că face un efort, ca și când ar trebui să se străduiască să uite de cazul de la serviciu; familia pacientului n-a fost mulțumită de scrisoare și se gândește să-l dea în judecată. Connor zâmbește și el, apoi Hugh îmi dă cadoul lui.

— Mai întâi deschide cadoul. Apoi o să stăm de vorbă.

Îl iau din mâinile lui. E frumos împachetat.

— La mulți ani, draga mea.

O parte din mine știe ce e încă înainte să-l deschid.

— Parfumul meu preferat! Fracas!

Până și mie mi se pare că am un ton prea entuziasmat. În glasul meu se simte o undă de nesinceritate. Sper ca Hugh să nu-și închipuie că sunt nerecunoscătoare.

— Am văzut că ți s-a terminat.

— Da, mai e doar un pic.

E parfumul care îi displace lui Lukas.

— Și știu că era și preferatul lui Kate.

Zâmbesc.

— Foarte drăguț din partea ta, dragul meu.

— Nu te dai cu el?

— Nu vreau să-l irosesc.

— Te rog, insistă el cu un aer dezamăgit.

Chipul lui devine îngrijorat o clipă, apoi zâmbește din nou.

— Miroși atât de bine când te dai cu el, spune Hugh, sărutându-mă. Dă-te cu el azi…

— Hugh…

— Îți mai place, nu?

— Da, foarte mult.

Deschid cutia și scot flaconul. Fac pe plac unuia, îl nemulțumesc pe celălalt. Doar un pic, îmi spun. Pot să mă spăl înainte să mă văd cu Lukas. Simt cum mi se strâng degetele lui în jurul încheieturii mâinii. Zâmbesc în sinea mea în timp ce-mi pulverizez parfum după fiecare ureche.

— Dar nu ăsta e adevăratul tău cadou.

— Nu?

— Tata te scoate în oraș! spune Connor, și fața i se luminează de bucurie.

Îmi dau seama că au pus planul la cale împreună.

— Când?

— Azi, răspunde Hugh. Mi-am luat liber.

Se uită amândoi la mine. Nerăbdători.

— Excelent! exclam eu, încercând să nu-mi trădez panica. La ce oră?

— Toată ziua, mă lămurește Connor. Iar eu o să ies cu Dylan.

— Minunat!

Acum chiar am început să-mi fac griji. Mi-l imaginez pe Lukas așteptându-mă și întrebându-se unde sunt. O să creadă că l-am lăsat baltă. Că mi-am pierdut interesul și nici măcar nu m-am obosit să-l anunț.

Dar nu sunt așa și nu vreau să-și facă o impresie proastă despre mine.

Gândesc repede.

— N-ai uitat că azi am ședința de terapie, nu?

Hugh tresare.

— Ba da, am uitat.

Așteaptă să fac eu o propunere, dar nu spun nimic.

— Nu e cea mai bună soluție, continuă el, dar n-ai putea s-o contramandezi? Doar de data asta?

Simt că mă încordez și că mă cuprinde furia.

— Nu vreau să sar peste nicio ședință. Martin zice că facem progrese consistente.

Martin. Oare așa i-am zis că-l cheamă? O clipă, nu-mi pot aminti.

Hugh se uită la Connor, apoi din nou la mine. Mă întreb dacă vrea să obțină sprijinul lui sau doar crede că n-ar trebui să avem această discuție de față cu fiul nostru.

— Știu…, începe el.

— Adică, în sfârșit am început să mă simt mai bine, înțelegi?

— Da. Și sunt foarte bucuros. Dar n-ai putea să reprogramezi?

Connor pune lingura jos. Așteaptă răspunsul meu.

— Într-o altă zi din săptămâna asta?

Nu, îmi spun. Nu pot.

— E foarte ocupat…, spun eu, gândind repede. Iar dacă anulez o ședință, tot trebuie să i-o plătesc.

Hugh pleacă bărbia. Îmi dau seama că e iritat.

— Cred că ne putem permite, draga mea. Și oricum, deja am făcut o rezervare pentru noi. Dacă o contramandez, o să trebuiască să plătim și acolo o taxă de contramandare.

— Ce rezervare? întreb eu.

— E o surpriză. Ceva pe toată ziua. Mă gândeam să mergem acolo pe la unșpe.

— Să mă gândesc.

Mă ridic în picioare. Mă simt scindată între soțul și amantul meu. Nu-i pot avea pe amândoi, așa cum nu se poate să beau și să nu beau, așa cum nu se putea să pun mâna pe seringă și să nu mă ating de ea. Trebuie să aleg una sau alta.

Sau poate…

Pun mâna pe telefon.

— Să văd dacă nu cumva pot face ședința mai devreme, îi spun lui Hugh. Și ne întâlnim după, pe la unșpe jumate.

Dă să protesteze, dar îl opresc:

— Nu-mi place să nu mă țin de cuvânt. Și e important pentru mine să merg.

Încerc să păstrez o voce calmă, rezonabilă, dar îmi dau seama că am ridicat un pic tonul. Zâmbesc.

— Sunt sigură că nu e grav dacă ajungem cu jumătate de oră mai târziu.

Ies din cameră, mă duc în hol și închid ușa în urma mea. Apăs butonul de apel și după câteva clipe aud glasul lui Lukas.

— Bună, spun eu și, fără să gândesc, adaug: Sunt eu, Julia Plummer.

— Julia? întreabă el.

E nedumerit, pentru că e prima oară când îmi folosesc numele adevărat.

— Jayne, tu ești? întreabă el cu glas scăzut.

Mi se face brusc frică. Îmi dau seama că Hugh e în spatele ușii, la doar câțiva metri de mine. Încerc să-mi păstrez cumpătul. Cobor volumul cu degetul mare, să fiu sigură că numai eu aud ce spune Lukas.

— Da, mă simt bine, răspund eu calm, apoi aștept câteva clipe. Nu, nu…, continui eu râzând. Nicidecum!

— Nu poți să vorbești.

— Exact. În fine, mă întrebam dacă nu cumva am putea să ne întâlnim cu o oră mai devreme azi. E ziua mea și soțul vrea să mă scoată în oraș!

Încerc să par entuziasmată, de dragul lui Hugh și al lui Connor, dar nu pot. Lukas o să creadă că sunt sinceră, că sunt încântată să mă văd cu soțul meu, nu cu el. Și nu vreau asta.

Tace câteva clipe. Nu-mi dau seama dacă a intrat în jocul meu sau nu și-a dat seama ce se întâmplă.

În cele din urmă vorbește:

— În locul obișnuit, dar o oră mai devreme?

Are un ton ciudat. Nu-mi dau seama dacă e dezamăgit sau furios.

— Da, dacă se poate.

— Excelent! spune el râzând. O clipă, m-am temut că o să anulezi întâlnirea.

— Nicidecum. Ne vedem la ora stabilită.

Închid și mă întorc la Hugh.

— Gata, s-a rezolvat.

— A fost cadoul de la Harvey, spun eu.

Îmi dau seama că nu-i place.

— Și te-a pus să te dai cu el?

— Nu tocmai.

— Te pune să faci multe lucruri?

— Nu ca tine.

Nu zâmbește. Am ajuns de câteva minute, dar e în continuare încordat. Ceva s-a schimbat.

— Nu-i chiar atât de rău, nu?

— Merge.

Zâmbesc. Încerc să păstrez un ton lejer, să dau impresia că e un detaliu lipsit de importanță. Cum și este, cel puțin din punctul meu de vedere. Îl sărut din nou.

— Îmi pare rău, îi spun.

Încerc să mă retrag din îmbrățișarea lui, dar mă trage înapoi spre el și mă sărută. E pasional, aproape violent. Își lipește o mână de pieptul meu și mă întreb dacă mă va apuca de gât, dar mâna i se strânge în jurul cefei mele. Mă împinge spre pat.

— Te rog să mă ierți, îi spun.

Deși nu e reală, simt că frica mea e cumva adictivă. Îmi dă drumul și mă împinge ușor, apoi ridică mâna, ca și când s-ar pregăti să mă lovească.

— Nu mă pedepsi. Te rog.

O clipă, pare cuprins de o furie autentică. Tresar și fac un pas în spate. Îmi apare în fața ochilor chipul lui Kate, îngrozit și cu ochi mari. Încerc să mă concentrez asupra a ceea ce știu: că n-a avut nicio legătură cu sora mea.

— Nu…, încep eu, dar mă întrerupe.

— De ce nu? izbucnește el în râs, fără să coboare pumnul. Dă-mi un motiv să n-o fac. Ți-am zis să nu te dai cu parfumul ăsta nenorocit.

Și un scurt moment reușesc să mă pun în locul surorii mele. Sunt cuprinsă de o groază autentică, apoi fața lui Lukas se relaxează. Coboară mâna, apoi mă înhață.

— Chiar ai glumit, spun.

— Crezi?

— N-ai glumit?

Zâmbește și mă sărută apăsat.

— Depinde.

După aceea, stăm amândoi întinși pe podea. Nu sunt complet dezbrăcată. Mi-e teamă să nu mi se fi șifonat cămașa — am auzit un pârâit când mi-a desfăcut nasturii frenetic și m-am întrebat imediat cum o să-i explic lui Hugh — și m-am lovit ușor cu capul de colțul patului.

Se întoarce spre mine.

— Ai vânătăi.

— Știu.

— Eu ți le-am făcut?

Zâmbesc.

— Da.

Sunt aproape mândră.

— Știi că nu ți-aș face niciodată rău cu adevărat, nu?

— Da, știu asta.

Mă întreb dacă sunt sigură. Mă întreb în ce m-am băgat și cât de adânc.

Și totuși, nu pot nega că inițiativa ne aparține amândurora. Totul e reciproc, îmi încurajează toate fanteziile pe care i le împărtășesc și le duce mai departe. N-aș putea spune că nu-mi place.

— Da. Am încredere în tine.

— Bine.

Mă sărută atât de tandru, atât de lent, fără niciun pic din pasiunea de acum câteva clipe și fără

banalitatea, pragmatismul, superficialitatea lui Hugh.

— Și unde te duce?

— Cine? întreb, fără să-mi pot da seama dacă e gelos. Soțul meu? Nu știu.

— Unde speri să te ducă?

Mă ridic în capul oaselor. Mă stânjenește menționare lui Hugh. Mi-a fost ușor să continui povestea asta până acum pentru că am reușit să nu aduc vorba despre el și pentru că nu l-am pomenit niciodată pe Connor.

Îmi apare o imagine cu el. Probabil că acum e cu Dylan. Se joacă pe calculator sau poate sunt în parc.

Mă întreb de ce îmi pare bine că Lukas nu știe că am un fiu.

— Nu știu. Probabil la restaurant sau la teatru. Acum doi ani a cumpărat bilete pentru operă, dar n-a putut ajunge și m-am dus cu Adrienne.

— Cine e Adrienne?

— O prietenă. Ne știm de mulți ani. Cam de când m-am mutat la Londra.

— O să faci sex cu soțul tău?

Mă uit la el.

— Nu e corect din partea ta.

Își dă seama că am dreptate.

— Știi, spune el, pare că nu prea-ți pasă unde vrea să te ducă și nici ce o să faceți.

Mă ridic în picioare și încep să-mi adun hainele. Nu e întru totul adevărat, dar jucăm un joc și știu ce trebuie să spun:

— Păi, chiar nu-mi pasă. Aș prefera să-mi petrec ziua aici, cu tine.

— Și eu aș vrea asta.

Inspir adânc. Am tot amânat până acum, dar simt că trebuie să-l întreb înainte să plec.

— Ai aflat ceva despre Kate?

Se ridică și el și începe să se îmbrace.

— Încă nu. Mai fac cercetări.

Serios? îmi spun. Nu știu de ce, dar nu sunt sigură că-l cred.

— M-am mai gândit la cercelul despre care ai zis că i-a dispărut.

— Da?

— Ești sigură că poliția cercetează chestia asta? Că mie mi se pare o pistă mai promițătoare decât să-i investigheze prietenii de pe net.

— Păi, a zis că da, însă nu-s sigură.

Mă sărută.

— Las-o în seama mea. Sunt sigur c-o să iasă ceva la iveală. Trebuie doar să continuăm săpăturile.

— Mersi.

— Cu plăcere, spune el și mă sărută de rămas-bun. Apropo, încă n-ai primit cadoul de la mine.

Zâmbesc.

— O să-l primești mai încolo. E o surpriză.

Plec de la un hotel și mă duc direct la altul. Simt că-mi zvâcnesc tâmplele și am o despicătură în cămașă pe care încerc s-o ascund încheind nasturii hainei. Când ajung, îl văd pe Hugh în holul de primire. Stă într-un fotoliu; în fața lui e un pian, iar de tavan atârnă un candelabru uriaș. Pornesc spre soțul meu, iar el se ridică în picioare să mă întâmpine. Are un aer plictisit, și mă simt vinovată.

— Draga mea! exclamă. Cum a fost?

Îi spun că bine. A luat cu el una dintre gențile mele de umăr — probabil prima pe care a pus mâna. Ne așezăm și îmi toarnă niște ceai.

— Poftim.

Iau ceașca și mă uit în jur la ceilalți oaspeți: un cuplu în vârstă mâncând biscuiți, două femei care iau prânzul și discută cu glas scăzut, un bărbat cu un ziar. Mă întreb ce fel de oameni stau în acest hotel, dacă Lukas ar putea să mă invite aici într-o bună zi.

— Merge bine, spune Hugh dintr-odată. Terapia, adică. Pare că te simți mai…

— Mai bine?

— Nu. Mai relaxată? Mai senină? Pari mai împăcată cu moartea lui Kate.

Așteaptă să zic ceva, dar, văzând că tac, spune:

— Știi că poți să vorbești cu mine.

— Da, știu.

— Am făcut tot ce ne-a stat în putință. S-o salvăm. Să fim alături de ea.

Întorc privirea. Vreau să schimb subiectul.

— Așa-i, dar… e complicat.

— Te referi la Connor?

— Da.

— N-ar fi fost mai bine dac-ar fi rămas cu ea. Ar fi fost exact la fel… sau mai rău. A trebuit să-l luăm noi. A fost mai bine pentru el așa.

Ridic din umeri.

— Poate. Crezi că se simte bine?

— Cred că da. Dar normal că e tulburat de ce s-a întâmplat cu Kate. Îmi închipui că e foarte derutant pentru el.

— Ai dreptate. O să ies cu el săptămâna viitoare. Petrecem toată ziua împreună. Mergem la cinema sau vedem noi. Discut cu el atunci.

Dă aprobator din cap. Mă simt vinovată. Deja ar fi trebuit să discut cu el despre asta. Ar trebui să fim uniți când vine vorba de Connor, cum am fost întotdeauna.

— Bună idee, spune el. O să se descurce, ai să vezi. E un băiat bun, cu capul pe umeri.

— Sper să fie așa.

— Știi, cred că are o iubită.

Zâmbește. O complicitate plăcută între un tată și fiul lui.

— Serios?

Sunt surprinsă, deși n-ar trebui, și simt o undă de gelozie. Întotdeauna am crezut că va veni la mine, că mie îmi va mărturisi asta.

— N-ai observat? Tot pomenește de o fată pe nume Evie.

Zâmbesc. Nu-mi dau seama de ce mă simt atât de ușurată.

— Cred că am văzut-o, spun eu.

— Da?

Mă gândesc la petrecerea Carlei, la fata cu care era Connor atunci; sunt sigură că așa o chema.

— Da, părea o fată bună.

— Ce bine, spune Hugh, luând o gură de ceai. Și se vede des cu Dylan. E un tip popular. O să se descurce.

Face o pauză.

— Iar în noaptea asta avem casa numai pentru noi. Mă gândesc să luăm cina, iar apoi…

Nu-și termină fraza. Mă gândesc la urmele de pe spatele și coapsele mele. În ultima săptămână, am mers târziu la culcare, dezbrăcându-mă în întuneric, iar în fiecare dimineață, mi-am luat halatul pe mine imediat ce m-am trezit. Nu-l pot lăsa să-mi vadă vânătăile.

Nu-i fac nicio promisiune.

— Ar fi frumos.

Hugh zâmbește.

— Și ce facem aici? îl întreb.

Zâmbește din nou, apoi își pune ceașca jos. Se apleacă în față, ca și când s-ar pregăti să se ridice, să facă o prezentare sau un anunț:

— Păi, m-am gândit că ne-ar prinde bine puțină relaxare…

Îmi întinde geanta de umăr cu un aer radios. În ea văd albastrul-închis al costumului meu de înot, șamponul și balsamul de păr.

— Au și sală de masaj, îmi explică, făcând semn cu mâna spre semnul de lângă biroul de recepție. Ți-am făcut rezervare pentru o ședință de pedichiură, după care o să facem amândoi masaj. Trebuia să mergem la ora douășpe, dar nu-i nimic, ne-au reprogramat pentru după-amiază…

— Sală de masaj?

— Da. Putem să stăm toată ziua aici. Au saună și bazin…

— Excelent! spun eu.

Mă cuprinde neliniștea și în câteva clipe se transformă în panică. Costumul meu de înot e foarte decoltat la spate.

— Mergem? Sau mai întâi vrei să luăm prânzul?

Clatin din cap. Nu știu ce o să fac.

— Nu, să mergem.

— E ziua noastră…

— Știu.

Încerc cu disperare să găsesc o scuză, un mijloc să scap. Dar nu găsesc nimic. Deja am pornit spre sala de masaj. Îmi aduc aminte că acum o oră, în timp ce eram cu Lukas în cameră și mă îmbrăcam, m-am uitat peste umăr în oglindă. Semnele de pe spate erau vânătăi în toată regula, imposibil de confundat.

Hugh e lângă bazin, unde mi-a zis că o să-l găsesc. A comandat câte un suc pentru fiecare — e verde și pare organic — și deja a început să bea din paharul lui. Poartă șortul pe care i l-am cumpărat înainte de ultima noastră vacanță, cea în Turcia. Deși sunt îngrijorată, îmi dau seama vag că arată bine. A slăbit.

Mă așez lângă el. Mi-am înfășurat prosopul în jurul pieptului.

— Înotăm?

Mă întind pe șezlong.

— Un pic mai încolo.

Pune ziarul jos și se ridică în picioare.

— Haide. Au și jacuzzi. Eu vreau să intru.

Îmi întinde mâna și nu am altă variantă decât să o primesc. Sunt copleșită de groază și de un impuls inexorabil. Și de vinovăție. Au trecut doar vreo două ore de când un alt bărbat îmi întindea mâna.

Ne așezăm în bazin. Apa e caldă și limpede. Hugh dă drumul la jacuzzi și apa începe să bolborosească. Dau capul pe spate, uitându-mă la jocul luminii pe tavan, reflectată de apa învolburată. Vânătăile de pe spate mă înțeapă, ca și când aș fi fost însemnată cu fierul încins.

O clipă, îmi vine să-i mărturisesc tot. Despre Lukas și ce am făcut cu el. N-a fost vina mea, aș vrea să-i spun. După ce a murit Kate, mi-am pierdut busola și…

Și ce? Și nu înseamnă nimic? Am crezut cu adevărat că încercam să aflu cine a omorât-o? Pentru mine și fiul ei? Am crezut că era bine ce făceam?

Dar pe cine încerc să păcălesc?

— Hugh…, încep eu, dar mă întrerupe.

— Vreau să stau de vorbă cu tine.

Mă uit în ochii lui. A venit momentul, îmi spun în sinea mea.

Abia acum înțeleg. Connor a văzut ce s-a întâmplat în chioșcul de vară, la petrecerea Carlei. Și i-a spus în cele din urmă tatălui său.

Sau poate m-a văzut cineva pe stradă sau în holul unui hotel sărutându-mă cu un bărbat care nu e soțul meu.

— Ce s-a întâmplat?

Își scufundă un braț și mă ia de mână pe sub apă.

— E vorba de băutură.

Ușurare amestecată cu nedumerire.

— Poftim? Ce băutură?

— Julia, sunt îngrijorat.

Are un aer stânjenit, dar nu atât de stânjenit pe cât ar trebui. Mi-aș dori să fie un subiect dificil pentru el, dar nu e. Nu tocmai. Vorbește ca un profesionist.

— Hugh, n-ai niciun motiv să-ți faci griji. N-am mai pus picătură în gură.

— Julia, nu-mi insulta inteligența. Mi-ai povestit. Când te-ai întors de la Paris.

— Știu, dar am vrut să scap de tensiune. N-a fost o călătorie ușoară.

— Înțeleg, dar cred că ar trebui să mergi din nou la ședințe. Au trecut câteva luni…

Îmi amintesc de vizitele la clinică după ce m-am întors de la Berlin, de scaunele așezate în cerc, de

programul în doisprezece pași al Alcoolicilor Anonimi. Îmi amintesc zilele și săptămânile de crampe și greață, sentimentul că aveam cea mai puternică mahmureală și că nimic nu avea să mă facă să mă simt din nou bine. Îmi amintesc lunile în care îl rugam pe Hugh să mă ajute, când de fapt el deja mă ajuta.

— Ascultă, dacă vreunul dintre noi e expert în dependență, aceea sunt eu.

Nu spune nimic.

— Ai uitat cumva că sora mea a murit?

— Bineînțeles că n-am uitat, ripostează el.

Discuția nu merge atât de bine pe cât se aștepta.

— Mă întrebi întruna cum merg investigațiile, continuă el. Cum aș putea să uit?

— Hugh, nu-i corect să aduci vorba despre asta acum. Îmi pasă, asta-i tot.

Șovăie. Ce-ar fi să te duci și tu la niște ședințe? îmi vine să-i spun. La Al-Anon.[12] Să-ți rezolvi propriile probleme înainte să te ocupi de ale mele.

— Îmi pare rău…, spune el în cele din urmă. Dar nu-s sigur că-ți face bine să te gândești tot timpul la investigații. Mi-aș dori să ai încredere că mă pot ocupa eu de asta.

— Am încredere în tine. Și o să am în continuare.

Mă gândesc să-i spun că nu doar eu nu-mi pot găsi liniștea până nu va fi prins ucigașul lui Kate, ci și Connor.

— Doar îmi fac griji, asta-i tot.

— N-am mai băut nimic de atunci. Nicio picătură.

Mă strânge ușor. Uitasem că mă ține de mână.

— La petrecerea Carlei…

— A fost Paddy! Mi-a adus un pahar de vin, dar nu m-am atins de el. Apoi am stat de vorbă și din greșeală și-a vărsat vinul pe mine.

Mă uit la el. Oare mă crede?

Vocea îi devine caldă.

— Nu vreau să te văd întorcându-te acolo. Nu pot. N-am să permit asta.

— Nu mă întorc nicăieri…

— Atunci spune-mi, te rog, adevărul.

— La ce te referi?

— Ai avut o cădere?

— Poftim? Ce cădere?

— Ai băut ceva cu Adrienne?

— Hugh, despre ce naiba…?

— Vânătăile de pe spate. Le-am observat zilele trecute. Am văzut și azi că ai încercat să le acoperi. Așa că spune-mi, ce s-a întâmplat?

Sentimentul de ușurare e aproape copleșitor. Singurul lui motiv de îngrijorare e că am băut câteva pahare de vin.

— Te-ai îmbătat?

— Hugh, m-am împiedicat. Nu eram *beată*.

Întrezăresc o cale de scăpare. A văzut vânătăile, nu le pot nega existența. Dar îi pot explica de ce le-am ascuns.

Oftez.

— Am băut un pahar de vin. Atât. Se pare că nu-mi trebuie mult.

Ezit o clipă și adaug:

— Am căzut pe scara rulantă de la metrou.

— Nu mi-ai zis nimic.

Încerc să zâmbesc.

— Nu. A fost foarte stânjenitor, dacă vrei să știi.

Încă o pauză.

— Întreab-o pe Adrienne, dacă nu mă crezi…

Îmi dau seama că e o greșeală chiar în timp ce o spun. S-ar putea s-o întrebe. Mă străduiesc prea mult și adaug detalii inutile.

— Îmi pare rău, spun eu. Mi-e rușine. Am făcut o greșeală.

— Încă o greșeală.

Mă cuprinde furia.

— Da. *Încă* o greșeală. Uite ce e, deja mă simt foarte prost. Am zis că-mi pare rău. Putem să schimbăm subiectul?

— Nu mie trebuie să-mi ceri scuze.

— Atunci cui?

— Cum ți-am zis, cred că ar trebui să mergi din nou la ședințe.

Nu, îmi spun în sinea mea. N-am să mă duc. Nu sunt pregătită,

Clatin din cap.

— Promite-mi că măcar o să te mai gândești.

Nu. Nici măcar nu suport să mă gândesc la asta. Ar trebui să mărturisesc din nou totul. Ar trebui să recunosc că m-am întors în punctul de unde am pornit.

— Nu pot.

— De ce?

— Nu…

— Doar spune-mi c-o să te mai gândești.

Oftez.

— Bine. O să mă mai gândesc.

— Sau măcar vorbește cu terapeutul despre asta.

— O să vorbesc.

Furia îi dispare de pe chip. Îmi dă drumul la mână și mă bate ușor pe coapsă.

— Draga mea, pur și simplu nu vreau să te văd trecând din nou prin chinurile alea…

— N-o să mă întorc acolo. Și oricum, asta s-a întâmplat acum *mult* timp. Sunt mai înțeleaptă acum. În plus, spun eu zâmbind, te am pe tine. Să ai grijă de mine.

Mă uit în ochii lui. E mai ușor decât credeam, și totuși mă disprețuiesc pentru ce fac. Îmi amintește de anii pe care i-am petrecut încercând să conving oamenii că nu am o problemă, dar diferența e că acum chiar nu am nicio problemă. Doar mă prefac.

— Știu, spune el, fără să-și ia mâna de pe coapsa mea. Știu.

Tace o clipă, și simt că mă relaxez. Îmi dau seama că va trebui să fac ceva. Data viitoare, s-ar putea să nu mai fiu atât de norocoasă, și orice s-ar întâmpla între mine și Lukas, nu pot lăsa povestea asta să-mi distrugă căsnicia cu Hugh.

Îmi dau capul pe spate și închid ochii. Oare sunt naivă închipuindu-mi că-l pot păstra pe Lukas departe de familia mea? Oare secretele ies întotdeauna la iveală în cele din urmă?

Tăcem amândoi o vreme, apoi Hugh spune dintr-odată:

— Oh, Doamne, nu ți-am povestit despre Paddy.

Deschid brusc ochii. Tresar auzindu-i numele. Sper că n-a observat.

— M-a sunat ieri Maria. Am uitat să-ți spun. A fost tâlhărit.

Mă aud repetând ultimul lui cuvânt. Sună ca vocea mea, dar pare să vină de foarte departe.

— Tâlhărit?

Mi se face cald dintr-odată. Transpir. Apa e vâscoasă și uleioasă.

— Da. La sfârșitul săptămânii. Parcă vineri, a zis Maria.

— Unde? Cine l-a tâlhărit? Se simte bine?

Un gând îngrozitor mi se înfiripă în minte. Săptămâna trecută, i-am spus lui Lukas ce-a făcut Paddy la petrecerea Carlei. L-am lăsat să creadă că a fost mai grav decât în realitate. Mult mai grav.

Mi-a spus că vrea să mă protejeze.

— Are vânătăi, umflături și nasul rupt, dar o să-și revină. Se pare că s-a întâmplat chiar în zona unde locuiesc. Era târziu și se întorcea acasă. Nu-și amintește mare lucru…

Mă gândesc la Lukas. Mi-a zis că o să-mi primesc cadoul mai târziu. Oare la asta se referea?

Mintea îmi zboară la Kate. O văd zăcând în propriul sânge, cu nasul rupt și cu ochii tumefiați.

Mă uit la soțul meu. Am impresia că știu ce urmează să spună.

— Partea ciudată e că nu i-au furat nimic.

Ceva în mine începe să se prăbușească. Mă trezesc ridicându-mă în picioare, deși nu știu de ce, nici unde mă duc. Apa alunecă de pe mine și o clipă am impresia că e sânge.

— Exact cum s-a întâmplat și cu Kate, spun eu.

Hugh se ridică și el în picioare.

— Julia? Julia, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ți spun. Nu m-am gândit… Julia, așază-te la loc, te rog.

Nu se poate, îmi spun. Nu se poate să fie el.

Spune-mi că vrei să-i dau o lecție, mi-a spus el în timp ce făceam sex. Și cred că i-am zis da. Oare chiar am zis?

Dar oare chiar avea de gând să facă asta? M-a luat în serios? Sigur e doar o coincidență. Trebuie să fie.

Mă gândesc la mâinile lui pe mine, la vânătăi, la lucrurile pe care le-a făcut. La lucrurile pe care mi-a zis că i-ar plăcea să le facă.

— Sunt un nătărău, spune Hugh. Julia, îmi pare rău.

Mă întorc cu spatele. Tremur, mi-e frig, și totuși transpirația mi se prelinge pe piele. Dau fuga în vestiar. Abia mă țin picioarele până la baie.

---

[12] Al-Anon este o organizație care oferă programe de sprijin și recuperare pentru familiile și prietenii alcoolicilor.

Capitolul nouăsprezece

Connor se întoarce acasă a doua zi dimineață. Intră zgomotos în casă, vorbind non-stop. Când intră în bucătărie, mă găsește așteptând să fiarbă apa în ibric.

Fiul meu. Mi-a fost dor de el. Doar pe el aș fi vrut să-l văd aseară, când m-am întors acasă. A avea grijă de el e singura îndatorire pe care cred că mai am șanse s-o îndeplinesc cu succes în viața asta.

— Bună, mamă! îmi spune.

Pare surprins că mă găsește acasă și o clipă mă aștept să mă întrebe dacă mă simt bine. Nu știu ce i-aș spune dacă m-ar întreba. În spatele lui îl văd pe Dylan și-i zâmbesc.

— Bună dimineața, doamnă Wilding.

— Putem să mergem la etaj? întreabă Connor.

Mă forțez să zâmbesc.

— Sigur. V-ați distrat?

— Da, se mulțumește el să spună.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu, mersi.

— Nici tu, Dylan?

Celălalt băiat clatină din cap și îngaimă ceva. E chiar mai slab decât îmi aminteam.

— Am mâncat ceva mai devreme, spune Connor. Putem să ne uităm la un DVD?

— Sigur. Să mă anunțați dacă vreți ceva, spun eu în timp ce ei urcă pe scări.

Mă întorc spre ibric și-mi prepar ceaiul.

Știu ce trebuie să fac. Am amânat toată dimineața. Mă așez la masă și-l sun pe Lukas.

— Bună dimineață, frumoaso. Tocmai mă gândeam la tine.

În mod normal, vorbele lui mi s-ar părea încântătoare, dar azi abia le bag în seamă. Sunt prea încordată, prea neliniștită. Am rămas fără energie. Mi-am petrecut toată noaptea gândindu-mă la el și la Paddy, la ce i-a făcut. La ce i-am făcut *eu*.

— Lukas. Trebuie să stăm de vorbă.

Simt că i se schimbă atitudinea. Mi-l imaginez stând întins în pat, apoi ridicându-se brusc în picioare. Încerc să-mi imaginez încăperea, dar nu reușesc. Nu i-am văzut nici dormitorul, nici casa. E frumoasă, mi-a zis, are trei camere și e lipită de o altă casă. „Modernă, dar și cu un pic de personalitate.“ Întotdeauna mi-a vorbit cu mândrie despre ea, dar de ce nu m-a dus niciodată acolo?

Mă întreb dacă e ordine la el. Un bărbat care locuiește singur; oare își face patul? Connor nu și l-ar face dacă n-aș insista eu.

— Ce-i? S-a întâmplat ceva?

Am un acces de furie. Îmi vine să țip, să strig: Da, s-a întâmplat!

Inspir adânc și încerc să mă calmez.

— Paddy a fost atacat.

Mă doare și să rostesc aceste cuvinte. Îmi amintește prea mult de Kate.

— Cine?

— Paddy.

Sunt nervoasă și, în același timp, speriată. Oare a uitat? Sau e parte dintr-un joc?

— Tipul despre care ți-am povestit, îi explic eu. Prietenul despre care ți-am zis că m-a sărutat.

Șovăi. Vocea îmi tremură.

— A fost bătut.

— Doamne…

Are un ton preocupat. Și pare sincer, dar cum pot fi sigură? Nu știu nimic.

— Te simți bine, Julia?

Nu vreau să-i pun întrebarea, dar mă apasă, o simt ca pe o povară, și n-am de ales. În fond, e motivul pentru care l-am întrebat.

— Ai avut vreo legătură cu povestea asta?

Tăcere. Rostită cu voce tare, pare reală. Suspiciunea a devenit certitudine.

Mi-l imaginez clătinând din cap, nevenindu-i să creadă. Îmi simt încordat fiecare mușchi.

— Eu? spune el în cele din urmă. Ce naiba…?

Îl întrerup. Nu vreau, dar nu mă pot abține. O spun din nou, mai tare de data asta.

— Ai vreo legătură cu povestea asta?

Îmi răspunde mai repede, apărându-se prompt.

— Nu, bineînțeles că nu, spune el, dar nu-mi dau seama dacă e furios sau doar ferm. O să-și revină?

Vorbele mi se desprind precipitat de pe buze:

— Mi se pare o coincidență, asta-i tot. Adică, ți-am povestit săptămâna trecută, iar săptămâna asta…

— Ascultă-mă. Liniștește-te…

— …săptămâna asta, continui eu, se întâmplă.

Mă opresc. Trupul mi se trezește brusc la viață. Îi simt mâinile pe mine, pielea mi se înfioară de la pofta nestăvilită de sex care mă cuprinsese în cabina toaletei, încheieturile mă dor vag acolo unde m-a strâns. Îmi amintesc ce mi-a spus.

— M-ai întrebat dacă vreau să-i dai o lecție.

— Știu, spune el. Și, dacă mai ții minte, ai zis da.

Ceva în mine se prăbușește. Aproape că mi se taie respirația de spaimă și de furie.

— Dar n-am vorbit serios! Ne prosteam. Era doar un joc!

— Serios?

Vocea i s-a schimbat, e de nerecunoscut; a căpătat un ton amenințător:

— Știi, trebuie să ai grijă ce-ți dorești, Julia. Mare grijă…

Mă cuprinde furia. Groaza. E ceva fizic, cât se poate de real. Mă simt de parcă aș fi luat foc, iar telefonul e viu, periculos. Îmi vine să-l azvârl cât colo. Îmi doresc să nu-l fi cunoscut niciodată. Nu

știu cine e acest bărbat pe care l-am primit în viața mea. Vreau ca totul să fie ca la început, înainte să-l fi cunoscut.

— Lukas!

Vocea mea e rugătoare și aproape că țip, doar vag conștientă că fiul meu e acasă. În clipa asta, aș da orice să fiu sigură că ceea ce i s-a întâmplat lui Paddy n-are nicio legătură cu Lukas. Aproape orice.

— Te rog…

Mă opresc. Lukas face un zgomot; la început, nu-mi dau seama ce este, apoi îmi dau seama. Râde, aproape ca pentru sine. Simt că mă inundă lumina și aerul.

— Lukas?

— Stai liniștită. Am glumit…

— Ai glumit? Ce ți se pare amuzant?

— Julia, cred că trebuie să te liniștești. Gândește-te și tu. Nu ți se pare că ești un pic paranoică? Mi-ai zis de tipul ăsta săptămâna trecută. Chiar crezi că m-am dus direct la el să-l bat? Cum aș fi putut? Nu mi-ai zis unde stă. Nu mi-ai zis numele lui întreg. Ce Dumnezeu, abia ieri am aflat numele *tău* adevărat.

Are dreptate. Nu se poate să fi fost el. Dar oare chiar să fie o coincidență?

— Nu știu. Îmi pare rău.

— Și mie. Că am râs. Că nu te-am luat în serios.

Urmează o pauză, apoi mă întreabă pe un ton spăsit:

— Când s-a întâmplat?

— Vineri noaptea, cred.

— Vineri am fost în Cambridge. Am ieșit cu niște prieteni.

Șovăie.

— Poți să verifici pe Facebook dacă vrei. A pus o mulțime de poze.

Am laptopul în față. Îl deschid.

— Julia, ești sigură că tipul ăsta o să-și revină?

— Da. Cred că da.

Intru pe Facebook și mă uit pe pagina lui. Vineri noaptea. E adevărat. Sunt postate poze cu el.

Mă simt îngrozitor. Vinovată. Copleșită de dorința de a remedia lucrurile.

— Am fost o proastă. Îmi pare rău.

— Ai încredere în mine, nu?

Vocea lui e calmă acum. Blândă. Mângâietoare. Vocea cu care sunt obișnuită. Dar de nicăieri îmi apare în minte o imagine. El spunând aceleași lucruri, dar lui Kate.

— Julia? Mai ești acolo?

Îmi dau seama că nu i-am răspuns.

— Da. Scuze. M-am speriat, asta-i tot.

Ușurarea mi se răspândește în corp când îmi dau seama că e adevărat ceea ce spun. Lumea își recapătă seninătatea; nici măcar n-am observat că dispăruse.

— Îmi pare rău, continui eu. Am tot discutat despre fanteziile noastre… mi-am făcut griji…

— Nu-i nimic…

— N-ar fi trebuit să te acuz, spun eu, simțind că mă inundă plăcerea pricinuită de eliberarea tensiunii. Nu știu ce mi-a venit…

— Nu-i *nimic*. Liniștește-te, Julia. Totul o să fie bine.

Da? Aș vrea să fie așa. Mă gândesc la toate momentele frumoase petrecute împreună, la cât m-a sprijinit în eforturile de a mă împăca oarecum cu moartea lui Kate. Simt că, dacă e cineva care să poată face ca totul să fie bine, el e acela.

Vocea lui. Prezența lui. Mă face să mă simt mai bine, mai liniștită.

— Știi, spune el, s-ar putea să fi găsit ceva. În legătură cu Kate.

Îmi tresare inima.

— Ce? Ce-ai găsit?

Răspunsul lui pare să vină după o veșnicie:

— Nu-s sigur.

— Ce? Spune-mi!

— Probabil nu e nimic.

— Ce-ai descoperit?

Iarăși ezită. Nu vrea să-mi fac speranțe.

— Am dat peste un site.

— Ce site?

— Nu-mi aduc aminte. Dar am găsit pe cineva acolo. Folosește numele Julia.

— Julia?

— Da. De-aia m-am și uitat mai cu atenție. Nu și-a pus fotografie, dar are douăzeci și opt de ani, locuiește la Paris și…

— Și?

— Păi, ideea e că n-a mai intrat pe site de la sfârșitul lui ianuarie.

— Cum se cheamă site-ul?

— De ce?

— Vreau să încerc să intru cu numele și parola ei de pe encountrz. Vreau să aflu dacă e ea.

— De ce nu mă lași pe mine să fac cercetări?

Pentru că vreau să știu.

— Te rog, Lukas. Spune-mi cum se cheamă. Doar arunc o privire…

Oftează zgomotos. Aproape că-l pot auzi încercând să decidă cum ar fi mai bine.

— Nu-s sigur că e o idee bună, începe el. Doar o să te necăjești și…

— Lukas!

— Ascultă-mă. Uite cum cred că e bine să procedăm. Îi trimit un mesaj și, dacă răspunde, o să știm că nu e Kate.

— Dar n-a mai intrat pe site din ianuarie…

— Bine. Atunci de ce nu-mi dai mie numele și parola lui Kate? Le încerc eu pentru tine.

A sosit momentul, îmi spun. Trebuie să hotărăsc acum. Am încredere în el sau nu?

Dar oare am de ales? Îi dau parola. Jasper1234.

— E câinele pe care l-am avut când eram mici. Promite-mi că o să încerci.

Mă sună o oră mai târziu. N-am fost în stare să mă liniștesc. M-am plimbat prin casă, m-am așezat

la computer, am încercat să lucrez, dar n-am reușit. Când sună telefonul, răspund imediat.

— Alo?

— Îmi pare rău.

— N-ai reușit să te conectezi?

— Nu…

— E posibil să fi folosit altă parolă…

— Julia, stai. Femeia asta mi-a răspuns la mesaj. I-am cerut o poză și mi-a trimis. Nu e Kate.

— Îmi arăți și mie poza? S-ar putea să fie cineva care se dă drept Kate…

— Nu e, spune el. E o negresă.

Sunt dezamăgită. N-are rost să-mi mai fac speranțe, numai pentru ca apoi să sufăr o asemenea decepție. Orice e preferabil. Până și sentimentul de gol interior.

— O să mai caut dacă vrei, spune el.

— Sunt dezamăgită.

— Încearcă să nu fii. Ne vedem săptămâna viitoare? Marți?

Șovăi. Totul e prea intens, prea strălucitor. Vreau normalitate și stabilitate. Mă gândesc la iubirea viscerală pe care o simt pentru fiul meu, la cât de dor mi-a fost de el aseară, după ce am aflat că Paddy a fost atacat. E prima oară când îmi dau seama că această iubire nu e compatibilă cu ce fac.

Îmi amintesc de ce am vorbit cu Lukas la început, de ce am hotărât să mă întâlnesc cu el. Ca să-l găsesc pe ucigașul surorii mele, de dragul lui Connor și al familiei mele.

Dar n-am aflat nimic, iar acum Connor are nevoie de altceva din partea mea. Să mergem la film. Să mâncăm hamburgeri împreună. Mamă și fiu. Iau o decizie.

— Nu pot. Nu marți. Sunt ocupată.

Mă simt de parcă aș fi scăpat brusc dintr-o strânsoare. Ușurată. E un sentiment plăcut. Am fost egoistă, dar acum fac ce trebuie.

— Ocupată?

— Da, îmi pare rău.

Îmi dau seama că-mi țin respirația. O parte din mine vrea ca Lukas să se opună, să protesteze, iar o altă parte speră să-mi propună o altă zi. Vreau să fiu sigură că pot să rezist o săptămână fără să-l văd.

Tăcere. Îmi trebuie o scuză.

— Am o prietenă. Anna. Vrea s-o ajut să-și caute o rochie de mireasă.

— Nu se poate să căutați în altă zi?

— Nu. Îmi pare rău…

— Bine.

Aș vrea să insiste mai mult. Aș vrea să încerce să mă convingă, să mă întrebe cine e mai important, el sau Anna.

Dar n-o face. Își ia la revedere și o clipă mai târziu conversația se încheie.

Capitolul douăzeci

E marți. E ziua dedicată lui Connor și am hotărât să facem orice își dorește. Îi sunt datoare; o merită. E mai vesel și vorbește mai mult acum, și-a recăpătat în bună măsură felul de-a fi de dinainte.

În weekend, am fost să-l vedem pe Paddy. Ideea lui Hugh. Nu arăta atât de rău pe cât mă așteptam. Ochii îi erau umflați și vineți, iar pe obraz avea o zgârietură. Nu știa câte persoane l-au atacat și nici dacă a fost mai mult de una. Cât am stat în salon, nu s-a uitat la mine nici măcar o dată.

Mă scol devreme. N-am dormit bine; azi-noapte am văzut din nou silueta în dreptul ferestrei. De data asta părea mai reală, mai consistentă. Ba chiar am crezut că am văzut jarul unei țigări, dar, ca de obicei, când m-am întors să-l chem pe Hugh și m-am uitat din nou, deja dispăruse. Dacă fusese vreo clipă acolo.

Cobor treptele cu privirea încețoșată. Îmi găsesc telefonul și văd că aseară am ratat încă un apel de la Adrienne. Mă simt vinovată. A călătorit mult în ultima vreme; vrea să știe dacă am primit cadoul de la ea, un colier de argint care mi-a plăcut acum câteva luni, când am fost împreună la cumpărături. „Să-mi dai de știre, mi-a scris ea în ultimul mesaj. Și hai să ne vedem. Sunt ocupată, ca de obicei, dar abia aștept să te văd! Sună-mă.“

Însă n-am sunat-o și nu-mi dau seama de ce. Poate pentru că mă cunoaște foarte bine și și-ar da seama imediat că-i ascund ceva. Mai e și minciuna pe care i-am zis-o lui Hugh, cum că aș fi căzut pe scara rulantă. Trebuie să pun un pic de distanță între mine și ea. Îmi e mai ușor dacă o evit, cel puțin o vreme.

Connor și cu mine luăm micul dejun în fața televizorului. Când terminăm, îl întreb ce vrea să facem azi și îmi spune că am putea merge la un film. „Sigur!“ răspund eu și îl rog să aleagă unul. „Ce vrei tu.“ Alege *Planeta maimuțelor*. Sunt dezamăgită, dar am grijă să nu i-o arăt.

Pornim spre cinema, traversând Parcul Islington. A trecut multă vreme de când n-am mai făcut asta împreună. Mi-au lipsit ieșirile cu el și mă întreb dacă i-au lipsit și lui. Mă copleșește dintr-odată un intens sentiment de iubire și de vinovăție. Îmi dau seama că acum, după moartea lui Kate, Connor e singura mea rudă de sânge, singura persoană care are ADN comun cu mine. Kate era legătura dintre noi toți. Mama și tata, eu, ea, iar acum Connor. Ea era centrul întregii familii.

Trebuie să spun ceva. E o nevoie copleșitoare.

— Știi că te iubesc, nu?

Se uită la mine cu o expresie indescifrabilă, ca și când ar fi ușor stânjenit. O clipă văd băiețelul vulnerabil din el, care încearcă să facă față lumii adulte în care se adâncește tot mai mult pe zi ce trece. Apoi expresia dispare și pe chipul lui se citește altceva. Cred că e durere, urmată imediat de hotărârea de a o învinge.

— Connor? E totul în regulă?

Dă din cap, ridicând din sprâncene. E o expresie familiară, menită să fie liniștitoare, dar care acum e prea automată ca să însemne ceva.

— Mă simt bine.

Traversăm strada și ne oprim pe trotuar, amândoi în același timp, ca și când am fi repetat.

— Sincer.

Îmi așez mâinile pe umerii lui; uneori, nu-i place să fie îmbrățișat, și cred că acum, pe Upper Street, stând în mijlocul trotuarului, nu-i place.

— Poți să vorbești cu mine, Con.

Îmi amintesc cât timp a trecut de când nu i-am mai zis așa. Oare mi-a cerut să încetez sau pur și

simplu a dispărut de la sine? Poate că așa se întâmplă întotdeauna între mame și fii.

— Nu uita că sunt alături de tine. Întotdeauna.

Mă simt vinovată în timp ce o spun. Oare chiar sunt alături de el? În ultima vreme n-am fost.

— Știu.

— Ultimele săptămâni… luni…, încep eu, dar nu știu ce vreau să spun, ci doar că vreau să refac legătura dintre noi, pe care n-ar fi trebuit s-o pun niciodată în pericol. N-au fost deloc ușoare… Știu asta. Pentru niciunul dintre noi.

Se uită la mine. Vreau să mă ierte, să-mi spună că am fost alături de el, că se simte bine.

— Îmi dau seama c-au fost grele și pentru tine, Connor. Vreau să știi asta. Înțeleg prin ce-ai trecut.

Ridică din umeri, așa cum mă așteptam. Tace, dar se uită la mine cu o expresie recunoscătoare, și simt ceva între noi. Ceva bun.

După ce intrăm în cinema, Connor se duce la baie, iar eu cumpăr bilete de la automat, apoi mă așez la coadă să cumpăr floricele, cum i-am promis. Când se întoarce, ne ducem în sală. Mă așteptam să fie plină, dar e mai mult de jumătate goală. Spectatorii — mai ales cupluri — sunt împrăștiați peste tot, iar eu propun să ne așezăm pe un rând aproape gol în partea din spate. Connor e de acord și luăm loc. Filmul încă n-a început, iar în sală domnește simfonia sticlelor desfăcute, a băuturilor sorbite cu paiul, a pungilor cu dulciuri și chipsuri. Îi întind floricelele lui Connor. „Ai tot ce-ți trebuie?“, îl întreb cu glas scăzut, iar el spune că da. Își verifică telefonul, apoi ridică privirea cu un aer vinovat. Un mesaj de la iubita lui, presupun. Evie. Aduce vorba despre ea din când în când; mi-a spus că nu era și ea la petrecerea Carlei, dar e evaziv, încă e la vârsta la care îi e jenă să discute cu părinții despre o iubită. Fără să stau pe gânduri și ca să-l asigur că e în regulă, îmi iau geanta și îmi verific și eu telefonul.

Am un mesaj de la Lukas. Sunt ușurată; ultimele noastre discuții au fost reci, și de când l-am văzut ultima oară, i-am adus o acuzație și i-am zis că nu vreau să-l văd azi. Am crezut că poate a luat decizia să pună capăt poveștii înaintea mea, și s-o facă în tăcere. „Cum e la cumpărături?“

Tastez repede răspunsul: „Plicticos. Dar mersi că m-ai întrebat“.

Îl trimit. O parte de mine speră că n-o să-mi răspundă, și totuși păstrez telefonul în mână, poate îmi mai scrie ceva. Bineînțeles că, o clipă mai târziu, primesc încă un mesaj: „Mi-aș dori să fiu cu tine“.

Zâmbesc în sinea mea. Nu mai e furios pe mine, presupunând că a fost. Am fost caraghioasă.

„Și eu.“ Îi trimit mesajul și-mi închid telefonul.

Începe filmul. Nu e deloc pe gustul meu, dar îmi amintesc că sunt aici pentru Connor, iar când mă uit la el, îmi dau seama că-i place. Încerc să mă liniștesc. Încerc să nu mă mai gândesc la Lukas, să ignor tentația de a-mi scoate telefonul din geantă să văd dacă mi-a răspuns. Mă concentrez asupra filmului.

Câteva minute mai târziu, Connor își dă picioarele la o parte și cineva trece prin fața lui, spunând în șoaptă: „Scuze“. Ciudat, îmi spun în sinea mea. Nou-venitul e singur, iar în sală sunt multe locuri goale. De ce a ales rândul nostru? Îi fac și eu loc, iar el spune din nou: „Scuze“, dar nu se uită la mine, ci la ecran. Sunt și mai surprinsă când văd că se așază pe scaunul de lângă mine. Mă gândesc să-i spun că mai sunt și alte locuri pe rând, dar apoi îmi spun zău, cu ce mă deranjează? Mă întorc la film.

Câteva clipe mai târziu simt o apăsare pe picior. La început e discretă, apoi devine fermă. Nou-venitul își apasă piciorul de al meu; pare să fie ceva deliberat, dar nu-s sigură. Cobor privirea — are piciorul gol, poartă șort —, apoi îmi îndepărtez foarte puțin piciorul. S-ar putea să fi fost un simplu

accident; nu vreau să fac caz de asta. Mă prefac absorbită de ecran, dar piciorul bărbatului se mișcă și-l atinge din nou pe al meu, mai ferm de data asta, prea deliberat ca să fie o coincidență.

Întorc capul spre el. Dar e întuneric în film, așa că nu văd mare lucru. Disting o pereche de ochelari cu rame groase și o șapcă de baseball lăsată pe frunte. Bărbatul se uită la ecran, frecându-și bărbia cu mâna dreaptă, ca și când ar fi captivat de film.

Îmi mișc iarăși piciorul și trag aer în piept, pregătindu-mă să spun ceva, să-și strângă picioarele sau să se care — nu știu exact. Dar în clipa următoare, străinul ia mâna de pe față și se întoarce spre mine, iar acțiunea filmului se mută la suprafață, într-o scenă strălucitoare, care scaldă toată sala în lumină. Și văd că bărbatul care stă lângă mine nu e un străin. E Lukas. Zâmbește.

Mi se taie respirația, dar, în același timp, un fior de dorință îmi străbate pântecele. În fața mea se cască o prăpastie de frică și mă prăbușesc în ea. Ce caută aici, în sala asta de cinema? Ce dracu' se întâmplă? Nu poate fi o simplă coincidență; ar fi absurd. Dar cum poate fi altceva decât o coincidență? Nu știe unde locuiesc: sunt sigură că nu i-am spus niciodată. Am fost tot timpul precaută.

Și totuși, iată-l lângă mine. Întoarce capul spre ecran. Și-a îndepărtat piciorul, ca și când acum ar încerca să evite contactul cu mine. Mă uit și eu din nou la ecran, iar o clipă mai târziu mă uit la Connor. N-a observat nimic.

Inima îmi bate prea repede; nu știu ce să fac. E prea mult, îmi vine să spun. Ai mers prea departe. Și totuși…

Și totuși, își lipește încă o dată piciorul de al meu, dar de data asta nu mi-l îndepărtez. Îi simt pielea electrizată, fiecare fir de păr, căldura mușchilor. Chiar dacă fiul meu e doar la câțiva centimetri de mine, îmi dau seama că-mi place.

Închid ochii. Mă simt confuză. Acum câteva minute mi-a trimis un mesaj legat de cumpărăturile pe care i-am zis că le fac. Poate deja știa că e o minciună, dar de unde ar fi putut afla că sunt aici?

Mă uit din nou la Connor. E captivat de film, iar mâna i se afundă din când în când în cutia cu floricele din poală. După o clipă, mă uit la Lukas, care pare și el fascinat de acțiune. Probabil îmi simte privirea, pentru că se întoarce ușor cu fața spre mine, ca și când ar vrea să se asigure că mi-am dat seama cine este. Mă uit în ochii lui și îi transmit fără cuvinte nedumerirea mea. Pe buze i se așterne un zâmbet fără niciun pic de căldură și simt o dezamăgire cumplită. Întorc privirea spre ecran, iar după câteva clipe mă uit din nou la el. De data asta îmi face cu ochiul, tot fără căldură, apoi se uită la ecran și, în scurtă vreme, se ridică să plece. „Pardon“, se scuză el, iar când trece pe lângă fiul meu spune: „Salut, frate…“

După care, ca și când nici n-ar fi fost aici, dispare.

Stau neliniștită pe scaun. Nu pot urmări filmul. Mă tot gândesc la Lukas și nu-mi dau seama ce voia, de ce și-a făcut apariția în cinema.

Și nici cum de a știut unde sunt.

Pun mâna pe scaunul unde a stat mai adineauri, ca și când i-aș putea simți prezența. Încă e cald, n-aș fi crezut. Încep să tremur.

Am gura uscată și iau o gură de apă din sticla pe care am cumpărat-o odată cu floricelele lui Connor. Mi se face greață. Trebuie să mă liniștesc. Inspir adânc, dar aerul are un iz dulceag de la hot-dogii pe jumătate mâncați și de la ketchup. Mi-e rău. Închid ochii. Îl văd pe Lukas.

Trebuie să ies. Am nevoie de aer curat.

— Vino.

— Ce?

— Plecăm.

— De ce?

— E o porcărie, spun eu.

— Dar mie-mi place.

Îmi dau seama că facem multă gălăgie, iar cineva din spate ne dojenește.

Mă ridic în picioare. Trebuie să ies.

— Bine, atunci rămâi aici. Mă întorc repede.

Mă duc la toaletă și am emoții când deschid ușa; ar putea fi aici, îmi spun, și imediat mintea îmi fuge la ziua când am făcut sex în cabina de toaletă. Dar nu e aici. Doar niște fete, de vârsta lui Connor sau un pic mai mari, bârfind și aranjându-și machiajul — una spune că nu știu cine a făcut ceva *incredibil, mi-a picat fața* și că altcineva *o să-i dea o lecție*. Nu le iau în seamă și intru într-o cabină. Încui ușa și scot telefonul. Nimic, doar un mesaj de la Hugh. Că am rămas fără lapte. Aș putea să cumpăr eu?

Stau pe capacul closetului o vreme, sperând să-mi sune telefonul sau să primesc un mesaj. Un emoticon zâmbitor sau unul care face cu ochiul. Ceva care să mă asigure că Lukas doar a vrut să se amuze. Dar nu primesc nimic. Nu știu ce să cred.

Îl sun. Dar intră direct mesageria vocală. Încerc încă o dată și încă o dată. După care, pentru că nu mai am ce să fac, renunț. Pun telefonul în geantă și mă întorc la fiul meu.

Capitolul douăzeci și unu

Ne întoarcem acasă. Mă simt amorțită, nu pot să gândesc. Speram că fiul meu nu i-a dat atenție lui Lukas, dar pe drumul de întoarcere mi-a zis:

— Nu ți s-a părut că tipul ăla era cam ciudat?

Mă uitam în stânga și în dreapta, așteptând să traversăm și uitându-mă în același timp după Lukas. Dar nu era pe nicăieri.

— Cine?

— Tipul ăla care a venit și s-a așezat lângă noi, deși sala era pe jumătate goală.

— Ah, *el*? am încercat eu să par surprinsă, deși nu-mi dădeam seama dacă reușeam. Oamenii sunt ciudați.

— Apoi a plecat înainte să se termine filmul. Ce ciudat!

M-am întrebat dacă, într-adevăr, era parte dintr-un joc. M-am întrebat dacă și-ar fi dorit să găsesc o scuză pentru fiul meu, să mă duc după Lukas și să ne-o tragem în toaletă. M-am întrebat dacă, în adâncul meu, mi-aș fi dorit exact asta.

Acum sunt derutată. Nu înțeleg cum a făcut asta și cu atât mai puțin de ce. De câte ori găsesc o posibilitate, o soluție, sunt nevoită s-o resping. Dacă a fost o coincidență, de ce nu m-a salutat? Dacă a fost un joc, de ce nu mi-a zâmbit măcar, să-mi dea de înțeles că ne jucăm?

Revin la aceleași câteva gânduri. N-avea cum să știe unde sunt. Nu știe unde locuiesc și credea că eram la cumpărături cu Anna.

— Te simți bine, mamă?

Îmi dau seama că am rămas în picioare în mijlocul bucătăriei.

Mă străduiesc să zâmbesc.

— Cred că mă paște o migrenă.

Mă copleșește încă un val de spaimă. Mă uit la fiul meu. Acum știe de tine, Connor, îmi spun în sinea mea. Nu mai ești în siguranță. Simt că mă sufoc.

— Vrei niște apă? mă întreabă el.

Se duce la chiuvetă și ia un pahar de pe suportul de vase.

— Da, mersi.

Îmi întinde paharul și beau o gură de apă; e călduță.

— Cred c-o să mă întind un pic.

Mă duc la etaj. Lukas încă nu răspunde la telefon și n-am primit niciun mesaj de la el. Deschid laptopul și văd că e online.

Ce-ai vrut să faci azi? tastez eu.

Ezit înainte să trimit. Ar trebui să mă îndepărtez de el, vreau să mă îndepărtez de el. Dar nu pot. Acum nu mai am cale de ieșire. Oriunde mă întorc, dau de el.

Răspunsul lui vine într-o clipă:

Ți-a plăcut?

Rămân cu gura căscată. Habar n-are cum mă simt, nu-și dă seama ce a făcut.

De unde ai știut unde sunt?

Niciun răspuns. Câteva momente lungi, nimic. Du-te naibii, îmi spun în sinea mea. Du-te naibii! În cele din urmă, îmi scrie:

M-am gândit că ar fi o surpriză plăcută.

O surpriză plăcută? Aș râde dacă n-aș fi copleșită de frică.

De unde ai știut?

A trebuit să fiu ingenios.

Adică?

Urmează o pauză și mai lungă.

Stai liniștită. Eram în Islington, mă duceam la un magazin de antichități la care merg din când în când. Te-am văzut și m-am ținut după tine.

Antichități, îmi spun. De când e interesat de antichități? Nu știu nimic despre acest om.

M-am gândit că ar fi amuzant.

Amuzant? M-ai speriat!

Îi citesc din nou mesajele. Vreau să-l cred, dar nu pot. S-a întâmplat să fie la cumpărături în Islington? Ce coincidență. Și chiar dacă ar fi adevărat, de ce nu s-a mulțumit să-mi trimită un mesaj?

În schimb m-a urmărit, s-a așezat lângă mine și mi-a făcut cu ochiul în întuneric. A vorbit doar cu fiul meu, nu cu mine, iar expresia lui nu era a unui om care vrea să facă o surpriză plăcută. Era expresia cuiva care crede că a descoperit ceva.

Te-am speriat? De ce? Ce-ai crezut că am de gând să fac?

Nu știu.

Îmi dau seama dintr-odată. E un moment de claritate absolută, când tot ce părea încâlcit și cenușiu devine limpede și incolor precum apa rece ca gheața. Am intrat în povestea asta cu el de dragul fiului meu, dar acum însuși fiul meu e în pericol. N-am de ales. Va trebui să pun capăt legăturii cu el.

Încerc să mă concentrez asupra acestui gând, dar o altă parte, una mai puternică, se străduiește să-l alunge. Lukas îmi trimite încă un mesaj.

Ce-ai fi vrut să-ți fac?

Poftim?

În cinema. Spune-mi.

Îmi vine să țip. Cum aș putea să-l fac să înțeleagă că nu e o glumă? Că în joc sunt lucruri importante, lucruri pe care le-aș putea pierde pentru totdeauna?

Nu acum, Lukas! Înțelegi?

Trimit mesajul și mă las pe spetează. Vreau să înțeleagă ce a făcut, cât de tare m-a speriat. Vreau să știe că există limite pe care nu trebuie să le încălcăm.

Răspunsul lui vine câteva clipe mai târziu.

Spune-mi ce ai fi vrut să-ți fac. Spune-mi că ai fi vrut să te ating chiar acolo, de față cu toată lumea.

Nu.

Ce s-a întâmplat?

Nu răspund. Discuția asta e importantă pentru mine și nu vreau s-o port online. Nu-l pot face să înțeleagă cum m-am simțit, nu aici, nu acum. Nu vreau să-l mai văd, dar n-am de ales.

Vreau să te văd. E important.

Cum vrei.

Urmează o pauză lungă, apoi îmi trimite încă un mesaj:

Apropo, cine e puștiul?

— E fiul meu.

Lukas stă în fața mea, luăm prânzul. A fost alegerea mea, deși acum, că suntem aici, mi-aș dori să fi propus un loc mai retras. A vrut să ne vedem la un hotel, dar știam că n-ar fi fost o idee bună. Am venit la un restaurant de pe malul fluviului. Stăm afară, sub o umbrelă. Navetiștii trec pe lângă noi, în drum spre gară.

Nici măcar nu l-am întrebat dacă a mai căutat profiluri de-ale lui Kate pe site-uri de socializare. Presupun că a renunțat. Și mă îndoiesc că și-a dat multă silință.

— Fiul tău? spune, și o clipă mă gândesc că poate nu mă crede. Nu mi-ai zis de el.

— Nu, oftez eu.

Trebuie să fiu onestă. A sosit timpul să fac măcar asta.

— N-am vrut să-l amestec și pe el.

Dar am dat greș. Acum, Lukas știe totul și e prea mult. Ceea ce părea gestionabil a scăpat de sub control, ceea ce era închis într-o cutie a reușit să evadeze.

— Cum îl cheamă?

Tresar. E un instinct de protecție, sunt mai furioasă decât credeam.

Întorc privirea. Pe stradă, un tip îmbrăcat în costum de biciclist se ceartă cu un șofer care probabil era cât pe ce să-l dea jos de pe bicicletă.

— Nu, spun, uitându-mă din nou la el. Cum ți-am zis, nu vreau să-l amestec în povestea asta.

— N-ai încredere în mine.

— Lukas. Nu e atât de simplu. Am vrut ca relația pe care am avut-o să rămână separată de viața mea reală. N-am vrut să-l amestec pe soțul meu și cu atât mai puțin pe fiul meu.

— Pe care am avut-o…

E un enunț, nu o întrebare.

— Poftim?

— Ai spus: „Pe care am avut-o“. La trecut. Deci s-a terminat?

Nu răspund; n-am dat atenție formulării, a fost o scăpare psihanalizabilă. Dar am spus-o, iar acum n-aș mai avea nevoie decât de un cuvânt. Aș putea să spun da și să mă ridic. Aș putea să plec, să-mi schimb numărul de telefon, să nu mai intru niciodată pe site-urile alea, și totul ar ține de trecut. O greșeală, dar una care poate fi îndreptată cu ușurință. N-a fost niciodată la mine acasă, nici măcar n-a văzut-o vreodată; și nici eu la el acasă. Suntem legați, dar nu atât de strâns încât să nu putem fi despărțiți — scurt și pentru totdeauna — de un gest hotărât.

Dar oare asta vreau? În drum spre restaurant, asta credeam, dar acum nu mai sunt sigură. Stau în fața lui și ezit. Oare chiar ar putea face rău cuiva? Pare atât de blând și de afectuos. Mă gândesc la nopțile lungi de singurătate. Mă gândesc la zilele când mesajele primite pe telefon erau doar de la Hugh, care îmi spunea că iarăși ajunge târziu, sau de la Connor, care mă întreba dacă mai poate rămâne în oraș.

— Ascultă-mă, începe el, desfăcând brațele și ridicând din umeri.

Sunt iarăși impresionată de prezența lui, de trupul lui chiar în fața mea. Parcă strălucește, e tridimensional, în timp ce totul în jur pare bidimensional.

— Am dat-o în bară. La cinema. Îmi pare rău. Chiar am crezut c-o să-ți placă.

— Nu mi-a plăcut.

Arunc o privire peste umărul lui, la biciclistul și la șoferul care abia acum încep să se liniștească, apoi mă uit din nou în ochii lui.

— A fost o coincidență, asta-i tot. Eram în Islington. Nici măcar nu știam că locuiești în zonă.

— Lukas…

— Nu mă crezi?

— Ce făceai în Islington?

Ezită. Doar o fracțiune de secundă, dar suficient de mult cât să sune ca o minciună.

— Ți-am zis. Eram la cumpărături. Trec des pe acolo când sunt în oraș.

— Și de ce ai venit în oraș?

— Vin în fiecare marți, în caz că n-ai observat. De obicei ca să te văd pe tine. Azi am venit din obișnuință, cred.

Oftează.

— Mi-a fost dor de tine. Am simțit că e o zi irosită dacă nu ne vedem, așa că m-am gândit să vin oricum.

— Te aștepți să te cred?

— Poate eram supărat. Voiam să te văd. Era ziua noastră. Și ai anulat întâlnirea.

— Deci erai cu totul din întâmplare în Islington, unde îmi duceam fiul la cinema?

— Coincidențele chiar se întâmplă.

Simt că încep să-mi doresc să-l pot crede.

— Crezi că te-am urmărit? Chiar *ești* paranoică.

— Urât din partea ta.

— Îmi pare rău. Ascultă, s-a întâmplat cum ți-am zis. Sincer. Te-am văzut trecând strada. Și toată săptămâna asta nu m-am gândit decât la tine… așa că m-am luat după tine. Poate că a fost o greșeală…

— A fost.

— Dar simt că înnebunesc. Mă gândesc numai la tine.

— Lukas…

— Spune-mi că și tu te-ai gândit la mine.

— Bineînțeles că m-am gândit. Dar…

— Și atunci, care-i problema?

— Nu știu… Pur și simplu m-am speriat. A fost… riscant.

— Am crezut că-ți place riscul. Am crezut că-ți place pericolul.

— Nu așa…

— Mi-ai tot spus că-ți place…

Ridic tonul:

— Nu așa. Nu când îl implică și pe Connor.

La dracu'! I-am zis numele fiului meu. Dar e prea târziu acum.

Nu spune nimic. Tăcem amândoi o clipă. Niciunul nu s-a atins de mâncare — un sendviș pentru el, o salată pentru mine. Îmi trece prin minte că n-am luat niciodată masa împreună, nu așa cum trebuie. Și nu o vom face niciodată.

— De unde ai știut la ce film urmează să mergem? Sau te uitai peste umărul meu în timp ce cumpăram biletele?

Tot nu răspunde.

— Vreau să am încredere în tine, Lukas.

— Atunci ai încredere în mine. Nu te-am mințit niciodată. Am făcut o greșeală, asta-i tot. Nu te urmăresc. Și nu l-am atacat pe prietenul tău. Cum aș fi putut s-o fac după ce a pățit sora ta?

E furios, dar și profund ofensat. E lucrul care aproape că mă convinge. Și totuși, încă nu-s sigură. Nu întru totul.

Am venit aici cu dorința de a pune capăt acestei legături, dar nu cred că pot. Nu încă.

— Îmi pare rău.

— Trebuie să ai încredere în mine, Julia, spune el.

Cobor privirea.

— Cred că mi-e greu să am încredere în oameni.

Mă ia de mână.

— Connor…, spune el, ca și când ar vrea să încerce numele, să vadă cum sună, cum e să-l pronunțe. De ce nu mi-ai zis că ai un fiu?

Mă uit la verigheta lui. Nici tu nu mi-ai zis că ai o soție, aș vrea să-i răspund. Lucrurile încep să se lege. Mai întâi inelul, apoi faptul că niciodată — nici măcar o dată — nu mi-a propus să mergem la el acasă, în Cambridge, deși nu e departe.

— Ești căsătorit, nu-i așa? întreb eu calm, cu glas scăzut, ca și când mi-aș dori să nu audă.

— Am fost. Doar ți-am zis.

— Încă ești. Recunoaște.

— Nu!

E furios. Șocat. Cum pot să sugerez una ca asta?

— Ți-am zis adevărul. N-aș minți pe tema asta. Niciodată.

Furia i se transformă în durere. E o emoție viscerală, inconfundabilă. Durerea pierderii, pe care o cunosc foarte bine. O clipă mă simt vinovată și îmi pare extrem de rău pentru el. Nu mă pot abține. Mi-aș dori să fi avut încredere în el. Mi-aș dori să-i fi spus despre fiul meu încă de la început.

— Promite-mi, îi cer.

Îmi ia mâna între ale lui.

— Promit.

Îmi dau seama că îl cred.

— Fiul meu, Connor, a trecut prin multe. Am vrut să-l protejez…

— Crezi că i-aș putea face rău?

— Nu. Dar nu încerc să-l protejez atât de oameni, cât de situații. Are nevoie de stabilitate.

Inspir adânc.

— E complicat. Connor e adoptat. Mama lui… era sora mea.

Aștept să înțeleagă ce i-am spus.

— Sora care a fost omorâtă?

— Da.

O pauză lungă.

— Când l-ați adoptat?

— Când era foarte mic. Sora mea nu făcea față, așa că am avut noi grijă de el.

— Connor știe?

Dau aprobator din cap. Tace o clipă, apoi spune:

— Îmi pare rău.

Se uită la mine. Nu mai am nimic de zis. Sunt sleită de energie, mă simt goală pe dinăuntru. Încep să mănânc din salată. După câteva minute, mă întreabă:

— Deci așa se explică?

— Ce anume?

— Că ai folosit timpul trecut. Că am purtat discuția asta. Că n-ai vrut să mergem la un hotel… Vrei să te las în pace.

Răspunsul ar trebui să fie da, însă ezit. Nu știu de ce. O să-mi lipsească dorința pe care mi-o stârnește; și dorința lui pentru mine. O să-mi lipsească să stau de vorbă cu el despre lucruri pe care nu le pot spune nimănui altcuiva.

Vreau să mai păstrez toate astea, fie și pentru alte câteva minute.

— Nu știu.

— Nu-i nimic. Presimțeam că o să fie una dintre acele conversații în care ți se spune: „Îmi pare rău, dar…“ Sau: „Nu mai pot continua“. Lucruri de genul ăsta.

Ai avut multe astfel de conversații? mă întreb eu. Dacă da, când? Și cine spunea lucrurile astea? Părăseai sau erai părăsit?

Întorc privirea. Mă gândesc la toată povestea dintre noi. Îmi dau seama că durerea m-a dus într-un loc întunecat. Am devenit fragilă. Paranoică. Văd pericole peste tot: un bărbat pândește în fața ferestrei mele, amantul meu a atacat un om căruia nici măcar nu-i cunoaște numele întreg, cu atât mai puțin unde locuiește. Dacă nu am grijă, am să îndepărtez tot ce e bun în viața mea.

Iau o decizie.

— Nu vreau ca relația noastră să se termine. Dar… să nu mai faci ce-ai făcut ieri. Da? Nu vreau

să-l amestec și pe Connor.

— Bine.

— Vorbesc serios. Altfel n-o să ne mai vedem.

— Bine.

Pare îngrijorat, ceea ce mă face să mă relaxez. Balanța de putere s-a inversat, și totuși e mai mult decât atât.

Îmi dau seama că asta am vrut tot timpul. Am vrut să văd că-i pasă, să știu că înțelege ce e în joc, să văd că-i e teamă c-ar putea să mă piardă. Am vrut să-mi văd propriile insecurități reflectate în el.

Vocea îmi devine mai caldă.

— Gata cu jocurile, da? Toate lucrurile alea despre care am vorbit — cobor glasul —, jocurile, sexul dur… Trebuie să înceteze.

— Bine.

— Nu vreau să apari neanunțat. Și nu mă mai pot duce acasă plină de vânătăi…

— Cum vrei tu, numai să nu se termine.

Mă aplec și-l iau de mână.

— Cum ar putea să se termine?

— Și acum ce se întâmplă? mă întreabă.

— Acum mă duc acasă.

— Ne vedem marți?

— Da. Bineînțeles.

Are un aer ușurat.

— Îmi pare rău. Pentru jocuri și restul. Cred că nu prea mă pricep la chestii romantice…

Face o pauză.

— Data viitoare o să facem altceva. Ceva romantic. Mă ocup eu.

Capitolul douăzeci și doi

Trece o săptămână. Connor reîncepe școala. E cu un an mai aproape de examenele finale, de vârsta adultă și de tot ce vine odată cu ea, cu un an mai aproape de despărțirea de mine. I-am dus sacoul la curățătorie și am mers cu el la cumpărături să-și ia o nouă pereche de pantofi și niște cămăși. Nu-i face plăcere că trebuie să meargă din nou la școală, dar știu că asta va dura doar o zi sau două. O să-și revadă prietenii și o să-și reia rutina. Își va reaminti cât de mult îi place să studieze. Hugh are dreptate când spune că e un copil bun.

În prima zi, mă apropii de fereastră și-l urmăresc îndepărtându-se de casă; după ce face câțiva pași, la capătul aleii, își slăbește cravata, iar la colțul străzii se oprește o clipă. Sosește unul dintre prietenii lui, se bat ușor pe umăr, apoi pornesc împreună. Devine bărbat.

Mă îndepărtez de fereastră. Mâine am încă o comandă — femeia căreia i-am fotografiat familia acum câteva săptămâni m-a recomandat unei prietene — și încă una săptămâna viitoare. Rana din sufletul meu se închide, și totuși o parte din mine încă se simte goală. Moartea lui Kate încă învăluie tot ce fac. Nu știu cum o să mă descurc când Connor o să plece de acasă.

Încerc să nu mă gândesc la asta. Azi e marți. Mă văd cu Lukas. Am toată dimineața la dispoziție, câteva ore în care să mă pregătesc. Mă simt ca prima oară când ne-am întâlnit, acum multe luni, când credeam că va fi o singură întâlnire, nimic mai mult decât o ocazie să aflu ce s-a întâmplat cu sora mea.

Cât de mult s-au schimbat lucrurile de atunci.

Dar știu că povestea asta trebuie să se termine. Uneori, mă gândesc la momentul când ne vom despărți, o dată pentru totdeauna, și mă întreb dacă voi reuși să trec peste asta. Și totuși, trebuie să ne despărțim; relația mea cu Lukas nu poate avea un final fericit. Sunt căsătorită. Sunt mamă. Îmi iubesc soțul și fiul, și nu pot avea tot.

Când ies afară, o văd pe Adrienne parcând în fața casei. Sunt surprinsă, nu e deloc genul ei să apară din senin. Îi fac cu mâna, iar ea deschide portiera. Are o expresie foarte sobră, ceea ce mă neliniștește.

— Mașină nouă?

— Lasă asta… Draga mea, putem să intrăm în casă?

— Ce s-a întâmplat? Mă sperii.

— Și eu voiam să te întreb același lucru, spune ea, apoi face semn către ușă: Intrăm?

Rămân pe loc.

— Adrienne? Despre ce-i vorba?

— Mă ignori. De ce?

— Draga mea, sunt…

— Julia. De câteva zile tot încerc să dau de tine.

— Îmi pare rău. Nu m-am simțit bine.

Încă o minciună. Mă simt groaznic.

— Se întâmplă ceva? Dee mi-a zis că nici ei nu-i răspunzi la telefon. Iar Ali mi-a spus că te-a invitat la o petrecere și nici măcar nu i-ai răspuns.

Da, m-a invitat? Nici măcar nu-mi amintesc. Simt că în mine se frânge ceva, ca și când un mecanism de apărare din capul meu ar fi cedat. Mintea îmi e luată cu asalt. Da, îmi vine să zic, e ceva în neregulă. Vreau să-i spun tot, vreau să mărturisesc tot.

Dar știu ce o să-mi spună.

— Dacă se întâmplă ceva? întreb eu. Cum ar fi?

Clatină din cap.

— Of, draga mea…

— Ce-i?

— Te-a văzut Bob.

Tresar. Nu e pâcla copleșitoare a vinovăției sau a rușinii. E cu totul altceva, ceva ascuțit ca briciul, un bisturiu pe pielea mea.

— Ce-a văzut?

— Te-a văzut cu un tip. Mi-a zis că luați prânzul.

Clatin din cap.

— Pe cheiul Tamisei, adaugă ea.

Mă încordez. Sunt inundată de adrenalină. Dar nu vreau să mă trădez.

— Săptămâna trecută? spun eu. Da, am luat prânzul cu un prieten. De ce nu m-a salutat?

— Era într-un taxi. Un prieten? Mi-a zis că nu l-a recunoscut.

Încerc să râd.

— Știi, Bob nu-mi cunoaște toți prietenii!

Tonul ei devine mai cald.

— Un prieten… Mi-a zis că păreați destul de apropiați. Cine era?

— Un tip pe care l-am cunoscut de curând. I-am făcut o fotografie lui și soției lui.

Mă hotărăsc să risc.

— Era și ea cu noi.

— Mi-a zis că nu erați decât voi doi.

— Probabil ea era la toaletă. Ce, crezi că am o aventură?

Se uită țintă la mine.

— Ai?

— Nu!

Îi susțin privirea.

— Adrienne, ăsta e adevărul.

— Sper, spune ea.

Nu mă uit în altă parte. Chiar n-am, îmi vine să spun. Aș vrea să-mi apăr nevinovăția.

Oare pentru că mi-aș dori să fie adevărat sau pentru că vreau să scap din încurcătură?

— Îmi pare foarte rău, dar trebuie să plec. Am programată o ședință foto.

N-am echipamentul la mine și îmi dau seama că Adrienne observă asta.

— Mai încolo, adică. Mai întâi trebuie să fac niște cumpărături.

Oftează.

— Bine. Dar sună-mă. Să vorbim ca lumea.

Îi spun că am s-o sun.

— În ce direcție o iei? Te las undeva?

— Nu, mersi.

— Promite-mi că mă suni, îmi spune ea, apoi pleacă.

Acum sunt în taxi. Sunt neliniștită, agitată. Bob m-a văzut cu Lukas. Am scăpat cu bine, dar data viitoare? Data viitoare ar putea să ne vadă Adrienne însăși sau chiar Hugh.

Mi-am neglijat soțul. Știu asta. Trebuie să renunț la Lukas.

Sau trebuie să încep să fiu mai precaută. Nu-mi dau seama ce variantă prefer.

Opresc în fața hotelului St. Pancras și intru în holul de primire. Îmi amintesc de prima oară când am venit aici. Am același sentiment de pericol și nerăbdare. Aceeași impresie că totul ar putea să se schimbe.

Mă duc la recepție și îmi spun numele. Femeia din spatele biroului dă din cap:

— Aveți o rezervare făcută de domnul Lukas?

— Da, exact.

Îmi zâmbește.

— Am un pachet pentru dumneavoastră.

Bagă mâna sub birou și îmi întinde o cutie. E un pic mai mare decât o cutie de pantofi, împachetată în hârtie maro, lipită cu scotch. Pe partea de sus e scris numele meu cu marker negru.

— Domnul Lukas m-a rugat să vă dau și un mesaj, adaugă ea.

Îmi întinde o bucată de hârtie pe care scrie: „Întârzii. La bar găsești șampanie la gheață. Sper să-ți placă darul“.

Îi mulțumesc. Mă întreb de ce a cumpărat șampanie când știe că nu beau. Dau să mă întorc.

— Ah, spun eu, aveți cumva o foarfecă?

— Desigur, răspunde ea, întinzându-mi una.

Rămân în picioare lângă birou și tai scotchul. Mă gândesc dintr-odată la Hugh; îmi imaginez că pun un scalpel pe o piele gălbuie, iar țesutul cedează și dă la iveală o pată roșie. Înapoiez foarfeca, apoi mă apropii de un scaun. Vreau să fiu singură când deschid cadoul.

Trag aer în piept și dau la o parte clapele cutiei. Simt un miros, nu neplăcut: aer stătut și o urmă discretă de parfum floral. Înăuntru văd niște hârtie de cadou și un plic sigilat. Mai întâi deschid plicul.

În el e un carton simplu, alb-gălbui. Îmi amintesc de fluturașii care mi-au fost băgați în cutia poștală, cei despre care i-am zis că s-ar putea să fie de la Paddy, dar pe cartonul de la el nu se vede nicio femeie în lenjerie intimă, nici sâni, nici fete cu buze țuguiate care par să nu aibă vârsta legală ca să facă poze în asemenea ținute și cu astfel de expresii pe față.

Întorc biletul și văd că pe el e un mesaj.

„Un mic cadou. Ne vedem în curând. Poartă asta. Lukas.“

Pun biletul deoparte. Dacă a reușit să înghesuie o ținută în cutia asta, n-are cum să fie cine știe ce. Scot pachetul și rup hârtia de cadouri.

E o rochie. Roșu-aprins. O rochie foarte scurtă, cu mâneci lungi și spate foarte decoltat. Deja îmi imaginez cât de strâmtă o să fie, cum o să-mi strângă trupul, fără să ascundă nimic, accentuându-mi curburile. Mă uit la etichetă și văd că a ales măsura potrivită, dar nu e deloc genul de rochie pe care aș purta-o, și poate că tocmai de aceea a ales-o. Sub rochie e o pereche de pantofi. Sunt negri, un pic decupați în vârf și au tocuri de aproape zece centimetri, mult mai înalte decât îmi place să port. Îi scot din cutie; sunt foarte frumoși. Par scumpi.

Pe fundul cutiei mai e ceva. O casetă de bijuterii învelită în piele roșie. Când o deschid, inima îmi bate și sunt entuziasmată ca un copil. Înăuntru e o

pereche de cercei aurii, în formă de trifoi; spre deosebire de pantofi, nu par să fie scumpi.

Reacționez instinctiv. Inima îmi duduie în piept și închid imediat cutia. Sunt asemănători cu cei pe care îi purta Kate. E o coincidență, îmi spun. Trebuie să fie. A uitat. La fel ca atunci când Hugh a pomenit în treacăt că Paddy fusese atacat, dar nu i se furase nimic. Sunt hipersensibilă. Trebuie să mă adun.

Mă duc la baie. Sunt agitată, debusolată. Ceva nu e în regulă. Rochia, pantofii. Cerceii. Sunt frumoși, dar nu sunt cadouri pe care le cumperi pentru cineva la care ții. E o costumație. De data asta a făcut explicit un lucru care până acum era doar subînțeles: e doar o fantezie, ceva ireal. Trebuie să devin altcineva. Trebuie să-mi scot verigheta, deși știe că sunt căsătorită. Trebuie să pretind că sunt altcineva. E un joc, o mascaradă. Exact ce i-am zis că nu vreau.

Deci de ce vreau să mă schimb? De ce să-mi pun rochia asta pe mine? N-aș putea spune; aproape că n-am de ales. Ce se întâmplă acum are o inerție proprie, o atracție atât de puternică încât nu-i pot rezista. Mă aventurez pe un teritoriu străin, necunoscut. Sunt ca o lumină atrasă în întuneric.

Intru în cabina cea mai îndepărtată și încui ușa. Îmi dau jos hainele pe care le port, apoi scot rochia roșie din cutie. Se desface în fața mea ca o cortină roșie, apoi mi-o trag pe cap și îi închid fermoarul. Pun pantofii pe podea și îi încalț. Tocurile mă ridică la un alt nivel, la o înălțime unde mă simt puternică. Îmi dau jos cerceii și-i înlocuiesc cu cei pe care mi i-a dăruit el. Transformarea e completă. Sunt altcineva. Julia nu mai e aici.

Ies din cabină și mă duc la oglindă. Mi s-a schimbat perspectiva, totul e diferit. Nu mai știu cine sunt și mă bucur.

Zâmbesc și din oglindă îmi răspunde o străină. E frumoasă și foarte sigură pe sine. Seamănă puțin

cu Kate, dar e mai slabă și mai în vârstă. Ies din toaletă și ușa se închide în urma mea cu un scârțâit discret.

Când ajung la bar, sunt mai relaxată. Pulsul îmi revine la normal și respir mai adânc. Înainte să-l pot opri, barmanul îmi toarnă din șampania comandată de Lukas, dar îi cer și apă. Mă uit în jur. Barul nu e aglomerat, doar câțiva clienți împrăștiați pe la mese. Pun jos paharul. Vreau să par în largul meu când vine Lukas. Calmă. Ca într-o scenă imaginară. Ca într-o ficțiune.

Beau apa pe îndelete, însă termin paharul și Lukas tot n-a apărut. Îmi torn încă un pahar și mă uit la mobil să văd cât e ceasul. A întârziat foarte mult, și n-am primit niciun mesaj de la el. Mai iau o gură de apă și îmi aranjez rochia. Mă întreb de ce întârzie. Mi-aș dori să fiu îmbrăcată cu hainele mele.

O clipă mai târziu îmi dau seama că e cineva în spatele meu, sprijinit de bar. Nu-l văd, dar știu că e un bărbat — prezența lui e fermă și ocupă spațiul cu multă siguranță. Lukas, cred. Încep să zâmbesc când mă întorc, dar sunt dezamăgită. Nu e el. E un bărbat mai robust decât Lukas; poartă un costum gri și are în mână un pahar de bere. E singur, sau cel puțin așa pare. Întoarce capul și îmi zâmbește. E un zâmbet direct, fără subtilitate, cu care nu sunt obișnuită. Și totuși, e flatant. E tânăr, atrăgător, are barbă și mandibulă puternică și se vede că a avut nasul rupt. Îi răspund la zâmbet, pentru că ar fi nepoliticos să n-o fac, apoi mă uit în altă parte.

Probabil îmi interpretează zâmbetul ca pe o invitație. Se întoarce cu totul spre mine și spune:

— Bună, ce faci?

Mă gândesc la Lukas, dar rezist tentației de a-i spune că aștept pe cineva.

— Bine. Mulțumesc.

Fața i se luminează și, zâmbind în continuare, mă întreabă:

— Te deranjează?

Face semn spre scaunul dintre noi, dar înainte să-i pot spune că-l păstrez pentru altcineva, deja s-a așezat pe el. Simt că mă enervez, însă doar un pic.

— Eu sunt David, îmi întinde el mâna.

Palma lui are o asprime pe care hainele sale n-o sugerează. Văd că privirea îi coboară pe gâtul și pe brațele mele, oprindu-se la inelarul fără verighetă. Abia când se uită din nou în ochii mei îmi dau seama că încă îmi strânge mâna.

Sunt nerăbdătoare. Pe Lukas aș vrea să-l țin de mână. Vreau carnea lui, nu pe a acestui bărbat.

Dar Lukas nu e aici, și sunt enervată, deși nu vreau s-o recunosc.

— Eu sunt Jayne.

— Ești singură?

O adiere îmi mângâie ceafa. Mă gândesc la Hugh, apoi la Lukas.

— Deocamdată.

— Foarte încântat de cunoștință, Jayne, spune el.

Se uită în ochii mei, pătrunzând în mine. E o ofertă, o propunere. Nu-mi fac iluzii, știu că e din cauza hainelor de pe mine. Cu câteva luni în urmă poate că nici n-aș fi înțeles semnificația privirii lui, pe care acum o înțeleg mulțumită lui Lukas.

Dar nu sunt la fel de fascinată ca atunci când m-am întâlnit cu Lukas — fascinația de a fi dorită și, în același timp, de a fi stăpânită de dorință. De data asta e ușor stânjenitor. Iarăși îmi vine să-i spun că aștept pe cineva sau că sunt căsătorită, dar, din nu știu ce motiv, nu o fac. Ar însemna să mă ascund în spatele unui bărbat. *Nu mă poți avea, pentru că sunt promisă altcuiva.* M-ar face să par slabă. Își schimbă poziția pe taburet în așa fel încât genunchiul lui drept îmi atinge ușor genunchiul stâng, și mă străbate un fior atât de intens, încât sunt șocată.

— Și eu.

Mă întreabă dacă stau la hotel, dacă am venit aici cu treabă. Îi spun că nu. Nu vreau să-i las o impresie greșită.

— Dar tu? îl întreb.

— Ah, eu lucrez în finanțe. E foarte plicticos.

— Și ești în călătorie de serviciu?

— Da. Locuiesc la Washington.

— Serios?

Dă din cap că da.

— Ce bei?

— Am de băut, spun eu, iar el se preface dezamăgit.

Zâmbesc, apoi mă uit la telefon să văd cât e ceasul. Lukas întârzie și tot nu mi-a trimis niciun mesaj.

— Eu o să-mi mai iau o bere.

Se aude șuierul dozatorului în timp ce barmanul îi umple paharul. Dăm noroc, dar eu nu beau. Îmi închipui cam ce impresie o să-și facă Lukas când o să vină, ceea ce o să se întâmple în scurtă vreme. Îmi face plăcere. Prefer să mă găsească așa decât singură, disperată, așteptându-l pe el.

Dar în același timp mă întreb cât de ușor îmi va fi să scap de acest tip, David.

— Povestește-mi despre tine, spune el. De unde ești?

— Eu? De nicăieri anume.

Are o expresie nedumerită, care mă face să zâmbesc. N-am să-i spun adevărul, dar nici nu vreau să inventez.

— Ne-am mutat des când eram mică.

— Ai frați sau surori?

— Nu, răspund eu, pentru că n-o vreau pe Kate aici. Singură la părinți.

Mă uit în ochii lui mari. Expresia sinceră de pe chipul său e atât de desăvârșită, încât nu poate fi decât falsă. Îmi dau seama că stăm foarte aproape. Își ține o mână pe coapsă, iar genunchiul lui încă îl atinge pe al meu. Apropierea noastră are o

puternică încărcătură sexuală. Încăperea pare să se încline, ceva e profund în neregulă.

— Scuză-mă, spun. Trebuie să merg la toaletă.

Mă ridic în picioare. Pășesc nesigur, ca și când chiar aș fi băut din șampanie, când de fapt doar am dus paharul la buze și l-am pus jos. Când ajung la toaletă, mă uit în oglindă, încercând să-mi recapăt încrederea pe care o simțeam mai devreme, dar nu pot. Julia se întoarce; doar că poartă hainele altcuiva.

Îmi scot telefonul și-l sun pe Lukas; nu răspunde, așa că-i las un mesaj. Îmi dau cu apă pe față, inspir adânc de câteva ori și încerc să-mi recapăt cumpătul.

Când mă întorc, David încă stă pe taburet, tot sprijinit de bar. Mă urmărește cu privirea în timp ce mă apropii. Zâmbește. Are picioarele desfăcute — ca să-și păstreze echilibrul, cred, deși mă întreb dacă nu cumva se și oferă într-un mod primitiv, animalic. Iau loc.

Zâmbește, coboară vocea, se apleacă spre mine. O clipă, am impresia că vrea să mă sărute, dar apoi spune:

— M-am gândit că am putea să discutăm la etaj. Într-un loc mai intim.

Nu mă pot abține. Simt furnicături, un fior de încântare. Îmi place gândul că Lukas ar putea fi supărat că doresc pe altcineva. Dar Lukas nu știe, și mă cuprinde frica. Nu de asta am venit aici. N-ar trebui să se întâmple asta. Bărbatul din fața mea e puternic. N-aș putea să-l îndepărtez dacă aș fi nevoită. În plus, suntem în public și nu vreau să provoc o scenă. Încerc să trag de timp.

— Aici? spun eu. În hotel?

Dă aprobator din cap. Îmi spun să mă concentrez.

— Îmi pare rău, dar…

Ridic din umeri, însă el nu încetează să zâmbească. Îmi amintesc de fetele de la școală despre care băieții spuneau că „fac în ciudă pulii“

pentru că nu voiau să meargă atât de departe pe cât promiseseră fără să-și dea seama.

Nu pare să priceapă mesajul. Își pune mâna pe genunchiul meu și urcă ușor spre coapsă. Se apleacă spre mine. Îi simt mirosul — un amestec de piper, lemn și iz de piele tăbăcită, ca de cărți vechi. Începe să-mi mângâie pe interior încheietura mâinii. Știu că va încerca să mă sărute, că într-o clipă va închide ochii și va întredeschide gura, și se va aștepta ca și eu să fac la fel.

Tușesc și mă uit spre bar. Îmi atinge brațul. Simt încă un fior.

— Știu cine ești, îmi șoptește el, ca și când mi-ar fi citit gândurile.

Zâmbește și își dezvelește dinții, ca un câine care mârâie. Îmi mângâie pielea în continuare.

Mă uit la buzele lui, la pielea lui închisă la culoare, la țepii de pe fața lui, de care probabil nu scapă de tot niciodată.

— Ce…? încep eu, simțind că mă cuprinde spaima.

— Sărută-mă.

Clatin din cap. Încerc să zâmbesc, să par sigură pe mine, dar nu pot, pentru că nu sunt. Nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Fără să mă gândesc, duc mâna spre paharul de șampanie.

Rezistă, rezistă, rezistă.

— Dar…, încep eu, însă mă întrerupe din nou.

Întorc capul și îmi retrag mâna dintr-a lui. Vreau să vorbesc, să protestez. Suntem în public, aș vrea să-i spun, lasă-mă în pace. Dar vorbele nu mi se desprind de pe buze. Gura lui e la câțiva centimetri de a mea; simt mirosul de alcool amestecat cu un iz înțepător. Usturoi, poate. Unde e Lukas? mă întreb. Am nevoie de el. Îl vreau.

Mă uit peste umăr. Sunt și mai puțini clienți acum; cei câțiva care au rămas sunt absorbiți de conversațiile lor. Nimeni n-a observat ce se întâmplă sau au hotărât să ne ignore.

— Cât? întreabă el.

Mi se taie respirația de groază, însă el doar ridică din umeri. Se pare că răspunsul la întrebarea lui îl interesează la fel de puțin ca protestele mele.

— Cât? repetă el. E tot ce-ți cer. Spune-mi prețul tău.

Prețul meu? Mi se învârte capul. Tipul ăsta își închipuie că vreau să mă vând, că nu trebuie decât să negociem prețul.

— Ai înțeles greșit, spun eu cu glas nesigur, rostind nedeslușit cuvintele, dar nu de la alcool, ci de la spaimă.

— Serios?

Mâna lui urcă și mai sus pe coapsa mea, iar degetul lui mare, apoi și celelalte ajung sub tivul rochiei. O parte din mine se întreabă — detașat, ca și când s-ar afla la mare distanță — de ce nu m-am îndepărtat de el. Îmi imaginez că toată lumea din bar se uită la noi; cumva, toți știu ce face și văd că nu mă opun în niciun fel. Arunc o privire spre masa cea mai apropiată: cuplul de acolo și-a întrerupt conversația și bea din pahare, iar bărbatul din spatele lor vorbește la telefon. Nu ne-a observat nimeni. Nu se uită nimeni la noi.

— Oprește-te, îi spun eu printre dinți.

— O să mă opresc. Dacă mă săruți. Dacă promiți că mergi la etaj și te fuți cu mine.

Își linge buzele, ca și când i-ar fi foame. E un gest deliberat, care poartă un mesaj; dacă ar fi Lukas în locul lui, aș fi flatată, nerăbdătoare, dar venind din partea lui e mai mult o amenințare.

— Știu că și tu mă vrei, curvulițo…

Mă retrag în mine. Mă cuprinde un acces de furie. În fața mea ar fi trebuit să fie Lukas, nu acest bărbat. Stau în cumpănă, stăpânită de un calm perfect, care nu poate dura, și câteva clipe nu știu ce-o să fac, în ce direcție se va înclina balanța.

Îmi adun puterile.

— Uite ce e, spun eu, ridicând ușor tonul.

Vreau să atrag atenția, dar fără să stârnesc agitație. Vorbesc ferm, sperând că vocea mea va

avea o autoritate pe care nu o simt.

— Am să te rog politicos, o singură dată. Ia dracului mâinile de pe mine, în clipa asta, altfel îți rup mâna.

Habar n-am cum o să reacționeze. O să se simtă ofensat, dar o să înțeleagă mesajul? Mă aștept să se întoarcă și să mormăie ceva ca pentru el, dar n-o să-l iau în seamă. O să mă ridic și o să plec. O să țin bărbia sus și o să ies din bar fără să mă uit în urmă.

Dar nu face nicio mișcare. Rămâne neclintit, apoi mă apucă dintr-odată de încheietura mâinii. Mă îndepărtez, încerc să scap, dar strânsoarea lui e puternică. Degetele mi se înfig în carne, frământându-mi pielea.

— Vrei să te duci acasă? Asta e? Acasă la soțul tău cel fraier? Nu s-a mai atins de tine de săptămâni întregi, nu? Asta vrei, Julia?

Înlemnesc. Știu că ar trebui să strig, dar n-o fac. Nu pot. Sunt paralizată.

Mi-a spus pe numele meu adevărat.

— Ce…? încep eu, dar mă întrerupe.

— Cum îl cheamă pe soțul tău? *Hugh?*

Mă copleșește frica. Nu i-am spus că sunt căsătorită, cu atât mai puțin cum îl cheamă pe soțul meu. De unde știe? Ceva e profund în neregulă. Camera începe să se învârtă. O clipă, am impresia că o să mă prăbușesc, dar apoi se aude o voce:

— S-a întâmplat ceva?

Mă întorc. E el. Lukas. Mă inundă un sentiment de ușurare, ca și când mi-ar fi fost desfăcut un garou. Zgomotele barului revin, asaltându-mă precum sângele o rană. Sunt în siguranță.

Acest individ, David, îmi dă drumul. Ridică mâinile, cu palmele în față — un gest de supunere îndreptat nu spre mine, ci spre Lukas. E ca și când și-ar cere scuze față de el, pentru că s-a atins de proprietatea lui, iar asta mă înfurie. Ce-i? pare el să spună. M-am distrat și eu un pic. N-am făcut niciun rău. În același timp, Lukas face un pas în

față, așezându-se între mine și David. Îi văd spatele lat, părul cârlionțat și ciufulit. În cele din urmă, înțeleg; accesul de neliniște și de frică e atât de intens, încât o clipă mi-e teamă că o să icnesc. Mi-am făcut-o cu mâna mea. *Un străin*, i-am spus eu în una dintre conversațiile noastre. *Într-un bar. Cineva care nu acceptă să i se spună nu.*

El a plănuit totul. A pus asta la cale după tot ce i-am povestit.

Urcăm în cameră. Îl aud trântind ușa în spatele meu. Mă gândesc vag că eu sunt cea care ar trebui s-o trântească. Lukas se uită la mine. Îmi spun că n-ar trebui să mă simt în siguranță cu el, dar încă mă simt, și îmi dau seama că e un sentiment familiar. E exact același sentiment pe care îl aveam față de heroină; cum ar putea să-mi facă rău vreodată ceva care e atât de bun?

— Ce dracu' ai făcut? Ce dracu'…?

— Nu fi…, începe el, dar îl întrerup.

— Unde naiba ai fost? Ce…?

— Am întârziat…, încearcă el să-mi explice, însă îl întrerup din nou, furioasă.

— Ai întârziat! Ca și când despre asta ar fi vorba. Cine era tipul ăla? Și de unde naiba știi cum îl cheamă pe soțul meu?

— Ce?

— Tipul ăla i-a spus Hugh. Nu ți-am zis niciodată că pe soțul meu îl cheamă Hugh. De față cu tine întotdeauna i-am zis Harvey…

— Da? Și de ce ai făcut asta?

— Am tot dreptul. Dar nu despre asta e vorba! Cum ai…?

— Liniștește-te. Ți-a scăpat. O singură dată. I-ai spus Hugh. Acum câteva săptămâni. Erai supărată, cred. I-ai zis Hugh și am ținut minte.

Încerc să-mi amintesc, dar mi-e imposibil. Și totuși vreau să-l cred. Trebuie. A nu-l crede în legătură cu asta ar însemna să nu-l cred nici în legătură cu alte lucruri. Și atunci totul s-ar prăbuși.

— Julia…, spune el, făcând un pas spre mine.

— Nu te apropia!

Spre surprinderea mea, rămâne pe loc. După o clipă, se întoarce și se apropie de minibar.

— Mai vrei șampanie?

Pufnesc disprețuitor:

— Știi că nu beau.

— Nu cu mine. Dar bei cu un străin.

Sunt furioasă.

— Tu ai comandat sticla aia!

— Iar tu ai băut din ea.

Întorc privirea. N-are rost să mă contrazic cu el. Am fost o proastă. Nu-l cunosc deloc. Am ignorat toate semnalele de alarmă, n-am reușit nicio clipă să înțeleg ce se întâmplă. Mi-a aflat dorințele cele mai intime, lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun nimănui niciodată, și le-a întors împotriva mea.

Desface o sticluță — cred că e votcă — și o toarnă într-un pahar.

— Mi-ai zis că fantezia ta e să fii salvată. În fine, una dintre ele.

— Crezi că asta voiam?

— Nu ți-a plăcut?

— Deci i-ai zis acelui individ să fie agresiv? Să… să mă facă să cred… să se poarte așa? I-ai spus tot ce ți-am povestit?

— Nu tot. Dar suficient. Am păstrat o parte pentru mine.

— Ți-am zis că nu mai vreau jocuri, Lukas! Gata! Îți amintești?

Iau loc pe fotoliu, iar el pe pat. Îmi dau seama că stă între mine și ușă; o greșeală fundamentală, ar spune Hugh, deși nu-mi dau seama ce motive ar putea avea el să se teamă, pentru că pacienții lui nu sunt genul agresiv. Mă ridic din nou în picioare.

— Am crezut c-o să fie distractiv, oftează el, trecându-și o mână prin păr. Ascultă, mi-ai povestit fantezia ta. Să fii în pericol. Să fii salvată. Ai zis asta?

— Am zis multe lucruri. Dar asta nu înseamnă că vreau să se și întâmple în realitate. De-aia se și

cheamă *fantezii*, Lukas.

Mă cuprinde groaza. Îmi aduc aminte că i-am povestit și alte fantezii de-ale mele. Să fiu luată cu forța, nu tocmai împotriva voinței mele, dar aproape. Să fiu legată de pat, cu cătușe sau cu funie. Oare plănuiește și asta?

Încerc să dau înapoi:

— Jumătate din lucrurile astea le-am spus numai ca să-ți fac pe plac.

— Serios? Cum ar fi că Paddy te-a sărutat cu forța?

Are o mină batjocoritoare. Pare să nu-i pese deloc de mine. Nu însemn nimic pentru el.

— Bietul Paddy. Acuzat de toate lucrurile alea pe care nu le-a făcut. Și ai văzut ce-a pățit din cauza asta.

Fac un pas în spate. Fiecare parte din mine vrea să respingă ce-mi spune:

— Deci *tu* ai făcut-o!

— Asta ți-ai dorit…

— Tu ai făcut-o! repet eu cu inima duduindu-mi în piept, și simt că mă încordez, ca și când m-aș pregăti să fug. Tu!

— Și silueta misterioasă din fața ferestrei tale…

— Ce?

— Asta vrei, nu? Să fii speriată?

Încerc să-mi pun ordine în gânduri. Prima oară când mi s-a părut că văd pe cineva în fața casei nici măcar nu-l cunoșteam pe Lukas. Dar acum câteva nopți? Mi s-a părut mai real. E posibil să fi fost el?

Nu. Nu știe unde locuiesc. Se folosește de propria mea paranoie împotriva mea.

— Ești nebun.

Se uită țintă la mine, iar eu îi susțin privirea. Ceva se prăbușește în mine, ca și când ar fi fost retrasă brusc o proptea. Reușesc să mă văd prin el, reflectată în ochii lui. Văd hainele pe care le port, pantofii, îmi simt mirosul. Îmi dau seama, ca

pentru prima oară, în ce loc mă aflu și cât de adânc m-am scufundat.

Am mai fost într-o asemenea situație. Sunt subjugată de ceva care mă distruge. Incapabilă să scap. Mă gândesc la Marcus, la Frosty.

Mă forțez s-o spun:

— Plec acum. S-a terminat.

Camera e nemișcată. Vorbele mi s-au desprins de pe buze. Nu le pot lua înapoi, chiar dacă aș vrea. Lukas închide ochii și îi deschide din nou. Pe buze i se așterne un zâmbet. Nu mă crede.

— Ba n-ai să pleci.

Vocea lui e gravă și aspră; pare să aparțină altcuiva. Toată prefăcătoria s-a evaporat, lăsând în urmă doar o răutate apăsătoare.

Arunc o privire spre ușă. Dacă ar vrea să mă oprească, n-aș avea cum să-l dau la o parte.

Trag aer în piept și-mi adun toate forțele.

— Dă-te la o parte.

— Am crezut că ne simțim bine.

— Așa a fost. Dar acum nu ne mai simțim bine.

Rămâne cu gura întredeschisă o clipă, apoi spune:

— Dar te iubesc.

E ultimul lucru pe care mă așteptam să-l aud de la el. Încremenesc. Sunt dezarmată, șocată. Deschid gura, dar am rămas fără cuvinte.

— Te iubesc, repetă el.

Vreau și, în același timp, nu vreau să înceteze. Mi-aș dori să-l cred, dar nu știu dacă pot.

— Poftim?

— M-ai auzit. Am crezut că te fac fericită. Toate astea — face un semn cu mâna în jur — sunt pentru tine. Am crezut că asta îți dorești.

Clatin din cap. E încă un joc. Știu asta.

— Nu, spun eu. Lukas, nu…

— Spune-mi că și tu mă iubești.

Mă uit la el. Are ochi mari și rugători. Vreau să-l cred. Doar de data asta, vreau să știu că-mi spune adevărul.

— Lukas…

Întinde mâinile spre mine.

— Julia. Te rog, spune-mi.

— Bine, spun eu. Da. Da…

Înlemnesc. Coboară mâinile. Zâmbește, apoi izbucnește în râs.

— E încă una dintre fanteziile tale, nu-i așa? Să te iubesc.

Brusc mă simt goală pe dinăuntru. Înfrântă. Ca și când totul s-ar fi scurs din mine. În clipa asta, îl urăsc.

— Du-te dracului!

— Ei, Julia, haide. Care-i problema? Ziua de azi? David? Tu vrei să fii salvată, eu vreau să te salvez. Am vrut să crezi că ești cu adevărat în pericol.

Se uită în ochii mei. Încearcă să-și dea seama dacă m-am îmbunat, dacă furia mi s-a domolit. Dar furia mea e intactă.

— Uite ce e, continuă el. Tot ce i-am spus a fost să încerce să se dea la tine. Că s-ar putea să marșezi sau nu, dar că, oricum ar fi, să nu accepte un refuz din partea ta. Cum îți doreai tu.

Fac un pas în spate.

— Ești nebun, șoptesc eu, atât pentru mine, cât și pentru el, dar mă ignoră.

— Vrei să știi ce cred? Cred că ți s-a făcut frică tocmai acum, când lucrurile încep să devină interesante.

Se preface că se gândește mai bine.

— Sau poate e invers. Poate îți place prea mult.

Dau să spun ceva, dar el continuă:

— Te temi că poate nu meriți asta.

Își termină băutura și își toarnă încă o sticluță.

— Ascultă-mă, e doar un joc. Știi bine. Dar nu te poți gândi la el ca atare. Încă îți închipui că jocurile sunt pentru copii, că nu mai sunt pentru tine.

— Nu, spun eu cu glas tremurător. Inspir adânc și repet: Nu. Te înșeli. Nu e un joc.

Râde.

— Atunci ce e?

Vreau să plec. Nu mă pot gândi decât la cum să scap de aici.

— Problema ta, continuă el, e că încă ești foarte atașată de vechea ta personalitate. Poți veni pe furiș la hotel, poți să te îmbraci cu hainele astea, dar în adâncul tău încă ești casnica măritată cu Hugh. Încă ești femeia care face cumpărăturile, care îi gătește și râde la glumele lui, deși le-ai mai auzit de un milion de ori. Înainte le disprețuiai pe femeile a căror singură ambiție în viață era să aibă un soț drăguț și bogat, un fiu iubitor și o casă în Islington cu grădină și curte în spate. Și totuși, te-ai transformat exact într-o astfel de femeie. Încă ești o persoană care crede că există un singur mod de a fi căsătorită, un singur mod de a avea o aventură.

Acum sunt furioasă. Vulnerabilă. Îmi vine să țip la el. Să-i fac rău. Mă simt ca și când ar fi văzut totul înăuntrul meu și m-ar fi golit.

— Cum e să te urăști?

— Dă-te la o parte din calea mea!

Face un pas. E între mine și ușă.

— Știi, te-am urmărit de la un cap la altul, spune el. Azi. La bar.

Ezită, apoi coboară vocea:

— Și ți-a plăcut, nu-i așa? Ți-a plăcut să primești atenție.

În adâncul meu, știu că are dreptate. Și mi-e rușine. Îl disprețuiesc.

— Te rog, lasă-mă în pace.

— Că de nu…

— Lukas…

Încerc să trec pe lângă el, dar nu mă lasă. Fac un pas în spate și mă uit la el, la acest om care aproape că-mi e străin. Coboară și mai mult vocea. De data asta mă amenință. Are puterea și vrea s-o știu.

— Ți-a plăcut, nu-i așa? Ți-a plăcut că te voia. Un străin.

Face un pas spre mine și de data asta rămân pe loc.

— Fără nicio obligație… fără nicio grijă…

Încerc o altă abordare.

— Și ce dacă mi-a plăcut? Ce dacă am hotărât că-mi place? Și dacă m-aș fi dus cu tipul ăsta, cu David? Ce s-ar fi întâmplat?

— Atunci lucrurile ar fi putut ieși altfel. Ai fost tentată?

Nu ezit. Vreau să-l văd că suferă. Mai mult decât orice îmi doresc să văd că simte o parte din suferința pe care mi-o pricinuiește el mie.

— Poate.

Rămâne nemișcat. Nu știu ce urmează să facă.

— Înainte să înceapă să te amenințe? Sau după?

— Greu de spus.

Rămân și eu nemișcată.

— Recunoaște, frica a contribuit și ea. Asta te-a excitat.

Acum vorbește în șoaptă. Văzând că nu spun nimic, face un pas spre mine. Gura lui e la câțiva centimetri de urechea mea. Își duce mâna spre încheietura mea, îi simt degetele pe piele. Dau să mă retrag, dar e puternic. Carnea lui o atinge pe a mea.

— Te-ai fi dus la etaj cu el?

Mă trage spre el, îi simt căldura trupului, mâinile lui pe mine, căutându-mi pielea, mișcându-se ferm, apucând, frământând. În mine se declanșează ceva, o reacție musculară, și fără să vreau trupul meu începe să răspundă.

— Singură? Sau cu mine?

Nu răspund. Undeva în adâncul meu știu că ar trebui să țip. Să mă opun, să-l lovesc cu picioarele. Ar trebui să strig după ajutor.

Dar nu o fac. Nu fac nimic din toate astea. Ca și când corpul meu s-ar fi revoltat. Nu vrea să mai reacționeze decât la atingerile lui.

— Te rog. Lukas…

Încearcă să mă sărute. Și îi răspund la sărut — ultima trădare a trupului meu. Îmi adun forțele și mă străduiesc să vorbesc.

— Oprește-te! Lukas, încetează.

Dar nu mă ia în seamă. Continuă să-și împingă trupul în al meu. Mai tare acum.

— Oprește-mă dacă vrei. Dacă vrei cu adevărat.

Îi simt mâinile pe mine. Sunt peste tot. Pe ceafă, în păr, între picioare. Mă apasă și mă strânge, cu tot mai multă nerăbdare. Încearcă să mă împingă în spate sau să mă răsucească. Îmi aduc aminte cum am făcut sex în cabina de toaletă, cu mâinile lui în jurul gâtului meu; atunci era un joc, dar acum nu e. Trebuie să scap de el.

Ridic mâna, țintindu-i fața și ochii. E o lovitură ușoară, dar îl zgârii cu unghiile și îi dă sângele. Își șterge fața cu dosul palmei, furios și cu ochii mari. Pare că se pregătește să mă lovească și fac un pas în spate.

Stăm precauți unul în fața celuilalt. Deschid gura să spun ceva, dar aud zgomotul broaștei. Mă inundă un sentiment de ușurare. Poate e femeia de serviciu sau altcineva din personalul hotelului. O să vadă ce se întâmplă, iar Lukas va trebui să se oprească. O să-mi aranjez hainele, o să mă scuz și o să plec. Lukas n-o să mă urmărească. N-am să-l las.

Ne uităm amândoi spre ușă. Observ prea târziu că Lukas zâmbește.

— Ah, spune el, credeam că te-ai rătăcit.

Frica mă izbește în pântece. E David.

Îmi înhaț geanta și o iau la fugă. Trec pe lângă David și ies pe coridor. Îmi dau lacrimile și închid ochii, lovindu-mă de pereți în timp ce mă apropii de scară, dar nu mă opresc din alergat. Mă văd pe mine însămi ca și când m-aș privi de foarte de sus. E o femeie care pare să fiu eu, dar nu e. Nu poartă hainele pe care le port de obicei. Nu face lucrurile pe care le fac eu de obicei.

Alerg și iar alerg, și brusc sunt din nou în Berlin. Tremur în aeroport și nu știu cum o să ajung acasă. Îl sun pe Hugh de la o cabină din sala de așteptare, apoi aștept. Aștept să fiu salvată de bărbatul cu care urmează să mă căsătoresc, în timp ce bărbatul care credeam că e viața mea zace mort într-un apartament din cealaltă parte a orașului.

PARTEA A PATRA

Capitolul douăzeci și trei

Am reușit să ies din hotel. Picioarele îmi tremurau, transpiram și inima îmi bătea atât de tare, încât mă temeam că o să-mi plesnească pieptul, și totuși am reușit să-mi iau o expresie calmă când am traversat holul de la intrare și am ieșit în stradă. Am mers și iar am mers, dar nu m-am oprit să văd în ce direcție am luat-o decât în clipa când am fost sigură că am lăsat hotelul mult în urmă. Am oprit un taxi. „Încotro?“, m-a întrebat șoferul. „Oriunde“, i-am zis, după care: „Spre fluviu“, iar apoi: „În South Bank“.[13] Mașina a luat-o din loc, iar taximetristul m-a întrebat dacă mă simt bine. „Da“, i-am răspuns, deși nu mă simțeam deloc bine, iar când am ajuns în South Bank, m-am așezat pe o bancă de pe malul Tamisei, și întrucât știam că Adrienne avea să-mi spună: „Ți-am zis!“, și nu știam pe cine altcineva să sun, pentru că îndepărtasem pe toată lumea, am sunat-o pe Anna.

— Ce mai faci?

Și i-am povestit tot, într-o explozie de frânturi care pentru ea trebuie să fi fost în mare parte incomprehensibile, iar ea mai întâi m-a ascultat, apoi m-a liniștit și mi-a cerut să-i povestesc încă o dată. Când am terminat, a zis:

— Trebuie să te duci la poliție.

Avea un ton foarte ferm. Foarte sigur.

— La poliție?

Era prima oară când mă gândeam la asta.

— Da! Ai fost atacată, Julia!

Îmi amintesc de mâinile lui pe mine, peste tot, strângându-mi carnea, trăgându-mă de haine.

— Dar…, am spus eu.

— Julia. *Trebuie.*

— Nu. N-au făcut… n-a făcut… și Hugh…

Îmi închipui cum ar fi să-i spun soțului meu, să dau telefon la poliție. Ce-aș putea să spun?

Am auzit astfel de povești. Chiar dacă aș fi fost violată, aproape sigur nu m-ar lua în serios, și dacă m-ar lua, eu aș fi cea pusă la zid, nu David, nu Lukas. „Și v-ați dus acolo pentru sex?“, m-ar întreba ei, iar eu ar trebui să spun că da. „Îmbrăcată cu hainele pe care vi le-a trimis?“ Da. „După ce i-ați spus — mai mult sau mai puțin explicit — că violul e una dintre fanteziile dumneavoastră?“

Da.

Și ce-aș putea spune în apărarea mea. *Dar n-am vrut să se întâmple asta. Nu așa!*

Am simțit că mă crispez. Am izbucnit în plâns gândindu-mă ce s-ar fi putut întâmpla, ce-ar fi putut să-mi facă Lukas și că ar fi putut scăpa nepedepsit.

M-am gândit la Hugh, la Connor. Mi i-am imaginat aflând unde am fost și ce am pățit. Ar trebui să le spun, n-aș avea cum să-i mint; i-am mințit destul până acum.

— Nici măcar nu știu unde stă.

Anna a tăcut câteva clipe.

— Pot să fac ceva să te ajut? Orice.

Nu poate face nimeni nimic, mi-am spus în sinea mea. Nu trebuie decât să-l părăsesc, să fug de el, să tai legătura dintre noi, lucru de care cu doar câteva ore mai înainte mă temeam atât de mult.

— Nu.

Am venit acasă. Știam ce trebuie să fac. Să-l las pe Lukas în urmă, să mă străduiesc să-l uit. Să nu intru pe site. Să nu mă uit în telefon după mesaje de la el. Să nu sper că vor urma flori, scuze, explicații. Să merg mai departe.

În mare, am reușit. Mi-am văzut de treburi. I-am spus lui Hugh că am hotărât să nu mă mai văd cu consilierul și să merg din nou la ședințele

Alcoolicilor Anonimi. Ceea ce am și făcut. Le-am sunat pe Ali și Dee și restul prietenilor mei și am vorbit cu Anna în fiecare zi. Am petrecut mai mult timp cu Connor, ba chiar am încercat să discut cu el despre Evie, să-l asigur că poate vorbi cu mine despre iubita lui, dacă vrea. „Mi-ar plăcea s-o cunosc într-o bună zi“, i-am spus. A ridicat din umeri, după cum mă așteptam, dar măcar am încercat.

M-am întâlnit și cu Adrienne. În sfârșit. M-a invitat la un concert, apoi am luat cina împreună. Am stat de vorbă, dar încă era vie amintirea discuției tensionate din fața casei mele. Înainte să ne luăm la revedere, s-a uitat în ochii mei.

— Julia, știi că te iubesc. Necondiționat.

Am dat din cap, așteptând să continue.

— Așa că n-am să te întreb ce se întâmplă. Dar trebuie să știu, te simți bine? Am motive să-mi fac griji?

Am clătinat din cap.

— Nu, acum nu mai ai de ce.

Mi-a zâmbit. Am fost cel mai aproape de o mărturisire, iar Adrienne și-a dat seama că am să-i spun într-o bună zi.

N-am cedat decât o dată, într-o duminică după-amiază, acum câteva săptămâni. Mă certasem cu Hugh, iar Connor avea o atitudine nesuferită. Nu m-am putut abține. Am intrat pe encountrz, dar n-am luat în seamă cele câteva mesaje noi pe care le primisem, ci am căutat numele lui de utilizator.

Nimic. *Utilizator inexistent.* Dispăruse.

N-am rezistat și l-am sunat.

Numărul lui era indisponibil. Apelul meu nici măcar n-a intrat în mesageria vocală. Am încercat încă o dată — cine știe, poate era plecat din țară sau poate era un defect de conexiune —, apoi încă o dată și încă o dată. De fiecare dată, nimic.

Apoi mi-am dat seama ce făceam și mi-am spus că sunt o caraghioasă. Îmi promisesem că n-o să

mai iau legătura cu el niciodată, că așa o să fie cel mai bine, cel mai ușor.

Iar acum exact asta aveam. Ruptura pe care mi-o dorisem. Trebuia să fiu recunoscătoare.

Ajung târziu acasă. Am fost plecată să fac fotografii, mai întâi portretele unei familii care a luat legătura cu mine pe site-ul meu, iar apoi, în drum spre casă, m-am oprit să fotografiez oameni care stăteau în fața barurilor din Soho — probabil încerc să mă întorc la subiectele care mă interesează cu adevărat. Hugh e deja acasă. Îmi cere să merg cu el în living, are să-mi spună ceva.

Nu sună bine. Îmi aduc aminte de ziua când m-am întors acasă de la galerie, de polițista din bucătărie care ne-a adus vestea morții lui Kate. Connor e în siguranță, am văzut lumina aprinsă în camera lui; în plus, ca de obicei când ajung acasă, l-am întrebat pe Hugh dacă fiul nostru se simte bine, și mi-a spus că da. Și totuși, sunt agitată. Zi-mi acum, îmi vine să-i spun. Orice ar fi. Dar n-o fac. Mă duc după el în living. Îmi trântesc geanta pe podea și îmi pun aparatul pe masă.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Se uită la mine cu o expresie serioasă și inspiră adânc.

— A sunat Roger de la Biroul Extern. Se pare că au aflat ce s-a întâmplat cu Kate.

Simt că mă prăbușesc. Întrebările mă asaltează — ce? Cine? —, iar el îmi explică:

— Au arestat un tip într-un cu totul alt caz. Roger n-are voie să ne spună despre ce-i vorba, dar mi-a dat de înțeles că e un caz cu droguri. Un dilăr, cred. În fine, ideea e că tipul ăsta e cunoscut în zonă, așa că l-au întrebat și despre Kate, dar a zis că nu știe nimic.

Trage aer în piept.

— Însă când au făcut percheziție la el acasă, au dat peste cercelul lui Kate.

Închid ochii. Mi-l imaginez smulgându-i-l de la ureche, sau pe sora mea fiind forțată să i-l dea,

crezând că așa va putea scăpa cu viață.

Un dilăr. Deci a fost vorba de droguri până la urmă? Nu de sex?

Brusc sunt iarăși la Berlin. Eu și Marcus. Mergeam împreună, dar se vedea doar el cu dilărul. La capătul străzii, la colț, aproape de gară. Îi dădea banii și se întorcea cu ce ne doream amândoi. Zâmbind.

Dar Kate n-a văzut nimic din toate astea. Am avut grijă să nu afle nimic, chiar și atunci când ne-a vizitat în timpul unei vacanțe școlare. Nu voise să se ducă acasă și să stea singură cu tata, așa că m-a implorat s-o primesc în vizită. „Doar pentru câteva zile“, a zis ea, și în cele din urmă am acceptat. Am strâns niște bani să-i plătesc biletul, iar tata i-a dat bani de buzunar. A stat cu noi un weekend întreg și a dormit în patul din camera noastră, iar noi am dormit pe canapea, dar sunt sigură că n-a văzut nimic. S-a întâmplat cu câteva săptămâni înainte să moară Marcus, și niciunul dintre noi nu mai lua heroină. Am dus-o la galerii, ne-am plimbat pe Unter den Linden[14] și am băut ciocolată caldă în Fernsehturm. I-am făcut fotografii pe străzile din Mitte — pe care acum nu le mai am — și ne-am plimbat prin Tiergarten. Am lăsat-o cu Marcus doar o dată, când am fost să cumpăr de mâncare, dar Marcus știa cât de mult îmi doream s-o feresc de droguri și aveam toată încrederea în el. Când m-am întors acasă, jucau cărți cu Frosty, cu televizorul pornit pe desene animate. Kate n-a văzut nimic.

Și totuși, n-ar fi trebuit să fiu un exemplu mai bun pentru ea?

Scot un suspin, care se transformă într-un geamăt. Hugh îmi strânge mâinile într-ale lui. Am crezut că o să mă simt mai bine știind cine a omorât-o pe sora mea. Știind că a fost arestat, că va fi pedepsit. Ar fi trebuit să însemne sfârșitul acestei povești, să-mi deschidă un nou viitor, să mă lase să merg mai departe.

Dar nu-i așa. Pare atât de lipsit de sens. Atât de banal. E chiar mai rău acum.

— Julia… Julia, o să fie bine.

Mă uit la el.

— Nu pot să cred.

— Știu.

— Sigur e el?

— Poliția așa crede.

Izbucnesc în plâns și lacrimile mi se preling pe obraji în șiroaie groase. Sora mea e moartă, iar fiul ei e devastat, și toate astea din cauza drogurilor?

— De ce? spun eu iar și iar.

Hugh mă ține de mâini până mă calmez.

Vreau să-l văd pe fiul meu.

— I-ai spus lui Connor?

Clatină din cap.

— Trebuie să-i spunem.

Dă aprobator din cap, apoi se ridică în picioare. Pornește spre scară, iar eu intru în bucătărie. Iau un prosop de vase și îmi șterg fața de lacrimi, apoi îmi torn un pahar cu apă. Când mă întorc în living, Connor stă pe canapea, în fața tatălui său. Ridică privirea:

— Mamă?

Mă așez și eu pe canapea și îmi iau fiul de mână.

— Dragul meu…, încep eu.

Nu știu ce să spun. Mă uit la Hugh, apoi din nou la Connor. Mă adâncesc în mine însămi, căutând ultimele rezerve de energie.

— Dragul meu, l-au prins pe individul care a omorât-o pe mătușa Kate.

Rămâne nemișcat o clipă. E o liniște perfectă în living.

— Connor?

— Cine e?

Ce să-i spun? Nu e ca în filme, nu există o intrigă complexă, nici o rezolvare satisfăcătoare a poveștii, cu un final fericit.

— Un individ oarecare, spun eu.

— Cine?

Mă uit din nou la Hugh, care deschide gura să spună ceva. Nu-i spune, îl îndemn în gând. Nu-i spune că a fost un dilăr oarecare. Nu-i băga ideea asta în cap.

— Mătușa Kate s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, spune el. Asta-i tot. A dat peste un om rău. Nu știm nici ce s-a întâmplat, nici de ce. Dar acum individul a fost prins și va plăti cu închisoarea pentru ce a făcut.

Connor dă din cap. Încearcă să înțeleagă, încearcă să se împace cu lipsa unei explicații.

După o clipă, îmi dă drumul la mână.

— Pot să mă întorc în camera mea acum?

Îi spun că da. Îmi vine să mă duc după el, dar știu că nu trebuie s-o fac. Îl las singur zece minute, cincisprezece. O sun pe Adrienne, apoi pe Anna. E șocată.

— Droguri? spune ea.

— Da. Cumva…?

— Nu! Nu. Adică îi plăcea să se distreze, înțelegi? Tuturor ne plăcea. Dar nu se atingea de droguri.

Din câte știi tu, îmi spun. Știu foarte bine cât de ușor e să ascunzi astfel de lucruri.

— Poate nu ți-a zis.

— Nu cred. Sincer, chiar nu cred.

Mai discutăm un pic, dar vreau să mă duc la fiul meu. Îi spun că abia aștept să ne vedem peste două săptămâni, iar Anna îmi răspunde că și ea. Ne luăm la revedere, apoi îi spun lui Hugh că mă duc la etaj să văd ce face Connor.

Bat la ușa lui, îmi spune să intru. A dat drumul la muzică și stă în pat, cu fața în sus. Are ochii roșii.

Nu spun nimic. Mă apropii de pat. Îl iau în brațe și plângem împreună.

[13] Cartier central unde se află Acvariul Londrei, Muzeul Filmului și alte atracții turistice.

[14] Bulevard din cartierul berlinez Mitte.

Capitolul douăzeci și patru

Vine astăzi. Mai încolo mă duc s-o iau de la gară, să bem o cafea, dar deocamdată sunt singură. Am ziarul în față. Deschid suplimentul și citesc despre lucrurile pe care o creatoare de modă și-ar fi dorit să le fi știut când era tânără, apoi dau pagina. Găsesc un articol despre o femeie a cărei fiică a devenit dependentă de heroină; dau iarăși pagina. Îmi amintesc de scăparea mea la limită — dacă asta a fost, dacă se poate spune că într-adevăr am scăpat — și mă întreb o clipă dacă ziarul ar publica un articol despre mine și Lukas. Mă trec fiori când mă gândesc, dar povestea mea nu e deloc neobișnuită. M-am apropiat de un bărbat care nu era ce credeam eu, și lucrurile au mers prea departe. Se întâmplă tot timpul.

Închid suplimentul și scot vasele din mașina de spălat. Apoi iau o cârpă și soluția de curățat și încep să frec suprafețele din bucătărie. Fac totul pe pilot automat. Mă întreb dacă așa se simțea și generația mamei mele: valium[15] în dulăpiorul din baie, o sticlă de gin sub chiuvetă și o aventură cu lăptarul, pentru femeile mai aventuroase. Deci n-am progresat foarte mult. Mă simt rușinată.

Când termin treburile, mă duc să-l văd pe Hugh. E în biroul lui, în ciuda răcelii cu care luptă de aproape o săptămână. Lucrează la o declarație; cazul împotriva lui a mers mai departe, pacientul acuză din nou simptome postoperatorii și a luat legătura cu niște avocați. Juriștii spitalului vor să facă tot posibilul să evite tribunalul.

— Mi-au zis că dacă se ajunge la tribunal, am pus-o, mi-a explicat el. Cert e că n-am trecut în fișa pacientului că l-am prevenit, deci e ca și când nu l-aș fi prevenit.

— N-are nicio importanță că ar fi făcut operația oricum? am întrebat eu.

— Nu. Pur și simplu vrea niște bani.

Acum, cea care discută cu familia pacientului e Marie. Potrivit lui Hugh, dacă într-adevăr ar fi fost atât de supărați, ar fi căutat o a doua opinie la un alt spital.

L-am întrebat dacă își va pierde slujba. Mi-a spus că nu, n-a murit nimeni, n-a comis o neglijență penală, dar îmi dau seama că e foarte stresat din cauza asta. Bat la ușa lui și intru. E la birou. Are geamul deschis, deși adie un vânt rece de început de octombrie. E palid.

— Cum te simți? îl întreb.

— Bine, răspunde el cu fruntea îmbrobonată de sudoare.

— Ești sigur?

Îmi place să am grijă de el; a trecut multă vreme de când n-am mai simțit că are nevoie de mine.

— Vrei ceva?

Clatină din cap.

— Nu, mersi. Tu cum te simți? Ce planuri ai pentru azi?

Îi amintesc de Anna.

— Mă duc s-o iau de la gară.

— Dar nu stă la noi, nu?

— Nu, are rezervare la un hotel. Vine luni la cină.

— Unde e Connor?

— A ieșit. Cu Dylan, cred.

— Nu cu iubita?

— Nu știu.

Iarăși simt că-l pierd pe fiul meu. Mă întorc spre rafturile lui Hugh și mă apuc să fac ordine. Încep să-mi fac griji. Connor încă e supărat după cearta pe care am avut-o aseară, dar nu vrea să vorbească cu mine. Cum să-l protejez și să-i dau sfaturi despre viața adultă dacă nu mi se destăinuie?

Doar asta e sarcina mea, nu? În ultimele săptămâni, nevoia de-a avea grijă de el, de a-l feri

de pericole, a crescut și mai mult. Și totuși, știu că trebuie să am încredere în fiul meu. Că e suficient de mare, suficient de matur cât să nu se bage în necazuri — sau măcar nu în multe și în niciunul cu consecințe grave. Ar fi absurd ca, după tot ce am făcut, să-i cer să ducă o viață ireproșabilă, fără pată. Trebuie să facă propriile lui greșeli, la fel cum și eu le-am făcut pe ale mele.

Și o să le facă; sper doar să nu fie la fel de catastrofale. Să fumeze pe străduțe retrase, da. Sau să bea votcă ori cidru ieftin cumpărat de la un magazin de spirtoase de unul dintre prietenii lui care pare mai aproape de optsprezece ani. Sau chiar iarbă — că-mi place sau nu, mai devreme sau mai târziu o să se întâmple —, dar nimic mai puternic. Fără accidente, fără sarcini nedorite. Fără să fugă de acasă. Fără să se amestece cu indivizi dubioși.

— Se mai vede cu ea?

— Nu știu, îmi răspunde Hugh.

Mă simt ușurată o clipă. Îmi dau seama că e o contradicție: vreau ca fiul meu să fie apropiat de Hugh, dar nu-mi place că-i spune lucruri pe care mie nu vrea să mi le spună.

— Ce părere ai de povestea asta?

— La ce te referi? îl întreb, întorcând capul spre el. La iubita lui?

Dă din cap.

— Știi că s-au împrietenit pe internet?

Tresar. Mă întorc spre rafturi.

— Pe Facebook?

— Cred că da. Oare se știau de mai înainte?

— Nu știu. Presupun că da.

— Și, se mai vede cu ea?

— Hugh, de ce nu-l întrebi tu? Despre lucrurile astea vorbește mai mult cu tine decât cu mine.

Face semn cu mâna spre ecranul computerului.

— Pentru că și-așa am destule pe cap.

Ajung la St. Pancras, comand o apă minerală de la bar și iau loc. De unde stau văd statuia de la

capătul peroanelor, în fața căreia m-am întâlnit cu Lukas acum multe luni.

Stau cu fața la ea. Mă copleșesc amintirile; simt o durere, dar e difuză, suportabilă. O iau ca pe un test. I-am oferit destul lui Lukas. Acum nu trebuie decât să-l dau uitării, o dată pentru totdeauna, iar gara St. Pancras e un loc bun pentru a începe să fac asta. Mai iau o gură de apă și văd trenul sosind.

O văd pe Anna prin peretele de sticlă care separă peroanele de terasa unde stau. Coboară din vagon cu telefonul la ureche și cu un bagaj surprinzător de mare pentru o săptămână — atât mi-a zis că stă la Londra. Termină conversația, apoi dispare pe scara rulantă. Are un aer sobru, ca și când s-ar fi întâmplat ceva, dar câteva minute mai târziu, când apare în fața mea, buzele i se arcuiesc spontan într-un zâmbet radios. Pare încântată, ușurată. Mă ridic în picioare, iar ea mă ia în brațe.

— Julia! Ce mă bucur să te văd!

— Și eu.

Vorbele mele se pierd în faldurile eșarfei de mătase pe care o poartă. Mă strânge cu putere, apoi îmi dă drumul.

— Totul e în regulă?

Se uită la mine cu o expresie nedumerită. Fac semn cu capul spre peronul pe care a coborât.

— Păreai îngrijorată când te-ai dat jos din tren.

Râde.

— Ah, nu! Totul e bine. Mă gândeam la serviciu. A fost o mică încurcătură. Nimic serios.

Se uită la mine.

— Arăți bine. De fapt, arăți nemaipomenit!

Îi mulțumesc.

— Și tu.

— Ei bine…, se oprește ea.

Și ceva din felul în care zâmbește mă face să cred că e încântată nu doar pentru că m-a revăzut, ci și pentru că are ceva să-mi spună, ceva ce a

tăinuit până acum și vrea neapărat să împărtășească cuiva.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

Și eu sunt încântată și curioasă, deși mă întreb dacă nu cumva am și ghicit. Am mai văzut expresia asta; ba chiar am avut-o și eu cândva.

Râde.

— Spune-mi!

Zâmbește și ridică mâna stângă. O clipă mai târziu văd inelul care-i strălucește pe deget în lumina ce se revarsă prin ferestrele din tavan.

— M-a cerut…

Zâmbesc, dar în primul moment tot ce simt e gelozie. Îmi închipui viața ei, și e una plină de senzații intense, de explorare și pasiune.

O strâng în brațe.

— Minunat! Mă bucur!

Și sunt sinceră — reacția mea inițială a fost răutăcioasă, dar de scurtă durată. Mă uit la inel. Un diamant rotund în montură de aur; pare scump. Începe să-mi povestească. A cerut-o săptămâna trecută.

— Avea inelul în mână… Nu s-a așezat într-un genunchi, dar…

Face o pauză, amintindu-și episodul:

— Am vrut să fii printre primele care află…

Mă străduiesc să zâmbesc. Sunt geloasă în numele lui Kate. E ca și când moartea ei ar fi eliberat-o pe Anna. Dar ea nu pare să observe. Mă strânge de braț.

— Mă simt foarte apropiată de tine, Julia. Datorită lui Kate, cred. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat…

O iau de mână.

— Da, sunt de acord cu tine. Cred că uneori nu contează de câtă vreme cunoști un om, ci prin ce ai trecut împreună cu el.

Are un aer încântat: chiar suntem prietene. Îi dau drumul la mână, apoi îi iau valiza și îmi trec brațul pe după al ei.

— Povestește-mi cum a fost! spun, pornind împreună spre mașină. Cum te-a cerut?

Redevine atentă, pentru că era cu mintea în altă parte — rememora episodul, probabil.

— Am fost la Sacré-Coeur, începe ea. Am crezut că doar mergem să ne plimbăm, să admirăm priveliștea sau poate să luăm prânzul.

Vorbele i se desprind precipitat de pe buze, iar frazele neterminate, presărate cu exclamații, mă molipsesc de entuziasmul ei și mă fac să regret reacția mea de mai înainte. Mă întreb dacă nu cumva a fost tristețe, nu gelozie. Tristețe că ea are parte de această bucurie, nu Kate.

În timp ce vorbește, mă gândesc la cum m-a cerut Hugh pe mine: eram într-un restaurant — preferatul nostru, în Piccadilly — și, între felul principal și desert, mi-a spus: „Julia…“ Îmi amintesc că era foarte serios, foarte emoționat. S-a terminat, m-am gândit pentru o clipă. M-a adus aici ca să mă părăsească, să-mi spună că a cunoscut pe altcineva, sau că acum — întrucât mă simt mai bine, sunt vindecată — a sosit timpul să merg mai departe. Dar în același timp m-am gândit că nu se poate să fie asta; fuseserăm atât de fericiți în lunile de dinainte, atât de îndrăgostiți.

— Ce-i? am spus eu. Ce s-a întâmplat?

— Știi că te iubesc, nu-i așa?

— Și eu te iubesc…

A zâmbit, dar n-a părut foarte ușurat. Cred că în clipa aceea am înțeles ce avea de gând să-mi spună.

— Draga mea, a început, luându-mă de mână peste masă. Julia…

— Ce-i, Hugh? Despre ce-i vorba?

— Vrei să te căsătorești cu mine?

Bucuria a fost instantanee, copleșitoare. N-a făcut niciun gest romantic, nu s-a așezat într-un genunchi și nici nu s-a ridicat în picioare să-și anunțe intenția celor din restaurant, dar mi-a plăcut că n-a procedat așa; nu era stilul lui, și nici al meu.

Era un om bun, îl iubeam, de ce aș fi spus nu? În plus, mă cunoștea, mă văzuse când eram la pământ, știa totul despre mine.

Sau aproape tot. Iar lucrurile pe care nu le știa erau lucruri pe care n-aveam de gând să le spun nimănui.

— Sigur că da! i-am răspuns eu atunci, deși o parte din mine ezita, partea care simțea că nu merita ce-mi oferea Hugh, ce-mi oferise deja — această a doua viață.

Însă ușurarea pe care am văzut-o pe chipul lui mi-a spus că luasem decizia cea bună — singura decizie.

Îmi dau seama că Anna s-a oprit din vorbit. Mă întorc în prezent.

— Pare un bărbat nemaipomenit!

— Da. Chiar este!

— E din Paris?

— Nu. Doar locuiește acolo. Familia lui e de undeva din Devon.

Zâmbește.

— Cred că e prea devreme să fac cunoștință cu ei acum. O să-i vizităm peste câteva săptămâni.

Ajungem la mașină și îi așez valiza în portbagaj. După ce ne punem centurile și o luăm din loc, îmi povestește din nou cum s-au cunoscut.

— Ți-am zis de petrecerea aia, nu? spune ea oftând, ca și când întâlnirea lor ar fi fost ceva inevitabil, o reunire firească a două destine.

Răspund că da, deși nu-s sigură că mi-a spus. Oricum, îmi povestește din nou cum s-au conectat încă din prima clipă și cât de minunat a fost.

— Știi situațiile alea în care, deși nu poți explica de ce, simți că ceva e *bun* pentru tine?

— Da, răspund eu, răsucind volanul și oftând. Știu la ce te referi.

Își închipuie că vorbesc despre Hugh, dar nu la el mă gândesc, ci la Lukas. Am încercat să pretind că nu mi-e dor de el, dar adevărul e că-mi lipsește.

Sau, mai degrabă, îmi lipsește ce cred că am fi putut avea.

Am crezut că mă cunoștea; simțeam că pătrunsese în sufletul meu și înțelesese cine eram cu adevărat. M-am convins că era singura persoană care mai putea face asta.

— …așa că ne gândim să mai locuim o vreme la Paris, spune Anna, după care să ne mutăm din nou aici.

— Bună idee. Adu-mi aminte, când v-ați cunoscut?

— Când? Ah, chiar după Crăciun. Câteva săptămâni înainte ca sora ta…

Se oprește, se corectează, dar răul a fost făcut.

— Cu puțin înainte să te cunosc pe tine.

Zâmbesc, dar își dă seama că sunt necăjită. Acum pot să vorbesc despre Kate. Pot să mă gândesc la ea. Dar o astfel de referință explicită la moartea ei, venită din senin, încă mă răscolește.

— Îmi pare rău, spune ea. Eu și gura mea mare…

— Nu-i nimic.

Nu vreau să vorbim prea mult despre asta și nici nu vreau să se simtă vinovată. Anna e ultima persoană de la care m-aș putea aștepta să evite să vorbească despre sora mea.

— Dar totul pare să se fi întâmplat foarte repede, schimb eu subiectul, gândindu-mă din nou la Lukas, la cât de repede m-am îndrăgostit de el. Sper că nu te superi că ți-o spun. Adică, ești sigură?

— Ah, ai dreptate! Dar da, sunt cât se poate de sigură! Amândoi suntem, adaugă ea. Și el zice la fel. Ne-am gândit că n-are niciun rost să amânăm, din moment ce suntem atât de siguri.

Tace o clipă. Simt că se uită la mine în timp ce conduc, fără doar și poate cântărind ce urmează să-mi spună, întrebându-se câtă fericire pot să suport:

— Deși s-ar putea să ți se pară ciudat, într-un fel cred că totul are legătură cu Kate. Cu ce s-a

întâmplat. Știi, mi-am dat seama că viața ne e dată ca s-o trăim. Că viața nu e un fel de repetiție.

— Nu, nu este.

E un clișeu, dar numai pentru că e adevărat.

— Cred că asta m-a învățat moartea lui Kate, continuă ea.

— Serios? Simt că pe mine nu m-a învățat nimic.

Aș vrea să-mi retrag cuvintele, dar e imposibil.

— Nu spune asta.

— E adevărat. Eu doar am încercat să nu mă gândesc la asta.

Și iată unde am ajuns. Toată vara am fost obsedată de Lukas, un bărbat cu zece ani mai tânăr decât mine; m-am îndrăgostit de el și am fost suficient de naivă să-mi închipui că-mi împărtășește sentimentele.

Am sfârșit prin a fugi de o durere prin care îi eram datoare surorii mele să trec și n-am să mă pot revanșa niciodată. Am impresia că asta a fost ultima mea trădare.

— Ei, doar mă compătimesc… Ryan pare un om nemaipomenit. Abia aștept să-l cunosc.

— Ai să-l cunoști! Cred că o să vină și el, dar nu e sigur. Deci s-ar putea să faceți cunoștință chiar luni.

— Nu știam că e la Londra. Atunci să vină și el la cină.

— Ah, nu, încă n-a ajuns. A trebuit să mai rămână la Paris să termine niște treburi. Nu știu când o să vină și… bine, oricum îl întreb dacă vrea, dar sigur nu te deranjează?

Clatin din cap.

— Bineînțeles că nu.

— Cum te înțelegi cu Connor?

— Mult mai bine, răspund, iar ea aprobă din cap. Se pare că are o iubită.

— O iubită?

Simt o undă de mândrie.

— Îhî.

Opresc la un semafor și văd în oglinda laterală un biciclist care se strecoară prin trafic, apropriindu-se prea mult de mașina noastră.

— Dar bineînțeles că nu vrea să vorbească cu mine despre asta, adaug. Abia dacă recunoaște existența ei de față cu mine, dar se pare că stă de vorbă cu Hugh.

— E ceva obișnuit? mă întreabă, părând sincer interesată. Pentru el, adică.

Mă gândesc la ce mi-a zis Adrienne.

— Probabil e ceva obișnuit pentru toți adolescenții, oftez eu.

Semaforul se face verde și o luăm din loc. Ne apropiem de strada Great Portland. Încă un pic și ajungem. Mă bucur că fiul meu crește, dar mă și întristează că se va îndepărta de mine. Îmi aduc aminte că am discutat și despre asta cu Adrienne acum câteva săptămâni. „E o etapă prin care trece fiecare copil“, mi-a spus ea, apoi a ezitat o clipă și s-a corectat: „De fapt, nu-i doar o *etapă*. Pentru că nu se încheie niciodată. Mă tem că începe să te părăsească…“

Mă uit la Anna.

— Nu mai vrea să meargă cu noi când ieșim undeva. Rămâne în camera lui…

Zâmbește.

— Și ești sigură că e vorba de o iubită?

— Oh, da, așa cred. Deși bineînțeles că de fiecare dată îmi spune să nu mă amestec în viața lui.

Nu-i spun că azi-dimineață, după multe discuții cu Hugh, am insistat să-mi arate o poză cu ea. Pare un pic mai în vârstă decât el. Încă sunt convinsă că e fata de la petrecerea Carlei, deși mi-a zis din nou că ea nu era acolo.

— E o prietenă a unei prietene comune. S-au împrietenit pe Facebook.

Se uită la mine cu un zâmbet complice.

— Hugh a aflat mai multe despre ea, continui eu. Connor i-a spus că stau de vorbă online, deși se

pare că nu locuiește departe de noi.

Urmează o pauză lungă, apoi Anna spune:

— Ai mai primit vreun semn de la tipul ăla? Lukas?

— Ah, nu, nu mai știu nimic de el.

Mă bucur că sunt la volan; am timp să mă gândesc, să aleg ce să-i spun. Pot pretinde că tăcerile mele se datorează nevoii de a mă concentra la șofat, nu dificultății conversației. Îmi pot aținti privirea asupra drumului, ascunzându-mi expresia. Pot ocoli adevărul în timp ce-i povestesc ce s-a întâmplat. Deși simt că pot avea mare încredere în Anna, mi-e și rușine față de ea.

— Deci Hugh…?

— Nu știe nimic despre povestea asta, spun eu repede.

Îi arunc o privire. Se uită la mine cu o expresie impasibilă. Încerc să-mi destind vocea, s-o asigur că, într-adevăr, a fost o prostie din partea mea, însă acum s-a terminat.

— N-ar putea să… înțeleagă vreodată.

— Doamne, să nu-i spui nimic lui Hugh! Eu, una, nu i-aș spune.

— A fost o mică distracție, înțelegi? A fost frumos, dar i-am pus punct.

— Ah, da, bineînțeles. Te înțeleg perfect…

Pentru că deja nu mai era frumos, îmi spun în sinea mea.

— Oricum, a dispărut.

— Pari dezamăgită.

— Deloc.

Urmează o pauză lungă. Sunt tensionată, stânjenită, pentru că amândouă știm cum s-a sfârșit aventura mea cu Lukas. Tăcerea continuă, și fiecare așteaptă s-o întrerupă cealaltă. În cele din urmă, Anna e cea care vorbește. Mă întreabă ce planuri am pentru săptămâna asta și îi spun: un pic de muncă și poate o să mă duc la un film.

— Am ajuns, spun când ne apropiem de hotel.

Oprim în fața intrării. E surprinzător de elegant, dar nu la fel de impunător precum hotelurile la care mă ducea Lukas.

— Vrei să intru cu tine?

Clatină din cap.

— Nu-i nevoie. Și probabil mai ai treabă.

Îmi dau seama că e o scuză și zâmbesc. Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, dar pare obosită; am uitat că a venit la Londra în interes de serviciu și că probabil vrea să se odihnească un pic înainte să se pregătească pentru conferința de a doua zi. O să avem timp să stăm de vorbă când o să vină la cină.

Coborâm din mașină și îi scot valiza din portbagaj.

— Atunci ne vedem luni.

Mă întreabă la ce oră să vină.

— Și ce să aduc?

— Ah, nimic. Doar pe tine. Să-ți spun cum ajungi.

Își scoate telefonul din geantă.

— O să folosesc aplicația asta, spune ea, navigând prin telefon. E mult mai ușor. Gata. Te-am adăugat…

Nu înțeleg ce vrea să spună.

— Nu…, încep eu, dar mă întrerupe.

— Găsește Prieteni. E o aplicație care-ți arată pe o hartă unde sunt prietenii tăi. E excelentă. Verifică-ți e-mailul.

Deschid telefonul. Am primit un mesaj.

— Acceptă invitația, spune Anna, ca să ni se conecteze profilurile. O să văd pe hartă unde ești și o să mă vezi și tu pe mine. O folosesc tot timpul când sunt acasă. După ce a murit Kate, simțeam nevoia să știu unde-mi sunt prietenii.

Îmi ia telefonul și-mi arată. Se deschide o hartă care afișează locul unde ne aflăm. Două puncte pulsează unul deasupra celuilalt.

— Unul pentru mine, unul pentru tine, îmi explică ea.

Mă uit la ecran. Sub hartă e o listă cu oamenii care mă urmăresc. În listă e numele Annei, iar dedesubt încă unul. Lukas.

E ca și când aș fi primit o palmă.

— La dracu'!

Anna se uită la mine cu un aer șocat.

— Ce s-a întâmplat?

— Lukas, spun eu, încercând să-mi controlez vocea, pentru că nu vreau ca Anna să-mi simtă spaima. M-a urmărit cu aplicația asta…

— Poftim?

Îi întind telefonul.

— Spune-mi, cum e posibil…? dau eu să spun, dar ea începe să-mi explice înainte să termin.

— Probabil și-a conectat profilul cu al tău. Nu știai?

Clatin din cap. Nu-mi vine să cred ce se întâmplă.

— Probabil a găsit un mijloc să-ți trimită o invitație, apoi s-o accepte în numele tău. Suficient de simplu dacă l-ai lăsat singur cu telefonul tău.

Adică de fiecare dată când m-am dus la baie, când mi-am lăsat telefonul în geantă sau pe noptieră. Are dreptate. I-ar fi fost ușor.

— Putem să-l împiedicăm să mă mai urmărească?

— Foarte ușor.

Ia telefonul și apasă de câteva ori pe ecran, apoi îmi înapoiază telefonul și spune apăsat:

— Gata, l-am șters.

Mă uit. Nu mai apare decât numele ei.

— Acum nu mai poate să vadă unde sunt?

— Nu, spune ea, așezându-și mâna pe brațul meu. Te simți bine?

Încuviințez din cap și îmi dau seama că da, într-adevăr, mă simt bine. Am un ciudat sentiment de ușurare. Deci așa afla unde sunt. Tot timpul. Cel puțin acum știu. Cel puțin acum am scăpat în sfârșit de el.

— Ești sigură?

— A fost un mic șoc, dar mi-e bine. Sincer.

— Atunci ne vedem luni, da? spune ea, iar eu dau din cap. Îți spun ce program are Ryan imediat ce află și el.

— Excelent. M-aș bucura să vină și el. Abia aștept să-l cunosc.

Mă sărută pe obraz, apoi se întoarce să intre în hotel.

— Și el e nerăbdător să te cunoască.

Când ajung acasă, mă duc direct la laptop. Văzându-i numele pe ecran, s-a trezit ceva în mine. O ultimă dată, îmi spun. Deschid encountrz, îi caut numele, dar primesc din nou același mesaj, la fel de apăsător și de tranșant precum dezamăgirea mea.

Utilizator inexistent.

Ca și când nici n-ar fi existat vreodată. A dispărut complet, la fel ca vânătăile pe care mi le-a făcut.

Îi caut numele pe Google. Nimic. Nicio mențiune, nicio persoană care să semene cu el. Îi caut profilul pe Fecebook, dar nu i-l mai găsesc, apoi îl sun din nou, deși știu foarte bine că n-o să-mi răspundă. De obicei, aș aștepta un pic și aș mai suna o dată. Și încă o dată. Dar de data asta e diferit. De data asta știu că povestea trebuie să se termine. Intru pe profilul meu de pe encountrz, cel pe care mi l-am făcut acum mult timp, într-o după-amiază, când stăteam în grădină. Caut prin meniuri până găsesc ce vreau. *Șterge profilul.*

Ezit, inspir adânc, o dată, de două ori, apoi dau clic.

Ești sigură?

Aleg *da*.

Ecranul se schimbă: *Profil șters.*

Jayne nu mai există.

Mă las pe spetează. Gata, îmi spun. Acum s-a terminat, în sfârșit.

[15] Valium (sau diazepam): medicament cu efect sedativ.

Capitolul douăzeci și cinci

Sunt în living când vine Anna. E singură. Mi-a zis că Ryan mai are niște treburi, dar că va veni mai încolo s-o ia. Îl strig pe Hugh și mă duc la ușă. Musafira noastră stă în prag, cu o sticlă de vin și un buchet de flori.

— Am ajuns mai devreme! spune după ce o poftesc înăuntru. Scuze!

O asigur că nu-i nicio problemă și-i iau haina roșie, din material impermeabil, care e ușor umedă.

— Plouă?

— Un pic. Nu tare.

Ce casă frumoasă!

Mergem în living. La conferință totul merge bine, spune ea, deși are multe pe cap, și da, camera de hotel e plăcută. În timp ce vorbește, se apropie de poza lui Kate de pe șemineu și o ridică, uitându-se la ea o clipă înainte s-o pună la loc. Pare că vrea să spună ceva — am discutat deja despre dealerul arestat de poliție, deci poate că vrea să-mi zică altceva —, dar în clipa următoare apare și Hugh s-o salute. Se îmbrățișează călduros, de parcă s-ar cunoaște de ani de zile.

— Ah, ți-am adus ceva! îi spune Anna, întinzându-i o pungă.

Hugh o deschide: o cutie de fursecuri împachetate cu grijă.

— Nemaipomenit! exclamă el, apoi se așază amândoi.

Mă scuz și mă duc în bucătărie să verific mâncarea, bucuroasă că au început să stea de vorbă. O clipă, am impresia că Anna a venit să dea probă pentru rolul de cea mai bună prietenă a mea, și mai întâi sunt îngrijorată pentru Adrienne, apoi

mă simt vinovată. Prietenia mea cu Adrienne a trecut printr-o perioadă dificilă și abia am început să ne reapropiem.

Dar e cât se poate de firesc să mă fi împrietenit cu Anna. Amândouă am pierdut-o pe Kate; legătura noastră e recentă, dar foarte puternică.

— Unde e Connor? mă întreabă ea când mă întorc. Abia aștept să-l revăd!

— A ieșit cu un prieten.

Mă așez pe canapea lângă Anna, în fața lui Hugh.

— Cu Dylan cred. Se întoarce în curând.

I-am spus să fie acasă pe seară. Poate că Hugh are dreptate, trebuie să fiu mai fermă.

Ridic din umeri.

— Știi cum sunt adolescenții, îi spun, iar ea zâmbește, deși presupun că n-are de unde să știe.

— Îți dorești copii? o întreabă Hugh.

— Nu! râdea ea. Nu încă, în orice caz. Abia m-am logodit!

— Ai frați, surori?

— Doar un frate vitreg. Seth. Locuiește în Leeds. Lucrează în IT. Dar n-am știut niciodată exact cu ce se ocupă.

— Acolo locuiesc părinții tăi?

Oftează.

— Nu, părinții mei au murit.

Îmi aduc aminte că mi-a povestit de părinții ei când am vizitat-o la Paris, în timp ce stăteam împreună pe canapea, fiecare cu ceva de băut în mână. Mama ei suferea de depresie. A încercat să se sinucidă. A supraviețuit, dar a avut nevoie de îngrijiri non-stop în anii cât a mai trăit. Tatăl ei a început să bea, iar după mai puțin de zece ani, au murit la șase luni unul de celălalt, iar ea și fratele ei au rămas singuri.

Hugh își drege glasul.

— Îmi pare rău. Te înțelegi bine cu fratele tău?

— Excelent. Întotdeauna ne-am înțeles foarte bine. E totul pentru mine. Nu știu ce m-aș face

dacă ar păți ceva.

Încerc să nu reacționez, dar probabil vede că mă întristez.

— Oh, Doamne, Julia, n-am vrut să… nu mi-am dat seama… îmi pare rău…

— Nu-i nimic, spun eu.

E a doua oară în doar câteva zile când se referă din neatenție, deși indirect, la moartea lui Kate. Mă întreb dacă deja a trecut peste asta, dacă a uitat deja. Nu mă gândesc nicio clipă că o face intenționat.

— Mergem să mâncăm?

E o cină reușită. Am făcut plăcintă cu pui și a ieșit bine. Connor se întoarce acasă la puțin timp după ce am servit supa și se așază la masă. Pare să se înțeleagă foarte bine cu Anna. Îl întreabă despre școală, despre cum se descurcă la fotbal; ba chiar la un moment dat își scoate telefonul, iar Connor o ajută într-o problemă pe care s-a tot chinuit s-o rezolve. După ce terminăm de mâncat, Anna mă ajută să duc farfuriile în bucătărie, iar când e sigură că n-o aud decât eu, spune:

— Un băiat nemaipomenit.

— Crezi?

— Da! exclamă ea, punând farfuriile jos. Aveți toate motivele să fiți mândri de el!

Zâmbesc.

— Mulțumesc.

Nu știu de ce, dar aprobarea ei mi se pare importantă. Semnificativă. Spune că vrea să meargă la baie. Îi explic cum să ajungă la toaleta de la etaj, apoi îl rog pe Hugh să mă ajute să pregătesc cafeaua.

— Cum merge? se interesează el.

— Bine.

Am făcut o budincă cu lămâie, dar acum mă întreb dacă ar trebui să pun pe masă și fursecurile aduse de Anna. Îl întreb pe Hugh.

— Da, pune-le. Anna conduce în seara asta?

Știu că se gândește la vinul dulce pe care-l are în frigider. După ce i-am povestit că am băut ceva cu Adrienne, pare încurcat când vine vorba de alcool; nu discutăm despre băutură, deși amândoi știm că avem în casă. Dar își dă seama că n-are rost să încerce să-mi controleze comportamentul pretinzând că băutura nu există.

— Nu. Vine iubitul ei s-o ia cu mașina.

Simt o undă de ranchiună. Soțul meu vrea să mai scoată niște vin, dar eu nu pot să beau. Recunosc sentimentul față de mine însămi, apoi îl las să se îndepărteze. Hugh scoate din dulap punga cu boabe de cafea și se apucă să râșnească o parte din ele.

— Cum ai zis că a cunoscut-o pe Kate?

— Au fost prietene în școală, îi explic eu. Au pierdut legătura o vreme, apoi s-au reîntâlnit.

Îmi dau seama că mă gândesc la Kate, că vorbesc despre ea și că nu e dureros. Pentru că e Anna aici, îmi spun. Mi-e mai ușor câtă vreme mă gândesc la viața lui Kate, nu la moartea ei.

Scot budinca din frigider. Hugh termină de făcut cafeaua, iar eu îl strig pe Connor să-l rog să aducă niște vase. Vine aproape imediat și cărăm tustrei vasele în sufragerie, unde le așezăm pe masă. Îmi place unitatea familiei noastre și o parte din mine e dezamăgită că Anna nu e de față să ne vadă. O strig și o întreb dacă e totul în regulă. Îmi răspunde că da și că vine imediat, iar când coboară în sufragerie, își pune telefonul pe masă cu un zâmbet vinovat.

— Scuze. M-a sunat Ryan. Ajunge și el în curând.

Și expresia ei devine dintr-odată radioasă, fericită.

— Ar trebui să vină și el la cină într-o seară, propune Hugh. Cât stă la Londra?

— Nu știu sigur. Până săptămâna viitoare.

— Tu când pleci? o întreabă el.

— Sâmbătă, spune ea, apoi se întoarce spre mine. Că tot veni vorba. Ce zici, luăm prânzul împreună sâmbătă? Înainte mă întorc la Paris?

Îi spun că ar fi nemaipomenit.

— Bine. Ești sigură?

Îi spun că da și adaug:

— Iar în seara asta, când vine Ryan, să-l inviți să bea ceva cu noi.

— Ah, nu, începe ea. Nici nu mă gândesc…

— Cum să nu? intervine Hugh. Trebuie să intre un pic!

Se întoarce spre mine, iar eu aprob:

— Bineînțeles!

Anna pare ușurată. Îi torn o ceașcă de cafea. Connor întreabă dacă poate să plece și se duce în camera lui. Mai vorbim un pic, ne bem cafelele, dar deja se face târziu. După încă un sfert de oră în care stăm de vorbă, auzim o mașină oprind în fața casei. Se aude o portieră trântită și bip-ul alarmei, iar o clipă mai târziu, pași pe alee și soneria de la intrare. Mă uit la Anna, iar ea spune: „A venit!“ E foarte emoționată, ca o fetiță care așteaptă poștașul să-i aducă felicitări de ziua ei. Și eu sunt stăpânită de nerăbdare, abia aștept să-l cunosc pe bărbatul care i-a oferit Annei o fericire autentică, atât de evidentă în purtarea ei. Care a ajutat-o să treacă peste durerea pricinuită de moartea lui Kate și să meargă mai departe.

Mă ridic în picioare.

— Mă duc să-i deschid.

Când ajung în holul de la intrare, îmi aranjez părul, îmi netezesc cămașa și deschid ușa.

E Lukas.

Fac un pas în spate. Mă simt ca și când aș fi încasat un pumn; e o senzație viscerală și foarte intensă, iar pielea mi se încinge instantaneu de la adrenalină, ca și când mi-ar fi făcut cineva o injecție. Nu-mi pot lua ochii de la el. Corpul meu reacționează, mușchii mi se încordează ca să lupt sau să fug. E amintirea atacului său, care mi-a

rămas întipărită în carne. În timp ce-l privesc, își înclină capul într-o parte, doar un pic, și zâmbește.

— Tu trebuie să fii Julia.

Vorbește limpede, cu glas tare, suficient de tare cât să fie auzit din casă.

Gândurile mi se învălmășesc în cap. Toată spaima și durerea revin în valuri. Rezistă, îmi spun. Rezistă. Dar nu pot. O clipă, mă gândesc că e un joc, încă un joc bolnav. Ca și când ar ști că tocmai mi-am șters profilul și că am hotărât să nu-l mai sun niciodată. Ca și când ar vrea să-mi arate că nu eu hotărăsc când termin cu el.

Am impresia că mă prăbușesc, simt că încăperea se înclină și începe să se învârtă.

— Ce cauți aici? spun eu în șoaptă, dar nu-mi răspunde.

Îmi dau seama că mă țin cu mâna de tocul ușii. Tremur.

Zâmbetul nu i-a dispărut de pe chip.

— Ei, nu mă inviți înăuntru?

Cobor privirea în podea. Hugh e în sufragerie, îmi spun. Și Anna îl așteaptă pe Ryan.

Connor e la etaj.

Ridic privirea și mă uit în ochii lui.

— Ce *dracu'* cauți aici? îi spun printre dinți.

Nu răspunde, ci rămâne în prag zâmbind. Deschid gura să spun ceva, să-l întreb încă o dată — a treia oară — ce caută aici, dar se uită peste umărul meu și totul se schimbă. Ca și când cineva ar fi apăsat pe un buton. Chipul lui capătă o expresie radioasă și începe să vorbească, dând mâna cu mine, de parcă m-ar vedea pentru prima oară.

— Ce…? încerc eu să spun, dar o clipă mai târziu îmi dau seama că Anna e în spatele meu.

— Dragule! exclamă ea.

În prima clipă nu mi-e limpede cu cine vorbește, dar când ajunge la ușă, Anna se apropie de Lukas, care se întoarce spre ea, o îmbrățișează și o sărută. Totul durează doar o clipă, dar mi se pare o

veșnicie, iar când termină, Anna se întoarce spre mine.

— Julia, el e Ryan, mi-l prezintă ea cu o expresie radioasă.

Mă izbește încă un val. Mi se înroșesc obrajii, mi-e prea cald. Pereții se dau în lături, muzica pe care o ascultă Connor la etaj pare să se audă mai încet și, în același timp, e asurzitoare, ca și când ar fi dată la maximum, însă ar ajunge la mine printr-o ceață groasă. Simt că o să leșin. Întind mâna — după clanță, după orice —, dar nu găsesc nimic de care să mă sprijin.

— Draga mea, spune Anna, ai pățit ceva?

Încerc să-mi recapăt cumpătul.

— Nu. Dar… nu știu. Nu mă simt tocmai bine…

— Ești roșie la față…, spune Lukas, însă îl întrerup.

— N-am nimic. Zău…

Iar o clipă mai târziu, dinamica se schimbă din nou. A venit și Hugh, care face un pas în față să-l salute. Zâmbește, dă mână cu Lukas și spune:

— Tu trebuie să fii Ryan.

Pare bucuros să-l cunoască, să-l primească în casa noastră.

— Încântat de cunoștință, continuă Hugh. Cum îți merge?

Ai zice că sunt doi vechi tovarăși. Mi se pune un nod în gât. Soțul și amantul meu. Împreună.

— Bine, spune Lukas. Bine. Dar îmi fac griji pentru Julia.

Hugh se întoarce spre mine.

— Te simți bine, draga mea?

— Da, spun eu, deși nu-i adevărat.

Camera nu se mai învârte cu mine, dar încă tremur ușor și sunt copleșită de o neliniște atât de intensă, încât mi-e teamă că n-am s-o pot controla.

— Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat, adaug eu.

— Hai, intră puțin, Ryan, îl invită Hugh. Intră.

Lukas îi mulțumește, și pornim cu toții spre living. Suntem o combinație ciudată. Hugh îl invită pe Lukas să ia loc pe canapea, iar Anna se așază lângă el și îl ia de mână. Hugh îl întreabă dacă vrea ceva de băut, dar Lukas spune că nu, e cu mașina. Urmăresc întreaga scenă printr-un perete străveziu de spaimă, ca și când totul s-ar întâmpla în altă parte, altor oameni — o scenă normală, politicoasă, care nu are nimic de-a face cu mine. Fără să spun nimic, iau paharul cu apă pe care mi-l întinde Hugh.

— Bea, îmi spune el, o să te ajute.

— Sigur te simți bine? insistă Anna.

Iau o gură de apă, dau din cap și spun da, apoi Lukas se întoarce spre mine.

— Mă bucur să te cunosc. Am auzit multe despre tine.

Încerc să zâmbesc.

— Și eu mă bucur.

Îmi mulțumește, apoi ia mâna Annei și o strânge.

— V-a spus Anna vestea cea mare?

Îi mângâie mâna, uitându-se în ochii ei cu o expresie pe care o recunosc, una de iubire, de adorație.

— Da. E minunat! răspund eu.

— Într-adevăr! întărește Hugh, încercând să fie șarmant, să facă impresie bună. Sigur nu vrei să bei ceva? Doar un pic?

Lukas nu spune nimic o clipă, apoi dă aprobator din cap.

— Bine. De ce nu? Doar n-o să mă ia de cap un pahar. Unul mic. Sigur nu vă deranjează că am dat buzna peste voi?

— Nicidecum, răspunde Hugh, apoi se duce la dulapul cu băutură și scoate o sticlă de whisky, una de votcă și una de gin.

Lukas alege whisky. E prima oară când îl văd bând whisky.

Hugh îi pregătește băutura, iar Lukas se întoarce spre mine.

— Anna mi-a spus că ești fotografă.

Are o expresie deschisă și își ține capul ușor înclinat într-o parte, ca și când ar fi sincer interesat. Îmi mut privirea de la el la Anna și înapoi la el. Nu-mi dau seama care e planul lui, dacă ar trebui să-i spun ceva Annei chiar acum. Sunt șocată, cred, dar am și o ciudată senzație de detașare. Trebuie să înțeleg ce se întâmplă. În tot acest timp, am crezut că eu aveam o aventură cu el, însă el deja se vedea cu cea mai bună prietenă a surorii mele. Mă simt profund trădată. *Eu* eram, de fapt, aventura.

Dar s-au cunoscut înainte să fie omorâtă Kate, îmi spun în sinea mea, atunci de ce m-a ales pe mine? Nu poate fi o coincidență. Dacă ar fi fost, ar fi avut o expresie șocată în seara asta, când i-am deschis ușa. „Julia! ar fi spus. Ce cauți aici? Unde e Anna?“ Iar eu i-aș fi spus probabil că o cunosc pe logodnica lui și am fi convenit să păstrăm tăcerea, să nu spunem nimic. Ar fi încercat să plece cât mai repede de aici, n-ar fi acceptat să bea ceva, n-ar fi început o conversație lungă și n-ar fi pus întrebări la care deja știe răspunsul.

Îmi dau seama că toată lumea se uită la mine, așteptând un răspuns. S-a făcut liniște în încăpere, iar aerul e apăsător și încins. Mi s-a pus o întrebare și trebuie să spun ceva:

— Da, da, așa-i.

Îmi iau privirea de la el și mă uit la Hugh. Un singur cuvânt, de atât ar fi nevoie. Oare asta vrea? Să mă despartă de Hugh, să detoneze bomba pe care am așezat-o la temelia familiei mele?

— Sună foarte interesant.

Se apleacă în față, cu aerul cuiva care chiar e fascinat. Absorbit. Mă întreabă ce fel de fotografii fac, și cu toate că durerea și neliniștea mea sunt aproape fizice, cu toate că am stat împreună goi în pat și ne-am uitat la fotografiile mele, îi răspund.

Dă din cap, iar după o clipă vorbește din nou:

— Apropo, mi-a părut foarte rău când am auzit ce s-a întâmplat cu sora ta.

Nenorocitu' naibii! îmi spun în sinea mea. *Îți place scena asta!*

Înclin ușor capul și zâmbesc, dar am ochii mijiți.

— Mulțumesc.

Trebuie să-mi reamintesc că nu el a omorât-o pe Kate, deși în clipa asta nu l-aș urî mai mult nici dacă el ar fi criminalul.

Se uită în ochii mei.

— N-am cunoscut-o. Îmi pare atât de rău pentru ea… că a plecat dintre noi.

Mă cuprinde furia. Nu mă pot abține, deși ultimul lucru pe care mi-l doresc e să vadă că mă enervează.

— Nu a *plecat dintre noi*. A fost omorâtă.

Știi bine, îmi spun. Caut pe chipul lui un semn de remușcare, de tristețe sau chiar de răutate, dar nu văd nimic. Îmi spun că aș vrea fie și să râdă — așa aș putea să-l urăsc fără să-mi fie teamă de el —, dar nu face nimic. Absolut nimic. Nici măcar ochii lui nu trădează că ne-am mai fi văzut vreodată; e ca și când l-aș avea în față pe fratele lui geamăn.

Totul în living pare să fi împietrit. Îmi dau seama că am ridicat vocea. Am un aer sfidător. Îl provoc să spună ceva. Hugh își mută privirea de la mine la Lukas și înapoi la mine. Momentul se prelungește; singurele zgomote vin de la etaj, din camera lui Connor.

Tensiunea crește, iar în cele din urmă se risipește. Lukas clatină din cap.

— Oh, Doamne, te-am supărat. Îmi pare foarte, foarte rău. Nu știu niciodată ce să spun în astfel de situații…

Nu-l iau în seamă. Îmi dau seama că Hugh așteaptă cu nerăbdare să spun ceva, dar nu o fac, ci doar mă uit în ochii lui Lukas. Anna își ia privirea

de la el și se uită la mine. Și ea așteaptă, iar după o clipă, mă liniștesc.

— Nu-i nimic. Nimeni nu știe ce să spună. Pentru că nu e nimic de spus.

Lukas ridică din umeri. Se uită la mine. Hugh și Anna stau lângă noi, urmărindu-ne. Ar putea să-și dea seama, îmi spun. E nebun? Chiar *vrea* ca soțul meu și logodnica lui să înțeleagă ce se întâmplă?

Sau poate că nu-i pasă. Amândoi suntem pe poziții ofensive și împrăștiem valuri de ostilitate. Nu ne pasă de partenerii noștri, sunt neimportanți, simpli spectatori. Suntem ca potasiul în apă, ca acidul pe piele. Am putea să ne ardem unul pe celălalt, să distrugem tot fără să ne dăm seama, fără să ne pese.

Deschid gura să spun ceva — încă nu știu ce —, dar îl aud pe Hugh:

— Tu cu ce ai zis că te ocupi, Ryan?

Încearcă să detensioneze atmosfera, și o clipă Lukas rămâne nemișcat.

— Ryan lucrează în domeniul artelor, răspunde Anna, apoi Lukas se întoarce și o ia de mână.

— Am o companie de producție digitală.

Nu ce mi-a zis mie.

Hugh dă din cap.

— Cu sediul la Paris?

— Da. Locuiesc acolo de cinci ani. Dar călătoresc destul de mult.

Mă uit la mâinile mele împreunate în poală. Fiecare răspuns al lui e o nouă lovitură; deci pe mine m-a mințit în tot acest timp, nu pe Anna. Nu pe logodnica lui, femeia pe care o vedea de câteva ori pe săptămână. Ridic privirea. Nu mă pot abține să nu mă gândesc la ultima oară când ne-am văzut, la camera de hotel în care a dat buzna David. Încă îi simt mâinile pe mine.

Iar acum s-a întors în viața mea. Nu mai suport. Înainte să-mi dau seama ce fac, mă ridic în picioare. Dar ce pot să fac? Ce pot să spun? Anna urmează să se căsătorească cu acest bărbat, și e

limpede că nu știe nimic din ce s-a întâmplat. Gândurile mi se învălmășesc.

Apoi, dintr-odată, simt că mă prăbușesc pe dinăuntru. E ca și când aș dispărea, ca și când m-aș transforma în neant.

— Julia! spune Hugh. Te simți bine?

— Da. Scuzați-mă, reușesc eu să spun, apoi pornesc spre baie.

Când mă întorc, Anna mă întreabă dacă am pățit ceva.

— Nu, nimic. Mi-e bine.

Lukas își golește paharul și îl pune pe măsuța de cafea.

— Ar trebui să plecăm! spune el, apoi se întoarce spre mine Vrem să mergem în Soho. Poate la un bar de jazz. Ronnie Scott's. Îl știi? mă întreabă el, iar Anna se uită și ea la mine. Veniți și voi?

Spun că nu. Sunt amorțită.

— Poți să mergi dacă vrei, îmi zice Hugh. Eu sunt prea obosit…

Mă cuprinde un val de vinovăție imagindu-mi-i pe Anna și Lukas în bar. Ce i-am făcut prietenei mele? Ce se va întâmpla mai departe?

— Nu, e târziu. Ar trebui să merg și eu la culcare…

— Vino cu noi, insistă Anna. O să fie frumos!

— Chiar nu mă deranjează, mă asigură Hugh.

— Nu! spun eu un pic prea apăsat, apoi mă uit la Anna și-mi îndulcesc tonul: Nu, zău, mergeți voi.

Se ridică tustrei și mergem cu toții în hol. Anna se întoarce spre mine și zâmbește.

— Ei bine…, spune ea îmbrățișându-mă, în timp ce Hugh și Lukas dau mâna. A fost o întâlnire prea scurtă!

Și-a dat seama că e ceva în neregulă.

— Promite-mi că o să-mi faci o vizită în curând. Ia-l și pe Connor! Promite-mi! Și trebuie să te țin

la curent cu nunta după ce începem să ne facem planuri. Vii, nu?

Mă uit la Lukas. Zâmbește, așteptându-mi răspunsul.

— Bineînțeles că vin. Oricum, ne vedem sâmbătă. Dar te mai sun până atunci. Curând. Bine?

Îmi dă drumul. Aș vrea s-o mai țin în brațe, să-i spun să aibă grijă, s-o previn, dar nu vreau s-o sperii. Lukas face un pas spre mine.

— Mă bucur că te-am cunoscut. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai înainte. N-am vrut să te supăr.

O fracțiune de secundă am impresia că se referă la atacul din camera de hotel, dar apoi înțeleg că se referă la Kate.

— Nu m-am supărat.

Îi întind mâna. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mă atingă, dar n-ar fi bine să-l evit atât de evident.

— Și mie.

Mă ia de mână și mă trage spre el; îmi dau seama că vrea să mă îmbrățișeze, ca și când s-ar fi stabilit o legătură între noi, ca și când am fi devenit cei mai buni prieteni. Nu vreau să-l simt, să-i ating trupul, așa că mă opun. Dar e puternic. Mă îmbrățișează strâns, apoi mă sărută. Întâi pe un obraz, apoi pe celălalt. Îi simt mușchii pieptului și, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, tot simt un vag fior de dorință. Mă ține în brațe o clipă, și înmărmuresc. Îmi dau seama că Anna și Hugh își iau la revedere unul de la altul, râzând de ceva, fără să ne dea atenție.

Lukas îmi șoptește la ureche.

— Dacă îi spui, te omor.

Îmi simt corpul rece, paralizat, dar după o clipă îmi dă drumul. Zâmbește încă o dată, după care o ia de mână pe Anna și mă strânge de braț.

— Mă bucur că v-am cunoscut! spune el.

Apoi se întorc amândoi și, după ce ne mai zâmbim o dată și ne facem cu mâna, Hugh și cu mine rămânem singuri.

Capitolul douăzeci și șase

Închid ușa. Ascult pașii Annei și ai lui Lukas îndepărtându-se pe aleea ce duce la stradă, apoi îi aud râzând. Par atât de fericiți, atât de mulțumiți de viața lor împreună. Aproape că-mi vine să cred că Ryan e cine spune că este, că ultima jumătate de oră s-a petrecut doar în imaginația mea. Aproape că mă pot convinge că aventura mea cu Lukas ține de trecut, că logodna lui cu Anna abia a început și că cele două n-au nicio legătură una cu alta.

Dar nu-i așa. Ultimele lui cuvinte încă îmi răsună în urechi.

Mă întorc spre Hugh. Stă în spatele meu, în același loc în care și-a luat la revedere de la musafirii noștri.

— Ce naiba te-a apucat? mă întreabă el cu glas scăzut, să nu-l aud decât eu, dar are un ton furios.

Nu pot să-i spun. Nu vreau să intre la bănuieli.

— Nu înțeleg la ce te referi, spun, apoi mă duc în living.

Vine după mine.

— Zi-mi, ce te-a supărat?

Iau de pe masă o farfurie și un pahar.

— Ce vrei să spui?

— Da, e enervant când lumea spune „a plecat dintre noi“, dar știi bine că eufemismele astea sunt destul de frecvente. Le aud tot timpul în jur. Intenția lui a fost bună.

Nici măcar n-aș ști de unde să încep să-i spun adevărul.

— M-am săturat de chestia asta, înțelegi? Kate nu *a plecat dintre noi* și nici nu *s-a dus într-un loc mai bun.* A fost omorâtă. Individul ăla a lovit-o în cap — Dumnezeu știe cu ce —, până i-a crăpat craniul, iar ea a rămas întinsă pe jos și a sângerat

până a murit… într-un pasaj din… din Parisul ăla nenorocit!

Face un pas spre mine. Se vede că încearcă să se liniștească, să fie înțelegător.

— Draga mea, știu că ești furioasă, dar ăsta nu-i un motiv să te iei de musafirul nostru. Și gândește-te la Connor…

— Hugh, ce Dumnezeu!

Tremur. Vede cât de supărată sunt, dar nu vreau nici măcar să bănuiască despre ce e vorba. Nu vreau să facă legătura cu felul în care m-am purtat când a sosit Lukas.

Inspir adânc, închid ochii. Încerc să-mi domolesc furia.

— Îmi pare rău.

Zâmbește, dar e un zâmbet trist.

— Nu te simți bine, Julia.

Știu unde vrea să ajungă.

— Nu începe, Hugh!

Mă uit la el, tremurând de furie, cu inima duduindu-mi în piept, ca și când ar fi gata să explodeze.

— Vreau doar…, începe el, dar îi întorc spatele, ies cu pas apăsat din living și urc furibund la etaj.

Connor o să mă audă tropăind, dar în clipa asta nu-mi pasă; nici măcar nu mai am puterea să mă gândesc la fiul meu.

Ajung în dormitor și închid ușa. Rămân nemișcată, paralizată. Nu știu ce să fac. Îl aud venind după mine, oprindu-se în capul scării.

Trebuie s-o previn pe Anna. Chiar dacă ne va distruge prietenia. N-am de ales.

— Julia?

— Mă simt *bine*! strig eu. Lasă-mă singură un pic. Te rog.

Îmi amintesc ce mi-a zis: *Te omor.* Simt vânătăile de pe spate, de pe brațe și coapse; încep să pulseze din nou, ca și când încă ar fi proaspete. Mă gândesc la ce mi-a făcut în camera de hotel, la

cum m-am simțit atunci. Iar acum mă simt folosită; folosită și abandonată.

Dar să mă *omoare*? Nu se poate să fi vorbit serios.

Îl aud pe Hugh îndepărtându-se. Încerc să mă liniștesc. Îmi spun că ucigașul lui Kate e în arest acum, dar gândul îmi revine obsesiv: Lukas e făptașul. Poliția a făcut o greșeală. A arestat o persoană greșită.

Mintea nu mi se domolește, refuză să fie rațională. Și asta din cauza lui. Atât de jos am ajuns. Refuz orice argument logic.

Inima îmi bubuie în piept. Îmi aduc aminte că am intrat pe pagina lui de Facebook și că i-am văzut pozele făcute în Australia, la Sydney și lângă Uluru. Datele se potriveau. Am dat clic pe prietenii lui și am văzut că postaseră și ei poze din acea vacanță. Una cu el pe o plajă, alta cu el făcând surf, o a treia cu el coborând dintr-un iaht cu echipament de scufundări. Dovezile erau acolo.

Dacă a avut vreo legătură cu moartea lui Kate, atunci trebuie să fi fost amestecați și jumătate dintre prietenii lui.

Respirația îmi revine la normal. Nu e un criminal, ci doar un nenorocit. Care m-a speriat în felul ăsta, știind că sora mea a fost omorâtă. Poate asta e răzbunarea lui pentru că am pus capăt legăturii noastre, pentru că am fugit de el. Cât de mult trebuie să mă urască.

Sigur există o cale să-mi avertizez prietena. Iau telefonul de pe noptieră și caut numărul Annei. O sun fără să ezit o clipă; nu mă gândesc la nimic în timp ce sun, dar după câteva clipe intră mesageria vocală. Ca și când și-ar fi dat telefonul pe silențios. Mă întreb ce-or fi făcând. Poate că n-au mai mers la Ronnie Scott's, sau unde aveau de gând să meargă, și s-au dus direct la hotel.

Mi-i imaginez. Anna e sub el; în timp ce Lukas intră în ea, îl sărută, plimbându-și degetele pe spatele lui musculos.

Sau poate e ghemuită de spaimă, cu o vânătaie deja prinzând contur pe pielea ei.

Mă cuprinde un val de greață și înghit ca să-l alung. Trebuie să cred că o iubește. Trebuie. Relația lor e autentică; Lukas probabil a văzut o poză cu mine — poate cea pe care mi-a făcut-o Anna când am fost la Paris — și a hotărât că mă vrea.

Îmi închipui conversația dintre ei. Anna îi povestește că a făcut cunoștință cu mine și îi arată poza. „E foarte drăguță“, spune ea, iar el o aprobă printr-un semn din cap. Apoi mă caută, iar eu îl las să mă aibă.

Cam asta trebuie să se fi întâmplat. N-o va ataca pe Anna.

Dar apoi îmi revin amintirile. Covorul din camera de hotel, durerea de la încheieturile mâinilor. Știu de ce e în stare. Trebuie s-o previn. Înainte să se căsătorească cu el, trebuie să afle că e în stare să facă așa ceva.

Pun din nou mâna pe telefon. De data asta las un mesaj vocal: „Sună-mă“. Încerc să-mi controlez vocea, s-o fac să nu pară agitată, speriată. „E urgent, adaug. Trebuie să-ți spun ceva.“ Cobor glasul, deși Hugh e la parter și n-are cum să mă audă: „E vorba de tipul cu care m-am văzut. Lukas“. Mă crispez când îi rostesc numele. „Te rog să mă suni.“

Pun telefonul la loc, apoi, cu mâini tremurătoare, îmi scot laptopul din geantă și deschid Coșul de reciclare. Fișierul pe care l-am șters zilele trecute încă e acolo. E fișierul în care am salvat mesajele de la el. Deschid câteva, ca și când aș vrea să mă asigur că am dreptate. Da, mi-a zis că locuiește în Cambridge. Și n-a pomenit nicio iubită, cu atât mai puțin o logodnică.

Hotărăsc să le scot la imprimantă, în caz că voi avea nevoie s-o conving pe Anna, dar imprimanta e în biroul lui Hugh. Îmi iau laptopul, mă duc în biroul lui și aprind lumina, fără să dau atenție

hârtiilor pe care Hugh a început să le împrăștie pe jos de când a fost înaintată plângerea pe numele lui. Selectez un mesaj și-l scot la imprimantă. Pe hârtie e concret, convingător: „Nu te vreau decât pe tine. Am fost făcuți unul pentru altul“.

Dar, chiar și așa, tot ce dovedește hârtia asta e că am schimbat mesaje cu cineva pe care îl cheamă Lukas, iar Anna deja știe. Mi-aș dori să fi avut o fotografie, una cu noi doi, dar n-am. Le-am șters pe toate pe care le-am făcut, speriată că ar putea să le găsească Hugh.

Împăturesc totuși hârtia și o pun în geantă, apoi îmi verific telefonul. Nu m-a sunat, și știu ce trebuie să fac. Cobor la parter. Hugh e în bucătărie, pune vasele în mașina de spălat.

— Ies un pic.

— Unde te duci?

Încerc să-mi iau un ton calm, degajat, deși nu mă simt deloc așa.

— Până la urmă m-am hotărât să merg și eu la bar cu Anna și cu Ryan.

— Ești sigură?

— Da. Mă simt îngrozitor că am exagerat. Vreau să-mi cer scuze. În fine, ar putea fi distractiv. Și Anna are dreptate. Nu ne vedem foarte des.

Are un aer nedumerit, uimit. O clipă, mi-e groază că mi-ar putea propune să mă însoțească, dar îmi amintesc de Connor.

— Nu durează mult. Ai tu grijă să se culce Connor?

— Sigur, spune el, luând o altă farfurie.

— Mâine merge la școală.

— Știu. Atunci du-te, distracție plăcută. Te duci cu mașina?

Știu de ce mă întreabă. Vrea să fie sigur că n-o să beau. N-are de ce să-și facă griji, nu mă duc la Ronnie Scott's. Nu pot risca o confruntare într-un bar aglomerat, plin de străini. O să aștept în fața hotelului unde e cazată Anna.

— Da, îi răspund. Și lasă masa așa, strâng eu vasele mâine-dimineață.

Dă din cap.

— Bine.

Pornesc direct spre hotel. Când ajung, parchez și o sun din nou pe Anna. Nu răspunde nici acum și iarăși intră mesageria vocală. Lovesc volanul cu palma. Va trebui să intru.

Holul e mare, impresionant, dar abia dacă mă uit în jur. Mă duc în bar și mă așez pe o canapea de piele, lângă ușă. Prin panoul despărțitor de sticlă se vede intrarea principală. N-am cum să-i ratez când o să intre.

Vine un ospătar și mă întreabă dacă vreau ceva de băut.

— Apă minerală, îi răspund, iar el dă din cap, ca și când exact la asta s-ar fi așteptat.

Se duce la barman și-i spune în șoaptă ce am comandat, aruncându-mi o privire peste umăr.

Apa îmi este adusă alături de un bol cu covrigei. Ospătarul ezită o clipă, blocându-mi vederea spre intrare.

— Așteptați pe cineva? mă întreabă, ștergând masa înainte să pună paharul cu apă și să aranjeze covrigeii și șervețelele.

Încearcă să adopte un ton neutru, dar în întrebarea lui se simte o undă de dezaprobare.

— Da, răspund eu, și vocea îmi tremură de încordare. Aștept o prietenă, adaug pe un ton mai sigur.

— Înțeleg, spune el, dar pare să nu mă creadă. E cazată la noi?

— Da.

Ospătarul rămâne pe loc.

— Tocmai s-a logodit, adaug. De fapt, ați putea să-mi aduceți o sticlă de șampanie? O surpriză pentru când ajunge. Și două pahare.

— Desigur, spune el, dând din cap.

Se întoarce și pleacă, iar când mă uit din nou în holul de primire, o văd pe Anna. Probabil a sosit în

timp ce vorbeam cu ospătarul. Arată altfel acum, e mai serioasă și mai tristă decât atunci când a plecat de la noi acum vreo oră, și îmi ia o clipă s-o recunosc. Mă ridic, dar deja se apropie de lift. Aș putea s-o strig, dar ușa dintre noi e închisă și nu m-ar auzi. Și totuși, sunt bucuroasă — am noroc: e singură —, dar numai pentru o clipă. Pentru că-l văd și pe Lukas la doar câțiva pași în urma ei. Rămân nemișcată și-l văd lăsând un cuplu să urce înaintea lui. Pornesc spre ușă, dar îmi dau seama că o să fie prea târziu.

— La dracu'!

Ușile liftului sunt pe punctul să se închidă, dar Anna mă vede peste umărul logodnicului ei. Se uită țintă la mine, pare șocată, dar înainte să-i pot zâmbi, ușile se închid și Anna dispare.

Ies din bar și dau fuga la lift, dar deja a început să urce. Mă uit pe afișaj și, înjurând în gând, văd cum oprește la etajele trei, cinci și șase; n-am de unde ști unde au coborât Anna și Lukas, cu atât mai puțin la ce cameră s-au dus. Când liftul începe să coboare, mă îndepărtez și mă întorc la locul meu. Îmi caut telefonul în geantă, încercând să-mi imaginez conversația lor.

— Sunt singură că am văzut-o pe Julia în hol, îi spune ea. Mă întreb ce-o fi făcând aici.

— Nu, răspunde el. Nu era ea.

Ajung în cameră.

— Vino-ncoace…, spune Lukas.

Apoi o sărută și o dezbracă, așa cum mă dezbrăca și pe mine. Iar ea se lasă în voia lui. Mâinile și gurile lor se caută și se găsesc. Sexul lui deja e tare când Anna începe să-i descheie pantalonii.

Alung imaginile. Trebuie să rămân concentrată. Când dau de el, telefonul deja vibrează, și răspund imediat. E Anna.

— Mi s-a părut că te văd jos. Tu ești?

Deși surprinsă, e relaxată și bucuroasă. Îl aud pe Lukas în fundal. Pare că toarnă ceva în pahare.

— Da.

— Deci nu mi s-a părut. E totul în regulă?

— Da, spun eu, dar îmi dau seama că n-are rost să mă prefac. De fapt, nu. Ascultă-mă, trebuie să ne vedem. Am încercat să te sun. Ți-am lăsat un mesaj. O să-ți explic. Poți să cobori?

Pare că ezită. E nedumerită.

— De ce nu urci?

— Nu. Vino tu jos. Te rog?

Mă gândesc la foaia pe care am scos-o la imprimantă. Nu vreau să i-o arăt, dar s-ar putea să fiu nevoită. Oare o să mă creadă? Sigur o să mă creadă, dar tot mi-aș dori să nu fiu nevoită să-i fac asta.

— Hugh e cu tine? mă întreabă.

— E acasă. Te rog să cobori. Lasă-mă, te rog, să-ți explic.

Îmi dau seama că acoperă microfonul telefonului cu mâna ca să discute cu Lukas.

— Anna! spun eu. Anna…

După câteva clipe, îi aud din nou glasul:

— Coborâm în două minute.

— Nu! răspund, încercând să-mi controlez vocea, dar sigur par disperată, panicată. Nu. E mai bine… Ai putea să vii singură? Te rog?

Ezită.

— Așteaptă cinci minute.

Deși e târziu, s-a schimbat într-o pereche de pantaloni, un pulover și o pereche de adidași. Barul e mai puțin aglomerat acum; cei câțiva musafiri ai hotelului își termină băuturile înainte să urce în camere. Sticla de șampanie din fața mea pare deplasată.

— Julia! spune ea după ce ne sărutăm. Ai pățit ceva? Pari atât de îngrijorată.

Coboară vocea:

— Ai probleme cu Hugh?

— Nu.

Mă uit peste umărul ei, dar nu-l văd decât pe ospătarul care strânge pahare și ia comanda de la

un nou-venit. Luăm loc.

— Ce bine. Am crezut că s-a întâmplat ceva. Sau, în fine, că Hugh a aflat ceva despre *tipul ăla*.

Pronunță ultimele două cuvinte în șoaptă, ca și când ar crede că suntem înconjurate de spioni nerăbdători să dea raportul.

— Ah, nu, spun eu. Nimic de genul ăsta.

— Excelent! răspunde ea, ridicând paharul.

Dau din cap. Paharul meu e gol.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

— Ai ascultat mesajul pe care ți l-am lăsat pe telefon?

Clatină din cap.

Nu pot vorbi. Nu vreau să-i spun. Nu vreau să-i distrug fericirea, cu toate că e întemeiată pe minciuni. Dar apoi mă gândesc la toate lucrurile pe care mi le-a făcut Lukas — la cele pe care i le-am cerut, precum și la cele pe care nu i le-am cerut. Nu pot s-o las la greu, așa cum, în adâncul meu, simt că am lăsat-o la greu pe sora mea. Nu pot să n-o previn, numai ca să scap de o discuție dificilă.

— Are legătură cu Ryan.

— Cu Ryan?

— Ascultă-mă, îi cer, apoi o iau de mână, spunându-mi că așa ar fi procedat și Kate. Nu vreau să crezi că sunt… mă rog… geloasă…

— Geloasă? Nu înțeleg ce spui!

— Pe tine și pe Ryan, adică.

— De ce ai fi geloasă? Julia, despre ce-i vorba?

Ezit. Caut cuvintele potrivite, dar nu reușesc să le găsesc.

— Vreau să spun…

— Ce?

— Știi dacă poți avea încredere în el?

— Bineînțeles! De ce?

— Pentru că nu-l cunoști de multă vreme și…

Sună meschin și neconvingător, și îmi dau seama că am spus ce nu trebuia. Fața Annei capătă o expresie de furie.

— Îl cunosc de suficient timp. Despre ce-i vorba, Julia? Nu mă așteptam la așa ceva tocmai de la tine!

Inspir adânc.

— Nu cred că e cine zice c-ar fi, spun și închid ochii. Îmi pare rău…

— Poftim? întreabă ea șocată. Ce tot zici? La ce naiba te referi?

Trebuie să procedez cu tact. Vreau să înțeleagă singură. Vreau să-și dea seama că bărbatul pe care îl știe drept Ryan minte când îi spune unde pleacă de acasă.

— Ce face în zilele de marți?

— Merge la serviciu…

— La Paris?

— Depinde. Călătorește mult.

— La Londra?

— Uneori… Despre ce-i vorba, Julia?

— Ce vreau să spun…, încep eu, dar mă opresc.

Simt o schimbare în bar: ușa s-a deschis și a pătruns un curent de aer mai rece. Peste umărul Annei îl văd pe Lukas cercetând localul cu privirea, căutându-ne pe noi. Pare foarte calm.

— La dracu'!

— Ce-i? întreabă Anna, uitându-se peste umăr. Hei, bună!

Îl strigă peste cele câteva mese care-i despart, iar când o vede, Lukas îi face cu mâna.

— Ascultă-mă, încep eu, apucând-o de mână.

Vorbesc repede, trebuie să-i spun înainte să ajungă lângă noi.

— Nu poți să ai încredere în el, nu e cine pretinde c-ar fi. Se vede cu altcineva. Trebuie să mă crezi…

— Julia! spune ea, clătinând din cap.

Simt că nu mai am timp și că în curând o să mă copleșească spaima.

— *Părăsește-l!*

Am vorbit prea tare. M-a auzit ospătarul, fără îndoială și Lukas.

Anna își retrage mâna și se ridică în picioare. Se uită la mine uluită. Uluită și furioasă.

— Îmi pare rău…, încep eu, dar o clipă mai târziu Lukas ajunge lângă noi.

— Ce se întâmplă? întreabă el.

Anna se relaxează. Se întoarce să-l sărute, apoi se uită din nou la mine.

— Julia era pe picior de plecare, spune ea zâmbind, nu-i așa?

— Nu. Ascultă-mă…

Lukas face un pas în față, așezându-se între mine și Anna. Ca și când eu aș fi cea periculoasă. Pare furios și are o atitudine protectoare față de viitoarea lui soție.

— Ce s-a întâmplat?

Anna se întoarce spre mine.

— Știu despre ce-i vorba, spune ea pe un ton supărat, dar hotărât. Ești geloasă. Numai pentru că relația ta cu Hugh se destramă, iar noi suntem abia la început. Sau e vorba despre bani?

— Bani?

Habar n-am despre ce vorbește.

— Știi că vineri o să ne punem la punct testamentele…

— Poftim?

Gândurile mi se învălmășesc. Nu știu nimic despre asta. Încerc să-mi amintesc ultima discuție cu ea.

— Anna, nu. Nicidecum. Banii sunt ai tăi. Kate ți i-a lăsat ție. *Vreau* să-i primești tu.

Mă gândesc la conversația pe care am avut-o la Paris cu luni în urmă. Așa i-am spus și atunci.

— Uite ce e, spune Lukas, și își așază mâna pe brațul meu, făcându-mă să tresar. Nu știu ce se întâmplă, dar amândouă trebuie să vă liniștiți.

Anna e furioasă. Personalul de la bar a observat, și un bărbat se apropie de noi:

— Domnișoară, spune el, uitându-se la mine, e totul în regulă?

— Da, răspunde Lukas. Nicio problemă. Ne descurcăm.

O întoarce pe Anna cu fața spre ușă, iar ea se uită la mine cu o expresie uluită, clătinând din cap ca și când nu i-ar veni să creadă ce fel de om am devenit. Mă întreb ce i-o mai fi trecând prin minte; poate că sora mea avea dreptate, că sunt o nemernică geloasă care a trădat-o, care i-a furat copilul și nu mai vrea să i-l dea înapoi.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, spune Lukas ferm, întorcându-se spre mine și, în același timp, simt o mână pe brațul meu.

E barmanul, care mă întoarce și mă conduce în direcția opusă.

— El e Lukas! strig eu în urma lor, dar Anna se uită în altă parte, iar vocea mi se pierde în barul spațios.

Ceilalți clienți se uită la mine — își închipuie că sunt beată sau o fostă iubită geloasă, care a venit să facă scandal —, dar nu sunt sigură că Anna m-a auzit. Mă smulg din strânsoarea barmanului și mă întorc s-o mai spun o dată, dar îmi dau seama că e prea târziu.

Anna a dispărut.

Plătesc și plec. Nu mai am ce face, și nu mai pot rămâne, nu după zarva pe care am stârnit-o. Când ajung la mașină, deschid geamul și îmi aprind o țigară din pachetul pe care am început să-l păstrez în torpedou. Mă gândesc la Hugh — nu e de acord să fumez în mașină — și mi-aș dori să fiu cu el acum.

Am dat-o în bară. Nu știu cum aș fi putut face altfel, dar am dat-o în bară.

Expir fumul și mă las pe speteaza de piele. Am parcat pe o stradă laterală de lângă Portland Place și văd ușa hotelului în oglinda laterală. Deși probabil e trecut de miezul nopții, lumea încă intră și iese din hotel.

Mă întreb dacă nu cumva Anna are dreptate. Poate că într-adevăr e vorba de banii surorii mele,

deși nu în sensul în care își imaginează ea. Mă gândesc că Lukas a aflat de moartea lui Kate, apoi a început aventura cu mine, după care a descoperit că sora mea și-a lăsat toți banii prietenei sale celei mai bune.

Dar nu, n-are nicio noimă, pentru că se vedea cu Anna încă de dinainte să moară Kate. Deci m-am întors de unde am plecat.

Iarăși mi se înfiripă în minte același gând, cel care m-a tot bântuit. Crește și nu-l pot alunga. Pentru că acum știu că locuiește la Paris. Gândul iese la suprafață, necruțător, de neoprit.

El e făptașul.

Dar nu se poate. Poliția a găsit cercelul lui Kate și a arestat pe cineva. În plus, știm că au verificat pe toată lumea, pe toți cei cu care stătea Kate de vorbă online. Și n-a găsit nimic suspect. Nu se poate să fi fost el.

Atunci de ce am devenit ținta lui? Sau n-am fost deloc o țintă? A fost o pură întâmplare?

Îmi termin țigara și arunc chiștocul pe trotuar, prin geamul pe jumătate deschis. Simt imediat nevoia să aprind încă una; mă opun, dar pare inutil. Trebuie să-mi liniștesc mintea. Trebuie să înțeleg ce se întâmplă. Iau geanta de pe scaunul pasagerului și încep să cotrobăi în ea.

Se întâmplă repede. Nu-l văd ieșind din hotel, nu-l aud apropiindu-se și abia dacă simt când deschide portiera. Ridic privirea și-l văd; am trecut de la a fi singură la a nu mai fi singură în doar o clipă. Inima îmi tresare de groază.

— Ce naiba…? încep eu, dar se întoarce spre mine.

— Surpriză!

Exclamația lui e seacă și lipsită de umor. Fața lui e la doar câțiva centimetri de a mea; miroase a aftershave, cel cu care sunt obișnuită. Miros de lemn — santal, cred — amestecat cu ceva medicinal. E mai palid decât mi-l aminteam, iar trăsăturile lui par mai subțiri. Încerc să-mi spun că,

dacă l-aș întâlni acum pentru prima oară, n-aș întoarce capul după el, dar e o minciună.

— Lukas, spun eu cu respirația tăiată.

Iarăși sunt copleșită de amintirile corpului meu; în mod instinctiv, mă îndepărtez cât pot de el, dar fără să deschid portiera și s-o iau la fugă. Mă întreb dacă nu cumva asta ar trebui să fac, s-o iau la fugă.

— Ce vrei?

— Oh, draga mea, nu te purta așa…

Are o voce groasă, foarte diferită de vocea lui obișnuită.

— Unde e Anna?

Mi-o închipui în camera de hotel, plimbându-se de colo-colo. Mă întreb dacă știe că Lukas e cu mine; e posibil să-i fi spus că iese să se plimbe un pic.

Zâmbește amar, cu ranchiună.

— Liniștește-te. Nu știu ce-ți închipui că se întâmplă, dar dă-mi voie să-ți spun că te înșeli.

Face o pauză, apoi continuă:

— Anna e în cameră. Am lăsat-o la duș.

Rânjește. Mă întreb dacă replica lui ar trebui să mi se pară sugestivă, sexuală. Excitantă. Oare ăsta e jocul lui? Noi trei goi, în camera de hotel?

— Știe că sunt aici. Ea m-a trimis. Îi pare rău că și-a pierdut cumpătul. Vrea să urci și să bei ceva cu noi. Să lămurim lucrurile.

Ridică din umeri.

— Ce părere ai?

Aș vrea să-l cred, dar nu pot. Cum aș putea? Anna crede că l-am văzut prima oară în seara asta.

— Cine ești? Spune-mi ce vrei.

Dar nu mă ia în seamă.

— Deci nu vrei? Mă gândeam eu.

Se uită la mine.

— Uite ce e. Anna e femeie în toată firea. Poate să aibă grijă și singură de ea. Nu înțeleg de ce vrei să te amesteci între noi.

— Mă amestec?

— O previi. Îi spui că nu sunt cine crede c-aș fi… Poate că sunt exact cine crede ea, dar nu sunt cine ai crezut tu c-aș fi.

Are un aer îngândurat.

— Poate că tu ești cea care nu știe nimic despre mine. Nu ea.

Se apleacă spre mine.

— Știi, Anna are încredere în mine. Îmi spune tot…

Mă gândesc la hârtia scoasă la imprimantă, pe care o am în geantă. Ar fi trebuit să i-o dau Annei când am avut ocazia.

— Poate deocamdată…, încep eu, dar el se repede spre mine.

Mă apucă de braț și mi-l răsucește. E o mișcare bruscă și brutală. Scot un țipăt de spaimă și durere, apoi amuțesc.

— Știi, spune el printre dinți, ținându-mă în continuare de mână, cu degetele înfipte în carnea mea. Nu-mi plac curvulițele ca tine care se amestecă în distracțiile mele. Așa că uite ce-o să se întâmple…

Îmi sucește mâna și mai tare. Mă zbat, dar nu pot să scap. Nu se folosește decât de o mână, și totuși pare ușor pentru el. Îmi lasă impresia că ar putea să-mi rupă mâna fără niciun efort și pare că exact asta i-ar plăcea să facă. Icnesc și iarăși îmi amintesc mâinile lui pe mine — cândva mângâiau pielea care acum țipă de durere.

— O să ieși dracului din viața mea, spune el. O s-o lași pe Anna în pace și n-ai să te mai bagi între noi. Ai înțeles?

Îmi adun toate forțele și mă întorc spre el; în sfârșit, am reușit să scap din strânsoarea lui.

— Altfel ce se întâmplă? Te-am văzut, să știi. Mai devreme. Când ai urcat în lift. Nu mi-ai lăsat impresia c-ai fi atât de îndrăgostit. Nu știu ce ai de gând, dar nu cred că Anna merită asta. Nu ți-a făcut nimic. Și chiar crede că o iubești.

Simt că șovăie, doar un pic. Am atins o coardă sensibilă. Dar după o clipă spune:

— Nu mă interesează ce crezi că ai văzut.

Are un rânjet respingător.

— Iar de acum înainte o să ne lași în pace.

Pare atât de sigur. Mă cuprinde groaza.

— Altfel ce?

— Altfel o să-mi fac arhiva privată un pic mai publică…

Nu înțeleg la ce se referă, dar simt că mă încordez. E ca și când trupul meu ar fi înțeles deja, iar mintea mea a rămas în urmă.

— Ce anume?

— Da, am niște fotografii foarte interesante în colecția mea. Chiar și înregistrări. Vrei să-ți arăt?

Simt că mă prăbușesc. Pare foarte sigur pe sine. Iar eu sunt un nimeni. Ar putea să mă distrugă fără ca măcar să se străduiască.

Clatin din cap, dar el își scoate telefonul din buzunar și caută în el.

— Uite, asta e una bună.

Deschide o poză și strălucirea ecranului luminează interiorul mașinii. Apoi înclină telefonul ca s-o pot vedea și eu. E o femeie fotografiată de la talie în sus. E goală.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că sunt eu.

Mi se taie respirația…

— Asta e…, încep eu, dar mă blochez, vorbele refuzând să mi se desprindă de pe buze.

— Asta e de prima oară…, spune el. De prima oară când ți-ai deschis camera de la laptop. Îți amintești?

Da, îmi amintesc. Eram în studioul meu, cu ușa încuiată. Mi-am potrivit camera web și m-am ridicat în picioare. La început mi s-a părut caraghios, dar apoi m-am lăsat absorbită de experiență și n-am mai rămas decât el și cu mine, restul lumii dispărând complet.

E o trădare absolută. Nu mă mai pot uita la ea, dar nici la el nu vreau să mă uit.

— Ai făcut o poză… și ai *păstrat-o*?

— Îmi place să am o arhivă, spune el, ridicând din umeri, ca și când ar fi ceva lipsit de importanță. Pentru când mă plictisesc, înțelegi?

— Cum îndrăznești?

Simt o furie intensă în piept, dar și altceva. O frică nouă, rece, apăsătoare, tăioasă. Dacă are poza asta, mă gândesc, probabil mai are și altele.

Începe să caute prin telefon.

— Mai am o mulțime. Asta, de exemplu. Sau asta.

Îmi arată poză după poză. O recapitulare a ultimelor luni, o succesiune a momentelor esențiale. Fiecare zi în care m-am dezbrăcat pentru el, când era plictisit sau excitat, iar mie îmi era dor de el și voiam să-i fac pe plac. Cu fiecare poză mă scufund tot mai mult, până simt că mă înec. Apa mă acoperă, mă invadează, până nu mai pot să respir.

— Ah, și asta.

E o poză diferită, din camera de hotel, după ce am făcut sex. În ea stau în picioare și mă uit spre obiectiv. M-a surprins în timp ce mă îmbrăcam. Îmi amintesc ziua în care a făcut-o. M-am simțit flatată atunci — voia o amintire din ziua aceea.

M-am bucurat, dar îmi aduc aminte că i-am cerut s-o șteargă. „Mă face să nu mă simt în largul meu“, i-am spus. Iar el mi-a răspuns că e frumoasă, că voia o poză cu mine. „Te rog, Lukas. Șterge-o.“

E clar că n-a șters-o. Acum, uitându-mă la ea, sunt îngrozită. E ca și când m-aș uita la o altă versiune a mea. Julia uitându-se la Jayne. Am crezut că le pot păstra separate, închise în cutii, dar m-am înșelat. Lucrurile au obiceiul să evadeze.

Mă cuprinde încă un val de disperare. Nimic n-a fost adevărat. Încă de la început, totul s-a bazat pe o minciună, pe iluzia iubirii.

— În fine, ai înțeles ideea.

— Nemernicule…, șoptesc eu, dar până și acest cuvânt pare prea puțin după tot ce a răpit din viața mea.

— Ei, hai, sunt niște fotografii excelente! Voiam să le vezi și tu. Aș fi fost foarte egoist să nu ți le arăt.

Duce iarăși mâna în buzunar, iar când o scoate, ține între degete un stick. Mi-l întinde și spune:

— Uite, astea ți le-am pus și ție pe un stick.

Mă uit la el, dar refuz să-l iau.

— Nu-l vrei? Ia-l, mai sunt multe poze pe care nu le-ai văzut.

Zâmbește și îl pune pe bord, între noi.

— Dar ești și tu în jumătate din fotografiile astea. De ce ai vrea să le faci publice?

— Da, apar în câteva dintre ele. Dar nu în toate. Și oricum, eu n-am copil. Și nu sunt căsătorit cu un chirurg. Deci cred că aș putea scăpa ieftin.

Zâmbește din nou.

— Încearcă să-ți imaginezi…, clatină el din cap. Ce-ar spune presa? *Daily Mail?* SOȚIA UNUI CHIRURG DE SUCCES IMPLICATĂ ÎNTR-UN SCANDAL SEXUAL. Ba chiar ar putea să se împrăștie pe internet. Nu crezi?

Nu răspund. Are dreptate. Viitorul se prăbușește cu încetinitorul. Ar fi prea mult dacă povestea asta s-ar adăuga la plângerea împotriva lui Hugh. Îmi imaginez scandalul care s-ar isca și cum s-ar îndepărta prietenii de noi. Maria, Carla, toți colegii lui. Îmi imaginez cum ar fi să merg pe stradă și să simt că mă urmărește lumea cu privirea, fără să știu ce-a văzut, la ce bârfe a plecat urechea.

A câștigat, îmi spun, și nu pot face nimic. O are pe Anna și va pune mâna pe banii surorii mele, apoi va abuza de ea și o va trata la fel de urât cum m-a tratat pe mine.

Dar n-a terminat.

— Mai e și șeful lui Hugh de la spital. Toți colegii lui. Sigur n-ar fi bine pentru reputația lui. Apoi școala unde învață Connor, părinții care au

copiii înscriși acolo. Îmi închipui că nu e foarte greu să facă rost de adresele lor de e-mail. Ah, adaugă el, ca și când tocmai i-ar fi venit o idee, acum mi-am amintit: există o mulțime de site-uri porno pe care pot pune fotografiile astea. „Amatoare sexy."

Se uită la mine să vadă ce reacție am și adaugă:

— Sau: „Femeie matură fute armăsar tânăr".

Se întâmplă brusc, din senin. Îi dau o palmă cât pot de tare. Ca și când ar fi erupt toată energia pe care mi-am suprimat-o până acum. Îmi vine să-l lovesc cu picioarele, să țip, să mă lupt.

Și totuși, singurul lui răspuns e să râdă în liniște, ca pentru el, și îmi dau seama că e încântat.

Se uită la mine. Ochii lui sunt inexpresivi. Mă întreb dacă e în stare să simtă durere.

— Deci, după cum spuneam, o să te ții departe de mine și de Anna.

Îmi vine să plâng. Îmi spun că n-am să las lacrimile să curgă, n-am să-i dau satisfacția asta, însă le simt arzându-mi ochii.

Și în același timp mă simt aproape ușurată. Când o să se termine povestea asta, n-o să mai am nimic de suferit, nimic de pierdut. Să mă țin departe de el și de Anna ar putea fi dificil, dar nu imposibil.

— În plus, spune, ar fi bine să te gândești cât valorează pozele astea pentru tine. Adică, știu că sora ta i-a lăsat niște bani Annei, dar înțeleg că o parte mult mai mare din moștenire i-a revenit fiului tău…

— Nemernicule! spun eu din nou.

Se întoarce să deschidă portiera. Temperatura din mașină pare să scadă când se îndepărtează de mine și lumea din jur revine brusc.

— Trebuie să plec. Anna probabil se întreabă pe unde suntem. În plus, sunt sigur că ai multe lucruri la care să te gândești. O să-i spun că încă erai supărată și că a trebuit să te duci acasă la Connor. Ceva de genu' ăsta.

Vreau să renunț, să-l las să plece, dar mă gândesc iarăși la Kate și știu ce trebuie să fac. Sunt suficient de puternică; asta am învățat în anul care a trecut, că sunt mai puternică decât credeam.

— Stai.

Deschide portiera, dar nu coboară. Se întoarce spre mine.

— Ce-i?

— Anna are încredere în mine.

Acum am luat o decizie, am vocea puternică și sfidătoare.

— N-o să te creadă niciodată. Nu dacă-i spun ce-ai făcut.

Închide portiera.

— Spune-i ce vrei. Adevărul e că Anna a început să creadă că ești un pic nebună. Bolnavă. Se gândește că moartea surorii tale te-a făcut să-ți pierzi busola. Aveai o viață perfectă… iar acum…

Duce mâna în buzunar.

— Crede că ești un pic imprevizibilă. Poate și un pic geloasă. Ceea ce bineînțeles e adevărat, deși nu știe de ce ești geloasă.

Mă gândesc la timpul pe care l-am petrecut cu Anna la Paris, la toate conversațiile pe care le-am avut în ultimele luni. Se înșală.

— Minți. De ce…?

— De ce ar crede asta? Văd că n-am de ales…

Ridică o mână între noi. Ține un obiect pe care probabil îl avea în buzunar. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că e un cuțit.

Mă copleșește panica. Încerc să mă dau în spate, dar mașina e mică și nu am unde să mă duc. Totul se întâmplă într-o clipă. Mă apucă de mână cu ambele palme, strângându-mă cu putere. Cuțitul e la vedere, cu lama îndreptată spre mine. E în mâna lui, dar pare că e într-a mea. Încerc să mă eliberez, crezând că vrea să mă înjunghie, iar el începe să-mi răsucească mâna spre stânga, apoi spre dreapta, din nou spre stânga. Pare că ne luptăm, ca și când ar încerca să-mi smulgă cuțitul, deși e în mâna lui.

Aud o voce care țipă și în prima clipă am impresia că vine de afară, dar apoi îmi dau seama că sunt eu și înțeleg tot. Am impresia că văd scena de pe stradă, uitându-mă în mașină. Pare că eu încerc să-l înjunghii, iar el încearcă să mă oprească cu ambele mâini. Se relaxează o clipă și, chiar când mă gândesc că o să dea drumul la cuțit, își apropie ambele mâini de față cu o ferocitate bruscă, iar lama i se atinge de față.

— Ce dracu'! spune, și o clipă mai târziu îi apare pe obraz o pată de sânge. Ce tâmpită ești!

Zâmbește. Îmi dă mâinile la o parte ca și când i-aș inspira silă și dă drumul cuțitului, care îmi cade în poală. E doar un cuțit de bucătărie, pe care l-aș putea folosi să tai legumele și care n-ar putea face mult rău. Și totuși, e ascuțit, i-a tăiat pielea, iar sângele i se prelinge pe obraz.

— Ai încercat să mă înjunghii!

Se îndepărtează brusc de mine și coboară împleticindu-se din mașină. Am rămas fără cuvinte. Sunt amorțită. Lângă mașină sunt doi oameni, un bărbat și o femeie. Se uită înăuntru, încercând să vadă ce se întâmplă. Deschid și închid gura cu un aer jalnic. Văd că rana de pe obrazul lui nu e decât o zgârietură, și totuși sângele curge. I-a trecut de gură și i se prelinge pe bărbie, picurându-i pe cămașa albă.

Mă gândesc la reacția Annei când Lukas se va întoarce în cameră. Până atunci, o să fie plin de sânge și o să pară că a fost un atac foarte violent. O să pară că abia a reușit să scape, iar ea o să creadă tot ce o să-i spună el. Că sunt geloasă și nebună. Că încerc să-i despart din invidie, pentru că nu am o relație ca a lor.

— Tot mai crezi c-o să aibă încredere în tine? spune el, și o clipă mai târziu pleacă și rămân singură — deși în jur sunt oameni și mașini, mă simt singură —, și tot ce aud sunt bătăile inimii și un câine îndepărtat care urlă în întuneric.

Capitolul douăzeci și șapte

Nu am de ales. Mă duc acasă.

E târziu. Casa e tăcută, scufundată în întuneric. Ar trebui să mi se pară un loc sigur, un refugiu, dar nu-i așa. Hugh și Connor sunt la etaj. Dorm. Habar n-au ce se întâmplă, nici unde am fost. Sunt separată de familia mea. Separată și singură.

Mă duc în living, aprind veioza de pe birou și iau loc, învăluită în strălucirea ei caldă. Răsucesc în mâini stick-ul de la Lukas. E mic, fragil. Aș putea să-l distrug cu ușurință, să-l strivesc cu călcâiul, să-l topesc la flacăra brichetei. O clipă, mă gândesc s-o fac, dar știu c-ar fi inutil. Îl pun jos, îl iau din nou în mână.

Îmi aduc laptopul, îl pornesc și bag stick-ul în mufă. Știu că n-ar trebui să mă uit, dar nu mă pot abține. Cândva, poate chiar și acum câteva săptămâni, încă aș fi crezut că e o glumă, că a pus pe stick o felicitare electronică de prost gust, din cele pe care înainte le uram, dar pe care acum le trimit ori de câte ori îmi dau seama că am uitat de aniversarea cuiva. Poate m-aș fi așteptat ca fișierul să fie o animație. Niște maimuțe care cântă și dansează, cu fața mea suprapusă peste ele. *Te-am păcălit!*

Dar acum nu mă mai aștept la asta. Nu mă mai pot preface nici măcar față de mine însămi.

Sunt vreo zece fișiere, unele fotografii, altele înregistrări. Mă asigur că sonorul e oprit și deschid unul la nimereală.

E o înregistrare. Noi doi. În pat. Goi. Sunt sub el, dar fața îmi apare în cadru. Sunt ușor de recunoscut.

Am ochii închiși, gura deschisă. Sunt un pic caraghioasă. Nu rezist decât vreo două secunde.

Simt un fel de groază detașată; detașată pentru că aș putea foarte ușor să cred că femeia de pe ecran n-are nicio legătură cu mine, groază pentru că acest act extrem de intim e în fața ochilor mei, înregistrat fără știrea mea, păstrat pentru totdeauna.

Mă simt epuizată. Cum a filmat asta? Oare cu laptopul lui, îndreptându-i camera încorporată spre pat? Dar aș fi observat, nu?

Atunci poate a fost ceva mai sofisticat. O cameră ascunsă, deghizată sub forma unei cutii de suc sau montată în vârful unui pix. Știu că se găsesc de vânzare, ba chiar le-am văzut în magazine — la John Lewis, la Selfridges — când mă uitam după un aparat foto. La vremea aceea, m-am întrebat de ce ar fi vrut cineva să-și cumpere așa ceva. Doar erau concepute pentru profesioniști, cum ar fi detectivii privați. Țineau de lumea lui James Bond. Acum știu de ce.

Mă trec fiori. Sunt poze și înregistrări încă de la începutul relației noastre; probabil a plănuit totul dinainte. Mă cuprinde un val de greață. Respir adânc, trăgând aerul în piept cât mai lent, dar nu mă ajută deloc, apoi trântesc capacul laptopului, smulg stickul și îl arunc cât colo. Ricoșează din perete și aterizează zornăind la picioarele mele.

Mă ridic în picioare. Nu-l pot lăsa pe jos. Mi-l imaginez pe Connor găsindu-l și uitându-se în el. Ce și-ar spune? Îl iau și urc la etaj. Îl pun în dulapul meu, iar mâine o să-l arunc în canal sau sub roțile unui autobuz. Vreau să beau ceva, deși îmi dau seama că e ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac. Dacă încep, s-ar putea să nu mă mai pot opri. Așa că mă duc să fac un duș, cât de fierbinte suport. Și totuși, nu mi-am simțit niciodată pielea atât de insensibilă. Simt ceva abia când apa devine atât de fierbinte, încât aproape că mă opărește.

În următoarele două zile nu reușesc să dorm. O sun iar și iar pe Anna, dar nu răspunde. Sunt foarte tensionată. Tresar la fiecare zgomot, întrebându-

mă dacă nu cumva e Lukas. Mi-e groază de fiecare apel sau mesaj, de fiecare plic din cutia poștală. Nu știu ce să fac. O sun pe Adrienne, dar nu pot să-i spun ce s-a întâmplat. Îi zic doar că nu mă simt bine, că am luat un virus și că vorbim săptămâna viitoare. Oricum o să fie plecată câteva zile, îmi explică ea. Bob o duce la Florența.

Hotărăsc să merg la prânzul stabilit cu Anna, la hotelul ei. Bineînțeles, s-ar putea să vină sau nu, dar n-am nicio altă opțiune. În orice caz, mă gândesc că o ruptură între noi chiar ar putea să fie bună; aș putea să mă întorc la viața mea, să mă concentrez asupra lui Connor și Hugh.

Dar nu-mi găsesc liniștea. Vreau să plec de acasă, dar nu mă pot hotărî unde să merg. Vreau să-mi închid telefonul, dar mi-e teamă să nu ratez vreun apel de la Anna. Joi, Hugh observă că e ceva în neregulă; îmi sugerează să ies din casă, să fac ceva ca să-mi iau gândul de la Kate. „Ai făcut un pas în spate“, spune el. Crede că durerea s-a întors, și într-un sens are dreptate. E durerea pe care o știe, dar e și una pe care n-o știe.

Îl scot pe Connor în oraș să mâncăm de seară. Comand un hamburger fără chiflă și o salată, dar când mă uit la farfuria lui Connor, plină cu brânză topită și o porție dublă de cartofi prăjiți, mă întreb de ce mă sinchisesc. Viața mi se duce de râpă, iar aventura mea urmează să fie dată în vileag în cel mai rău mod posibil, așa că de ce mă preocupă cum arăt și ce mănânc?

Poate Kate avea dreptate. Mănâncă, bea, trageți-o cu cine vrei și nu te gândi niciodată la consecințe.

Și apoi mori.

Întind mâna și iau niște cartofi de la Connor. Ridică privirea din telefon, cu fruntea încruntată și cu o expresie de falsă indignare.

— Mamă! spune el, dar râde.

Bucuria lui îmi oferă un mic moment de plăcere. Mă întreb dacă nu cumva e prima oară când râde

după ce i-am zis că l-au prins pe ucigașul lui Kate.

Fac semn cu capul spre telefon.

— Ce faci acolo?

Își pune telefonul la loc pe masă. La îndemână, cu fața în jos. Vibrează după doar o clipă.

— Stau pe Facebook. Și joc o partidă de șah.

— Cu tata?

— Nu. Lui Hugh îi place să joace numai în realitate.

— Hugh? întreb eu, șocată pentru o clipă.

— Mi-a zis că, dacă vreau, pot să-i spun așa, nu-l deranjează.

Dar mă deranjează pe mine. Connor crește, dar se și îndepărtează de noi. Creșterea e inevitabilă, dar, ca orice părinte, am sperat să pot evita îndepărtarea, cel puțin încă o vreme.

Dar într-un fel e bine să fiu necăjită din cauza asta. După grozăviile ultimelor zile, după grijile pentru Anna și cele pricinuite de fotografiile din computerul lui Lukas, tristețea asta e normală și ușor de suportat. Mi se pare ceva obișnuit. O problemă de familie.

— Numai să nu-mi ceri să-mi spui Julia.

Eu sunt „mamă“, îmi vine să adaug.

— Bine.

Zâmbesc. Vreau să știe că înțeleg, că îmi aduc aminte cum era în adolescență; foamea disperată după vârsta de adult și după responsabilitate. Vreau să știe că sunt parte din lumea lui și că-l iubesc. Connor ia o gură uriașă din hamburger și zeama i se prelinge pe bărbie. Se șterge cu dosul palmei și-i întind un șervețel. Nu mă pot abține. Îl ia, dar nu-l folosește. Ciugulesc din salată, căutând un subiect de conversație.

— Cum merge la fotbal?

— Am fost din nou inclus în echipă. Joc sâmbăta viitoare.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Ah! Și ți-am zis?

Pun jos furculița. Zgomotul din restaurant pare să crească brusc. Se uită la mine cu un aer nerăbdător, cu sprâncenele ridicate, iar eu clatin din cap.

Ia încă o gură din hamburger și câțiva cartofi prăjiți.

— Păi…, începe el, și sunt pe punctul de a-l ruga ca mai întâi să termine de mestecat înainte să vorbească, dar ceva, un fel de premoniție, mă oprește. Mai ții minte când am fost să vedem *Planeta maimuțelor*?

Simt că mă încordez.

— Îhî.

Pune mâna pe maioneză:

— Ți-l amintești pe tipu' ăla dubios? Ăla care s-a așezat lângă noi, apoi a plecat?

Încerc să las impresia că mă străduiesc să-mi aduc aminte.

— Ah, da, mă aud spunând.

Dar nu-mi recunosc propria voce; pare distorsionată, estompată, ca și când ar veni din depărtare.

— Uitasem complet de el, adaug.

Glasul mi se împiedică și sună fals, chiar și pentru mine. Dar Connor nu pare să observe. Mă uit la el în tăcere, simțind cum mi se ridică fierea în gâtlej, așteptând să continue în timp ce el își pune maioneză pe farfurie, apoi întinde mâna după ketchup. În timp ce vorbește, amestecă muștarul cu sucul de roșii, transformându-le într-un terci cu vinișoare ca de marmură. Vreau să-mi spună mai repede ce are de spus.

— Aseară l-am văzut din nou. Îți aduci aminte că am fost la popice? Cu Dylan, Molly și alți prieteni? L-am văzut și pe el acolo. La pista alăturată.

Ia câțiva cartofi prăjiți și îi bagă în sosul roz.

— La început l-am observat pentru că era acolo singur. Fără copii sau altcineva. Am crezut că aștepta pe cineva, dar n-a venit nimeni. A jucat

popice singur. Apoi a plecat. Ciudat, nu? Adică, cine face asta? Lui Molly i s-a părut că arată ca un pedofil.

Începe să mi se învârtă capul. Mă înroșesc, de parcă tot sângele mi s-ar ridica spre cap și gât, iar o clipă mai târziu, totul — Connor, restaurantul — începe să se îndepărteze, ca și când ar dispărea printr-un tunel.

— Mamă? spune Connor. Te simți bine?

Întind mâna după paharul de apă din fața mea. E rece. Îl duc la gură. E o mișcare mecanică, o fac fără să gândesc. Beau și câteva picături mi se preling pe bărbie. Abia dacă observ; mă simt ca și când m-aș privi din cealaltă parte a camerei.

— Mamă? repetă Connor, pe un ton mai imperativ.

E îngrijorat, dar nu pot face nimic să-i liniștesc fricile. În cap mi se învălmășesc imagini cu Lukas. Ar fi trebuit să știu. Ar fi trebuit să-mi protejez fiul. L-am lăsat la greu, la fel ca pe Kate și Anna. Mă străduiesc să revin în prezent.

— Da? spun eu.

Îmi dau seama că-mi picură apă din bărbie și o șterg cu mâna.

— Mi-e bine. Scuze. Continuă…

— Păi, asta-i tot. Doar a venit la sală, a jucat și….

Mă cuprinde încă un val de panică.

— De unde știi că era el?

— Ei, mi-am dat seama, spune el, luând niște cartofi.

— Connor, îl apuc eu de mână. Cum ai… ești sigur?

Se uită la mâna mea pe brațul lui, apoi din nou în ochii mei.

— Da, mamă. L-am recunoscut. Avea aceeași șapcă Vans. E un model clasic…

Nu știu despre ce vorbește. Probabil am un aer nedumerit. Connor pare că ar vrea să mi-o descrie, dar se răzgândește.

— În fine, avea aceeași șapcă.
— Ești sigur?
— Da!
— Ți-a spus ceva?
— Nu chiar…
Spaima e înlocuită de furie. Furia pe mine, pe Lukas, pe Connor.
— Nu chiar? Da sau nu, Connor?
Îmi dau seama că am ridicat vocea. Mă străduiesc s-o controlez.
— Doar și-a cerut scuze.
Deja s-a supărat, are o mină bosumflată. Se uită la mine ca și când aș fi nebună. Îmi dau seama că și-ar fi dorit să nu-mi povestească.
— A vărsat un pic de bere pe mine. Asta-i tot. A fost un accident. În fine…
E limpede că vrea să schimbe subiectul, dar nu-l iau în seamă.
— Și ce ți-a zis tipul ăsta?
Oftează.
— A zis: „Salut, frate, îmi pare rău“. Atât. Și așa mi-am dat seama că e el, pentru că așa mi-a zis și în cinema: „Frate“. Nu mai zice nimeni așa.
Ia o gură din milkshake.
— Acuma îmi dai drumul la mână?
Abia acum simt că încă îl strâng. Îi dau drumul și mă las pe spetează. Sunt stăpânită de o furie cumplită. Dar n-am spre ce s-o îndrept, n-am ce să distrug cu ea, așa că rămâne în mine, intensă și otrăvitoare. Încerc să-mi iau o expresie neutră, să-mi păstrez trăsăturile calme. Nu reușesc. Mă încordez, îmi mușc buza de jos.
Îmi vine în minte o întrebare îngrozitoare, care îmi dă fiori: Acum știu că pe mine Lukas m-a urmărit cu aplicația de pe iPhone, dar cum a aflat unde avea să fie fiul meu? Cum a ajuns la Connor?
Mă aplec în față.
— Cui i-ai spus că urma să mergi la popice? îl întreb, încercând să-mi îndepărtez spaima din glas.
— Nimănui, mamă. De ce?

— Nu fi caraghios! aproape că țip eu. Sigur ai spus cuiva!

— Mamă…?

— Molly și Dylan sigur știau! Cine a mai fost cu tine?

Se uită la mine cu o expresie nedumerită, aproape speriată.

— Am fost cu tatăl lui Dylan.

— Când? întreb eu imediat, pe un ton apăsat. Când ați stabilit să mergeți la popice? Cui i-ai spus, Connor? Cine mai știa?

— Doamne, mamă! Câțiva băieți. I-am invitat și pe Sahil și Rory, dar n-au putut să vină. Ah, și cred că și Molly a mai invitat pe cineva. Iar tatăl lui Dylan i-a spus mamei lui. Probabil…

Vocea lui are un ton nou, pe care nu l-am mai auzit până acum. Un ton sarcastic.

— Nu e cazul să-mi servești atitudinea asta…, spun eu, dar nu mă ia în seamă.

— Poate i-am zis și lui Evie, și s-ar putea să fi postat și pe Facebook, deci știau toți oamenii care mă urmăresc pe Facebook, și…

Îl întrerup:

— Cine te urmărește pe Facebook?

— Nu știu. Prieteni. Prieteni de-ai prietenilor.

Un gând mi se înfiripă în minte. Lukas a știut tot timpul mai mult decât am crezut că-i dezvălui eu. Acum știu că îmi urmărea poziția clipă de clipă, dar acum am înțeles cum afla celelalte detalii. Faptul că plănuiam să mergem la cinema, ce film urma să vedem. Numele adevărat al lui Hugh, deși eu întotdeauna i-am spus Harvey.

Iar acum cred că știu. Urmărind postările lui Connor, care postează tot…

Îmi trece prin minte un gând îngrozitor. Oare așa a aflat și numele de familie al lui Paddy? Și unde locuiește? Îmi dau seama cum s-ar fi putut întâmpla. Connor a pomenit poate numele musafirilor noștri, iar apoi o simplă căutare — Maria, Hugh, chirurg — l-ar fi putut ajuta pe

Lukas să-i descopere numele de familie. Apoi ar fi putut să se uite pe pagina de Facebook a lui Paddy, pe profilul lui de LinkedIn sau pe cine știe ce alt site.

— Dă-mi telefonul.

— Mamă…! protestează el, dar îl întrerup.

— Dă-mi telefonul, Connor. Acum.

Mi-l dă, iar eu i-l înapoiez și-i cer să deblocheze ecranul și să-și deschidă profilul de Facebook. Îmi dau seama că ar vrea să se opună, să protesteze în continuare, dar știe că încă nu e suficient de mare cât să-mi țină piept. Întind mâna să mi-l dea din nou, dar îl aruncă pe masă.

Îl ridic și mă uit pe postările lui. Are câteva pentru aproape fiecare zi; sunt prea multe, iar pe unele nu le înțeleg. Mesaje către prietenii lui, glume ininteligibile, bârfe, comentarii despre meciuri de fotbal sau emisiuni TV. Mă duc la postările din vară și găsesc ce caut. „Spre Islington Vue. Cu MAMA.“ Merg mai înapoi, la mesaje și mai vechi, dându-mi seama cât de obișnuită sunt să citesc lucruri în ordine cronologică inversă. Câteva mesaje mai încolo, găsesc următoarea postare: „Mâine, film în familie. *Planeta maimuțelor!*“

— Ce prieteni ai pe Facebook? îl întreb, întinzându-i telefonul. Arată-mi.

Dă să protesteze, dar îl întrerup:

— Connor! Arată-mi acum!

Îmi dă iarăși telefonul. Postările lui sunt văzute de sute de oameni. Pe unii îi recunosc, dar pe cei mai mulți nu-i știu. Mă uit repede pe lista de nume și după o clipă îl văd. David Largos. Îmi amintesc brusc de prima mea conversație cu Lukas, când lucrurile păreau simple, ușor de gestionat. Numele de familie e identic cu numele de utilizator pe care îl folosea el atunci. Speranța că mă înșel, că poate exagerez, se prăbușește.

Întorc telefonul spre el și strig:

— Cine e? Cine e David Largos?

— Nu știu, mamă, ridică el vocea. Un necunoscut, da? Așa merg lucrurile. Nu știu pe *toată lumea* din lista mea de prieteni. Înțelegi?

Selectez numele cu pricina și apare o fotografie. E o poză cu un câine; și câinele poartă o șapcă pe care scrie „Vans“. Nu mai există alte informații, dar el e.

Deci așa a aflat, îmi spun în sinea mea. Așa a aflat totul.

Mai întâi Anna, apoi eu. Iar acum știu. Și e implicat și Connor.

— Șterge-l, îi spun, înapoindu-i telefonul. Șterge-ți profilul.

Tremur, dar el nu face nicio mișcare.

— Nu!

E îngrozit, ca și când ce i-am cerut ar fi complet irațional. Mi-aș dori să-i spun de ce e atât de important, dar nu pot. Mi-aș dori să-i spun cât de tare mă înfurie că se simte tratat nedrept, dar n-o fac.

— Nu glumesc, Connor. Trebuie să-ți ștergi profilul.

Începe să protesteze, înșirând motive pentru care nu vrea și nu se poate, însă nu-l iau în seamă.

— Connor!

Am strigat. În restaurant se face liniște o clipă — totul se oprește — și știu că dacă m-aș uita în jur, aș vedea lumea uitându-se la noi. La masa din dreapta noastră e un cuplu — el e în pantaloni de trening și hanorac, iar ea în fustă mini —, iar la cea din stânga o femeie și, din câte îmi pot da seama, fiica ei, cu un cărucior între ele. Nu vreau să fiu distracția lor din seara asta, dar nici nu vreau să-și dea seama că sunt stânjenită. Cobor vocea, dar îmi păstrez privirea ațintită asupra fiului meu.

— Vorbesc foarte serios. Șterge-ți profilul. Acum. Altfel îți iau telefonul și poți să-l folosești din nou pe cel vechi…

— N-ai face asta!

— Pune-mă la încercare.

Rămâne cu gura căscată. E uimit, scandalizat, nu-i vine să creadă că m-aș putea măcar gândi la una ca asta. Se uită la mine și eu la el.

Întind mâna.

— Telefonul, Connor. Dă-mi-l. Acum.

Ia telefonul de pe masă și se ridică în picioare. La început, îmi închipui că o să spună: „Îmi pare rău“, sau că o să încerce să mă îmbuneze, dar e furios și nu face asta, ci îmi spune printre dinți:

— Du-te dracului!

În clipa următoare, se întoarce și pornește spre ușă, lăsându-mă șocată, cu gură căscată.

Mă ridic și eu în picioare, iar șervețelul îmi scapă pe podea.

— Connor! îl strig eu foarte ferm, dar nu mă ia în seamă. Vino înapoi!

Lumea se uită la noi, iar se face liniște. Îmi pierd controlul, simt că totul se îndepărtează de mine. Ca și când m-aș prăbuși printr-un tunel, încercând să mă întorc la o realitate care se îndepărtează de mine la fel de repede pe cât mă îndepărtez eu de ea. Încerc să-l urmăresc cu privirea pe Connor, care se apropie de ușă, lovindu-se de oameni, și iese afară. Trebuie să-l prind din urmă și mă străduiesc să revin la realitate.

— Mă întorc, îi spun eu chelnerului, care se uită la mine cu aerul că a mai văzut astfel de episoade.

Mă strecor printre mese — lumea își dă scaunele la o parte, întorcându-și fețele, ca și când cel mai bine ar fi să mă evite —, dar când ajung afară, Connor a dispărut. Îl văd în zare, alergând pe Upper Street în direcția opusă casei noastre și, fără să stau pe gânduri, o iau la fugă după el.

Hugh mă așteaptă acasă. Vine să mă întâmpine când aude ușa deschizându-se. Sunt agitată și scap cheile când le scot din broască. Hugh se apleacă să le ia de jos și mi le întinde.

— Ce se întâmplă? mă întreabă el.

Îmi dau jos haina.

— A venit?

— Da.

Probabil a făcut un ocol sau a luat-o pe străduțele din spatele casei.

— Unde e? îl întreb.

— La el în cameră. Ce se întâmplă, Julia?

A ridicat vocea, dar nu pare foarte agitat.

Trec pe lângă el. Sunt furioasă. A trebuit să mă întorc la restaurant, iar lumea s-a holbat la mine când am cerut comanda și am achitat. O femeie a înclinat capul, zâmbind ușor, într-un mod care voia să transmită înțelegere și compasiune, dar care m-a făcut să vreau s-o pocnesc. Am plecat în grabă, uitându-mi geanta, pe care o băgasem sub scaun, și a trebuit să mă întorc încă o dată.

— M-a făcut să par o mare caraghioasă.

Hugh încearcă să intervină, dar nu-i dau voie. Pornesc pe scară, spre camera lui Connor. Nu-l pot lăsa să vadă că nu-s doar furioasă, ci și speriată. Lukas a reușit să dea nu doar de mine și de prietena mea, ci și de fiul meu. Acum îl urmărește pe el, și nu înțeleg de ce. Nu pot decât să sper că o face ca să mă intimideze pe mine, să-mi arate că are puterea s-o facă. Nu pot decât să sper că mi-a dovedit ce voia și că s-a terminat.

Dar poate că a prins gustul. Poate că-i place să mă sperie, să-mi arate cât de mult s-a infiltrat în viața mea. Îmi dau seama că va trebui să mă văd din nou cu el, să-l confrunt cumva. Nu pot lăsa lucrurile așa.

Când ajung în capul scării, Hugh mă strigă:

— Julia! Ce naiba se întâmplă?

Mă întorc cu fața spre el.

— Ce ți-a spus?

— Că v-ați certat de la telefon. Ceva cu internetul. A zis că ai fost complet nerezonabilă.

Aș putea să-i spun lui Hugh, mă gândesc. Aș putea să-i spun totul. Astfel Lukas nu va mai avea nicio putere asupra mea.

Dar ar însemna sfârșitul căsniciei noastre. Iar Connor n-ar fi în stare să îndure asta, nu după moartea mamei lui. Și aș putea să-l pierd dacă ar ieși totul la iveală.

Trebuie să-l protejez. I-am promis lui Kate că am să-l pun întotdeauna pe primul loc. I-am spus că pentru mine Connor înseamnă totul, când l-am luat să-l creștem, apoi iar și iar de fiecare dată când încerca să-l ia înapoi. A-l lăsa la greu acum ar fi ultima trădare, cel mai mare eșec.

— N-are voie să iasă din casă, spun.

E o pedeapsă — pentru că m-a lăsat singură în restaurant, pentru că a folosit Facebook-ul ca să povestească lumii întregi despre viața mea —, dar apoi îmi dau seama că va fi și un mijloc de protecție. Dacă nu-i dau voie să iasă, Lukas nu poate ajunge la el.

— Vorbesc serios.

Hugh stă nemișcat. Ridică din umeri, dându-mi de înțeles că fac cum cred de cuviință, apoi adaugă:

— Chiar e atât de important?

Ceea ce mă înfurie și mai tare. Își închipuie că-l protejează pe Connor, dar nu înțelege. Îi întorc spatele și pornesc spre camera lui Connor; simt cum pulsează furia în mine. Îmi dau seama vag că ar fi cel mai bine s-o îndrept spre Lukas, dar nu e posibil, așa că trebuie s-o descarc undeva. De-aia procedez așa.

— Și o să-i iau telefonul. Și cu asta basta, adaug eu, ca și când s-ar fi pregătit să protesteze.

Bineînțeles, Connor a închis ușa. Ciocăn, dar o fac de formă; deschid ușa înainte să-i spun că intru. Nu știu ce mă așteptam să văd — să-l găsesc cu fața în jos pe patul nefăcut, poate, sau întins pe spate, cu privirea ațintită în tavan —, dar ce văd chiar mă surprinde. Camera e și mai dezordonată decât de obicei, iar el stă pe marginea patului, îndesându-și frenetic hainele din scrin în geanta sport pe care o are deschisă în față.

— Connor!

Ridică privirea, cu o mină încruntată, dar nu spune nimic. Îl întreb ce-și închipuie că face.

— Ce dracu' pare că fac?

— Să nu vorbești așa cu mine!

Îmi dau seama că Hugh a venit lângă mine, deși stă un pic în spate; e cearta mea, și n-o să ia partea nimănui până nu-și dă seama cu cine trebuie să țină. Se face liniște în cameră pentru o clipă. Atmosfera e foarte tensionată și înveninată.

Connor mormăie ceva și mi se pare că iarăși a zis: „Du-te dracului", deși s-ar putea să fie doar imaginația mea, care refuză să-i acorde prezumția de nevinovăție.

— Ce-ai zis? strig eu.

Îmi simt inima bătându-mi în piept prea tare. Pregătirea pentru luptă.

— Julia…, începe Hugh din prag, dar îi fac semn să tacă.

— Connor Wilding! Oprește-te acum din ce faci!

Nu mă ia în seamă. Mă apropii de el, iau geanta de pe pat și o arunc pe podea în spatele meu. Connor ridică mâna, ca și când s-ar pregăti să mă lovească, iar eu mă uit în ochii lui și îmi dau seama că ar vrea s-o facă. Îl apuc de încheietură. Îmi aduc brusc aminte cum m-a înhățat Lukas de mână și îmi vine s-o răsucesc la fel pe a fiului meu, să-i fac rău în același fel. Mi se face imediat rușine. Îmi trece prin minte că nu mi-ar fi venit niciodată să-i fac asta dacă ar fi fost fiul meu, născut de mine; nu m-aș putea gândi să-i fac rău nici măcar pentru o clipă. Dar n-am să știu asta niciodată, și oricum Connor nici nu-mi dă ocazia. Își smulge mâna din strânsoarea mea și sunt surprinsă de puterea lui.

— Ești un băiețel fără minte!

Nu mă pot abține. Îl simt pe Hugh zbârlindu-se în spatele meu; face un pas în față și dă să spună ceva, dar i-o iau înainte:

— Unde crezi c-o să pleci? Fugi de acasă? La vârsta ta? Nu fi caraghios!

Are un aer rănit.

— Crezi c-o să reziști mai mult de cinci minute?

— Mă duc la Evie! țipă el, cu fața la doar câțiva centimetri de a mea, și simt cum îmi împroașcă buzele cu salivă.

— Evie? izbucnesc eu în râs.

Regret imediat, dar nu mă pot opri din vorbit:

— La *prietena* ta?

— Da.

— Prietena cu care vorbești doar online?

Se schimbă la față. Îmi dau seama că am dreptate.

Vocea i se frânge.

— Și?

Trăiesc un moment de triumf, apoi mă simt îngrozitor.

— Ești măcar sigur că e cine spune că e?

Intenția mea a fost să-i pun o întrebare sinceră, dar mi-a ieșit o acuzație disprețuitoare.

— Julia…

Hugh a făcut încă un pas în față, acum e chiar lângă mine. Îi simt căldura și mirosul discret al corpului după o zi de muncă.

— Ajunge, spune el, punând mâna pe brațul meu, dar îl dau la o parte.

Urmează o tăcere lungă. Connor se uită la mine cu ură în ochi, apoi zice:

— Ce dracu', normal că e cine spune că e!

— Nu mai vorbi urât, intervine Hugh, care a ales cu cine ține. Liniștiți-vă amândoi…

Nu-l iau în seamă.

— Ai vorbit cu ea? Spune-mi. Sau sunteți doar prieteni pe *Facebook*?

Tonul meu e foarte disprețuitor, ca și când ce face el ar fi jalnic. Dar cu mine vorbesc de fapt. Pentru că exact asta am făcut, m-am îndrăgostit de cineva de pe internet. Pe mine sunt furioasă, nu pe el.

Încerc să mă calmez, dar nu pot. Furia mea e de neoprit.

— Bineînțeles că am vorbit cu ea. E prietena mea, spune el, uitându-se în ochii mei. Că-ți place sau nu, mamă.

Face o pauză și știu ce urmează să spună:

— Mă iubește.

— Te iubește? întreb eu, și-mi vine să izbucnesc în râs, dar reușesc să mă abțin. De parcă…

— Julia! intervine Hugh.

A ridicat glasul, încercând să mă facă să tac, dar continui să vorbesc:

— De parcă ai avea *habar* ce-i iubirea. Ai paișpe ani, Connor. *Paișpe.* Ea câți ani are?

Nu răspunde.

— Câți ani are, Connor?

— Ce contează?

Hugh intervine din nou:

— Connor! Mama ta ți-a pus o întrebare.

Connor se întoarce spre el. Haide, îmi spun. Fă-o. Spune-i și lui: „Du-te dracului".

Bineînțeles că n-o face.

— Optișpe, spune el.

Minte, îmi dau seama. Pufnesc. În ciuda nervilor, în ciuda fricii, dar nu mă pot abține.

— Optișpe? spun eu. Nu, Connor. Nu se poate să te vezi cu ea. Nu se poate…

— Nu poți să mă oprești.

Are dreptate. Dacă ar fi suficient de hotărât, n-aș avea ce să fac.

— Unde locuiește?

Nu spune nimic.

— Connor, insist eu, unde locuiește?

Tace în continuare. Îmi dau seama că n-o să-mi zică.

— După geantă, presupun că nu aproape. Cum ai de gând să ajungi acolo? Spune-mi!

Connor știe că e înfrânt. Nu poate supraviețui fără mine. Nu încă.

— Vreau să mă duc s-o văd!

A ridicat vocea, dar în ea se simte un ton rugător, și îmi amintesc de el când era copil, când voia o înghețată sau încă o pungă de bomboane, sau să stea până târziu la televizor.

— Anul ăsta totul a fost de căcat! spune el. Ea e singurul lucru bun! Și știi bine de ce, mamă!

E o acuzație, și mă doare pentru că e întemeiată, iar el știe asta. Îmi trece prin minte că poate m-a văzut sărutându-mă cu Paddy; n-a zis nimic până acum, dar a sosit momentul să mă dea în vileag de față cu tatăl lui. Clatin din cap. Aș vrea să plângă, să redevină copilul pe care știu cum să-l consolez, dar rămâne ferm pe poziție. E hotărât.

— Te urăsc. Mi-aș dori să nu mă fi luat. Mi-aș dori să mă fi lăsat cu mama mea adevărată!

Ceva se frânge. Nu-mi dau seama ce anume țineam sub control până acum, dar în cele din urmă se frânge. Îi dau o palmă puternică peste față.

— *Căcat* nerecunoscător ce ești!

Mă urăsc imediat ce-mi ies vorbele pe gură, dar e prea târziu. Are ochii îndureraţi, dar zâmbește. Știe că a câștigat. Mi-am pierdut cumpătul. El a devenit adultul, iar eu sunt copilul.

Întind mâna.

— Dă-mi telefonul.

— Nu.

— Connor. Telefonul.

Rămâne nemișcat.

— Nu!

Mă întorc spre Hugh și înclin capul cu un aer rugător. Nu-mi place că trebuie să apelez la el, însă e o luptă pe care nu-mi pot permite s-o pierd. Hugh ezită. Câteva clipe, nu sunt sigură ce o să facă sau ce o să spună, apoi vorbește:

— Dă-i telefonul mamei, Connor. N-ai voie să ieși din casă o săptămână.

Hugh și cu mine stăm pe canapea. Împreună, dar separat. Nu ne atingem. Connor e în camera lui. Bosumflat. Mi-a dat telefonul, și l-a scos dintr-un sertar pe cel vechi, pe care i-am zis că-l poate

păstra. N-are internet; îl poate folosi ca să sune, să trimită mesaje, să facă poze. Dar atât. Fără Facebook. Fără Twitter. I-am lăsat computerul în cameră, dar i-am spus că trebuie să-și șteargă toți prietenii pe care nu-i cunoaște în viața reală. S-a opus, dar i-am zis că altfel îi iau computerul de tot. Se poartă de parcă i-am fi tăiat o mână sau un picior.

— Deci…, încep eu.

Hugh se uită la mine cu o expresie care seamănă cu mila. În cameră domnește liniștea, în ciuda muzicii pe care Connor a insistat s-o asculte tare în camera lui. Într-un mod ciudat, e plăcut că pe mine și pe Hugh ne unește ceva.

— O să treacă. Promit.

Să-i spun? mă întreb. Aș putea, deși s-ar sfârși totul. Căsnicia noastră, viața pe care am construit-o, relația cu Connor. Totul va dispărea.

Și totuși, îmi imaginez cum ar fi. L-aș lua de mână și l-aș privi în ochi. „Hugh, i-aș spune, trebuie să-ți spun ceva.“ Și-ar da seama, bineînțeles, că e în neregulă ceva, că e vorba de ceva grav. Mă întreb la ce s-ar gândi: că sunt bolnavă, că-l părăsesc, că vreau să mă mut din Londra? Mă întreb care sunt fricile lui cele mai adânci, în ce direcție ar apuca-o mintea lui. „Draga mea, ar spune el, ce s-a întâmplat?“ Apoi cred că i-aș spune cât de mult îl iubesc, că l-am iubit întotdeauna și că asta nu s-a schimbat. Ar da din cap, așteptând lovitura, iar apoi, în cele din urmă, după ce voi fi pregătit terenul, i-aș spune. „Am cunoscut pe cineva. Am cunoscut pe cineva și am făcut sex cu el, dar s-a terminat. Și am aflat că deja era logodit, tocmai cu Anna, și are fotografii cu mine și vrea să mă șantajeze.“

Oare ce-ar face? Ne-am certa. Bineînțeles că ne-am certa. Ne-am spune probabil lucruri grele. M-ar învinui pentru că am băut, probabil. Iar datoria mea ar fi să-l las să se descarce, să-l las să fie furios și să mă acuze de tot ce vrea, să mă feresc

de cioburile farfuriilor sparte și să tac în timp ce el și-ar vărsa furia, iar Connor ar asculta tot.

Și apoi, dacă am noroc, s-ar putea să fim în stare să descoperim ce să facem, cum să rămânem împreună. Sau — la fel de probabil, dacă nu mai probabil — căsnicia noastră s-ar sfârși. L-am trădat. Știu ce-ar spune. Mi-ar spune că aș fi putut să-l las să mă ajute să mă împac cu moartea lui Kate, dar în schimb am fugit. Mai întâi la Paris, unde am dat fuga la băutură, iar când m-am întors aici, am dat fuga la internet și m-am culcat cu un străin. N-am nicio îndoială că m-ar ajuta să rezolv problemele în care am intrat, că ar ajuta-o și pe Anna, dar asta ar fi tot. Relația noastră s-ar sfârși.

Și ar vrea să-l ia pe Connor, și Connor ar vrea să meargă cu el, iar eu n-aș avea nicio putere să-i opresc. Viața mea s-ar sfârși. Aș pierde tot. E insuportabil fie și numai să mă gândesc la asta.

— Această Evie, spun eu.

— Prietena lui?

— Hugh, știi că nu s-a văzut niciodată cu ea? Nu ți se pare ciudat?

— Așa se face în ziua de azi, nu?

— Suntem măcar siguri că fata asta e cine pretinde c-ar fi?

— Cum adică?

— Am auzit tot felul de povești, încep eu precaut, pentru că nu vreau să-și dea seama că aș avea și eu vreun rol în povestea asta. Niște povești îngrozitoare. Mi-a povestit Adrienne. Copii care sunt ademeniți…

— Ei, Adrienne poate fi un pic melodramatică uneori. Connor e un băiat cu capul pe umeri.

— Dar se mai întâmplă.

Mi-l închipui pe Lukas stând la un computer și discutând cu fiul meu.

— Nici măcar nu știm sigur dacă e o fată.

— Ești ultima persoană pe care m-aș fi gândit că ar putea s-o deranjeze asta!

Înțeleg ce vrea să spună:

— Nu, nu mă întreb dacă e *gay*.

Aș putea să mă împac cu asta, îmi spun. Ar fi ceva ușor, cel puțin în comparație cu ce bănuiesc eu.

— Mă întreb dacă această Evie e persoana care crede Connor c-ar fi. Ar putea fi mai în vârstă sau chiar un tip, oricine.

Îmi dau seama că sunt pe punctul de a-i mărturisi. Mi-ar fi ușor acum. Aș putea să-i spun și gata. Cred că știu cine e. Cred că e tipul ăsta. Îmi pare rău, Hugh, dar…

— Păi…, inspiră el adânc. Am vorbit cu ea…

Mă copleșește un amestec de emoții. Întâi de toate ușurare, pentru că fiul nostru e în siguranță, dar și enervare. Hugh a avut acces la o parte din viața fiului nostru de la care eu am fost exclusă.

— Ce? Când?

— Nu-mi aduc aminte. A sunat odată. Cred că în noaptea când ai ieșit cu Adrienne. Voia să vorbească cu Connor.

— Și…?

— Mă întrebi dacă e o fată? Da. Este.

— Ce vârstă are?

— Nu știu! N-am întrebat. Pare să aibă… nu știu, vreo șaptișpe ani?

— Și ce-a zis?

Râde, cu o atitudine relaxată. Încearcă să mă liniștească.

— Mi-a zis că a încercat să-l sune pe mobil, dar că nu i-a răspuns, deci probabil avea telefonul pe silențios sau așa ceva. A întrebat dacă e acasă. I-am zis că da, că eram în toiul unei partide de șah…

— Sunt sigur c-a fost încântat…

— Ce vrei să spui?

Ridic din umeri. Nu vreau ca Hugh să afle că niciunul dintre prietenii lui Connor nu știe că joacă șah cu tatăl lui.

— Continuă. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. I-am dat telefonul și s-a dus la el în cameră.

Sunt furioasă, dar ușurată.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Ai fost foarte absentă, răspunde el. Se pare că nu găsim niciodată timp să stăm de vorbă. În plus, Connor crește și e foarte important să-i oferim un spațiu privat. A trecut printr-o perioadă dificilă. Avem motive să fim mândri de el, și trebuie să-i spunem asta.

Nu zic nimic. Între noi se lasă o tăcere grea și vâscoasă, dar familiară și nu întru totul neconfortabilă.

— Julia. Ce se întâmplă?

De-aș putea să-i spun. Viață e tot mai complicată. Văd pericole peste tot, sunt paranoică, isterică.

Nu spun nimic. Vărs o singură lacrimă.

— Julia?

— Nimic, murmur eu. Nimic. Doar că…

Dar nu-mi termin propoziția. Îmi doresc din nou să-i pot spune, dar cum s-o fac? Toate astea s-au întâmplat pentru că am încercat să iau mai mult decât mi se cuvenea. Mai mult decât meritam. Am avut o a doua șansă, o a două viață, și nu mi-a fost de ajuns. Am vrut mai mult.

Iar acum, dacă îi povestesc soțului meu, îmi pierd fiul.

Mă duc la etaj. Am un mesaj pe telefon, unul pe care cred că-l așteptam.

E de la Lukas. Îmi tresare inima, deși reacția mea e pavloviană, lipsită de sens, și după o clipă dispare și e înlocuită de spaimă.

Ai câștigat, îmi spun. Bine, ai câștigat.

Vreau să-l șterg fără să-l citesc, dar nu pot. Mă simt constrânsă, nu mă pot abține. Mă minunez de sincronizarea lui Lukas, ca și când ar ști exact când sunt cel mai mult vulnerabilă. Mă întreb dacă nu cumva Connor s-a întors deja pe Facebook și a reînceput să transmită către lume.

Deschid mesajul.

Conține o hartă. „Să ne întâlnim aici.“ Ca pe vremuri, doar că, de data asta, mesajul continuă: „Mâine. La prânz“.

Îl urăsc, și totuși mă uit la hartă. E în Vauxhall, o zonă pe care n-o cunosc bine.

Scriu repede.

Nu, răspund eu. Nu acolo. Las-o baltă.

Aștept, apoi apare un mesaj.

Ba da.

Sunt copleșită de ură. E prima oară când sentimentele mele față de el sunt — complet și neechivoc — negative. Ceea ce, în loc să-mi dea putere, mă întristează o clipă.

Câteva momente mai târziu, apare o imagine. Eu, în patru labe, în fața lui.

Nemernicule! îmi spun. O șterg.

Ce vrei de la mine?

Vino să ne vedem mâine. Și-o să afli.

Urmează o pauză, apoi:

Ah, și nu e nevoie să-ți spun să vii singură, nu?

Capitolul douăzeci și opt

Nu pot să dorm. Se face dimineață, familia mea ia micul dejun. Pretextez o durere de cap și îl las pe Hugh să se asigure că fiul nostru se pregătește de școală. Nu simt nimic. Sunt amorțită de frică. Incapabilă să mă gândesc la altceva în afară de ce trebuie să fac azi.

Iau metroul. Mă gândesc la ultimul mesaj al lui Lukas. Pe cine aș fi putut să iau cu mine? Își închipuie că am pe cineva căruia aș putea să-i mărturisesc toate astea? Anna încă nu-mi răspunde la telefon, și chiar dacă aș simți că pot avea încredere în Adrienne, e plecată până săptămâna viitoare. Îmi dau seama din nou că m-a copleșit suferința și că mi-a luat tot, lăsându-mi viața pustiită. Așa se face că am ajuns să dau piept cu Lukas singură.

Ies de la metrou în lumina limpede a unei zile însorite. Sunt oameni peste tot, în drum spre restaurant, împingând cărucioare, fumând pe treptele clădirilor de birouri și lângă gura de metrou. În fața mea sunt blocuri de locuințe, argintii și strălucitoare după o rafală de ploaie, iar dincolo de ele, fluviul. Urmăresc harta de pe telefon și străbat un tunel luminat cu neoane, în timp ce trenurile trec pe deasupra mea, și ies din nou în trafic și gălăgie. Văd peste tot pasaje, graffiti și coșuri de gunoi, dar zona are o frumusețe ciudată. E dură, are muchii aspre. E reală. În alte împrejurări, mi-aș fi dorit să fi avut aparatul cu mine, dar așa, puțin îmi pasă.

Mă uit din nou la telefon. Am ajuns. Sunt la intersecția dintre Goding Street și Kennington Lane. Văd un local izolat, Taverna Regală Vauxhall, dincolo de care e un parc. Mă întreb

dacă acolo vrea Lukas să mergem. Îmi spun că o să refuz dacă asta vrea. E prea periculos.

Aprind o țigară, a treia pe ziua de azi. Cred că asta înseamnă că m-am reapucat de fumat. Trag fumul în piept. Îl țin o clipă. Expir. Ritmul fumatului mă calmează, chiar și în aceste împrejurări disperate; nu-mi vine să cred cât de mult mi-a lipsit.

Am întârziat. El întârzie și mai mult, îmi spun, dar apoi îl simt fixându-mă cu privirea. E aici, ascuns, urmărindu-mă.

Dintr-odată, îl văd apropiindu-se. E în fața mea, îmbrăcat cu o haină albastră cu glugă. Merge încet, uitându-se la mine. Îmi dau seama că-mi tremură mâinile. În mod instinctiv, bag mâna în buzunar, pipăind după telefon, așa cum am exersat. Când ajunge lângă mine, sunt pregătită, calmă. Câteva clipe ne uităm unul în ochii celuilalt, apoi Lukas vorbește.

— Bună, Julia.

Se uită la hainele mele: blugi, un pulover, tenișii Converse. Îmi spun să nu reacționez. Nu trebuie să-l las să mă înfurie. Am venit să aflu ce vrea, să-l fac să înceteze.

Observ semnul roșu de pe obrazul lui. Deschid gura să spun ceva, dar se repede la mine. Mă apucă de mână și icnesc.

— Ce…? încep eu, dar mă întrerupe.

Mă strânge cu putere și mă sărută pe obraz. E un sărut apăsat, neplăcut, dar scurt. Chiar și așa, fiecare fibră din trupul meu reacționează puternic, în mod reflex, trăgându-se în spate.

— De dragul vremurilor de altădată. Haide.

Încearcă să mă conducă spre Goding Street, spre arcada de sub calea ferată. E o stradă cu magazine de biciclete și depozite, iar din loc în loc se văd uși ponosite — ieșirile din spate ale barurilor și cluburilor de pe cheiul Albert. Mă opun.

— Ce-i acolo? întreb eu cu teamă, ridicând glasul. Unde mă duci?

— Într-un loc liniștit.

Îmi imaginez cum ar fi să mă găsească cineva cu gâtul rupt, sângerând, despicată ca unul dintre pacienții lui Hugh. Trebuie să-mi reamintesc că nu el a omorât-o pe Kate, că nu trebuie să-l las să-mi vadă frica. Orice altceva ar fi făcut, n-a făcut asta. Mi-o repet ca pe o mantra.

Îmi smulg brațul din strânsoarea lui. Aș putea să fug, îmi spun. Aș putea intra în tavernă, deși ferestrele cu obloanele trase dau de înțeles că poate e închisă.

— Liniștește-te. N-am de gând să-ți fac rău.

— Nu te apropia de mine!

Tremur de frică, vocea mi-e nesigură.

— Putem să vorbim aici…

— Vrei ca *eu* să nu mă apropii de *tine*? mă întreabă el pe un ton uimit. Ba *eu* vreau să nu te mai apropii de *mine* și de Anna.

Încerc să protestez, dar el continuă:

— Tu ești cea care îmi trimite mesaje non-stop, care mă sună zi și noapte, iar și iar. A trebuit să-mi schimb căcatu' ăla de număr, numai ca să scap de tine.

Mă uit în ochii lui. Suntem amândoi nemișcați, ca și când am fi ajuns la o remiză.

— Nu, spun eu în cele din urmă. Nu.

— Deci tu ești cea care nu mă lasă în pace, strigă el, făcând semn spre rana de pe obraz. Uită-te la asta! Ești nebună!

Rana aproape că s-a vindecat. E superficială. În scurtă vreme n-o să se mai vadă nimic.

— Ți-ai făcut-o cu mâna ta.

Râde.

— Ți-ai pierdut mințile? Am adus cuțitul cu mine ca să mă apăr, nu ca să mă înjunghii singur! N-am știut că o s-o iei razna și că o să încerci să mi-l smulgi din mână…

— Nu. Nu…

Fac un pas în spate. Îmi amintesc de ce am venit aici. Să-l protejez pe Connor.

— Îl urmărești pe fiul meu!

— Ce?

— La clubul de popice… Mi-a povestit.

Râde din nou.

— Ești mai nebună decât credeam! Așa că ține-te departe de mine, da? Altfel…

— Altfel ce?

— Încă nu ți-ai dat seama? Pot să fac orice. Absolut orice… Hugh? Anna? Pot să-i distrug pe amândoi dacă nu-mi dai motive să n-o fac…

— Te înșeli.

Încerc să vorbesc ferm. Vreau ca glasul meu să aibă o forță pe care n-o simt. Vreau să creadă că-i spun adevărul.

— Crezi că-mi pasă, dar nu-i așa. Hugh și cu mine stăm împreună doar de dragul lui Connor. Deja i-am povestit totul despre tine. A înțeles. Așa că — ridic din umeri — ce încerci n-o să meargă. Arată pozele alea oricui vrei…

— Oricui?

Dau din cap.

— Serios?

— Da.

— Chiar și lui Connor?

Încerc să nu mă crispez, însă nu mă pot abține, iar el observă.

— Connor n-are voie să iasă din casă. Deci, întâmplător sau nu, n-o să te mai apropii de el.

— Ah, nu-ți face griji. Eu și Connor avem deja un trecut. Aproape că suntem prieteni.

Mă trec fiorii. Ce vrea să spună? Mai e ceva? Ceva ce nu știu încă? Iarăși mă cuprinde teama că ar putea avea o legătură cu Evie. Îmi amintesc că Hugh a vorbit cu ea. Că i-a auzit vocea. Nu se poate să fie Lukas. Nu trebuie să uit asta.

— Nu mă sperii.

— Nu înțelegi? Povestea noastră a fost distractivă, dar s-a terminat. Acum vreau ce mi se cuvine. Trebuie să te dai la o parte. Mă distrez cu

altcineva. Trebuie să-ți bagi în capul tău sec că s-a terminat.

Sunt șocată.

— Anna? Vorbești ca și când ar fi un obiect, dar ai cerut-o în *căsătorie*!

— Știi, sunt tot felul de jocuri…

E la vreun metru de mine, un pic mai mult de o lungime de braț. Poate că nu e suficient de aproape. Fac un pas spre el și ridic tonul.

— Ce ai de gând cu Anna? Serios? Știu c-o folosești. N-o iubești, așa cum nu m-ai iubit nici pe mine.

Zâmbește. E un răspuns în sine, dar vreau s-o aud din gura lui.

— Ce-ai de gând cu ea? Știu că e vorba de bani, de banii surorii mele, dar de ce s-o implici și pe ea?

Se apleacă spre mine.

— Cum altfel să mă fi apropiat de tine?

Îmi amintesc de ce am venit aici.

— N-o iubești? N-ai iubit-o nicio clipă?

Am grijă să-mi formulez constatarea ca pe o întrebare. Îi ia doar o clipă să-mi răspundă.

— Dacă o iubesc pe *Anna*? Uite ce e, eu și cu ea avem un aranjament plăcut, dar n-o *iubesc*. Sexul e nemaipomenit, asta-i tot. Și știi ceva? Îmi place să mă gândesc la tine în timp ce ne-o tragem.

Inspir adânc. Aha, îmi spun. Am înțeles. Îmi vine să zâmbesc. E rândul meu să fiu sfidătoare.

— Apropo, adaugă el, nici măcar să nu-ți treacă prin minte să mai iei legătura vreodată cu Anna.

Nu mă pot abține să nu-i răspund.

— Nu mă poți opri.

— Cum așa?

Așteaptă o clipă, îi face plăcere discuția.

— Ah, continuă el, te gândești că mâine iei masa cu ea?

Zâmbetul lui îmi dă fiori.

— Presupun că nu ți-a zis. Și-a schimbat biletul. O urgență de familie, cred. Sau o problemă de

serviciu, nu-mi amintesc. Sau poate pentru că te crede nebună și vrea să se îndepărteze cât mai repede de tine. În orice caz, n-o să te vezi cu ea mâine. De fapt, cred că pleacă din hotel — se uită la ceas — chiar… *acum*.

Mijesc ochii. Trebuie să-l fac să creadă că m-a învins.

— Ce?

— Ai auzit bine. Anna crede că ești nebună. Se întoarce acasă și o să plec și eu în câteva zile. Așa că de ce nu te duci tu cuminte acasă? Du-te la soțul tău și fii o nevestică bună pentru el. Ce zici?

Nu reacționez. Nu pot. Nu vreau să vadă cât de speriată sunt. N-am câștigat, nu încă. Nu înainte să vorbesc cu Anna. Trebuie să-i dau de înțeles că o să fac exact ce spune. Că o să mă duc acasă.

Clatin din cap.

— Du-te dracului!

Îi întorc spatele și o iau din loc.

Mă urmărește cu privirea în timp ce mă întorc pe drumul pe care am venit. Nu fug, nu trebuie să par îngrijorată. Nu îndrăznesc să întorc capul, nu vreau să-și dea seama cât de mult sper că nu mă urmărește. Nu trebuie decât să mă lase singură câteva ore. Nu trebuie decât să ajung la Anna înainte să urce în tren. Cotesc pe altă stradă și dispar din câmpul lui vizual. Apoi o iau la fugă.

Pornesc spre stația de autobuz de pe drumul principal. Mă uit în urmă, dar nu-l văd. De ce ar mai fi rămas? A câștigat. Un taxi oprește la semafor. E liber. Îi fac cu mâna.

— La St. Pancras, îi spun șoferiței și urc în mașină.

— Bine, scumpo, îmi răspunde taximetrista, care și-a dat seama că mă grăbesc. Traficul e aglomerat azi. La ce oră ai tren?

Îi spun că nu știu, că mă întâlnesc cu cineva.

— Aș vrea să ne grăbim, te rog.

Se face verde și pornim. Îmi spune că o să încerce. Scot telefonul din buzunar, acolo unde l-

am ținut tot timpul, cu aplicația pentru înregistrare audio pornită. O opresc. Am pornit-o imediat ce m-am întâlnit cu Lukas. Sper că am înregistrat toată conversația.

Mă uit peste umăr. Tot nu-l văd.

Avem noroc. Străzile din Lambeth sunt destul de libere, iar semafoarele țin cu noi. Ascult ce am reușit să înregistrez. Se aude înfundat, întrucât am înregistrat din buzunarul hainei, în timp ce eu și Lukas ne tot mișcam. O parte din înregistrare e bună, deși în unele locuri vocea mea se aude tare, dar nu și replicile lui Lukas. Îl aud spunând: „De dragul vremurilor de altădată“, după ce m-a sărutat, iar când a zis: „Ești mai nebună decât credeam!“, a ridicat vocea. Însă nu e suficient. Nu asta caut. Dau înainte, disperată să găsesc o bucată care să dovedească fără dubiu ce vreau să-i spun Annei: că e în pericol, că Lukas nu e cine pretinde c-ar fi și că trebuie să ne ajutăm una pe alta.

Am găsit-o. Partea pe care mi-o doream. Din fericire, am făcut un pas spre el în clipa aceea, și era aproape de mine; în plus, planul meu de a ridica tonul în speranța că-l voi încuraja să-l ridice și el a funcționat.

Dau înapoi și ascult din nou. La început, se aude trunchiat: „…o folosesc… o iubesc…“, după care se aude o pauză și următoarea frază se aude limpede: „Știu că e vorba de bani, de banii surorii mele, dar de ce s-o implici pe ea?“

Și răspunsul lui e limpede: „Cum altfel să mă fi apropiat de tine?“

Apoi se aude vocea mea. Dar probabil că am trecut de pe un picior pe altul, pentru că prima parte a propoziției nu se aude — ceva s-a frecat de microfonul telefonului. Îmi recunosc vocea, dar ce spun nu se distinge. Se aude un singur cuvânt: „ea“.

Dar n-ar trebui să conteze. Știu că răspunsul lui e ce-mi trebuie; îmi amintesc ce a zis, dar

înregistrarea nu folosește la nimic dacă nu se pot distinge cuvintele.

Din fericire, răspunsul lui se aude foarte limpede. Îl ascult de două ori, ca să fiu sigură.

„Eu? spune el. …Uite ce e, eu și cu ea avem un aranjament plăcut, dar n-o *iubesc*."

Închid ochii, cu un aer victorios, apoi dau înapoi și ascult a treia oară. Ar trebui să fie suficient ca s-o conving pe prietena mea, îmi spun. Mai trebuie doar să ajung acolo la timp.

Înlemnesc. Ca pentru prima oară îmi trece prin minte că nu trebuie să fac asta. Aș putea pur și simplu să plec, să mă duc acasă. Lukas mi-a cerut să-i las în pace, așa că de ce n-aș face-o?

Mă gândesc la mâinile lui pe mine. Mă gândesc la situațiile în care m-a pus. Oare o pot abandona pe cea mai bună prietenă a surorii mele? Ce fel de om aș fi dacă aș face asta?

Îmi amintesc dintr-odată de versurile pe care le-a citit Anna la înmormântare: „Pentru cei furioși, am fost înșelată, dar pentru cei fericiți, am dobândit pacea".

Crede că e fericită, dar n-o să dureze. Nu pot s-o abandonez acum și să trăiesc cu mine știind că am trădat-o. Nu pot.

Mă uit la ceas și mă aplec în față. E puțin trecut de ora unu. Traficul e aglomerat, dar înaintăm; deja am traversat Tamisa și suntem aproape de City. Dacă aș ști la ce oră are Anna tren, aș putea să-mi dau seama dacă e timp sau n-am nicio șansă.

Deschid telefonul, intru pe pagina companiei Eurostar să văd orarul trenurilor. Merge extrem de greu — trebuie să încerc de două-trei ori —, dar măcar îmi dă impresia că fac ceva. În cele din urmă, pagina se deschide. Văd că e un tren puțin după ora două, iar Anna va trebui să intre pe peron cu cel puțin o jumătate de oră înainte.

Ridic privirea. Am ajuns la Lambeth North. Mai avem de mers vreo douăzeci de minute, cred, după care va trebui să găsim un loc unde să oprim. Va

trebui să plătesc cursa, apoi să-mi găsesc prietena. Sunt disperată, pe deasupra și neajutorată. Îndemn traficul să accelereze și semafoarele să se schimbe. Înjur când ne blocăm în spatele unui biciclist sau când cineva pune piciorul pe trecerea de pietoni și trebuie să ne oprim.

Nu știu dacă o să reușim și, în plus, Lukas ar putea s-o sune să-i spună că vin la gară. Totul pare sortit eșecului.

E aproape unu și jumătate când oprim în fața gării; sunt amorțită, sigur n-o mai prind. Îi plătesc taximetristei — mult prea mult, dar îi spun să păstreze restul —, apoi o iau la fugă. „Succes, scumpo!“, îmi strigă ea, dar nu-i răspund, nici măcar nu mă întorc. Deja am început s-o caut frenetic pe Anna. Intru în gară și pornesc spre porțile peroanelor, trecând pe lângă cafenele și case de bilete, aducându-mi aminte de zilele când m-am întâlnit aici cu Lukas. Imaginile mă asaltează, în Tehnicolor. Mă gândesc la a doua oară când ne-am întâlnit, chiar după ce mă minișe și îmi spusese că de fapt locuiește lângă Londra. Când nu simțeam aproape nimic pentru el, cel puțin prin comparație cu ce s-a întâmplat mai târziu. Când ar fi fost relativ simplu să mă îndepărtez de el. Când îmi făceam griji că avea o soție, iar el de fapt tocmai se pregătea să ceară pe cineva în căsătorie.

Și nu pe *oricine*, îmi spun. Pe Anna. Iar eu — îmi dau seama cu o spaimă tot mai intensă — am venit aici să încerc s-o salvez.

Gara e aglomerată; n-o văd nicăieri. Mă opresc din alergat. „Găsește Prieteni“, parcă așa a zis că se cheamă aplicația aia. Avem profilurile conectate. Bag mâna în buzunar după telefon, îl scap pe jos, îl ridic. Deschid harta, dar nu găsesc decât un punct. Pe al meu.

Și-a deconectat profilul de al meu. Mă urăște. Sunt pe punctul de a-mi pierde orice speranță. O să se întoarcă acasă. Totul e pierdut. Da, aș putea

încerca s-o sun, dar probabil n-o să-mi răspundă, și chiar dacă ar face-o, cum aș putea s-o conving? Trebuie să fiu față în față cu ea. Trebuie s-o fac să înțeleagă.

Văd o pată roșie în mulțime și presupun că trebuie să fie haina ei. Câțiva oameni se dau la o parte din fața ei și îmi dau seama că nu m-am înșelat. E aproape de poarta de îmbarcare, trăgându-și valiza cu o mână, iar cu cealaltă bagă biletul în scanerul automat.

— Anna! strig eu, dar nu mă aude și nu-mi răspunde.

O iau din nou la fugă. Vocea îmi e sugrumată de respirația întretăiată, estompată de haosul gălăgios din gară, care se înalță și se multiplică, lovindu-se de bolta tavanului. Strig din nou, mai tare de data asta — „Anna! Așteaptă!“ —, însă când ridică privirea și mă vede, e prea târziu; poarta automată i-a citit biletul, s-a deschis, iar ea a trecut.

— Julia! spune ea, întorcându-se cu fața spre mine. Ce faci…?

Mă opresc din alergat. Stăm de o parte și de alta a porții, la vreun metru distanță. În spatele ei e o cabină de pază, iar dincolo de ea sălile de așteptare și restaurantele terminalului internațional.

— M-am întâlnit cu Lukas.

Pare nedumerită o clipă, apoi îmi amintesc.

— Adică, cu Ryan. M-am văzut cu Ryan.

Se uită la mine cu capul înclinat și cu colțurile gurii lăsate. E milă. Îi pare rău pentru mine. Iarăși îmi dau seama că Lukas a câștigat.

— Știu. M-a sunat.

— Sunt una și aceeași persoană, Anna. Jur. Ryan *este* Lukas. Te-a mințit.

Ceva pare să se frângă în ea. Ceva ce a ținut sub control până acum iese dintr-odată la suprafață.

— Am crezut că-mi ești prietenă.

— Chiar îți sunt.

Dar apoi mintea îmi zboară la cicatricea de pe obrazul lui Lukas, care abia a început să prindă

coajă. Îmi imaginez cam ce trebuie să-i fi spus.

— Orice ți-a zis Ryan, e o minciună.

Mă uit în ochii ei.

— Crede-mă…

Clatină din cap.

— Adio, Julia.

Și dă să plece.

Mă apuc cu mâinile de barieră. O clipă mă gândesc că aș putea să sar peste ea, dar deja am atras atenția. Un angajat al gării se uită la noi și face un pas în spate, ca și când s-ar aștepta la necazuri.

Rămân pe loc și strig.

— Anna! Întoarce-te. Doar câteva clipe. Lasă-mă să-ți explic!

Se uită peste umăr.

— La revedere, Julia.

Și se îndepărtează.

— Nu! Așteaptă!

Tipul în uniformă e aproape de noi, uitându-se când la una, când la cealaltă. Anna nu se întoarce.

Caut ceva care ar putea s-o convingă. Sunt disperată. Am nevoie de ceva care să-i arate că-l știu pe Lukas, că m-am culcat cu el. Și-mi amintesc.

— Are un semn din naștere. Pe picior. Pe coapsă. În partea de sus.

În prima clipă, nu cred că m-a auzit, dar apoi se oprește. Se întoarce cu fața și se apropie încet de bariera care ne desparte.

— Un semn din naștere, repet eu, arătându-i pe propriul meu picior. Chiar aici.

La început nu spune nimic. Clatină din cap. Are un aer rănit, devastat.

— Ești o… *nenorocită*.

Ultimul cuvânt l-a rostit printre dinți. Bineînțeles că mă urăște, și mă urăsc și eu pentru că trebuie să-i fac asta.

— Anna!… Îmi pare rău…

Acum e aproape de mine, de cealaltă parte a barierei. Dacă una dintre noi ar întinde mâna, ne-am putea atinge, dar Anna e complet inaccesibilă, ca și când bariera dintre noi ar fi impenetrabilă.

Rămânem amândouă complet nemișcate, doar uitându-ne una la alta. O clipă mai târziu, între noi se strecoară brusc o voce:

— E vreo problemă?

Mă uit în direcția de unde a venit. E un gardian. E chiar în spatele Annei.

Amândouă clătinăm din cap.

— Nu, nicio problemă.

Îmi dau seama dintr-odată că blochez bariera, că în spatele meu s-a format o coadă.

— Ați putea să vă dați la o parte, vă rog? spune foarte calm gardianul, iar politețea lui contrastează puternic cu discuția noastră.

Întind o mână, cu palma în sus, ca și când i-aș oferi ceva.

— Anna, te rog.

Se uită la mâna mea ca și când ar fi un obiect necunoscut, periculos, din altă lume.

— Anna?

— De ce faci asta?

A început să plângă, iar lacrimile i se preling pe obraji.

— Am crezut că eram prietene…

— Eram, răspund eu cu disperare. Și suntem în continuare.

Mi-aș dori s-o pot face să înțeleagă, să-i arăt că fac asta pentru că o iubesc, nu pentru că nu țin la ea. Îmi scot telefonul.

— Ryan nu e cine crezi tu că ar fi. Te rog să mă crezi.

— Tu ai tot ce-ți dorești. Din clipa când ți-am zis că ne-am logodit nici măcar n-ai fost în stare să te *prefaci* că te bucuri pentru mine. Te compătimesc, înțelegi?

— Nu…, încep eu, dar mă întrerupe.

— M-am săturat.

Se întoarce să plece și încerc s-o apuc de braț. Gardianul face un pas în față și ne roagă din nou să ne dăm la o parte.

— Aveți un pic de răbdare, vă rog, îi spun eu.

Trebuie s-o fac pe Anna să înțeleagă, înainte să urce în trenul de Paris, altfel totul e pierdut. Altfel o să se căsătorească cu acest bărbat și o să-și ruineze viața. Îmi trece prin minte că, și dacă aș reuși, Lukas își va pune amenințarea în practică și-i va trimite pozele lui Hugh. Orice s-ar întâmpla, s-ar putea să pierd tot.

Simt că alunec din nou în întuneric, dar știu că nu trebuie să mă dau bătută. E ultima mea șansă de a face ce trebuie.

— Așteaptă o clipă. Vreau să asculți ceva.

Gara dispare din jurul nostru; nu mă mai pot gândi la nimic altceva. Suntem doar eu și ea. Vorbele mi se desprind precipitat de pe buze.

— Îl cheamă… Eu îl știu cu numele de Lukas… e tipul pe care l-am cunoscut pe site-ul despre care mi-ai zis… a reușit să… să… să ajungă la Connor. L-a urmărit… m-a urmărit și pe mine… nu e în toate mințile, îți jur…

— Mincinoaso. Ești o mincinoasă. O mincinoasă.

— Pot să-ți dovedesc, răspund eu, ridicând telefonul. Ascultă asta. Te rog. Și apoi…

— Domnișoară. Va trebui să vă rog să vă dați la o parte. Acum.

Gardianul pășește între noi. Disperarea mea se transformă în furie; lumea din jur revine vertiginos. Gara e din nou gălăgioasă și nu-mi dau seama dacă Anna va putea auzi înregistrarea. În jurul nostru deja s-a strâns un mic grup, de o parte și de alta a barierei, uitându-se la noi. Un bărbat și-a scos telefonul și face poze.

— Te rog! E important.

Mă uit la telefon, îi deblochez ecranul și deschid fișierul.

— Te rog, Anna. Pentru Kate.

Se uită țintă la mine. Devin brusc calmă, iar gardianul îmi cere din nou să mă îndepărtez. E ultima mea șansă.

— Dar dați-i telefonul, îi spun eu gardianului. Vă rog.

— Domnișoară…, începe el, dar Anna îl întrerupe și întinde mâna.

— O să ascult. Nu știu ce vrei, dar o să ascult.

Îi întind telefonul gardianului, care i-l dă Annei.

— Pornește-l, te rog.

Anna ezită, apoi apasă pe butonul de redare. Rămâne în picioare, cu capul aplecat în față. Secțiunea pe care am ales-o e gata: vocea mea, vocea lui. La fel cum am ascultat-o în taxi. E prea departe de mine și nu aud, dar știu bucata pe de rost: „… un aranjament plăcut… *n-o iubesc*“. Ascultă suficient, doar câteva momente, apoi totul se sfârșește. Pare că se frânge ceva în ea. Ca și când toată tensiunea din ultimele minute a făcut-o să cedeze în cele din urmă.

— Îmi pare rău, spun eu.

Se uită la mine. E dărâmată. Pare împuținată, golită pe dinăuntru. Stoarsă de orice emoție. Mi-aș dori s-o pot strânge în brațe, s-o alin. Mă doare să-i fac asta și apoi s-o las să plece. Acasă. Singură.

Apoi vorbește:

— Nu te cred. Nici măcar nu seamănă cu vocea lui. Ryan are dreptate.

Văd îndoiala de pe chipul ei. Nu e sigură.

— Mai ascultă o dată. Ascultă…

— Nu e el.

Vocea i se frânge:

— Nu se poate…

Dar se uită la telefon și pornește încă o dată înregistrarea, încercând să mărească volumul.

Dacă o iubesc pe Anna?…N-o iubesc.

— Anna. Te rog…

Simt o mână pe braț. Cineva mă trage de mânecă, încercând să mă îndepărteze.

— Anna?

Ridică privirea spre mine. Expresia ei îmi dă fiori. În ochii ei se citește uluirea și groaza. E ca și când i-aș vedea toate planurile evaporându-se, luându-și zborul ca niște păsări speriate, fără să lase nimic în urmă.

— Îmi pare rău.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Vorbește atât de încet, încât abia o aud. Cei strânși în jurul nostru simt că tensiunea a dispărut și încep să se îndepărteze, întorcându-se la treburile lor. Bula de dramatism care se crease în fața lor s-a spart. Anna se întoarce spre gardianul care stă între noi:

— Mă puteți lasă să ies, vă rog? Trebuie să stau de vorbă cu prietena mea…

Timpul pare să se accelereze. O vreme, lumea a părut să stea în loc, captivă în furia Annei și în disperarea mea. Dar acum a fost eliberată și totul se revarsă peste noi. Hărmălaia gării, agitația și murmurul necontenit, pianul vechi amplasat undeva în gară, la care cineva cântă fals aceeași melodie, iar și iar. O iau de mână și Anna nu se opune; pornim împreună pe scara rulantă, sprijinindu-ne una de alta. Nu spunem nimic. Îi propun să bem o cafea, dar ea clatină din cap și spune că are nevoie de alcool. Și eu aș vrea niște alcool și îmi spun că mi-aș putea permite, doar de data asta, dar alung imediat gândul. Anna plânge și vocea i se frânge când încearcă să vorbească. Își scoate un șervețel și intrăm în bar. Mă simt îngrozitor, sunt copleșită de vinovăție. Nu-mi răsună în cap decât: *Eu am făcut asta. E vina mea.*

Luăm loc sub umbrele. Ușile din spatele meu duc spre hotel, spre camera în care Lukas și cu mine am făcut sex prima oară. Amintirile aventurii noastre sunt împrăștiate peste tot, și întorc privirea, încercând să le ignor. Anna șoptește ceva despre trenul ei.

— O să-l pierd, spune ea, formulând evidența. Vreau să merg acasă.

Îi întind un șervețel.

— Nu-ți face griji. Te ajut. Poți să stai la mine, sau…

— Nu. De ce aș vrea să fac asta?

E furioasă. Ca și când lucrurile s-ar lega în sfârșit în mintea ei, ca și când durerea pe care o simte ar fi început să se condenseze, devenindu-i mai ușor de înțeles. Vreau să fac ceva, să fac un mic gest pentru ea, oricât de neînsemnat.

— Și o să-ți plătesc eu biletul pentru următorul tren. Dar Anna, trebuie să mă lași să-ți explic. N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea…

— Pot să-mi plătesc și singură biletul, spune ea sfidător, dar apoi își coboară privirea în pământ.

Îmi imaginez că se întreabă cum de a ajuns în situația asta, cum de a putut avea încredere în Ryan. Și, de asemenea, cum a putut să aibă vreodată încredere în mine. Când vine ospătarul, comand niște apă și un pahar de vin alb. Mă întreabă ce sortiment, dacă nu vreau să mă uit pe meniu.

— Nu contează. Vinul casei…

Anna ridică privirea imediat ce rămânem din nou singure.

— De ce?

— Nu știu. Crede-mă. N-am știut nicio clipă… Habar n-aveam că tipul ăsta, Lukas, se vede cu tine. Dacă aș fi știut, nici nu mi-ar fi trecut prin cap…

— Vrei să spui că nu ți-a zis niciodată? Nu ți-a zis că e logodit? Cu mine?

— Nu, răspund eu apăsat. Bineînțeles că nu.

Vreau s-o fac să înțeleagă; în clipa asta e tot ce pare să conteze.

— Și nu te-ai gândit să-l întrebi?

— Nu, Anna. Nu l-am întrebat. Purta verighetă…

Mă întrerupe cu un aer șocat.

— Verighetă?

— Da. Mi-a zis că a fost căsătorit, dar că soția lui a murit. Nimic altceva. Am crezut că n-are pe nimeni. N-am știut… Nu m-aș fi văzut cu el dacă aș fi știu că se vedea cu altcineva. Cu atât mai puțin cu tine…

Chiar în timp ce o spun, mă întreb dacă e adevărat. Oare mă mint pe mine însămi? Relația mea cu Lukas s-a dezvoltat treptat: mai întâi am căutat adevărul, după care am început să vorbim online, iar apoi a ajuns să se întâmple ce s-a întâmplat. Chiar dacă ar fi fost căsătorit sau logodit, în ce moment m-aș fi oprit? Când aș fi zis: până aici, nu mai departe? Când ar fi *trebuit* să fac asta?

Există un moment în care un simplu amuzament online devine periculos, dar cine poate spune care e acel moment?

— Jur.

— Și ar trebui să te cred?

Simt o undă de furie, de mândrie rănită, dar fața ei e impasibilă.

— M-a urmărit, Anna. S-ar putea să nu vrei să auzi asta, și îmi pare rău, dar trebuie să știi. A venit după mine.

Clipește.

— Minți. N-ar face asta.

Vorbele ei sunt ca o palmă. Ustură. De ce nu? îmi vine să spun. De ce n-ar face asta? Îmi amintesc din nou cum m-a făcut să mă simt. Tânără, dorită. Vie.

— Din cauza vârstei mele?

Oftează.

— Îmi pare rău. Nu asta am vrut să zic. Voiam doar să spun că...

Însă nu-și termină fraza și lasă capul în piept. Pare epuizată.

— Nu știu ce să cred.

— Anna…

Ridică privirea. Pare înfrântă, caută ajutor, un refugiu.

— Spune-mi cum s-a întâmplat. Vreau să știu tot.

Așa și fac. Îi povestesc tot, în detaliu. Mă ascultă în liniște. Cinci minute. Zece. Chelnerul vine cu apa și cu paharul de vin, dar eu dau apa la o parte și continui să vorbesc. Sunt lucruri pe care le-a mai auzit înainte și lucruri pe care nu le-a mai auzit, dar e prima oară când își dă seama că povestea nu e despre mine și un străin, ci despre mine și logodnicul ei. E foarte greu pentru mine, iar pentru ea trebuie să fie insuportabil. De fiecare dată când o întreb dacă vrea să mă opresc, clatină din cap. Îmi spune că are nevoie să știe. Îi povestesc despre cum m-a abordat Lukas prima oară. Îi spun că am început să stăm de vorbă regulat, că am crezut că locuiește în străinătate, la Milano, că mi-a spus că obișnuiește să călătorească mult. Deja i-am explicat altă dată că mi-a cerut să ne întâlnim în viața reală și, pentru că am crezut că ar putea să se întâmple doar o dată și că astfel aș putea afla adevărul despre sora mea, m-am dus să mă văd cu el.

— Și ați făcut sex?

Buzele îi sunt strânse într-o expresie severă. Ezit. Știe că am făcut sex.

Dau din cap în semn că da.

— Cum a fost?

— Anna. Te rog… Nu știu dacă e o idee bună…

— Nu. Spune-mi.

Știu că vrea să audă că a fost dezamăgitor. Că nu ne-am potrivit, că se vedea că nu-i place. Vrea să i se permită să creadă că ceea ce au ei e special, că n-am făcut sex cu el decât o dată, că a fost ceva cu totul nesemnificativ.

Nu pot să mint, dar nici nu vreau s-o fac să se simtă și mai rău.

Întorc capul. Fără să vreau, privirea îmi e atrasă de statuia din capul peroanelor.

— A fost… acceptabil.

— Acceptabil. Și nu v-ați mai văzut niciodată după întâlnirea aia, nu?

Sarcasmul ei e usturător. Știe că ne-am mai văzut.

— Nu mi-am dorit niciodată să se transforme într-o aventură. Nu mi-am dorit niciodată nimic din toate astea.

— Și totuși, iată unde s-a ajuns.

— Da, așa-i. Dar trebuie să înțelegi, Anna, nici măcar nu știam că te *cunoaște*. Îți dau cuvântul meu. Pe ce-aș putea să jur? șoptesc eu. Pe viața lui Connor? Crede-mă, dacă ai nevoie de asta, o fac.

Se uită la paharul de vin din fața ei, apoi din nou la mine. Pare să fi luat o decizie.

— De ce? întreabă ea. De ce face asta?

— Nu știu? Pentru bani?

— Ce vrei să spui?

— Știe despre Kate că v-a lăsat bani ție și lui Connor. Poate spera să pună mâna nu doar pe partea ta, ci și pe partea lui Connor…

— N-o să *pună mâna* pe partea mea! protestează ea pe un ton șocat, ofensat. Ne căsătorim!

— Îmi pare rău. Știi ce vreau să spun.

— Și cum, mă rog, ar putea să pună mâna pe banii tăi?

Întorc iarăși capul.

— Are poze. Poze cu noi. Cu mine…

— În timp ce faceți sex?

E devastată, vorbele i se desprind cu greu de pe buze.

— M-a amenințat că le face publice. Că i le arată lui Hugh.

Îmi imaginez fața lui Hugh, stând la masa din bucătărie, uitându-se la poze. Are un aer confuz, apoi șocat, apoi furios. „Cum ai putut să faci asta? spune el. Cum ai putut?“

— Ți-a cerut banii lui Connor? întreabă Anna.

Mă gândesc la șantaj. Dacă intru în jocul lui, nu se va opri niciodată. Mi-ar cere mai mult și iar mai mult.

— Încă nu. Dar ar putea.

Coboară din nou privirea. Clatină din cap, privind în gol. Își amintește lucruri, punându-le cap la cap.

— Înregistrarea asta…, spune ea în cele din urmă. Zice că nu mă iubește…

Mă aplec în față și o iau de mână.

— Nu e deloc vina ta. Ține minte. Ar putea fi oricine. Probabil nu-l cheamă nici Ryan, nici Lukas. Nu știm cine e, Anna. Nici eu, nici tu…

Inspir adânc. E dureros. Încerc s-o sprijin pe ea, când nici eu nu mai am putere.

Însă trebuie să fac asta.

— Anna, încep eu, și nu-mi place c-o întreb asta, dar am nevoie să știu. Ți-a făcut rău vreodată?

— Dacă mi-a făcut rău? Nu. De ce?

— În timp ce făceați sex, adică.

— Nu!

Răspunde un pic prea repede, și mă întreb dacă îmi spune tot adevărul.

— Am vrut doar să fiu sigură…

Are un aer înspăimântat.

— Dumnezeule! Încă te gândești că poate el a omorât-o pe Kate?

— Nu. Sunt sigură că n-a fost el. N-ar fi avut cum…

— Ești nebună, spune ea, dar în același timp chipul ei capătă o mină îngrozită.

E ca și când aș vedea cum îi dispare încrederea în logodnicul ei.

— El a omorât-o pe Kate, spune ea.

— Nu. N-ar fi avut cum…

Mă întrerupe:

— Nu! Nu înțelegi.

Vorbește precipitat, prinsă în angrenajul huruitor al propriei sale fantezii. Așa aș fi făcut și eu cu ceva timp în urmă. M-aș fi străduit să introduc comportamentul lui într-un tipar pe care l-aș fi putut recunoaște.

— Poate că a cunoscut-o online, apoi a aflat de bani. Poate că s-a apropiat de mine numai ca să ajungă la ea, apoi a omorât-o și…

— Nu. Nu, e o coincidență. Lukas era în Australia când a murit Kate. Și oricum…

— Dar n-avem de unde să știm asta! Poate că ne-a mințit pe amândouă…

— L-au prins pe individul care a omorât-o, ai uitat?

Tot nu e convinsă.

— În fine, continui eu, are fotografii pe care și le-a făcut în Australia. Sunt din perioada în care Kate a fost omorâtă…

— Și ți se pare concludent? Adică, chestiile astea nu pot fi falsificate?

Nu-i răspund la întrebare.

— Dar lucrul cel mai important, Anna, e că l-au prins pe vinovat. Pe cel care a omorât-o.

În sfârșit pare că am convins-o.

— Nu-mi vine să cred ce se întâmplă, spune ea, și din gât–lejul ei se aude un geamăt discret — am impresia c-o să țipe. Cum a putut să-mi facă una ca asta? Cum a putut?

— O să fie bine. Promit.

— Trebuie să pun capăt poveștii cu el, nu?

Aprob din cap, iar ea pune mâna pe geantă.

— Am s-o fac chiar acum.

— Nu! Nu face asta! Nu trebuie să-și dea seama că am vorbit cu tine. Mi-a zis că dacă îți spun, îi trimite pozele lui Hugh. Anna, trebuie să procedăm cu tact…

— Cum?

Tac. Știu ce aș vrea să facă. Să aștepte o vreme, să pretindă față de bărbatul căruia îi spune Ryan că încă e îndrăgostită de el. Și abia apoi să pună capăt relației, într-un mod care să pară că nu are nicio legătură cu mine.

Și totuși, cum să-i cer asta? Nu pot. E o idee monstruoasă. Ideea trebuie să vină de la ea.

— Nu știu. Dar dacă pui capăt acum, o să-și dea seama că am avut și eu un amestec.

Nu-i vine să creadă.

— Vrei să mă văd cu el în continuare?

— Nu tocmai…

— Ba vrei!

— Nu, Anna. Nu… nu știu…

Expresia i se schimbă. Toată sfidarea dispare, fiind înlocuită de amărăciune și regret.

— Ce să fac? spune ea, deschizând ochii. Spune-mi! Ce să fac?

Întind mâna spre ea și mă simt ușurată când văd că nu mă îndepărtează. Fața i se umple de tristețe. Pare mult mai în vârstă, mai aproape de vârsta mea decât de a lui Kate.

— Tu decizi.

— Trebuie să mă gândesc la asta. Lasă-mă câteva zile.

Va trebui să trăiesc în incertitudine. Dar asta nu e nimic prin comparație cu ce va trebui să îndure ea.

— Mi-aș dori să nu se fi întâmplat nimic din toate astea. Mi-aș dori ca lucrurile să fie diferite.

— Știu, spune ea.

Stăm în tăcere o vreme. Sunt stoarsă de vlagă și îmi dau seama că nici ea nu mai are energie. Gara pare mai puțin zgomotoasă, deși poate că e doar imaginația mea; agitația din jurul prânzului nu are cum să schimbe prea mult atmosfera într-un loc mereu aglomerat precum St Pancras. Și totuși, simt că s-a lăsat liniștea în jur. Anna își termină vinul, apoi spune că trebuie să plece.

— Următorul tren pleacă în curând. Trebuie să merg să-mi iau bilet…

Ne ridicăm în picioare. Amândouă ne sprijinim de scaun, ca și când lumea și-ar fi schimbat unghiul de înclinație.

— Sigur nu vrei să te ajut? Chiar nu m-ar deranja să-ți plătesc biletul…

— Nu. E în regulă. Mă descurc. Nu trebuie să faci asta.

Zâmbește. Știe că mă simt vinovată, că propunerea mea e o încercare de a-mi atenua vinovăția.

— Îmi pare rău, spun eu din nou.

Am mare nevoie să știu că mi-e prietenă în continuare, dar câteva clipe nu face nicio mișcare. Apoi se lipește de mine și ne strângem în brațe. Mă aștept să plângă din nou, dar nu o face.

— Te sun… Peste o zi, două.

Dau din cap.

— O să te descurci?

Îmi dau seama cât de banală e întrebarea mea, cât de inutilă, dar mă simt epuizată. Vreau doar să știe că-mi pasă.

Dă și ea din cap:

— Da.

Apoi îmi dă drumul.

— Tu?

— Da, răspund eu, deși nu-s deloc sigură că e așa.

Anna își ia valiza.

— Du-te să-ți iei bilet. Plătesc eu nota. Și succes.

Mă sărută din nou. Fără să mai spună nimic, se întoarce și pleacă. O urmăresc traversând gara, îndreptându-se spre treptele care duc la casele de bilete. Dă colțul și n-o mai văd. Brusc, mă simt îngrozitor de singură.

PARTEA A CINCEA

Capitolul douăzeci și nouă

Luni. Azi, Hugh urmează să aibă o întâlnire despre cazul lui; o să afle dacă declarația lui i-a mulțumit pe directorul executiv, pe directorul medical și pe membrii din consiliul spitalului. Dacă da, vor respinge plângerea, dacă nu, vor admite că a comis o greșeală.

— Și o să strângă rândurile, mi-a explicat el. O să fie vorba de păstrarea reputației spitalului. Probabil o să fiu admonestat.

— Dar n-ai să-ți pierzi slujba?

— Puțin probabil. Dar ei zic că s-ar putea.

Nu-mi pot imagina una ca asta. Slujba e viața lui. Dacă ar pierde-o, urmările ar fi catastrofale, și nu cred că aș putea să fac față dacă familia noastră ar fi pusă într-o astfel de situație. Nu acum, când am atâtea probleme pe cap.

Și totuși, dacă se va întâmpla, nu voi avea de ales. Mă agăț de cuvintele „puțin probabil".

Trebuie să fiu puternică.

— Te simți bine? l-am întrebat eu.

A inspirat adânc, dându-și capul pe spate.

— Da. Trebuie. Am o intervenție în dimineața asta. Am o pacientă care foarte probabil o să moară în câteva săptămâni dacă n-o operez. Și trebuie să am capul limpede, să uit de problemele mele.

A clătinat din cap, cu un aer furios.

— Tocmai asta mă scoate din sărite. Că n-am făcut nimic greșit, înțelegi? Am uitat să-i previn că timp de câteva săptămâni tatăl lor s-ar putea să uite unde a pus telecomanda. Ba nu — s-a corectat el —, nici măcar asta. Am uitat *să notez* că i-am prevenit. Despre asta-i vorba. Eram prea preocupat de operația însăși ca să notez în fișă toate detaliile unei conversații banale.

Am zâmbit trist.

— Sunt sigură că o să fie bine. Mă suni după?

Mi-a spus că da, însă când sună telefonul nu e el.

— Anna?

Ezită. Când începe să vorbească, pare necăjită și distantă:

— Cum te simți?

— Bine, îi răspund eu.

Aș vrea să-mi spună ce a hotărât. Timp de două zile, mi-am tot închipuit că s-a răzgândit sau că nu m-a crezut deloc. Mi-am imaginat că a stat de vorbă cu Lukas, că i-a povestit tot ce i-am zis la gară.

Nu îndrăznesc să mă gândesc care ar fi următoarea lui mișcare dacă ar fi așa.

— Tu cum te simți?

Nu-mi răspunde la întrebare.

— M-am tot gândit, spune ea. Ryan e plecat încă o săptămână. E la Londra. Am nevoie de o săptămână după ce se întoarce.

Nu înțeleg ce vrea să spună.

— O săptămână?

— Trebuie să pun capăt relației cu el. Dar vreau să-l fac să creadă că n-are nicio legătură cu tine. Deja i-am zis că nu te-am mai văzut din noaptea când ai venit la hotel, că n-ai mai încercat să vorbești cu mine. I-am zis că, după părerea mea, ești o ciudată și că nu mai vreau să am de-a face cu tine. Când se întoarce, o să pretind că-s ocupată, că am multă treabă la serviciu sau ceva asemănător. Cred că mă pot descurca o săptămână.

— Și apoi?

— Apoi pun punct.

Are un ton sfidător. E absolut sigură.

— O să găsesc pozele cu tine și o să i le șterg din computer. Văd eu cum, am o cheie de la apartamentul lui, n-ar trebui să fie greu. Iar apoi, chiar dacă o să intre la bănuieli, o să fie prea târziu ca să mai facă ceva.

Închid ochii. Sunt atât de recunoscătoare, atât de ușurată. S-ar putea să meargă. Trebuie să meargă.

— O să-ți fie bine?

Oftează.

— Nu tocmai… Cred că, în adâncul meu, știam. Întotdeauna mi s-a părut că e ceva suspect cu el, dar nu-mi dădeam seama ce. Întotdeauna trebuia brusc să plece în călătorie pe undeva. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Nu știu dacă s-o cred. Pare să rescrie trecutul.

Continuă:

— Poate când o să se termine toată povestea asta o să ieșim să bem ceva. Să nu ne stricăm prietenia din cauza ei.

— Și eu aș vrea. Păstrăm legătura? Adică, în următoarele săptămâni.

— N-ar fi bine dacă Ryan ar afla că stăm de vorbă.

— Nu.

— Încerc să te sun când pot.

— Bine.

— Trebuie să ai încredere în mine, spune ea.

Mai discutăm puțin, apoi își ia la revedere. Înainte să încheiem, cădem de acord să ne conectăm din nou pe „Găsește Prieteni“. După aceea, rămân nemișcată o clipă, inundată de un sentiment de ușurare amestecat cu teamă, și îl sun pe Hugh. Nu-mi dau seama de ce. Vreau să-i aud vocea. Vreau să-i arăt că-l sprijin, că n-am uitat prin ce încercare trece azi. Îmi răspunde secretara lui; Hugh încă e în ședință.

— Îi transmiteți, vă rog, să mă sune când termină?

Îmi spune că da, după care, aproape dintr-o toană, întreb dacă pot să vorbesc cu Maria. Vreau să mă asigur că Paddy se simte bine, că și-a revenit.

Mă gândesc la pașii din programul Alcoolicilor Anonimi. Mi-am trecut în revistă greșelile și, fără ca măcar să fiu conștientă, încerc să le repar.

— Nu e la spital azi, îmi răspunde secretara, și întreb dacă e în concediu. Nu, are o problemă acasă, îmi explică ea, coborând vocea. Părea foarte supărată.

Pun telefonul jos. Sunt îngrijorată. Hugh întotdeauna mi-a spus că Maria e o persoană de nădejde; nu e bolnavă niciodată, nu întârzie niciodată. Nu-mi imaginez despre ce ar putea fi vorba. O boală? Ceva cu Paddy sau, poate, cu părinții ei? Nu sunt în vârstă, dar — știu la fel de bine ca oricine — asta nu înseamnă că nu pot avea probleme.

Îmi vine s-o sun acasă, dar mă abțin. Am și-așa multe probleme pe cap, și ce-aș putea să-i spun? Nu suntem prietene apropiate. N-am mai văzut-o de acum câteva săptămâni când l-am vizitat pe Paddy. Hugh nu i-a mai invitat pe la noi, sau poate i-a invitat, dar n-au vrut să vină. Mă întreb dacă a fost decizia lui Paddy și dacă da, ce scuză a inventat pentru soția lui.

Îmi petrec după-amiaza lucrând. Connor se întoarce acasă și merge la el în cameră. Să-și facă temele, îmi spune, deși nu-s sigură că-l cred. Bănuiala mea e că-și petrece multe ore pe internet — cu prietenii, cu Dylan, cu iubita —, și chiar și acum, de fiecare dată când merg la el, să văd dacă vrea ceva de băut sau să-l conving să coboare la cină, să stabilesc o legătură oarecare cu el, își ia o atitudine rece față de mine. Încă e furios că l-am pedepsit să stea în casă, cred. Chiar dacă doar pentru o săptămână, se pare că o să dureze mult până o să-i treacă.

Poate că e altceva. Încă e necăjit că arestarea individului care a omorât-o pe Kate nu i-a adus ușurarea pe care și-o dorea. Acum caută altceva. „Știi cine e tatăl meu adevărat?“, m-a întrebat el deunăzi, iar când i-am răspuns că nu, mi-a zis: „Mi-ai spune, dacă ai ști?“ Bineînțeles că nu, a părut să sugereze tonul lui, însă am încercat să-mi

păstrez calmul. „Da, am spus eu, bineînțeles că ți-aș spune. Dar nu știu.“

Aș fi vrut să-i spun că asta n-ar schimba nimic. Aș fi vrut să-i spun: tatăl tău — oricine ar fi, oricine era — probabil era foarte tânăr; a abandonat-o pe mama ta sau, mai probabil, nici măcar nu știa că era însărcinată. „Noi suntem familia ta“, i-am zis eu în schimb, însă doar s-a uitat la mine, ca și când asta n-ar mai fi suficient pentru el.

Mă întristează, dar îmi spun că e normal, e adolescent. Pur și simplu se maturizează, se îndepărtează de mine. În scurtă vreme, o să-și dea examenele și o să plece de acasă. Apoi o să rămânem doar eu și tatăl lui, și cine știe dacă se va mai întoarce să ne vadă. Toți copiii trec printr-o fază în care își urăsc părinții, dar se spune că pentru cei adoptați e mult mai ușor să se îndepărteze. Și uneori ruptura e permanentă.

Nu știu dacă aș putea suporta așa ceva. Nu știu dacă nu cumva m-ar omorî.

Sunt în bucătărie când se întoarce Hugh acasă. Mă sărută, apoi se duce direct la frigider și își ia ceva de băut. E furios. Îl întreb cum a fost.

— Spitalul a decis să le facă o ofertă. Un aranjament pentru evitarea tribunalului.

— Și e probabil ca familia să-l accepte?

Aștept să-și golească paharul și să și-l umple din nou.

— Să sperăm. Dacă se ajunge la tribunal, am belit-o.

— Ce?

— N-am făcut ce trebuia. E limpede, cel puțin pentru ei. Am comis o greșeală. Dacă se ajunge la proces, o să pierdem, și spitalul o să trebuiască să dea un exemplu.

— Of, dragul meu…

— Săptămâna viitoare, trebuie să merg la un curs, îmi explică el, zâmbind amar. Trebuie să

anulez operațiile și să mă duc la o porcărie de curs unde să învăț cum să completez fișele medicale.

Mă așez în fața lui. Îmi dau seama cât de rănit se simte. E atât de nedrept; la urma urmelor, n-a murit nimeni. Doar n-a făcut o greșeală în timpul unei operații.

Încerc să-mi iau un aer încrezător.

— Sunt sigură că totul o să se rezolve.

Oftează.

— Într-un fel sau altul. Iar Maria și-a găsit să nu vină la spital tocmai azi.

— Știu.

— Știi?

— Te-am sunat la spital. Mi-au zis că azi n-a venit. Ce s-a întâmplat?

Își scoate telefonul și formează un număr.

— Habar n-am. Dar mâine sper să vină.

Duce telefonul la ureche și, după ce se aude soneria de câteva ori, disting un „alo“ slab. Vocea Mariei.

— Maria? Bună, începe el, apoi se ridică în picioare. Cum te simți?

Nu aud răspunsul ei. Hugh s-a întors cu spatele și iese din cameră, concentrându-și toată atenția asupra colegei lui. Continui să gătesc cina. Hugh, Connor, Anna. Sper că totul o să fie bine.

Două zile mai târziu, mă sună Paddy. E prima oară când îi aud vocea în ultimele săptămâni, și sună cumva diferit. Întreb dacă a pățit ceva Maria, dar îmi spune că nu, soția lui se simte bine.

— M-am gândit că poate ai vrea să ne vedem. Să luăm masa sau o cafea…

Despre asta e vorba? Vrea să încerce din nou să mă seducă?

— Mai bine nu…

Mă întrerupe:

— Te rog. Doar o cafea. Nu vreau decât să stau de vorbă cu tine.

Tonul lui e de rău augur; sigur nu-și dorește numai o discuție amicală. Cum aș putea spune nu?

— Bine.

Îi povestesc lui Hugh în aceeași seară.

— Paddy? se miră el, iar eu dau din cap. Dar de ce vrea să se vadă cu tine?

Îi răspund că nu știu. Și îl întreb de ce vrea să știe; suntem prieteni, la urma urmelor, n-ar trebui să fie atât de surprinzător.

Ridică din umeri, dar pare îngrijorat.

— Doar eram curios.

Îmi trece prin minte că poate Connor a văzut ceva în ziua aceea. Poate că i-a spus tatălui său, dar Hugh a hotărât să nu discute asta cu mine câtă vreme lucrurile nu evoluează.

Sau poate se teme că o să mergem la un bar și că o să mă las ispitită de alcool.

— Nu e nimic între mine și Paddy Renouf, spun eu. Doar ieșim la o cafea. Și chiar o să fie o cafea. Promit.

— Bine, spune el, dar tot nu pare convins.

Stabilim să ne întâlnim la un Starbucks. E frig, plouă, și Paddy întârzie. Când ajunge, deja stau la masă cu un pahar în față. Ultima oară când l-am văzut, era învinețit și umflat la față, dar asta se întâmpla cu săptămâni în urmă, iar acum a revenit la normal.

Ne sărutăm cu stângăcie înainte să luăm loc. Un sărut prietenesc, o atingere ușoară pe fiecare obraz. Îmi amintesc cum ne-am sărutat în chioșcul de vară al Carlei. Cât de diferit a fost atunci. Îmi trece prin minte că ar fi fost mai bine dacă m-aș fi culcat cu el, nu cu Lukas. Deși poate că ar fi ieșit și mai rău. N-am de unde să știu.

— Ce mai faci?

Sorb din pahar.

— Bine.

Atmosfera e grea, stânjenitoare. Nu știam la ce să mă aștept, dar cu siguranță nu la asta. E limpede că a venit aici cu un motiv. Are ceva să-mi spună.

— Totul e în regulă? îl întreb.

— Am vrut doar să-ți spun că-mi pare rău.

Mă surprinde că-și cere scuze. Cobor privirea în pahar. Mi-am luat o ciocolată caldă cu frișcă.

— Pentru ce?

— Pentru ce s-a întâmplat astă-vară. Știi… la petrecerea Carlei. Și apoi…

Îl întrerup:

— Nu-i nimic.

Dar el continuă:

— …și apoi nu te-am sunat. Toată vara am vrut să-mi cer scuze. Băusem prea mult, dar nu-i o scuză. Cred că am fost prea stânjenit ca să te sun.

Mă uit la el. Îmi dau seama că-i e greu să-mi spună toate astea, însă nu pot să fiu și eu sinceră cu el. Și totuși, pentru o clipă mi-aș dori. Aș vrea să-i spun că n-are niciun motiv să-și ceară scuze, pentru că, pe lângă ale mele, greșelile lui sunt nesemnificative.

Dar n-o fac. Nu pot. Sunt lucruri pe care n-am să le pot spune nimănui niciodată.

— Sincer. Nu-i nimic.

— Nu ți-am fost un bun prieten.

A fost o perioadă dificilă, îmi vine să-i spun. Nici eu nu ți-am fost o bună prietenă.

Dar tac.

Se uită la mine.

— Cum îți mai merge?

— Destul de bine.

Îmi dau seama că e în bună parte adevărat; durerea nu a dispărut, dar am început să întrevăd un mod în care să pot trăi cu ea.

— Știi că l-au prins pe individul care a omorât-o pe sora mea?

Clatină din cap. Probabil Hugh nu i-a spus Mariei, sau poate că Maria nu i-a spus soțului ei. Îi spun toată povestea și, în timp ce vorbesc, îmi dau seama că pâcla morții lui Kate se ridică. Durerea încă e acolo, dar pentru prima oară, începând din februarie, nu mai e prisma prin care se refractă totul. Nu mai sunt blocată, nu mai înaintez cu greu

printr-o viață îngreunată de durere și furie; nu mai scap frâiele propriei mele vieți și nici nu mai sunt furioasă — nici pe Kate pentru că n-a avut grijă de ea și a fost omorâtă, nici pe mine pentru că n-am putut face nimic s-o protejez.

— Încă mă doare. Dar e mai bine.

— Mă bucur, spune el și face o pauză — e limpede că se pregătește să-mi spună ceva. Ai prieteni în jurul tău?

Am? Cu Adrienne am tot vorbit în ultimele zile, dar ne mai trebuie ceva timp până să reparăm răul făcut.

— Da, am prieteni. De ce?

Mă surprinde să văd că-și ia un aer ușurat, și-mi dau seama că motivul pentru care e aici are cumva de-a face cu mine.

— Ce-i, Paddy?

Fața lui e inexpresivă câteva clipe, apoi pare să ia o ultimă decizie.

— Vreau să-ți spun ceva.

Încerc să mă concentrez, să mă ancorez în prezent.

— Despre ce-i vorba?

Îmi țin respirația. Aerul dintre noi e dens ca uleiul.

— Maria mi-a zis că s-a culcat cu cineva.

Dau ușor din cap și bănuiesc ce urmează. O parte din mine — o parte adânc îngropată, reptiliană — știe exact ce o să spună.

Deschide gura să vorbească. Pare să-i ia o veșnicie. O spun eu pentru el.

— Hugh.

Pe chipul lui se citește din nou ușurarea. Și totuși, sper că mă va contrazice. Dar nu o face. Mă întreb când a aflat.

— Da. Mi-a zis că s-a culcat cu Hugh.

Nu-mi dau seama cum mă simt. Nu sunt șocată, de parcă aș fi știut tot timpul. E mai degrabă o amorțeală, absența oricărui sentiment. Inspir adânc. Aerul îmi umple plămânii. Simt că mă

umflu și mă întreb dacă n-aș putea trage aer până m-aș face mai mare decât durerea.

— Când? întreb eu, și vocea îmi ricoșează de pereți.

— Când au fost la Geneva. Mi-a zis că s-a întâmplat doar o dată. Și de atunci n-a mai fost nimic între ei.

Se oprește. Mă întreb dacă așteaptă să spun și eu ceva. Nu trebuie să spun nimic. Doar o dată? Oare o crede pe soția lui? Oare eu o cred?

— Hugh nu ți-a spus?

— Nu.

Deci de-aia nu i-a mai invitat Hugh pe la noi de câteva luni. N-are nicio legătură cu ce ar fi putut Connor să vadă în chioșcul de vară.

Mi-e frig, ca și când aș sta în curent. Hugh și cu mine întotdeauna ne-am spus adevărul. Pe ăsta de ce nu mi l-a zis?

Dar nici eu nu i-am zis o mulțime de lucruri.

— Îmi pare rău.

Mă uit la el. E mai îndurerat decât mine. Pare golit pe dinăuntru. Se vede că n-a dormit.

Apoi îmi dau seama. De asta m-a sărutat. Știa. Sau măcar bănuia. Eu am fost răzbunarea lui.

Nu-l învinovățesc. Ar trebui să-l iau de mână și să-i spun că o să fie bine, așa cum îi spun și lui Connor că totul o să fie bine. Pentru că trebuie. Pentru că e datoria mea, fie că o cred sau nu.

Dar n-o fac. Îmi țin mâinile pe masă.

— Mulțumesc că mi-ai spus.

— Am considerat că așa trebuie. Îmi pare rău.

Tăcem câteva clipe. Spațiul dintre noi pare să se dilate. Ar trebui să ne putem ajuta unul pe altul. Dar nu putem.

— N-ai de ce. Ai făcut ce trebuia.

Mă opresc. Oare chiar a făcut ce trebuia? Nu-i atât de limpede; sunt lucruri pe care e mai bine să nu le știi.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu știu, răspunde el. Încă n-am hotărât. Maria și cu mine trebuie să mai stăm de vorbă. Dar toți facem greșeli, adaugă el, vorbind cu el însuși, nu cu mine. Nu-i așa?

Dau din cap:

— Așa-i.

În drum spre casă îl sun pe Hugh. Mă simt diferit, într-un mod pe care nu-l pot lămuri. E ca și când ceva s-ar fi schimbat în mine, ca și când s-ar fi produs o rearanjare violentă, iar lucrurile încă nu s-ar fi liniștit. Sunt furioasă, da, însă e mai mult de atât. Furia e amestecată cu altceva, ceva ce nu pot identifica. Gelozie, pentru că aventura lui Hugh a fost de scurtă durată și lipsită de complicații? Ușurare, pentru că soțul meu are și el un secret, unul care e aproape identic cu al meu, iar acum nu mai am de ce să mă simt atât de rău?

Ascult soneria în difuzorul telefonului. Încă nu știu ce o să-i spun când o să-mi răspundă și mă simt ușurată când intră mesageria vocală.

Mă aud spunând: „Te-am sunat doar ca să văd cum te simți“. Și îmi dau seama că, într-adevăr, de asta l-am sunat. Să-i aud vocea. Să mă asigur că încă există, că nu a fost luat de acest val uriaș care amenință să distrugă totul în calea lui. „Sună-mă când ai timp.“

Închid telefonul. Mă întreb cum m-aș simți dacă nu m-ar suna înapoi, dacă nu m-ar mai suna niciodată. Îmi imaginez o mașină care dă peste el, o bombă teroristă sau ceva banal, precum un infarct sau un atac cerebral. Mă imaginez încercând să trăiesc cu mine însămi, știind că în ultima lună a vieții lui i-am purtat pică, l-am suspectat, întorcând privirea în altă parte, ca să evit să mă confrunt cu mine însămi. Dar îmi dau seama că nu pot. E mereu alături de mine. Întotdeauna a fost. Încă îmi aduc aminte cum m-am dat jos din acel avion — cel pentru care îmi plătise el biletul, cel care m-a adus acasă. M-a așteptat la aeroport, nu cu flori, nici măcar cu dragoste, ci cu ceva mult

mai simplu și mult mai important atunci. Acceptare. În noaptea aceea, m-a dus la el acasă, nu în patul lui, ci în dormitorul pentru oaspeți. M-a lăsat să plâng și să dorm, a stat cu mine când i-am cerut și m-a lăsat singură când am vrut. A doua zi dimineață, a făcut demersuri ca să primesc ajutorul de care aveam nevoie. N-a cerut nimic, nici măcar răspunsuri la întrebările lui. Mi-a promis că n-o să zică nimănui că sunt la el, nu înainte să mă simt puternică, să mă simt pregătită.

A fost alături de mine în cel mai autentic și mai onest mod posibil. Și în continuare e omul la care apelez când dau de greu, persoana în care am încredere. Persoana căreia îi doresc tot binele și pentru care vreau să fiu cea mai bună, la fel cum face și el pentru mine.

Îl iubesc. Iar faptul că i-am descoperit infidelitatea — chiar dacă a ales să se culce cu plicticoasa de Maria — a făcut cumva ca iubirea mea pentru el să devină mai reală. Mi-a amintit că e un bărbat care stârnește dorință și e capabil de pasiune.

Închid ochii. Mă întreb dacă într-adevăr s-au culcat doar o dată. Oricum ar fi, Hugh a avut o aventură care o contrabalansează într-o oarecare măsură pe a mea. Unul dintre avantajele pe care credeam că le are asupra mea a dispărut, pur și simplu. Anna va șterge pozele cu mine și îl va scoate din viața ei — și dintr-a mea. Pentru prima oară în ultimele luni, îmi imaginez un viitor fără Lukas, curat și liber.

Hugh se întoarce acasă. A venit mai târziu, a fost reținut de un caz.

— Îmi pare rău, draga mea, spune el când intră în bucătărie. A fost o zi de coșmar. Și Maria m-a lăsat din nou la greu, în ultima clipă.

Mă sărută și iarăși mă simt ușurată.

— O problemă acasă, îmi explică el.

Deci nu i-a zis lui Hugh că Paddy știe tot. Mă întreb de ce i-o fi spus soțului ei, ce a determinat-o

să-i mărturisească. Vinovăția, poate. În fond, despre asta e vorba întotdeauna.

— Cum a fost întâlnirea cu Paddy?

Îmi trece prin minte că, dacă vreau să-i spun lui Hugh, acesta ar fi momentul. Știu despre tine și Maria aș putea să-i zic. Mi-a povestit Paddy. Și am și eu să-ți spun ceva.

— Hugh?

Se uită la mine.

— Da?

Fac o pauză. Servesc cina. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă aș continua. Dacă i-aș spune despre Lukas. Mă întreb dacă ar înțelege, dacă deja bănuiește. Mă întreb dacă m-ar ierta, dându-mi seama că eu deja l-am iertat.

Mă răzgândesc. Secretul pe care știu că-l păstrează face ca avantajul pe care-l are Lukas asupra mea să pară cumva diminuat. Îl iubesc pe Hugh și nu vreau să renunț la el. Două greșeli nu îndreaptă lucrurile, dar fac ca situația să fie mai echilibrată.

— Cheamă-l pe Connor, te rog.

Îl cheamă și câteva minute mai târziu fiul nostru coboară la masă. Începem să mâncăm. Mă uit la familia mea. Am fost o proastă. Am fost la un pas de a pierde totul. Dar mi-am învățat lecția — la ce-ar folosi o mărturisire făcută acum?

Mergem devreme la culcare. Îi spun că-l iubesc, iar el îmi spune că și el mă iubește. Amândoi o spunem din suflet, nu automat. Vorbele noastre vin dintr-un loc al adevărului, adânc și misterios.

Mă sărută și-l sărut și eu. În sfârșit suntem împreună.

Capitolul treizeci

E ziua în care Lukas urmează să se întoarcă la Paris, la Anna. Lucrez când mă sună Hugh — fotografiez o familie care a luat legătura cu mine pe pagina mea de Facebook. Două femei și cei doi băieței ai ei.

Ședința merge bine, atmosfera e plăcută. Ne apropiem de sfârșit, așa că hotărăsc să răspund când îmi aud telefonul.

— Vă deranjează dacă răspund? întreb eu.

— Nicio problemă. Oricum cred că Bertie vrea să meargă la baie.

Le arăt unde e baia de la parter, apoi răspund la telefon:

— Hugh?

— Ești ocupată?

Ies în aerul rece de toamnă și închid ușa studioului în urma mea. Azi mă simt foarte încordată.

— Tocmai terminam o ședință. Totul în regulă?

— Da, spune el vesel, și teama care începuse să mă cuprindă se împrăștie. Am vrut doar să-ți spun.

— Ce?

— Familia a acceptat oferta noastră. Își retrage plângerea.

Umerii mi se relaxează. Mă simt ușurată. Nu știam câtă tensiune se acumulase în mine.

— Ce bine, Hugh! Excelent!

— M-am gândit să sărbătorim. Ieșim să luăm cina împreună? Toți trei? N-ai treabă, nu?

Îi spun că nu. Ieșirea în oraș mă va ajuta să mă relaxez, îmi spun, o să-mi mai iau gândul de la ce s-o fi întâmplând la Paris. De o săptămână mă tot întreb ce-o fi în mintea Annei, rezistând tentației de a o suna, făcându-mi griji că s-ar putea să se

răzgândească și să rămână cu el. Ce s-ar întâmpla atunci? Îmi va cere bani, probabil. N-am crezut niciodată că tot ce vrea de la mine e s-o las în pace pe Anna.

Și chiar dacă asta ar fi vrut, n-aș fi putut s-o fac. N-aș fi putut s-o las pe mâna unui bărbat dispus s-o mintă așa cum a mințit-o Lukas. E prietena mea. Cea mai bună prietenă a surorii mele. Îi sunt datoare.

Dar trebuie să mai am răbdare, îmi spun. Încă o săptămână și totul o să se termine.

— Da, mi-ar plăcea, îi răspund lui Hugh.

— Fac eu rezervarea. Vorbești tu cu Connor?

Termin ședința chiar înainte de prânz. Le spun celor două femei că am să le trimit un e-mail când sunt gata pozele, să le aleagă pe cele care le plac. Îmi mulțumesc, ne luăm la revedere, apoi îmi strâng echipamentul și sting luminile. Mă gândesc la ce va trebui să facă Anna. Mi-o imaginez purtând conversația cu Lukas. *Nu-i din cauza ta, e din cauza mea. Nu-s sigură că vreau să mă căsătoresc acum.*

Oare ar merge? Ar crede Lukas că n-are nicio legătură cu mine, că m-am ținut departe de ea?

Ar trebui să aibă discuția asta într-un bar, îmi spun. Într-un loc neutru, unde Lukas poate să se înfurie, nu și să devină violent. Ar fi trebuit să-i sugerez ca mai întâi să schimbe încuietorile de la ușă.

Mă întreb dacă ar trebui să merg la Paris, să fiu alături de ea. Dar asta ar putea înrăutăți situația. Deocamdată, e pe cont propriu.

Termin de aranjat lucrurile și intru în casă. Deschid frigiderul; pentru prânz mai e niște salată și niște scrumbie afumată. Le scot și mă uit la ceas; la ora asta Connor probabil e la masă. Scot telefonul și îl sun. Îi spun că ieșim la restaurant diseară. Protestează:

— Dar în seara asta am vorbit să ies cu Dylan!

Are un ton rugător și așteaptă să-i spun că nu-i nimic, că poate să-și petreacă seara cu prietenul lui, dar nu o fac.

— E important, Con. Pentru tatăl tău.

— Dar…

Duc telefonul la cealaltă ureche și scot o farfurie din dulap.

— Nu ne certăm, Connor. După școală, trebuie să te întorci acasă.

Oftează, dar spune că o să vină.

Termin de pregătit masa și mănânc în bucătărie, apoi mă întorc în studio. Mă uit la fotografiile pe care le-am făcut și încep să mă gândesc la retușuri, alegându-le pe cele care au ieșit cel mai bine. Pe la ora două sună telefonul.

Tresar. E Anna, îmi spun, dar când răspund, vocea nu mi-e familiară.

— Doamna Wilding?

— Da?

— Mă bucur.

Femeia de la celălalt capăt al firului pare ușurată. Se prezintă: doamna Flynn, de la școala lui Connor.

Mă trec fiorii. Am o premoniție.

— Connor? Ce s-a întâmplat?

— Voiam doar să știu dacă e acasă.

Lumea se oprește și pare să se încline. Se face brusc prea frig în cameră.

— Nu. Nu-i acasă. E la școală.

O spun apăsat, cu autoritate. Ca și când aș crede că, doar spunând asta, aș putea face să și fie așa.

— L-am sunat la prânz, spun eu, uitându-mă la ceas. E acolo. Sau nu?

— Ei bine, n-a venit la orele de după-amiază.

Pare liniștită, în complet contrast cu spaima care m-a copleșit pe mine, dar atitudinea ei mi se pare forțată. Doar încearcă să mă liniștească.

— Nu-i stă în obicei, continuă ea, așa că am vrut să verificăm dacă e acasă.

Încep să tremur. Într-adevăr, n-a mai fost în apele lui în ultima vreme.

— Nu, nu-i acasă.

Nu-mi dau seama dacă trebuie să-mi cer scuze pentru el sau nu. Sunt și furioasă, și defensivă, iar frica e gata să pună stăpânire pe mine.

— Îl sun și aflu unde e. A fost la orele de dimineață?

— Ah, da. A venit ca de obicei. Mi s-a zis că nu părea să fie ceva în neregulă cu el.

— Înțeleg.

Îmi spun să-mi păstrez calmul. Că n-am niciun motiv de îngrijorare; doar s-a supărat că l-am făcut să vină acasă în loc să se vadă cu prietenii, iar acum vrea să-mi dea o lecție.

— Atâta că nu s-a întors la ore după masa de prânz.

— Înțeleg, spun eu din nou.

Închid ochii și mă lovește încă un val de spaimă. Oare mi-am făcut prea multe griji pentru ce se întâmplă la Paris și n-am fost suficient de atentă la ce se întâmplă chiar în fața mea?

— Doamnă Wilding?

— Mulțumesc că mi-ați spus.

Pare ușurată că încă sunt la telefon.

— Ei, nu-i nimic. Sunt sigură că nu e ceva serios. O să discut cu el luni, și ar fi excelent dacă ați putea sta de vorbă cu el în weekend.

— Da, o să vorbesc cu el.

— Mă anunțați când dați de el?

— Bineînțeles.

— Există niște proceduri. Adică dacă dispare un elev din incinta școlii.

— Bineînțeles, spun eu din nou. Vă anunț.

Ne luăm la revedere și, fără să stau pe gânduri, îl sun pe Connor. Aud soneria de câteva ori, apoi intră mesageria vocală, așa că-l sun pe Hugh. Îmi răspunde imediat.

— Julia?

Aud o discuție în fundal; nu e singur în birou. Mă întreb dacă nu cumva e cu Maria, dar puțin îmi pasă.

Vorbele mi se precipită, vocea mi se sugrumă:

— Connor a dispărut.

— Ce?

Repet.

— Cum adică, *a dispărut*?

— A sunat secretara școlii. Doamna Flynn. A fost la ore dimineață, dar nu s-a mai întors după masa de prânz.

În timp ce vorbesc, văd o imagine. Lukas îmbrâncindu-l pe Connor într-o mașină și plecând cu el. Nu pot scăpa de sentimentul că s-a întâmplat ceva îngrozitor și că Lukas are un amestec. Am crezut că am scăpat de el, dar încă e aici, o forță malefică, o sirenă care mă ademenește într-un coșmar.

Îmi spun că sunt caraghioasă, deși n-o cred.

— L-ai sunat?

— Da, bineînțeles. Dar nu mi-a răspuns. Pe tine te-a sunat?

— Nu, răspunde Hugh, și mi-l închipui clătinând din cap.

— Când ai vorbit ultima oară cu el?

— Liniștește-te, spune el.

Nu mi-am dat seama câtă spaimă e în glasul meu. Hugh tușește, apoi coboară vocea:

— O să fie bine. Trebuie doar să te liniștești.

— A fugit.

— Doar trage chiulul. Ai vorbit cu prietenii lui?

— Nu, încă nu…

— Nici cu Dylan? Petrece mult timp cu el.

Mi-i imaginez pe amândoi în parc, bând dintr-o sticlă de cidru ieftin, după care fiul meu e lovit de o mașină când trece strada. Sau poate că stau pe un pod de cale ferată, provocându-se unul pe altul să stea pe șine și să se ferească de tren în ultima clipă.

— Sau cu Evie. Nu poți s-o suni pe maică-sa?

Bineînțeles că nu pot s-o sun pe maică-sa, îmi vine să spun. Nu știu cine e.

Iarăși îl văd pe Lukas, de data asta stând deasupra lui Connor. Alung imediat imaginea.

— N-am numărul ei. Crezi că e cu ea?

— Nu știu.

Mă gândesc la ce s-a întâmplat acum câteva zile, după ce a plecat din restaurant. Când a ajuns acasă a început să-și facă bagajul. *Mă duc s-o văd pe Evie!*

— E cu ea, spun eu, pornind pe scară, spre camera lui. Trebuie s-o găsim.

— Nu știm asta…, răspunde Hugh, dar urc treptele câte două și închei conversația.

Mă opresc în ușa camerei lui, căutând cu disperare un indiciu. Patul e nefăcut, pe scaun și pe birou sunt grămezi dezolante de haine, lângă pat e un pahar gol și o farfurie presărată cu firimituri. A devenit mai retras în ultimele săptămâni, temându-se probabil ca nu cumva să găsesc niște reviste erotice ascunse cine știe unde sau vreun tricou pătat cu spermă întărită sub pat, nedându-și seama că, cu cât devine mai retras, cu atât o să-mi fie mai greu să nu-i scotocesc prin cameră.

Fac un pas în cameră și mă opresc. Îl sun din nou, dar de data asta are telefonul oprit. Încerc a treia oară, și a patra, iar de data asta îi las un mesaj: „Dragul meu, te rog sună-mă“. Încerc să am un ton moderat, care să transmită doar că sunt îngrijorată. Nu vreau să audă nicio inflexiune pe care ar putea s-o interpreteze drept furie, nici măcar o clipă. „Doar să-mi spui că ești bine.“

Intru mai mult în camera lui. Știu de ce face asta. L-am împiedicat să plece la Evie în ziua aia; acum îmi arată că dacă vrea să facă un lucru, îl face. N-am cum să-l opresc.

Mai întâi mă uit în șifonierul lui, apoi sub pat. Grămezi de haine, treninguri vechi, CD-uri și jocuri video, dar nu și geanta sport. Probabil a plecat cu ea la școală, plină cu haine. „La dracu’!“,

îmi spun. Stau în mijlocul camerei, în lumina slabă a după-amiezii. Sunt neajutorată, simt că mă scufund.

Îi deschid computerul și mai întâi mă uit în contul lui de e-mail. Sunt câteva sute de mesaje — de la Molly, Dylan, Sahil și mulți alții —, dar niciunul de la prietena lui. Apoi intru în contul lui de Skype și în cel de Facebook. Bineînțeles că a reînceput să posteze. În căsuța de căutare din susul ecranului scriu: „Evie".

Numele ei apare însoțit de o fotografie. E o poză diferită de cea pe care mi-a arătat-o Connor; în ea pare un pic mai în vârstă și zâmbește din tot sufletul. Îmi dau seama că nu e fata de la petrecerea Carlei, deși seamănă un pic.

Dar în fundal e Sacré-Coeur.

Mi se face rău, simt că mă scufund și mai mult.

Nu înseamnă nimic, absolut nimic. Mă aud vorbind cu glas tare. Mulți copii au fost la Paris. Sacré-Coeur e un obiectiv care nu lipsește din traseele turistice, o clădire în fața căreia trebuie să-ți faci o poză. E doar o coincidență că tot acolo a cerut-o Lukas în căsătorie pe Anna. Trebuie să fie.

O clipă mai târziu se aude un sunet de avertizare și se deschide o fereastră în josul ecranului. E un mesaj nou. De la Evie.

Ești online! spune ea

Brusc, mă reîntorc în mijlocul aventurii mele cu Lukas? Atâtea conversații care au început cu aceste cuvinte sau unele asemănătoare. Atâtea zile în care m-am lăsat atrasă în joc.

Și totuși, mi-o doream pe atunci, nu? Îmi doream toată povestea aceea.

Îmi alung gândurile. Trebuie să mă concentrez. Trebuie să răspund la mesajul lui Evie.

Îmi amintesc că-și închipuie că vorbește cu fiul meu. Aș putea să-i spun că se înșală sau aș putea încerca să aflu ce se întâmplă.

Da! scriu eu.

De pe telefon?

O clipă, nu înțeleg ce importanță are întrebarea ei, dar apoi îmi dau seama. Își închipuie că fiul meu nu e la computer, că nu e acasă.

Da.

Te iubesc.

Nu știu ce să răspund. Iarăși sunt aruncată în trecut, cu o forță care-mi taie respirația.

Spune-mi că și tu mă iubești.

Trebuie să mă concentrez asupra lui Connor. Fata asta crede că-l iubește sau cel puțin asta îi spune.

Te iubesc, îi spun.

Ai plecat de la școală? Ești pe drum?

Deci e adevărat. Trage chiulul ca să se vadă cu fata asta. Sunt gata să-i răspund, dar îmi sună telefonul. Sună prea tare și tresar înainte să pun mâna pe el:

— Connor?

Dar nu e el, e Anna.

— Julia, spune ea.

Pare grăbită, cu respirația întretăiată de neliniște, dar nu mă pot ocupa de ea acum. Pe lângă Connor, pare complet neimportantă.

— Nu pot vorbi acum. Îmi pare rău.

— Dar…

— Connor a dispărut. E complicat. Te sun eu mai încolo, promit. Îmi pare rău.

Închei conversația înainte să-mi poată răspunde, apoi tastez din nou:

Da, sunt pe drum.

Nu-mi vine să cred că o să ne cunoaștem în sfârșit! Și nu-mi vine să cred că l-am găsit!

Simt cum mă încordez, iar pielea mi se strânge. Pe cine au găsit?

Închipuie-ți! După atâta timp! Tatăl tău!

Sub mine pare să se deschidă o trapă. Mă scufund.

Deci asta făcea? Încerca să-l găsească pe tatăl lui.

Și a reușit.

Dar cum?

Mă străduiesc să rămân în prezent. Trebuie. Încerc să-mi imaginez ce ar putea răspunde fiul meu.

Da, așa-i! O să fie extraordinar! Mai zi-mi o dată, unde ne întâlnim?

Trimit mesajul și îmi răspunde o clipă mai târziu.

La gară, unde am stabilit! Ne vedem acolo!

Mă aplec să scriu, dar imediat vine ultimul ei mesaj. Trei sărutări. Și dispare.

Futu-i! îmi spun. Futu-i! Poate ar fi trebuit să-i spun cine sunt, că sunt furioasă, că ar face bine să-mi spună imediat unde are de gând să se vadă cu fiul meu.

Dar acum e prea târziu. Punctul verde de lângă numele ei a dispărut. S-a deconectat și nu mai am cum să iau legătura cu ea. M-am împotmolit, și habar n-am unde s-a dus fiul meu. *La gară.* Ar putea fi oriunde.

Roțile zimțate din mintea mea încep să se învârtă, mașinăria se pune în mișcare. Nu-mi pot permite să mă afund în disperare. Trebuie să rămân concentrată. Care gară? Trebuie să fie un indiciu. Pe birou e un teanc de ziare și reviste, iar după ce arunc o privire pe ele, deschid sertarul. Nimic. Doar pixuri și creioane, exemplarul din *Ghidul autostopistului galactic* pe care i l-a dat Hugh de ziua lui acum câțiva ani, un perforator și un capsator, o foarfecă, niște post-it-uri — recuzita studiului.

Mă ridic și mă întorc. Mă uit la posterul cu fotbaliști de deasupra patului, la eșarfa atârnată în cuierul de pe ușă. Niciun indiciu, niciun loc în care pare că ar fi indicat să caut.

Apoi îmi vine o idee. Mă întorc la computerul lui și o clipă mai târziu deschid istoricul navigării pe internet. Primul lucru pe care îl văd e un nou cont de Twitter pe care probabil și l-a creat între timp: @ajutămăsămigăsesctatăl. Dar înainte să

înțeleg ce înseamnă asta, văd în capul listei ultimul site pe care a intrat. În dimineața asta, chiar înainte să meargă la școală. Eurostar.com.

Când apăs pe link, se deschide o hartă cu Gare du Nord.

E în drum spre Paris.

Capitolul treizeci și unu

Încerc să-mi spun că e o coincidență, că n-are nicio legătură cu Lukas.

Dar nu-mi vine să cred asta. Nu tocmai azi. Ziua când Lukas urmează să se întoarcă la Paris; nu poate fi o coincidență că și fiul meu merge acolo.

Chiar dacă Hugh a vorbit cu Evie, chiar dacă e sigur că e fată.

Anna răspunde după ce se aude soneria de două ori.

— Slavă Domnului! strigă ea.

Am gura uscată, sunt disperată.

— Anna, ascultă-mă…

— Slavă Domnului! repetă ea.

Simt ușurare în glasul ei, dar mai e ceva. Ceva de rău augur. Are respirația întretăiată și pare cuprinsă de panică.

— Îmi pare atât de rău.

Coboară vocea, aproape că șoptește, abia disting ce spune. Ca și când ar vrea să nu fie auzită de altcineva.

— Am încercat să-i spun. Am încercat. Îmi pare rău foarte rău…

Are un ton speriat și frica ei mă contaminează și pe mine.

— Anna, ce s-a întâmplat? Unde e Lukas? E cu tine?

Pare că nici nu m-a auzit.

— N-am putut aștepta. Am încercat să-i zic. Azi. Am încercat să-i spun că s-a terminat, că trebuie să plece…

— Unde e? Anna!

— A plecat furios. Dar o să se întoarcă din clipă-n clipă. Am intrat în computerul lui, Julia,

cum ți-am promis. Să mă uit după fișierele alea. Și am găsit altceva.

Se simte un tremur în vocea ei. O nesiguranță pe care n-am mai auzit-o înainte.

— Ce? Ce-ai găsit?

— Am găsit fișierele cu tine. Erau într-un dosar denumit „Julia“, dar am găsit încă unul.

Știu ce urmează să spună.

— Unul numit „Connor“…

Lumea pare să dispară din jurul meu.

— Și în el sunt multe poze.

Am înlemnit, m-am transformat într-un punct minuscul. Mă simt ca și când n-aș mai fi respirat de câteva zile. Mă străduiesc să vorbesc. Glasul meu o șoaptă:

— Ce poze?

— Păi… poze cu el…

— Ce fel de poze?

— Poze obișnuite. Cu el zâmbind spre aparat.

— Doamne…

— Crezi că s-a folosit de mine numai ca să ajungă la Connor?

— Nu. Nu.

Mă întreb dacă nu cumva incertitudinea mea se datorează faptului că nu pot înfrunta gândul că ar putea fi adevărat.

— Connor a fugit de acasă.

— A fugit?

— S-a dus să se vadă cu Evie. Prietena lui. La Paris. Se întâlnesc cu tatăl lui Connor.

— Cu tatăl lui? Dar cum…?

— Nu știu. Online, cred.

— Așteaptă. Cum ai zis că o cheamă pe prietena lui?

Închid ochii. Frica mi se intensifică, mă infectează. Simt furnicături pe piele. Mă străduiesc să vorbesc.

— Evie. De ce?

Oftează.

— Julia, am găsit o listă în computerul lui Ryan. Sunt mai multe nume de utilizator și parole.

Vorbește ezitant, ca și când ar fi nesigură sau ar înțelege lucrurile pe măsură ce mi le spune.

— Cel puțin asta cred că sunt, adaugă ea, după care face o pauză lungă. Unul dintre ele e al lui Lukas, dar mai sunt multe. Argo și nu mai știu cum, Crab, Baskerville, Jip. Și alte nume. Foarte multe. Dumnezeu știe ce face cu ele.

Știu ce urmează să spună.

— Unul dintre numele astea e Evie.

Ceva în mine se frânge. Acum sunt sigură.

— Oh, Doamne.

Am avut la dispoziție săptămâni ca să înțeleg. Luni de zile. Dar pur și simplu n-am vrut.

— De unde crezi că o știe? întreabă ea. Cum crezi că a cunoscut-o pe prietena lui Connor?

— Anna. Nu o *știe*. Cred că *este* prietena lui.

— Dar…

— Computerul lui e acolo în clipa asta?

— Da…

— Intră pe contul lui de Facebook.

Aud zgomotele pe care le face intrând în altă cameră. Deschide un computer și se aud acordurile de întâmpinare. Câteva clipe mai târziu spune:

— Am intrat. A rămas conectat la Facebook. Ce…?

Și se oprește.

— Ce-i? Anna, spune-mi!

— Ai dreptate. Fotografia de profil e cu o tânără. Iar numele… nu e Ryan. Ai dreptate, Julia. E Evie.

Înțeleg totul dintr-odată. Îmi vin în minte toate lucrurile pe care le-am ignorat, pe care n-am vrut să le văd. Toate lucrurile pe care le-am lăsat necercetate. Mă apropii de patul lui Connor. Mă așez. Salteaua se lasă sub mine. Pătura păstrează mirosul lui. Mirosul băiatului meu. Pe care l-am pus în pericol.

— Anna, spun eu. Trebuie să mă ajuți. Du-te la gară. La Gare du Nord. Găsește-l pe fiul meu.

Cobor la parter și chem un taxi, apoi îl sun pe Hugh. N-am timp să mă duc la spital, să-i explic față în față. Trebuie să urc în următorul tren spre Franța.

Răspunde după ce se aude soneria de trei ori.

— Julia? Ai aflat ceva?

Încă nu știu ce o să-i spun.

— E în drum spre Paris.

— Paris?

E șocat. Vreau să-i spun. Trebuie să-i spun.

Și totuși, nu știu cum.

— Pot să-ți explic…

— De ce Paris?

— Connor… crede că se duce să se întâlnească cu Evie.

— De unde știi?

— Am vorbit cu ea.

— Păi, sper că i-ai zis cât de ridicolă e povestea asta. Connor are paișpe ani, ce Dumnezeu! N-ar trebui să tragă chiulul și să dea fuga la Paris. Ce ți-a zis?

Încerc să-i explic.

— Nu-i așa de simplu. Am stat de vorbă online. M-am conectat de pe computerul lui iar. Evie a crezut că vorbește cu el. Așa am aflat încotro a plecat.

Mă opresc. Mi-a venit taxiul, îl aud oprind în fața casei.

— Trebuie să plec.

N-am avut timp să-mi fac un bagaj, însă mi-am pus în geantă pașaportul și cei patruzeci de euro pe care i-am adus când m-am întors de la Paris și pe care i-am păstrat într-un sertar din bucătărie.

— Unde?

— Plec la Paris să-l aduc înapoi.

— Julia…

— Trebuie, Hugh.

Urmează un moment de tăcere, în care hotărăște ce să facă.

— Vin și eu. Urc în primul tren pe care-l prind. Ne vedem acolo.

Iau loc în tren. Sunt amorțită, nu mă pot concentra. Nu pot să citesc, nici să mănânc. Am lăsat siguranța în urmă și nu știu ce mă așteaptă.

Mă străduiesc să stau cât mai liniștită cu putință. Mă uit la oamenii din jurul meu. Un cuplu american de pe culoar discută despre ședința la care tocmai au participat; vorbesc la obiect, pe un ton profesional, ceea ce mă face să cred că nu sunt iubiți, ci doar colegi de serviciu. În fața mea un alt cuplu stă în tăcere; ea are căști și dă din cap în ritmul muzicii, el se uită pe un ghid turistic. Îmi dau seama dintr-odată că noi toți purtăm măști, tot timpul. Prezentăm lumii doar o fațetă, o versiune a noastră. Ne luăm o față diferită în funcție de persoana cu care ne aflăm și în funcție de așteptările ei de la noi. Chiar și când suntem singuri purtăm o mască, versiunea care am prefera să fim.

Întorc capul și mă uit pe fereastră, în timp ce trenul iese din oraș, străbătând peisajul rural. Pare că accelerăm; intrăm în tunel cu mare viteză. Se aude o bufnitură surdă și o clipă totul se face negru. Închid ochii și o văd pe Frosty punându-și paharul jos — vin roșu, pe care, ca de obicei, îl bea cu paiul. E machiată cu multă grijă, deși e miezul zilei, iar peruca și-a lăsat-o la etaj.

— Draga mea, unde e Marky?

Mă uit la ea. Are un aer îngrozit, și nu-mi dau seama de ce.

— La etaj. De ce?

— Vino! îmi spune.

Apoi iese în fugă din bucătărie și, deși alergăm cât de tare putem, tot am impresia că ne mișcăm cu încetinitorul. Urcăm scara cu trepte înnegrite și nemochetate, iar când ajungem la dormitorul pe care îl împart cu Marcus, ușa nu se deschide. A pus

un scaun în ușă, iar Frosty trebuie să se opintească cu umărul în ea ca s-o deschidă.

Alung amintirea. Îmi verific din nou telefonul. Ar trebui să am semnal în tunel, dar n-am. Mă aplec spre cuplul american și-i întreb dacă au semnal. „Eu nu“, răspunde femeia, clătinând din cap, iar colegul ei îmi spune că deja a întrebat pe un angajat și că nu are nimeni. „Se pare că e o problemă tehnică.“ Mă străduiesc să zâmbesc și le mulțumesc, apoi mă sprijin de spetează. Va trebui să aștept.

Mintea îmi zboară la ce mi-a zis Anna. Numele de utilizator ale lui Lukas. Pe Argo și nu mai știu cum îl știu. Crab, Baskerville și Jip sigur sunt legate între ele, dar nu-mi dau seama cum.

Baskerville e simplu, îmi spun. E numele unor caractere[16]; în rest, singura referință care-mi mai vine în minte e Sherlock Holmes — *Câinele din Baskerville*[17]. Încetul cu încetul, descifrez toate aluziile: Jip e din *David Copperfield* și din *Povestea doctorului Dolittle*, iar Crab e din Shakespeare, deși nu-mi aduc aminte din ce piesă. Iar Argos e din *Odiseea*.

Toate sunt nume de câini.

Și totul se leagă. Înțeleg dintr-odată. Acum câțiva ani, când Connor avea nouă sau zece ani, am fost toți trei într-o vacanță în Creta. Am stat într-un hotel de lângă plajă. Într-o seară, eram la masă și discutam despre numele noastre — ce origine și ce semnificație au. Mai târziu, Hugh le-a căutat pe toate pe internet, iar la micul dejun ne-a povestit ce a descoperit. Numele meu înseamnă „vioaie“, iar al lui, „minte“ sau „spirit“.

— Și al meu? a întrebat Connor.

— Al tău e irlandez, i-a zis tatăl lui. Se pare că înseamnă „iubitor de câini“.

Adevărul pe care l-am tot ocolit nu mai poate fi evitat. Încă de la început, din prima clipă când mi-a scris Lukas, folosind numele Largos86, a fost vorba de Connor.

Despre el a fost vorba tot timpul.

---

[16] E vorba de caracterele tipografice create de John Baskerville (1706–1775).

[17] Roman publicat de Arthur Conan Doyle în 1902.

Capitolul treizeci și doi

Ieșim din tunel în lumina amurgului. Pun mâna pe telefon, dar nu am semnal, și, în timp ce aștept să vină, mă uit pe fereastră.

Peisajul francez, învăluit într-o pâclă subțire, pare ireal. Văd hipermarketurile dezolante, cu parcările lor uriașe în care nu se zărește niciunul dintre cumpărătorii care au venit acolo cu mașinile. Acum, trenul pare să înainteze într-un ritm diferit, ca și când simplul fapt de a călători într-o țară diferită a făcut ca lumea să se schimbe. Îmi dau ceasul înainte cu o oră. Un minut mai târziu văd trei liniuțe în iconița pentru semnal și, după o secundă, telefonul meu scoate un bip, anunțându-mă că am un mesaj vocal. E de la Anna.

Îl ascult. „Julia!“, începe ea. Deja caut indicii; în fundal aud ceea ce pare să fie hărmălaia gării, iar Anna pare încântată. Vești bune? Oare e posibil? „L-am găsit! continuă ea. Tocmai cobora din tren când am ajuns în gară.“ Vocea nu i se mai aude câteva clipe, ca și când și-ar fi lipit telefonul de piept, iar apoi: „Scuze, dar nu vrea să vorbească cu tine“. Coboară glasul: „E stânjenit, cred. În fine, suntem la o masă cu câte un milkshake în față, iar când terminăm mergem la mine. Sună-mă după ce asculți mesajul și ne vedem la mine“.

Simt un amestec de ușurare și neliniște. Mi-aș dori să fie în continuare la aceeași masă ori să-l fi dus în altă parte. Oriunde numai la apartamentul ei nu. Anna nu înțelege în ce pericol se află.

O sun, dar nu răspunde. Hai odată, îmi spun în sinea mea, iar și iar, dar nu răspunde. Încerc a doua oară și a treia oară. Tot nimic. E inutil. Îi las un mesaj, e tot ce pot să fac, apoi îl sun pe Hugh.

Nici el nu răspunde; intră direct mesageria vocală. Cred că e și el în tren și n-are semnal. Îi las un mesaj în care-l rog să mă sune. Sunt pe cont propriu.

Rămân pe loc. Mă concentrez asupra respirației, încerc să-mi păstrez calmul. Mă străduiesc să țin la distanță pofta de a bea.

Încerc să-mi dau seama de ce face Lukas toate astea. De ce a pretins că e prietena fiului meu, de ce l-a ademenit la Paris.

Mă gândesc la câini. Largos86.

În cele din urmă, mintea mea acceptă ultimul adevăr pe care l-a tot evitat.

Lukas e tatăl lui Connor.

Fragmentele încep să se ordoneze. Probabil s-a împrietenit mai întâi cu Kate, iar mai apoi, cam în aceeași perioadă, cu Anna. E posibil ca niciuna dintre ele să nu fi știut de existența lui în viața celeilalte; poate cu Kate era prieten doar online. Poate el a convins-o să-l ceară pe Connor înapoi, iar apoi, chiar când era pe punctul să reușească, a fost omorâtă.

Așa că Lukas a încercat să ajungă la fiul meu pe singura cale pe care o mai avea la dispoziție. Prin mine.

Cum de nu mi-am dat seama? Mă gândesc la momentele în care m-am gândit că Lukas îmi ascundea ceva, la lucrurile pe care le-am întrezărit, dar pe care am ales să le evit.

Oare ce credea Lukas că se va întâmpla? Mă întreb dacă spera că o să divorțez ca să fiu cu el, că o să avem o familie fericită împreună.

Îmi amintesc perioada în care mă suna Kate. *Îl vreau înapoi. E fiul meu. Nu mai poți să-l ții la tine. Mi-aș dori să nu te fi lăsat niciodată să-l iei.*

Acum știu că era el. Lukas o învăța ce să-i spună. Lukas își voia fiul înapoi. Fiul meu.

Îl vreau pe Connor, îmi spune Kate, iar și iar, noapte de noapte.

În adâncul meu, știu că încă ar fi în viață dacă nu i-aș fi spus nu.

Ajungem la Gare du Nord, cobor din tren și urc într-un taxi. Deja s-a întunecat, iar ploaia cade pe străzile lucioase ale Parisului în timp ce mașina înaintează spre arondismentul unsprezece. L-am sunat pe Hugh și i-am dat adresa Annei; mi-a zis că ne întâlnim acolo. Acum încerc din nou să iau legătura cu Anna. Trebuie să vorbesc cu fiul meu.

Ecranul îmi arată că e online, că poate purta o conversație video. O sun și, câteva clipe mai târziu, pe ecranul telefonului se deschide o fereastră. Văd livingul Annei, mobilele pe care le știu, aceleași fotografii pe pereți. O clipă mai târziu apare și ea.

— Slavă Domnului! Anna…

Înlemnesc. Are un aer răvășit, ochi mari și înroșiți. Pare îngrozită.

— Ce s-a întâmplat? Unde e Connor?

Se apropie de ecran. Se vede că a plâns.

— Anna, unde e fiul meu?

— E aici, spune ea, dar clatină din cap. S-a întors Ryan. Era furios…

O întrerup.

— Dar Connor era cu tine!

— Nu, nu. Connor aștepta afară. Dar… nu l-am putut opri. Pozele din computerul lui… Cred că o să i le trimită lui Hugh. Și… și m-a lovit.

Pare amorțită, aproape ca și când ar fi fost anesteziată.

Mă gândesc la episodul cu David, la incidentul din mașină, la cuțit.

— Era furios.

— Asta nu-i o scuză! Anna, trebuie să pleci de acolo!

Se apleacă din nou spre ecran.

— N-am pățit nimic. Ascultă — se uită peste umăr —, n-am mult timp la dispoziție. Trebuie să-ți spun ceva. Am un pistol.

La început, am impresia că am auzit greșit, dar are o expresie gravă. Îmi dau seama că am auzit bine.

— Ce…? Un pistol? Pentru ce?

Începe să vorbească precipitat:

— Când a murit Kate… un prieten al meu… mi-a zis că poate să-mi facă rost de o armă. Pentru protecție. Și am zis nu, dar…

— Dar ce?

— Dar apoi, povestea asta cu Ryan. Eram speriată. Am…

— Ai zis da.

Dă aprobator din cap. Mă întreb cum s-a ajuns aici și dacă-mi ascunde ceva în legătură cu Ryan. Despre ce a făcut deja.

— Dar…, spun eu. Un pistol?

Nu răspunde. O văd uitându-se peste umăr. S-a auzit un zgomot. Și se aude încă o dată. O bufnitură.

— Ascultă…, continuă ea repede, în șoaptă, și mi-e greu să disting ce spune. Mai e ceva. Hugh mi-a cerut să promit că nu-ți spun, dar trebuie…

— Hugh?

Numele lui e ultimul lucru pe care mă așteptam să-l aud.

— …e despre Kate. Tipul ăla la care au găsit cercelul. Nu el e făptașul.

Clatin din cap. Nu. Nu se poate.

— Cum adică, nu el e făptașul?

— Are un alibi.

— Hugh mi-ar fi zis. Nu m-ar fi lăsat să cred…

Dar nu-mi termin fraza. Poate că m-ar fi lăsat. Ca să mă liniștesc.

— Îmi pare rău, dar e adevărat. Hugh mi-a zis…

Se aude un zgomot puternic la ea în cameră. Pare să fie o ușă care se trântește, apoi o voce spune ceva, dar nu pot distinge cuvintele.

— Trebuie să plec. S-a întors.

— Anna…! Nu…

Însă n-apuc să-mi termin fraza. Peste umărul ei îl văd pe Lukas, care strigă cu o față furioasă. Ceva strălucește în mâna lui, dar nu-mi dau seama ce e. Anna se ridică în picioare, blocându-mi vederea. Îl aud întrebând-o cu cine vorbește, apoi cuvintele: „Cine dracu'…“ și „puștiul“. Anna icnește și ecranul se înnegrește. Îmi dau seama că a împins-o în masă, că a căzut pe laptop și a blocat camera. Când revine imaginea, laptopul e pe podea și prin camera lui văd podelele, un covor, marginea unuia dintre scaune.

Dar pot să aud ce se întâmplă. Îl aud spunându-i că o s-o omoare, iar pe ea gâfâind, plângând, strigând: „Nu!“, iar și iar. O strig, dar degeaba. Aud o bufnitură, un trup lovit de perete, apoi de podea. Nu-mi pot lua ochii de la ecran. Laptopul e lovit din nou, imaginea se schimbă. Apare capul Annei, lovindu-se de podea. Icnește, iar o clipă mai târziu e smulsă brusc. Se aude încă o bufnitură când Lukas o lovește cu pumnul — un zgomot înfiorător de țesut zdrobit. O strig, dar tot ce pot să fac e să privesc în timp ce capul ei e izbit iar și iar, până când, în cele din urmă, o reduce pe Anna la tăcere.

Mă uit la ecran. Camera e liniștită. Goală. Și tot nu-l văd pe Connor. Mă cuprinde groaza.

Închei conversația copleșită de disperare. Într-o franceză îngrozitoare, îl întreb pe taximetrist cam în cât timp ajungem, iar el îmi răspunde că între cinci și cincisprezece minute. Sunt înnebunită, îmi simt fiecare nerv trepidând de o energie pe care n-o mai pot stăpâni. Îmi vine să deschid portiera, să sar în trafic, s-o iau la fugă spre destinație, dar știu că, și de-aș putea, n-aș ajunge mai repede. Așa că mă las pe spetează și îndemn mașinile în gând să meargă mai repede.

Îl sun pe Hugh. Nici acum nu-mi răspunde.

— La dracu'!

Dar nu pot să fac nimic. După o vreme, încep să recunosc străzile. Îmi aduc aminte că am mers pe

aici în aprilie. Copleșită de durere, arzând într-un foc pe care m-am păcălit că reușisem să-l evit. Cât de simple ar fi putut fi lucrurile atunci — tot ce trebuia să fac era să îndur, să supraviețuiesc durerii —, dar nici măcar nu mi-am dat seama atunci.

În cele din urmă, ajungem pe strada unde locuiește Anna. Văd spălătoria, care e închisă, iar peste drum o *boulangerie*[18], de unde ne-am cumpărat pâine pentru micul dejun. Trebuie să fiu precaută.

Îi cer șoferului să oprească la câteva numere distanță de clădirea unde locuiește Anna; s-ar putea să fie mai bine dacă-i iau prin surprindere. Plătesc cursa și cobor. O clipă mai târziu îmi sună telefonul.

E Hugh.

— Tocmai am ajuns în Franța. Unde ești?

— Acasă la Anna. Connor cred că e aici.

Îi spun ce am văzut și-i cer să sune la poliție.

— Anna a fost atacată. Îți explic restul mai târziu. Și încă ceva, Hugh.

— Da.

Nu vreau să-l întreb, dar știu că trebuie.

— Individul pe care l-au arestat. Ce s-a întâmplat cu el?

— Cum adică, ce s-a întâmplat cu el?

Zi-mi adevărul, îmi spun în sinea mea. Zi-mi adevărul fără să ți-l cer eu, și poate mai avem o șansă.

— Mi-ai spus că l-au pus sub acuzare.

Tace și îmi dau seama că tot ce mi-a spus Anna e adevărat, iar Hugh înțelege că și eu știu.

Îl aud tușind.

— Îmi pare rău.

Nu spun nimic. Abia mai pot respira, dar trebuie să-mi păstrez calmul.

— Am crezut că așa e cel mai bine. Julia?

Îmi spun că totul o să fie bine. Hugh o să sune la poliție, și în scurtă vreme or să ajungă aici. Încerc să-mi spun că, orice ar fi făcut, Lukas e tatăl lui

Connor. Chiar dacă-l ascunde undeva, sigur n-o să-i facă rău.

Aș putea să-i spun. Aș putea să-i spun lui Hugh de ce suntem aici. Dar nu pot. Nu așa.

— Sună la poliție și vino-ncoace. Te rog.

Alerg spre clădirea unde locuiește Anna, apoi încerc ușa. Am noroc. Interfonul e stricat, cum mi-a zis că se întâmplă deseori. Ușa se deschide și pășesc înăuntru, închizând-o cu grijă în urma mea.

O iau pe scară fără să aprind lumina. La primul etaj văd ușa Annei, așa cum mi-o aminteam. Prin panourile de sticlă mată ale ușii se vede o lumină slabă, dar când mă apropii de ea nu aud niciun zgomot. Nicio voce, niciun strigăt. Nimic. Mă apropii de măsuța de scris de pe hol și, cu multă grijă, trag sertarul, rugându-mă să găsesc cheia de rezervă pe care Anna obișnuiește s-o ascundă acolo și să nu-și fi schimbat broaștele de când am fost ultima oară la ea.

Am noroc. Cheia e acolo, lipită cu scotch de partea de jos a sertarului. O iau și mă apropii din nou de ușă. Tot nu se aude nimic. Descui și intru. Lumina din hol e aprinsă, iar pe o măsuță e o vază cu flori ofilite. Pășesc cu grijă, dar scârțâitul pantofilor mei se aude incredibil de tare în liniștea din casă.

Apartamentul pare mult mai mare în întuneric. Fac eforturi uriașe să nu strig, să nu întreb dacă e cineva înăuntru. Îmi dau seama că nu știu ce mi-aș dori mai mult: să fie cineva sau să nu fie nimeni.

Caut prin apartament, încăpere după încăpere. În living televizorul e pornit pe un post de știri, dar fără sonor. Iar în bucătărie văd un scaun răsturnat, iar pe pereți sunt împrăștiate rămășițe maronii și lipicioase de mâncare. Ceva îmi scrâșnește sub tălpi, iar când cobor privirea văd cioburile unui bol albastru cu dungi, în care trebuie să fi fost mâncarea.

Merg mai departe. Mă uit în dormitorul lui Kate, apoi mă duc spre dormitorul Annei. Șovăi în prag.

Mă întreb ce aș putea găsi înăuntru. Mi-o imaginez pe Kate cu craniul spart, cu părul năclăit de sânge, cu ochii deschiși, cu mâinile și picioarele răsucite.

Inspir adânc și înghit în sec. Deschid ușa.

În lumina difuză, patul pare acoperit cu sânge, dar când aprind becul, văd că, de fapt, ce am crezut a fi o pată e un cearșaf atârnat peste marginea patului. Camera e la fel de goală ca restul apartamentului.

Nu înțeleg. Îmi scot telefonul și deschid aplicația, „Găsește Prieteni“. Punctul roșu clipește în continuare, fiind suprapus cu al meu, chiar aici, chiar în locul unde stau. Ar trebui să fie aici.

O sun. O clipă, aud sunetul de apel internațional, apoi un bâzâit, gros și insistent, de undeva de la picioarele mele. Mă aplec. Un telefon vibrează sub pat, cu ecranul pâlpâind. Probabil a căzut pe podea, a fost lovit cu piciorul și a ajuns acolo. Mă așez în genunchi și-l iau în mână, dar în același timp văd că mai e ceva lângă el, ceva lucios și metalic. Pistolul.

Înlemnesc. Nu vreau să-l ating. Mă întreb cum a ajuns aici. Mi-o imaginez pe Anna luptându-se cu Lukas, încercând să pună mâna pe pistol și să-l amenințe. Poate a fost azvârlit sub pat în timpul încăierării. Sau poate Anna nici n-a reușit să ajungă la pistol. Poate aici îl ținea ascuns.

Dar unde e Connor?

Simt că lumea se prăbușește, că începe să se dezintegreze. Trag aer în piept și îmi spun să rămân calmă. Mă așez pe pat, cu pistolul lângă mine. Pe telefonul Annei apare apelul ratat de la mine, dar văd și un mesaj, care a fost trimis de la un număr pe care nu-l recunosc. „Julia, scrie în mesaj, dacă vrei să-l găsești pe Connor, sună la numărul ăsta.“

Ezit, însă doar un moment. N-am de ales. Ating ecranul și numărul se formează.

E un apel video și, după o clipă, mi se răspunde. Pe ecran apare conturul unui chip. E Lukas. Stă în

întuneric, în fața unei ferestre. Corpul lui blochează puțina lumină care vine din stradă, așa că nu-i disting decât silueta. O secundă mă gândesc la emisiunile cu infracțiuni, în care victima nu poate fi recunoscută și are vocea distorsionată, dar apoi îmi amintesc de conversațiile noastre video de dinainte.

— Ai găsit telefonul.

Inspir adânc și încerc să-mi fac curaj. Pun mâna pe pistolul de lângă mine; mă face să mă simt mai puternică.

— Ce vrei? întreb.

Vocea încă îmi tremură. Îmi dau seama cât de nepotrivită e întrebarea mea.

Se apleacă în față. Fața îi e luminată de strălucirea ecranului. Zâmbește.

E neschimbat, și totuși nu-l recunosc. Lukas așa cum îl știam eu a dispărut complet.

— Unde e Connor?

— Habar n-am.

Vorbele lui sună amenințător.

— Lasă-mă să-l văd.

Nu mă ia în seamă.

— După cum am zis, am hotărât că vreau partea lui Connor din banii surorii tale.

Știu că minte. Vocea lui e monotonă, neconvingătoare. Chiar dacă n-aș ști adevărul, tot mi-aș da seama că minte.

— Nu e vorba de bani. Știu cine ești.

— Serios?

Închid ochii. Mă copleșește ura, nu-mi pot liniști mintea. De câtă vreme vorbește acest om cu fiul meu? Tatăl lui, care s-a dat drept prietena lui.

O clipă mă simt uriașă, de neoprit, ca și când ura mea e nemărginită și aș putea folosi tehnica prin care comunicăm — cablurile de fibră optică, sateliții — ca să-l distrug numai prin puterea voinței.

Dar știu că nu pot. Mă străduiesc să-mi concentrez din nou atenția asupra ecranului. Lukas

vorbește în continuare, dar nu-l aud.

— Dă-i drumul, spun eu. Dă-le drumul amândurora. Ce ți-au făcut?

Nu-mi răspunde. Mă ignoră. Ridică un stick.

— Ți-am zis ce o să se întâmple dacă nu ne lași în pace pe mine și pe Anna…

Și în fața ochilor îmi apare o imagine. Eu și cu el, într-o cameră de hotel, făcând sex. Am o mână pe tăblia de la capul patului, iar el e în spatele meu. Mi se face scârbă.

— Nu face asta. Te rog. Lasă-mă să-l văd pe Connor.

Râde.

— Prea târziu. Ți-am zis că o să spun adevărul familiei tale.

Se ridică în picioare, ținând telefonul în față, în așa fel încât fața lui rămâne statică. Pare că fundalul se zdruncină, ca o navă răsturnată. În cadru apare un bec — ars sau probabil stins —, apoi o ușă cu panouri de sticlă, dincolo de care trebuie să fie o altă cameră, iar lângă ușă un aragaz.

— Julia…, spune el.

Imaginea se învârte din nou, apoi se stabilizează; Lukas s-a oprit, ca și când ar fi adâncit în gânduri. Peste umărul lui văd o fereastră, iar pe fereastră, strada.

— Vreau partea lui Connor din banii surorii tale. Mi se pare corect, din moment ce n-am s-o mai obțin pe a Annei.

Nu înțeleg de ce face asta.

— Știu că nu e vorba de banii ăia nenorociți! strig eu, simțind cum clocotește furia în mine. Știu cine ești, nebunule!

Nu mă ia în seamă.

— Să nu uiți de pozele alea. Uite cum facem. Ce-ar fi să rămâi acolo peste noapte? Simte-te ca acasă, sunt sigur că pe Anna n-ar deranja-o. Și mâine, la prima oră, vin eu acolo. Îmi dai banii, iar

eu îți dau ăsta, spune el, ridicând iarăși stick-ul. Sau îl dau familiei tale. Tu alegi.

Tac. N-am nimic de spus, niciun loc în care să mă duc.

— Am înțeles. Atunci pe mâine, râde el.

Și, tocmai când mă pregătesc să-i răspund, adaugă:

— Și dacă vrei, putem să ne-o mai tragem o dată, de dragul vremurilor de altădată.

Apoi închide.

Mă ridic în picioare. Furia mea e vulcanică, dar neputincioasă. Îmi vine să mă năpustesc, să strivesc și să distrug, dar nu pot să fac nimic. Mă uit la pistol și-l ridic. Îmi atârnă greu în mână.

N-am timp să mă gândesc. Poliția încă n-a apărut, dar s-ar putea să vină în curând. Un drum inutil pentru poliție, însă eu deja am intrat în apartament; am o armă în mână și or să-mi pună întrebări. Așa că trebuie să plec. Iau pistolul cu mine și cotrobăi prin scrinul de lângă fereastră. Scot un pulover de culoare galbenă și înfășor pistolul în el, apoi îl pun în geantă. Închid ușa când ies din apartament și cobor treptele în fugă.

Lukas a făcut o greșeală. Când s-a răsucit cu telefonul în bucătărie, am reușit să văd strada peste umărul lui drept. Doar câteva clipe, dar a fost suficient. Pe fereastră am văzut un rând de magazine și o firmă pe care scria: „CLUB SANTÉ!“, cu un semn al exclamării elegant și un logo alcătuit dintr-o linie curbată și un punct. Deasupra firmei se vede un cuvânt: „Berger“.

După ce nu mai văd apartamentul în urma mea, deschid navigatorul telefonului și scriu cuvintele în fereastra de căutare, rugându-mă să nu fie un club cu mai multe centre. Spre deznădejdea mea, sunt două — unul în arondismentul nouăsprezece, celălalt în arondismentul șaptesprezece —, însă amândouă au atașată o hartă, și unul pare să fie pe o stradă aglomerată, iar celălalt lângă un parc.

Probabil Lukas e în arondismentul nouăsprezece, care cred că e la trei-patru kilometri de aici.

Trebuie să mă duc acolo. Trebuie să-l iau pe Connor și poate reușesc să-l forțez pe Lukas să-mi dea stick-ul, s-o lase în pace pe Anna și pe noi toți.

Fac cu mâna unui taxi. Îi dau adresa șoferului și urc pe bancheta din spate.

— Cât facem? îl întreb eu în engleză.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că trebuie să vorbesc în franceză:

— *Combien de temps pour y arriver?*[19]

Se uită la mine în retrovizor și îmi răspunde dând din umeri, cu un aer indiferent:

— *Nous ne sommes pas loin.*[20]

De retrovizor atârnă un copăcel de plastic, iar pe bord are lipită o fotografie: o femeie și un copil. Familia lui, cred, care mă face să mă gândesc la a mea. Întorc privirea și mă uit pe geam la străzile pe care le lăsăm în urmă. A început să plouă destul de tare, iar lumea și-a scos umbrelele sau se apără cu ziare ținute pe creștet. Îmi sprijin capul de geamul rece și închid ochii. Aș vrea să stau așa pentru totdeauna. În liniște, la căldură.

Dar nu pot. Îmi scot telefonul și-l sun pe soțul meu.

— Hugh, unde ești?

— Tocmai am intrat în Gare du Nord.

— Ai sunat la poliție?

Tace.

— Hugh?

— Da. Am sunat. Au pornit într-acolo.

— Trebuie să-i suni din nou. Te rog. Am fost la Anna. Nu e acolo. Nu e nimeni în apartament. Ea și Connor… Cred că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Îngrozitor?

— Vino la adresa asta, îi spun eu, și-i dau adresa clubului. Cât de repede poți.

— De ce? Julia? Ce-i acolo?

Închid ochii. Asta e. Trebuie să-i spun:

— Hugh, ascultă-mă. Acolo s-a dus Connor. Această Evie… ei bine, nu există.

— Dar am vorbit cu ea.

— E doar un nume de care s-a folosit ca să-l ademenească aici pe Connor.

— Cine s-a folosit?

— Hugh, ascultă-mă. Connor l-a găsit pe tatăl lui. Pe tatăl lui adevărat. A venit aici să-l cunoască, dar e în pericol.

Urmează câteva clipe de tăcere. Nici nu-mi pot imagina ce trebuie să simtă soțul meu acum. Peste o clipă o să mă întrebe de unde știu, ce s-a întâmplat, și totul o să iasă la iveală. Inspir adânc. Sunt pregătită.

— Tatăl lui Connor… Îl cunosc… Nu mi-a spus cine era de fapt, dar…

Hugh mă întrerupe:

— Dar nu e posibil!

— Cum adică?

Îl aud oftând.

— Îmi pare rău, Julia. Mi-a spus Kate…

— Ce?

— Tatăl lui Connor e mort.

Tac o clipă.

— Ce? Atunci cine e? Nu se poate.

— N-am cum să-ți spun acum. Nu așa.

Aud un anunț în fundal. Trenul lui a intrat în gară.

— Hugh! strig eu. Spune-mi!

— Am ajuns. Trebuie să cobor.

— Hugh!

— Îmi pare rău, draga mea. Ajung și eu în curând. Îți povestesc tot.

---

[18] În franceză, în original: „brutărie“.

[19] În franceză, în original: „Cât timp facem până acolo?“

[20] În franceză, în original: „Nu suntem departe.“

Capitolul treizeci și trei

Mergem din ce în ce mai încet, iar în cele din urmă ne blocăm în trafic. În fața noastră se văd niște semafoare și o intersecție aglomerată peste care trece un pod feroviar. Hugh se înșală; nu se poate să nu se înșele. Tatăl lui Connor nu e mort, e aici, și l-a ademenit pe fiul lui.

— *Nous sommes ici*[21], spune șoferul, dar îmi face semn cu mâna în față.

Mă uit prin ploaie și văd sala de fitness. Berger. Încă e deschis, iar ușile de sticlă dau la iveală o atmosferă caldă, primitoare. O femeie iese și aproape că se izbește de un bărbat care intră. Femeia se oprește lângă ușă și își aprinde o țigară. Nu mai pot sta în mașină, trebuie s-o iau din loc. Șoferul mormăie când îi spun că o să cobor aici; îl plătesc și pornesc pe trotuar. Ploaia mă izbește și în câteva clipe sunt udă până la piele. Femeia cu țigara se apropie pe trotuar și dă din cap când trece pe lângă mine. Ajung în fața sălii. Apartamentul lui Lukas ar trebui să fie chiar peste drum, dar acum, că am ajuns aici, nu știu ce să fac. Mă uit în lungul străzii, la clădirile de birouri din prefabricate, mâzgălite cu graffiti. Clădirea de peste drum e cenușie, iar ferestrele ei sunt de o regularitate monotonă. Ai zice că adăpostește o instituție — ar putea foarte bine să fie o închisoare. Mă întreb care o fi apartamentul lui și cum o să ajung acolo. Pe podul feroviar din față trece duduind un tren, iar sub el văd un șir de stâlpi înșirați pe trotuar ca niște santinele și, dincolo de ei, un chioșc albastru-deschis, cu o reclamă la *Cosmétiques Antilles*. Chiar în dreptul stâlpilor începe un pasaj neluminat care duce cine știe unde.

Și îmi dau seama. Sunt sigură. Am mai văzut locul ăsta. Pe laptopul meu. Nu l-am recunoscut la început din cauza întunericului, dar ăsta e locul. Trec de Berger și ajung la intrarea în pasaj. Am dreptate.

Aici a murit sora mea.

Dau fuga în pasaj. Apa bălțește pe pavaj și e aproape întuneric. Nu-mi vine să cred. Sunt aici. În locul unde a fost descoperit cadavrul surorii mele, unde viața i s-a scurs pe caldarâm. Aici a început coșmarul care a fost viața mea în ultimele luni.

Gândurile mi se învălmășesc. Am fost o proastă în tot timpul ăsta. Lukas n-a fost în vacanță în Australia, sau cel puțin nu când a fost omorâtă Kate. Pe sora mea n-a omorât-o un traficant de droguri.

Kate n-a fost tâlhărită pentru un cercel ieftin, nici n-a fost atacată în timp ce cumpăra droguri, nici omorâtă într-un atac aleatoriu când se întorcea de la un bar. Venise aici să se întâlnească cu el, cu tatăl fiului ei.

Încerc să-mi imaginez episodul. Oare el spera că or să se împace? Mi-o închipui pe Kate respingându-l, spunându-i că nu vrea să mai aibă de-a face cu el, că nu-l va lăsa niciodată să-l vadă pe Connor. Se ceartă, își aruncă insulte, un pumn se ridică.

Sau poate că planul lui a fost s-o aducă aici și s-o pedepsească pentru că l-a dat altcuiva pe Connor și n-a mai reușit să-l ia înapoi.

Scot telefonul. Vreau să vorbesc cu Hugh. Am nevoie de ajutorul lui, vreau să aflu cât mai are până aici. Vreau să-i spun că se înșală, că orice i-ar fi spus Kate, l-a mințit. Tatăl lui Connor e în viață și el e cel care a omorât-o. Vreau să-l fac să înțeleagă, să-i spun cum am aflat toate astea, și că e vina mea și că-mi pare rău. Vreau să-i spun că-l iubesc.

Dar îmi răspunde direct mesageria vocală. Iarăși sunt singură.

Sunt ciudat de calmă, ca o piatră, dar simt că începe să mi se formeze un nod în stomac și îmi dau seama că e primul semn că se apropie un val uriaș. Trebuie să rămân concentrată, să stau liniștită. Duc mâna la pistolul din geantă, dar de data asta nu-mi dă încredere, ci îmi amintește de imposibilitatea a ceea ce trebuie să fac. O clipă, îmi vine să fug, nu la poliție, ci departe de povestea asta. Departe de tot, înapoi într-o vreme în care nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, în care Kate încă era în viață, iar Connor fericit.

Dar nu e posibil. Timpul merge înainte, inexorabil. Sunt blocată aici, nu există scăpare. Îmi vine să mă întind pe pavajul ud și să las ploaia să cadă pe mine.

Dintr-odată se aude un zgomot — un scrâșnet. Tresar. Un tren trece pe deasupra. A apărut din senin. Ridic privirea; e colorat în galben și alb și merge atât de repede încât vagoanele par să se contopească. Și totuși, disting pasagerii — toți privesc în jos, fără să zâmbească: citesc ziarul, lucrează pe laptop sau se uită în telefon. Oare n-a văzut vreunul dintre ei ce s-a întâmplat? Nu s-a uitat niciunul în pasaj s-o vadă pe sora mea luptându-se cu Lukas?

Sau poate cineva a văzut, dar s-a gândit că nu-i mare lucru. O simplă ceartă. Se întâmplă des.

Roțile scârțâie și trenul trece la fel de repede pe cât a apărut. Întorc capul și mă uit spre capătul pasajului, pe unde am venit.

Și îl văd. E aici, deși n-are de unde să știe că am venit încoace, că am reușit să aflu unde stă. La capătul pasajului, îmbrăcat cu aceeași haină albastră cu glugă pe care o purta când l-am văzut ultima oară, e Lukas.

Ceva se dezlănțuie în mine. Valul începe să crească. Fac un pas în spate.

— Ce…? încep eu, dar deja știu cum m-a găsit.

— Crezi că a fost un accident că te-am lăsat să vezi peste umărul meu? Ești o fată deșteaptă, Julia.

Știam că o să te descurci. În plus, știam că n-ai să aștepți până mâine…

— Unde e Connor? Unde e fiul meu?

— Nu știu despre ce vorbești.

La naiba cu el! Încep să mă mișc. Duc mâna spre geantă, apoi în ea. Simt greutatea pistolului, duritatea lui. Mă întreb dacă ploaia o să-l afecteze, dar îmi spun că nu contează. N-am nicio intenție să-l folosesc. Trebuie doar să-l sperii. Trebuie să-l fac să creadă că sunt în stare să ucid, lucru pe care acum știu că l-a făcut și el.

Nu. Alung imediat gândul. Îmi apare în fața ochilor chipul lui Connor. Nu-mi pot permite să mă gândesc la Kate. Nu acum. Trebuie să mă concentrez. Trebuie să-l fac să-mi dea fiul înapoi, apoi să-l oblig cumva să recunoască ce a făcut și să se predea.

Ridic fața spre el. Sfidătoare. Ploaia mă izbește.

— Știu ce ai făcut.

— Ce am făcut? Cui, Annei? Ia zi, ce i-am făcut?

— Aici. Știu ce s-a întâmplat aici. Ai discutat cu Kate online. Și ai… *ademenit-o* aici. Ai omorât-o…

Clatină din cap.

— Știu că ești tatăl lui Connor, continui eu. Orice i-ar fi spus sora mea Annei. Sau mie. Sau lui Hugh. Tu ești tatăl lui Connor.

Mijește ochii.

— Ești mai nebună decât credeam. Nici măcar n-am cunoscut-o pe Kate.

— Mincinosule.

Încerc să-mi domolesc vocea și o spun din nou:

— Ești un mincinos.

— Nu fi absurdă. N-am…

Scot mâna din geantă și puloverul cade. Vede pistolul și face ochii mari:

— Futu-i!

O simt apropiindu-se. Furia clocotitoare, mânia nimicitore. Valul se sparge, dar nu pot să mă las în

voia lui, nu încă. Trebuie să-mi păstrez mintea limpede.

— Ai omorât-o pe Kate!

Furia mea e lavă incandescentă; arde și nu poate fi oprită. Îmi șterg stropii de pe pleoape cu dosul mâinii în care țin pistolul.

— Ai omorât-o pe sora mea!

Face un pas în spate:

— Julia, ascultă-mă…

Pe chip i se așterne frica, iar tupeul lui batjocoritor se evaporă. E din nou Lukas, bărbatul pe care l-am cunoscut cândva. Îmi amintesc momentele când am fost furioasă pe el, când i-am zis că nu știu ce se întâmplă între noi și nici dacă vreau să continui. Atunci a părut speriat. Și mi-am închipuit că se temea pentru că mă iubea, când de fapt se temea că eram pe punctul să-i scap printre degete.

Ridic pistolul. Îl îndrept spre pieptul lui. Îmi închipui că apăs pe trăgaci, că văd o pată roșie înflorindu-i pe tricou. O clipă, mi-aș dori s-o pot face.

— Nu te apropia de mine! îi strig.

Înlemnește. Îmi dau seama că încearcă să se hotărască ce să facă. Probabil crede că ar putea să se repeadă spre mine și să înhațe pistolul. Probabil își închipuie că n-am să apăs pe trăgaci.

— Am zis să nu te apropii de mine!

Face un pas în spate. Nu mai pare atât de sigur acum, nu știe ce să facă. Se uită în spate, de unde a venit, apoi ridică privirea spre apartamentul lui, ca și când răspunsul s-ar afla acolo.

— Uite ce o să se întâmple, spun eu.

Șovăi. Încerc să mă liniștesc.

— O să mergem în apartamentul tău. O s-o lăsăm pe Anna să plece și apoi…

— Ascultă-mă.

Se uită la mine cu un aer rugător și o clipă mi-aș dori să cred că e nevinovat, că nimic din toate astea nu e adevărat.

— Ai înțeles greșit. N-am omorât-o pe sora ta. Nici măcar nu m-am întâlnit cu ea vreodată. Anna mi-a zis că ai moștenit niște bani și că am putea să punem mâna pe ei…

Agit pistolul înspre el.

— Minți.

— Nu, ascultă. Relația cu Anna a fost pur întâmplătoare, înțelegi? Am cunoscut-o online. Ca pe tine. Acum câteva luni…

— Taci!

— …n-aveam de gând să ne căsătorim. Mi-a propus să te șantajăm.

Fac un pas spre el. Am degetul pe trăgaci.

— Nu mai minți c-ar fi vorba de bani!

Închid ochii, îi deschid din nou. Vreau să-l cred. Vreau să cred că povestea asta n-are nicio legătură cu Connor.

Dar are. Fiul meu a dispărut. Deci bineînțeles că are legătură cu el.

— Unde e Connor?

— A fost doar o parte din joc. Nu știu nimic despre fiul tău. Trebuie să mă crezi…

— Unde e? strig, și vocea mi se lovește de pereții reci ai pasajului.

Clatină din cap.

— Fiul meu a dispărut. Sora mea a fost omorâtă aici, chiar în locul ăsta, iar tu te aștepți ca eu să…

— Ce?

Pare sincer nedumerit.

— Aici a murit, spun eu.

Iarăși clatină din cap.

— Nu. Nu.

Mă cuprind din nou îndoielile. Poate mă înșel, poate chiar e o greșeală ce fac.

Ridic mai sus pistolul. N-am să-l las să mă convingă din nou. Mă uit peste umărul lui și văd o siluetă traversând strada și apropiindu-se lent de noi. Un pieton? N-a trecut nimeni de când suntem aici.

Seamănă cu Anna. Nu vreau ca Lukas să se întoarcă și s-o vadă.

— Nu mă mai minți.

— Julia, crede-mă, spune el. Cum aș fi putut s-o omor pe sora ta? Eram în Australia. Știi bine…

Nu-l iau în seamă. Silueta ajunge sub stâlpul de iluminat. Am dreptate, e Anna, și, cu toate că lumina e slabă, îmi dau seama că arată îngrozitor. Fața îi e presărată cu vânătăi, iar pe tricou are o pată care ar putea fi sânge. Mi se taie respirația, nu mă pot abține:

— Anna!

Lukas întoarce capul, dar rămâne pe loc. Anna trece pe lângă el și se oprește lângă mine.

— Julia, orice ar spune, să știi că minte.

Are respirația întretăiată, dar vorbește repede, cu furie.

— Ascultă-mă… el a omorât-o pe Kate… am aflat… s-au certat din cauza lui Connor… dar m-a obligat să mint… m-a obligat…

Mi se spulberă și ultima fărâmă de speranță. Mă uit în ochii lui și îmi aduc aminte că l-am iubit — sau cel puțin așa am crezut —, iar el a ucis-o pe sora mea.

— Deci *tu* ai omorât-o.

— Nu fi absurdă. N-o crede! Julia! N-am omorât-o pe sora ta. Jur…

— Tu ai omorât-o, spun eu, aproape în șoaptă, vorbele fiindu-mi înghițite de ploaie. Și apoi m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine.

Șovăi. Nu-mi găsesc cuvintele.

— Eu te-am iubit, iar tu mi-ai omorât sora. M-ai folosit ca să te apropii de Connor.

— Nu!

Face un pas în față. Ploaia i-a lipit părul de frunte. E ud până la piele și apa se prelinge de pe el.

— N-am omorât pe nimeni! Jur!

Își mută privirea de la mine la Anna.

— Ce faci?

Dă să se apropie de ea, dar vede arma din mâna mea și rămâne pe loc.

— Cum poți să spui că ai mințit pentru mine? întreabă el. Eu am mințit pentru tine!

Am în continuare pistolul îndreptat spre el.

— Spune-i! îi cere el Annei. Spune-i că în noaptea aia eram în străinătate!

Anna clatină din cap.

— Nu mai mint pentru tine, spune ea cu un suspin. I-am mințit pe polițiști, dar n-am s-o fac încă o dată. Mi-ai zis că erai în străinătate, dar nu erai. Tu ai omorât-o, Lukas. Tu!

— Nu! răspunde el. Nu!

Dar abia dacă-l mai aud. În urechi îmi răsună doar vorbele Annei. *Tu ai omorât-o.*

— Ascultă, spune el. Pot să-ți explic…

Mâna începe să-mi tremure. Pistolul e greu și alunecos de la ploaie.

— Unde e Connor? întreb eu.

Nu-mi răspunde nimeni.

— Unde e?

Anna se uită la mine.

— Julia…, începe ea, și îmi dau seama că plânge. Julia. Connor e în apartament… am încercat să-l apăr…

Mă uit la sângele de pe cămașa ei.

— N-am reușit. Avem nevoie de o ambulanță. Trebuie să-l ducem la spital…

Lumea pare să se prăbușească. Acționez automat, impulsiv. Un simplu reflex. Nici măcar nu mă gândesc. Mă uit la arma din mâna mea. Dincolo de ea, Lukas.

Apăs pe trăgaci.

Ce se întâmplă mai departe n-ar trebui să se întâmple. Urmează o clipă de nemișcare — un moment aproape imperceptibil. Pare că totul stă în balanță. Nu simt că am luat o decizie ireversibilă; o clipă, am impresia că încă pot să mă răzgândesc. Să mă întorc din drum. Să devin altcineva sau să urmez o cale care duce către un viitor diferit.

Dar apoi pistolul se descarcă. Mâna îmi e azvârlită în sus de recul; văd o flamă, apoi aud zgomotul. E intens; tot corpul meu reacționează, iar explozia e amplificată de pereții pasajului. O clipă mai târziu dispare, înlocuită de o amorțeală paralizantă. În tăcerea care s-a lăsat, mă uit îngrozită la pistolul din mâna mea, ca și când nu mi-ar veni să cred ce am făcut, apoi mă uit la Lukas.

Se întoarce cu spatele, ținând mâinile la piept, și se îndepărtează de mine. Apuc să-i văd fața îngrozită, cu ochii mari; după vreo două secunde, zace sprijinit de celălalt perete al pasajului. Iarăși pare că totul în jur s-a oprit. Aud un țiuit în urechi, dar în rest, niciun zgomot. Mă uit la pistol. Se simte un ușor miros, uscat și acru, care îmi e complet necunoscut. Nimeni nu mișcă. Nu se întâmplă nimic. Îmi simt bătăile inimii.

Apoi o pată roșie înflorește pe tricoul lui și lumea sunetelor se întoarce — totul se întâmplă dintr-odată.

Fac un pas în spate și mă ating de peretele rece. Lukas vorbește; îl aud neobișnuit de tare acum, că mi-a revenit auzul, deși vocea lui nu-i decât un murmur firav în gâtlej.

— Proastă ce ești! M-ai împușcat!

Curajul mi-a dispărut, siguranța de sine s-a evaporat. Îmi duc mâna la gură.

Gâfâie, uitându-se la sângele care a început să i se prelingă printre degete. Strigă. Nu înțeleg ce spune, e doar un geamăt răgușit, dar își ia privirea de la pieptul său însângerat și se uită la Anna. Pare să rostească un nume: „Bella“.

Cuvântul mi se pare vag familiar, dar nu știu de unde să-l iau. Întorc și eu capul spre Anna. Ajută-mă, îmi vine să spun. Ce-am făcut? Dar ea se uită la mine cu o expresie rece. Are ochii mari, ca și când ar fi șocată, dar în același timp buzele ei sunt arcuite într-o jumătate de zâmbet.

— Bella, spune el din nou.

— Taci dracului din gură, îl repede ea.

Face un pas în față. Se mișcă lent. E foarte calmă.

O urmăresc cu privirea. Nu-mi vine să cred. Nu știu ce să spun. Deschid gura și o închid la loc. Se uită la mine.

Lumea mi se prăbușește. Nu-mi dau seama ce se întâmplă. Totul pare prea strălucitor, ca și când m-aș fi uitat la soare. Nu pot distinge decât contururi și umbre. Nimic nu e solid, nimic nu pare real.

— Unde e Connor? Unde e?

Zâmbește, dar nu spune nimic.

— Anna? Ce se întâmplă? Suntem prietene… Nu-i așa?

Râde. Numele îmi revine în minte. L-am mai auzit. Știu sigur. Bella.

Dar nu-mi dau seama unde. Mă uit la trupul care zace în fața mea, sprijinit de perete:

— Lukas?

Se uită la mine. E palid și gâfâie. Ochii i se închid, apoi se deschid din nou.

— Lukas?

Încearcă să tragă aer în piept, să vorbească, dar glasul i se frânge și cuvintele nu i se desprind de pe buze.

Anna vorbește. Nu sunt sigură, dar pare că a început să plângă.

— Poliția o să ajungă aici în curând, Julia.

Mă uit la pistolul din mâna mea, la bărbatul pe care tocmai l-am împușcat. Adevărul începe să iasă la iveală, dar încă e distorsionat, încă nu e limpede.

— N-am vrut să-l omor.

— Niciodată nu vrei…

— Ce…?

— Și totuși, oamenii tot mor…

Nu înțeleg ce vrea să spună.

— Ce? Anna…!

— Oh, Julia. Încă nu ți-ai dat seama, nu?

— E arma ta, suspin eu. A ta. Tu mi-ai zis despre ea.

— Dar nu eu am apăsat pe trăgaci.

— Mi-a omorât sora!

Zâmbește, apoi face un pas în lumină.

— Ba nu, n-a omorât-o.

Vocea ei e foarte rece, iar vorbele îi sunt atât de tăioase încât ar putea să-mi despice carnea.

— Ce?

— Cu mine a venit să se întâlnească Kate în noaptea aia. I-am zis că trebuie să vorbim. Dar nu aici.

Se uită la Lukas, care zace tăcut pe pavaj.

— Ci la el acasă. Mi-a zis că ne putem vedea în apartamentul lui.

— Ce?

— Dar a întârziat. A rămas să mai bea un pahar. Așa că m-am întâlnit cu ea aici. Chiar în locul unde stăm acum.

— Cu Kate?

Dă din cap.

— I-am zis că a venit timpul. Încercasem tot, dar tu nu voiai să-l dai înapoi pe Connor. Așa că m-am gândit că ar trebui să-ți spunem adevărul.

Mă cuprinde un val de groază, simt că mă asfixiez. Mă străduiesc să respir.

— Deci *tu* încercai s-o convingi…

— Da. I-am zis că ar trebui să-ți spună despre tatăl lui Connor. Să-ți spună că fiul ei avea rude care puteau să se îngrijească de el. Că nu o avea doar pe ea…

Iarăși mă uit la Lukas.

— Adică el?

— Nu fi ridicolă. El era doar un tip cu care mi-o trăgeam.

Clatină din cap.

— E vorba de mine.

Fac un pas în spate. Cobor pistolul. Nu-mi vine să cred ce aud.

— Dar…

— Kate n-a vrut să mă asculte. Mi-a zis că n-o să-ți spună. Că ar fi prea dureros pentru tine.

Clatină din cap.

— Ca și când durerea ta ar mai fi contat vreun pic după ce ai făcut. Și ne-am certat.

— Ce…? *Cine* ești?

— N-am vrut s-o îmbrâncesc.

— *Tu* ai omorât-o!

Se uită la mine. Ridică bărbia cu un aer sfidător. Ura ei e aproape fizică, vâscoasă și lipicioasă. Pătrunde până în adâncul meu. Mă privește în ochi și îmi dau seama că o scârbesc.

— Am împins-o. S-a lovit la cap. Eram furioasă, voiam să mă opresc, dar…

Ridică din umeri.

— Nu știam că e moartă când am plecat. Dar da. Am lăsat-o aici și m-am dus acasă la el — se uită din nou la Lukas —, iar a doua zi am aflat că a murit. Și m-am bucurat. Știi de ce? Pentru că am lăsat-o aici, singură.

Suspinele se transformă în lacrimi fierbinți, care mi se preling pe obraji. Ridic pistolul.

— M-am bucurat pentru că exact asta ai făcut și tu cu fratele meu.

— Ce…? încep eu, dar îmi vine în minte o imagine.

Ultima oară când am stat aplecată deasupra unui muribund. Și în sfârșit înțeleg. Îmi amintesc cum mi-a zis Marcus că o chema pe sora lui.

— Bella… Tu ești Bella.

Acum văd ceea ce n-am reușit să văd în tot acest timp. Într-o anumită lumină, din anumite unghiuri, seamănă un pic cu fratele ei.

Dintr-odată mă întorc acolo. Îl văd în noaptea aceea, cu fața palidă, fără sânge, dar acoperită de sudoare. Părea ireală, ca și când ar fi fost din cauciuc. Avea spumă la gură, iar pe podea era vomă.

— Pleacă! mi-a zis Frosty.

— Nu, nu pot.

S-a uitat la mine. Plângea.

— Trebuie să pleci. Dacă ne găsesc aici…

— Nu.

— …o să se termine pentru noi toți.

S-a ridicat în picioare și m-a luat în brațe.

— Nu mai putem face nimic pentru Marky, draga mea. S-a dus. S-a dus…

— Nu!

— …iar tu trebuie să pleci acum.

Și atunci am înțeles. Adevărul. Mi-am imaginat viețile pe care le-aș fi ruinat dacă aș fi rămas lângă un om pe care era prea târziu să-l ajut.

— Dar…

— Promit c-o să anunț că e aici.

M-a sărutat pe creștet.

— Pleacă. Și ai grijă de tine.

Apoi s-a întors spre Marcus, iar eu, aruncând o ultimă privire spre el, m-am întors cu spatele și l-am lăsat singur.

Mă uit la femeia care am crezut că era prietena mea, Anna. La femeia care s-a dat drept prietena fiului meu.

— Ești sora lui Marcus.

Nu răspunde. Mâinile îmi tremură.

— Ascultă-mă. Nu știu ce-ți închipui…

— Știi, Marcus urma să se întoarcă acasă. Urma să avem grijă de el. *Noi* îl iubeam. Familia lui. Nu tu. Tu nici măcar n-ai stat lângă el. L-ai lăsat singur.

— Făcuse supradoză, Anna! Poate nu-ți place, dar ăsta e adevărul. Nu se mai drogase de câteva săptămâni și a luat mai mult decât putea duce. N-a fost vina nimănui.

— Serios?

Clatină ușor din cap, cu ochii mijiți și cu o expresie plină de ranchiună.

— Știu că-ți vindeai fotografiile și-i cumpărai droguri…

— Nu… nu…

— Iar când n-a mai rezistat, când a luat o supradoză, l-ai lăsat să moară.

— Nu! Îl iubeam… Îl iubeam pe Marcus…

Plâng în hohote acum, și trupul mi se zgâlțâie, lacrimile amestecându-mi-se cu stropii care-mi cad pe obraji.

— N-am iubit pe nimeni cum l-am iubit pe el.

Mă fixează cu privirea ei rece.

— Nici măcar nu știi ce s-a întâmplat, continui eu. Deja era mort. A trebuit să plec. Marcus făcuse… toți eram… a trebuit să plec.

— L-ai lăsat acolo, să moară pe podea. Ai fugit acasă, să începi o nouă viață, cu căsuța ta minunată și cu soțul tău de mare succes. Și cu fiul tău. Dragul de Connor.

— Connor. Unde e?

— Mi-ai luat totul. Mama s-a spânzurat…

Îndrept pistolul spre ea.

— Unde e?

— Apoi a murit și tata. Ar fi trebuit să mergi la închisoare pentru ce-ai făcut.

Tace o clipă, cu capul înclinat. Peste răpăiala ploii se aud sirenele:

— Iar acum chiar o să mergi. Vine poliția.

— *Ce-ai făcut cu fiul meu?*

— Nu i-am făcut nimic lui Connor. Nu i-aș face rău. E tot ce mi-a mai rămas.

În cele din urmă, îmi dau seama:

— Marcus? Marcus era tatăl lui Connor?

Nu spune nimic, și oricât de mult mi-aș dori să n-o cred, știu că e adevărat. Înțeleg tot. Probabil s-a întâmplat când Kate a venit la noi în vizită. Cu puțin înainte să moară Marcus.

Dă din cap.

— Nu știam că fratele meu făcuse un copil. Dar anul trecut, Kate mi-a povestit totul despre Connor. Cum a rămas însărcinată când și-a vizitat sora la Berlin, și că sora ei nu știa ce s-a întâmplat. Habar n-aveam că era vorba despre Marcus, dar apoi mi-a arătat poza cu voi doi. Am fost la un pas să-i spun că Marcus era fratele meu, dar am hotărât să n-o fac. Știi de ce? Pentru că, în sfârșit, totul se

lega. După toți acești ani, aflasem în sfârșit cine era nenorocita care-l lăsase să moară.

Se uită în ochii mei.

— Tu erai, Julia. Iar eu locuiam cu sora ta.

Clatină din cap.

— Și fotografia aia… Am început să-mi văd fratele peste tot…

— Dacă i-ai făcut ceva fiului meu…

— E nepotul meu, Julia. Și-l vreau. Nu mai poate rămâne cu tine. Uită-te și tu la tine. Uită-te la ce-ai făcut. Nu ești bună să-i fii mamă. Am dovedit-o. I-am trimis lui Hugh înregistrările cu tine. Le-am trimis la toată lumea. Or să afle cu toții ce curvă ieftină ești.

Deci despre asta e vorba. Scopul ei a fost tot timpul să-l ia pe Connor înapoi. Nu să pună mâna pe bani.

Mă uit la Lukas. Care credea că mă șantaja pentru bani. Zace nemișcat, cu ochii deschiși, dar lipsiți de viață.

Aud o mașină oprind în spatele meu. Nu îndrăznesc să întorc capul. Mă uit la pistolul din mâna mea. Pare că n-are nicio legătură cu mine.

Lukas e mort. Omul care putea dovedi ce s-a întâmplat a murit. Eu l-am omorât.

— O curvă, spune Anna.

Face un pas spre mine. E atât de aproape, încât aș putea s-o ating. Aud pași apropiindu-se. Arunc o privire peste umăr. Văd două mașini de poliție, iar dintr-una coboară Hugh. În jurul lui sunt trei sau patru polițiști. Toți strigă — e un amestec de franceză și engleză. Vocea lui Hugh e singura pe care o disting:

— Julia! Julia, pune pistolul jos!

Mă uit la el. În mașina din spatele lui văd pe cineva și, cu un fior de ușurare, îmi dau seama că e Connor. Se uită la mine. Are un aer pierdut, debusolat. Dar e în viață. Anna m-a mințit. N-a pățit nimic. Probabil că Hugh, nu Anna, l-a găsit rătăcind prin Gare du Nord. Sau poate Connor s-a

înduplecat și și-a deschis telefonul să-l sune pe tatăl lui.

— Julia! strigă Hugh din nou, oprindu-se la câțiva pași de mine.

Polițiștii sunt înaintea lui, aplecați pe vine. Au armele îndreptate spre mine. Mă uit la Anna.

— Ea a omorât-o pe Kate! spun eu.

Anna vorbește încet, cât să n-o aud decât eu:

— Ești o drogată, o curvă și o criminală.

Încă mă uit la soțul meu. Îmi amintesc ce mi-a zis la telefon când venea încoace. *Tatăl lui Connor e mort.*

Știa. Probabil i-a spus Kate. Și mie nu mi-a zis.

Mă uit din nou la Anna. Știu că spune adevărul. I-a trimis pozele lui Hugh.

Zâmbește.

— Ți-am luat tot. Ți-am distrus viața, Julia, iar acum o să-ți pierzi fiul.

— Nu…, încep eu, dar mă întrerupe.

— S-a terminat, Julia.

Îndrept pistolul spre ea. Polițiștii strigă, Hugh spune ceva, dar nu disting cuvintele. Știu că are dreptate. Orice s-ar întâmpla, s-a terminat. Nu există cale de întoarcere. Am iubit un bărbat, un bărbat care nu e soțul meu. L-am iubit și l-am împușcat. Nu pot schimba asta. Viața mea — a doua mea viață, cea pe care am început-o când am fugit din Berlin — s-a terminat.

— Ar trebui să te omor, spun eu.

— Atunci fă-o.

Închid ochii. Asta vrea. Știu. Și dacă o fac, a câștigat. Dar acum nu-mi mai pasă. L-am pierdut pe Hugh, am să-l pierd și pe Connor. Nu mai are nicio importanță.

Îmi tremură mâna, nu știu ce o să fac. Vreau să apăs pe trăgaci și, în același timp, nu vreau. Poate că nu e prea târziu, poate aș reuși să dovedesc că Bella mi-a omorât sora, după care m-a amăgit să-l împușc pe Lukas. Însă asta nu schimbă cu nimic situația; Lukas a făcut multe lucruri, dar nu era un

ucigaș. Am omorât un om nevinovat; deja nu mai contează dacă am făcut-o deliberat sau nu. Pentru că, oricum ar fi, nu mai pot trăi cu mine.

Deschid ochii. Orice s-ar întâmpla acum, fie că o împușc, fie că nu, s-a terminat.

---

[21] În franceză, în original: „Am ajuns“.

Mulțumiri

Le mulțumesc în mod special lui Clare Conville, Richard Skinner și Miffa Salter. Pentru sfaturi despre domeniul fotografiei, mulțumirile mele se îndreaptă spre Annabel Staff și Stuart Sandford. Le mulțumesc editorilor mei din lumea întreagă, mai ales lui Larry Finlay, Claire Wachtel, Michael Heyward și Iris Tupholme. Le mulțumesc familiei și prietenilor mei, și mai ales lui Nicholas Ib.

Numele „Paddy Renouf“ a fost pus la dispoziție de către deținătorul său real, care a câștigat dreptul de a-i apărea numele în această carte la o licitație caritabilă al cărei scop a fost strângerea de fonduri pentru Spitalul Kelling din Norfolk. Personajul este complet fictiv.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
- Capitolul unu
- Capitolul doi
- Capitolul trei
- Capitolul patru
- Capitolul cinci
- Capitolul șase
- Capitolul șapte
- Capitolul opt
- Capitolul nouă

PARTEA A DOUA
- Capitolul zece
- Capitolul unsprezece
- Capitolul doisprezece
- Capitolul treisprezece
- Capitolul paisprezece
- Capitolul cincisprezece
- Capitolul șaisprezece

PARTEA A TREIA
- Capitolul șaptesprezece
- Capitolul optsprezece
- Capitolul nouăsprezece
- Capitolul douăzeci
- Capitolul douăzeci și unu
- Capitolul douăzeci și doi

PARTEA A PATRA
- Capitolul douăzeci și trei
- Capitolul douăzeci și patru
- Capitolul douăzeci și cinci
- Capitolul douăzeci și șase
- Capitolul douăzeci și șapte
- Capitolul douăzeci și opt

PARTEA A CINCEA
- Capitolul douăzeci și nouă
- Capitolul treizeci
- Capitolul treizeci și unu

Capitolul treizeci și doi
Capitolul treizeci și trei
Mulțumiri

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 7
Capitolul unu 8
Capitolul doi 16
Capitolul trei 24
Capitolul patru 39
Capitolul cinci 48
Capitolul șase 53
Capitolul șapte 65
Capitolul opt 75
Capitolul nouă 93
PARTEA A DOUA 97
Capitolul zece 98
Capitolul unsprezece 115
Capitolul doisprezece 125
Capitolul treisprezece 135
Capitolul paisprezece 140
Capitolul cincisprezece 158
Capitolul șaisprezece 167
PARTEA A TREIA 176
Capitolul șaptesprezece 177
Capitolul optsprezece 195
Capitolul nouăsprezece 213
Capitolul douăzeci 221
Capitolul douăzeci și unu 228
Capitolul douăzeci și doi 238
PARTEA A PATRA 260
Capitolul douăzeci și trei 261
Capitolul douăzeci și patru 269
Capitolul douăzeci și cinci 284
Capitolul douăzeci și șase 298

Capitolul douăzeci și șapte 319
Capitolul douăzeci și opt 341
PARTEA A CINCEA 364
Capitolul douăzeci și nouă 365
Capitolul treizeci 378
Capitolul treizeci și unu 388
Capitolul treizeci și doi 395
Capitolul treizeci și trei 408
Mulțumiri 425